TAFFY

BRODESSER-AKNER

FLEISHMAN ARE NECAZURI

Bestseller *NEW YORK TIMES*
Nominalizat la NATIONAL BOOK AWARD
și WOMEN'S PRIZE FOR FICTION
Una dintre cele mai bune cărți ale anului 2019
THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW, TIME,
THE WASHINGTON POST, USA TODAY

Trei

FICTION CONNECTION

Table of Contents

Cover Page

Fleishman are necazuri

Partea I

Fleishman are necazuri

Partea a II-a

Doamne, ce idiot a fost!

Partea a III-a

Rachel Fleishman are necazuri

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Taffy Brodesser-Akner

Fleishman are necazuri

Traducere din limba engleză
de Cristiana Cojocaru

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Mihaela Ionescu

Design și ilustrație copertă: Laurențiu Midvichi

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Irina Botezatu
Oana Apostolescu

Pentru Claude

„Convoacă-ți martorii.“

– Eschil

Partea I

Fleishman are necazuri

Toby Fleishman se trezi într-o dimineață în orașul în care își trăise întreaga viață de adult și care acum începuse, din senin, să se umple, cumva, de femei care îl doreau. Și nu orice femei, ci femei realizate, independente și care știu ce vor. Femei care nu erau disperate, nesigure sau cuprinse de îndoieli, precum opțiunile îndepărtate din tinerețea sa de mult apusă; cu alte cuvinte, femei pe care el le considera opțiuni, dar care nu-i aruncaseră până atunci nici măcar o privire. Nu, acestea erau femei motivate și disponibile, interesante și interesate, excitante și excitate. Acestea erau femei care nu doar că nu ar fi așteptat ca tu să le suni la o zi, două, trei după întâlnire, după cum erau uzanțele, ci mai degrabă ți-ar fi trimis fotografii cu organele lor genitale cu o zi înainte. Femei deschise la minte, gata de orice și vocale cu privire la dorințele și nevoile lor, care foloseau fraze cum ar fi „să punem cărțile pe masă“ sau „fără angajamente“ și „trebuie să termin în zece minute ca s-o iau pe Bella de la balet“. Femei care ți-o trăgeau de parcă ți-ar fi datorat bani, după cum a spus-o prietenul nostru Seth.

Da, cine ar fi prezis că Toby Fleishman, la 41 de ani, se va trezi că ecranul telefonului său va fi aprins de la răsărit până la apus (noaptea lumina era extrem de puternică) grație mesajelor care conțineau chiloți tanga și fese, sâni văzuți de jos, din lateral și din față și toate părțile unei femei pe care el nu îndrăznise vreodată nici măcar să viseze că le va vedea la o persoană tridimensională — adică, la propriu tridimensională, și nu doar la cineva care apare pe o pagină sau pe ecranul unui computer. Toate acestea după o tinerețe plină de respingeri pe plan romantic! Toate acestea după ce își pariase viața pe o singură femeie! Cine ar fi putut prezice una ca asta? Cine ar fi putut prezice că încă mai exista atâta viață în el?

Cu toate acestea, îmi spusese el, totul făcea o notă discordantă. Rachel nu mai era, iar lipsa ei era incompatibilă cu planul pe care îl avusese. Și nu era vorba despre faptul că încă o mai dorea — categoric, nu o mai dorea. Categoric, nu mai voia ca ea să fie în continuare cu el. Doar că petrecuse atât timp așteptând ca mariajul să se consume până la epuizare și ocupându-se de birocrația necesară pentru a se sustrage din acesta — să le spună copiilor, să se mute, să-și anunțe colegii —, încât nu se gândise niciodată la cum arăta viața de cealaltă parte a căsniciei. Înțelegea divorțul în sens larg, desigur. Însă nu se adaptase încă la acesta în sens restrâns, în sensul celeilalte părți goale a patului, în sensul că nu mai era nimeni care să-ți spună că ești în întârziere, în sensul că nu mai aparțineai nimănui. Cât timp trecuse înainte ca el să se poată uita la fotografiile femeilor din telefonul său — fotografii pe care acestea le trimiseseră încinse și fără să le ceară nimeni — direct, în loc

s-o facă pe furiș? Bine, mai puțin decât se așteptase, dar nu s-a întâmplat imediat. Cu siguranță, nu imediat.

Nu se uitase niciodată la altă femeie pe durata căsniciei, atât de îndrăgostit fusese de Rachel — atât de atașat fusese de sistem sau de instituție. Făcuse eforturi solemne, devotate, încercând să salveze relația, chiar și după ce devenise evident pentru orice persoană rațională că nefericirea lor nu era numai o fază. Era un fel de noblețe în eforturile sale, considera el. Exista noblețe în suferință. Și chiar și după ce a conștientizat că se terminase, a mai fost nevoie să petreacă ani, mai mulți, încercând să o convingă de faptul că nu era în regulă, că erau prea nefericiți, că erau încă tineri și puteau să-și trăiască viețile foarte bine unul fără celălalt — și nici măcar atunci nu s-a uitat în altă parte. Și asta mai ales, spunea el, pentru că fusese prea prins în tristețea lui. Și pentru că se simțea de rahat tot timpul, și nimeni n-ar trebui să se simtă de rahat tot timpul. Mai mult decât atât, nimeni n-ar trebui să fie atâțat când se simte de rahat. Intersecția dintre excitație și stimă de sine scăzută părea rezervată strict pentru consumul de pornografie.

Însă acum nu mai era nimeni căreia să-i fie credincios. Rachel nu era acolo. Nu era în patul lui. Nu era în baia lui, aplicându-și tuș lichid în zona unde pleoapa și genele-i se întâlneau, cu precizia unui robot care făcea o artroscopie. Nu era la sala de sport și nici nu se întorcea de acolo într-o dispoziție mai puțin posomorâtă decât de obicei, nu cu mult, dar tot era ceva. Nu mai era trează la miezul nopții, plângându-se de abisul infinit al insomniei sale nesfârșite. Nu era la ședința cu părinții de la școala privată și totodată destul de modernă a copiilor din West Side, șezând pe un scaun mic și ascultând noile solicitări mai exigente decât cu un an în urmă pentru bieții lor copii. (Oricum, rareori era acolo. În acele seri, ca și în altele, era la muncă sau la cină cu vreun client, ceea ce putea însemna fie că „pusese umărul la treabă“ — atunci când era drăguță, fie că „era o vacă de muls“ — atunci când nu mai era la fel de amabilă.) Deci nu, nu era acolo. Era într-o cu totul altă casă, cea care fusese cândva și casa lui. În fiecare dimineață acest gând îl copleșea pentru o clipă; îl panica, astfel că primul lucru la care se gândea de îndată ce se trezea era acesta:

Ceva nu e în regulă. E o problemă. Am o problemă.

În fiecare dimineață, alunga acest gând. Își reamintea că așa era sănătos și potrivit și firesc. Ea nu mai trebuia să fie lângă el. Ea trebuia să fie în casa ei separată, mai drăguță.

Totuși nu era nici acolo, nu în dimineața aceea. Descoperi acest lucru când se întinse peste noua sa noptieră de la IKEA și își ridică telefonul, a

cărui prezenţă agitată o simţise chiar şi în puţinele minute de dinainte să deschidă ochii de-a binelea. Avea cam şapte sau opt mesaje, majoritatea din partea femeilor care se conectaseră în timpul nopţii prin intermediul aplicaţiei pentru întâlniri pe care o folosea, dar ochii îi căzură direct pe mesajul din partea lui Rachel, undeva pe la mijloc. Părea să emită o altă lumină faţă de cele care conţineau părţi ale corpului şi lenjerie intimă dantelată; cumva, îi atrase atenţia într-un mod aparte. La ora cinci dimineaţa îi scrisese: Mă duc la Kripalu în weekend; copiii sunt la tine, apropo.

A fost nevoie să citească de două ori pentru a procesa semnificaţia textului şi, ignorând erecţia pe care şi-o permisese ştiind că telefonul său era plin cu material nou pentru masturbare, Toby sări din pat. Fugi pe hol şi văzu că cei doi copii ai lor se aflau în camerele lor, dormind. Apropo copiii erau acolo? Apropo? Apropo însemna ceva secundar; apropo însemna suplimentar. Nu însemna esenţial. Această informaţie, că pruncii săi fuseseră plasaţi în casa lui la adăpostul nopţii, în mod neplanificat, cu ajutorul unei chei care îi fusese oferită lui Rachel pentru a fi folosită în cazul unei urgenţe reale şi serioase, părea esenţială.

Se întoarse în dormitor şi o sună.

— Ce-a fost în capul tău? şuieră el şoptit în telefon.

Şuieratul acesta şoptit încă nu-i venea la îndemână, dar se descurca tot mai bine cu fiecare zi.

— Dacă aş fi plecat şi nu mi-aş fi dat seama că sunt aici?

— De aceea ţi-am scris, spuse ea.

Reacţia ei la şuieratul lui şoptit a fost să-şi dea ochii peste cap foarte natural.

— I-ai adus aici după miezul nopţii? Pentru că eu m-am culcat la miezul nopţii.

— I-am lăsat la patru. Încercam să ajung la timp pentru weekend. S-a anulat ceva. Programul începe la nouă. Mai scuteşte-mă acum, Toby. Îmi este greu. Chiar am nevoie de puţin timp pentru mine.

De parcă timpul ei nu era complet şi în totalitate timp pentru ea.

— Nu-mi băga pe gât asemenea porcării, Rachel.

Îi spunea numele doar la finalul frazelor acum — Rachel.

— De ce? Urma să-i iei la tine oricum weekendul ăsta.

— Dar abia mâine-dimineaţă!

Toby se prinse de rădăcina nasului.

— Weekendul începe sâmbăta. Asta a fost regula ta, nu a mea.

— Aveai planuri?

— Ce vrea să însemne asta? Dacă avea loc un incendiu, Rachel? Dacă apărea vreo urgenţă cu unul dintre pacienţii mei, iar eu mă grăbeam să plec fără să ştiu că sunt aici?

— Dar nu ai făcut-o. Îmi pare rău, ar fi trebuit să te trezesc şi să-ţi spun că sunt acolo?

Toby se gândi cum ar fi fost dacă ea l-ar fi trezit, la cât de catastrofal ar fi putut fi aşa ceva pentru procesul de acceptare a faptului că ea nu mai făcea parte din trezirea lui în fiecare zi.

— Nu trebuia s-o faci deloc, spuse el.

— Ei bine, dacă este adevărat ce ai spus aseară, atunci ai fi putut anticipa că se va întâmpla aşa ceva.

Toby căută prin creierul său încețoșat ultima lor interacţiune dușmănoasă și și-o aminti cu forța unei spaime neașteptate și intense: Rachel bolborosea ceva lipsit de sens cu privire la deschiderea unui birou al agenţiei sale pe Coasta de Vest, ca și cum nu ar fi fost destul de ocupată și depășită de situaţie deja. La drept vorbind, era ceva neclar. Ea încheiase conversaţia, își amintea el acum, ţipând la el printre suspine, astfel încât Toby nu a mai reușit să o înţeleagă până când, în final, s-a pierdut semnalul și el și-a dat seama că ea îi închisese telefonul. Așa se terminau conversaţiile acum, în locul inerţiei scuzelor conjugale. Toby auzise întreaga lui viaţă că a iubi înseamnă să nu fii nevoit niciodată să-ţi ceri scuze. Dar nu, de fapt, a fi divorţat însemna să nu trebuiască să-ţi ceri scuze niciodată.

— Nu mi-a fost uşor să fac asta, Toby, spuse ea în cele din urmă. Înţeleg că a fost prea devreme. Dar tot ce ai de făcut este să-i laşi în tabără. Dacă ai planuri, roag-o pe Mona să vină. De ce mai continuăm să vorbim despre asta?

Cum de ea nu-și dădea seama că la mijloc nu era o problemă minoră? De fapt, el chiar avea o întâlnire în seara aceea. Nu voia să lase copiii cu Mona — aceasta era soluţia lui Rachel pentru orice, nu a lui. Părea că nu

reușea să o facă să înțeleagă că el era o persoană reală, nu un cursor clipind intermitent care așteaptă instrucțiunile ei, că el continua să existe chiar și atunci când ea nu mai era în aceeași încăpere cu el. Nu putea înțelege scopul convenţiilor pe care le stabiliseră, dacă ea nu avea de gând nici măcar să pretindă că aderă la ele sau să se scuze atunci când nu o făcea. Îi dăduse o cheie a apartamentului său, nu ca să facă tâmpenii ca asta, ci pentru ca ei să rămână în relații amiabile. Amiabile, amiabile, amiabile. Ați remarcat vreodată că folosim cuvântul amiabil doar când ne referim la divorţ? Să fie pentru că este atât de frecvent utilizat pentru divorţ, încât nu ne mai dorim să otrăvim nimic altceva prin el? La fel cum am putea spune „malign“ pentru alte lucruri în afară de cancer, dar nu o facem niciodată?

Copiii începură să se foiască și era numai bine, pentru că el tocmai își pierduse erecția.

Solly, băiatul său de nouă ani, se trezi, dar Hannah, care avea unsprezece ani, vru să rămână în pat.

— Îmi pare rău, fetițo, nu ține, îi spuse Toby. Trebuie să plecăm în douăzeci de minute.

Copiii se împleticiră până în bucătărie dezorientați, iar Toby începu să cotrobăie prin bagajele lor ca să găsească hainele pe care trebuiau să le poarte în tabără în ziua aceea. Hannah se răţoi la el că alesese ținuta nepotrivită, întrucât colanții erau pentru ziua următoare, astfel că el ridică pantalonii scurţi roșii ai fetiței, iar ea îi smulse din mâinile lui cu dezgustul unei persoane care nu lua în considerare nicio limită când venea vorba despre afișarea emoțiilor. Apoi, ea își umflă nările și își ţuguie buzele, spunându-i, cumva printre dinți, că ceruse ca el să-i cumpere Corn Flakes, nu Corn Chex, subînțelesul fiind ce fel de idiot îi revenise ei drept tată.

Solly, pe de altă parte, își savura vesel porția de Corn Chex. Închise ochii și-și scutură capul în semn de satisfacție.

— Hannah, zise el, trebuie să încerci astea.

Toby era cât se poate de recunoscător pentru felul trist în care Solly își demonstra solidaritatea. Solly înțelegea. Solly știa. Solly era al lui într-un fel care nu-l făcea niciodată să se întrebe dacă toate acestea meritau. Avea aceeași nevoie interioară ca și tatăl lui ca lucrurile să fie în regulă. Solly își dorea pace, exact ca Toby. Chiar și arătau la fel. Aveau același

păr negru, aceiași ochi căprui (deși ai lui Solly erau ceva mai mari decât ai lui Toby și dădeau impresia că este mereu puțin speriat), același nas încovoiat, aceeași statură miniaturală — adică nu erau doar scunzi, dar erau scunzi și totuși de dimensiuni obișnuite, în același timp. Nu erau foarte mici sau pitici, astfel încât dacă îi vedeai fără un etalon de înălțime, nu-ți dădeai seama exact cât de scunzi sunt. Asta era bine deoarece este destul de neplăcut să fii doar scund. Asta era rău pentru că însemna să dezamăgești persoanele care te văzuseră doar în acel mod lipsit de etalon și care se așteptau să fii mai înalt.

Hannah era și ea a lui, da, cu excepția faptului că fetița avea părul drept și blond, ochii înguști și albaștri și nasul ascuțit, asemenea lui Rachel — părea să acuze prin expresia sa, ca și mama ei. Însă ea avea un tip de sarcasm aparte care era caracteristic laturii din partea familiei Fleishman. Cel puțin, cândva îl avea. Despărțirea părinților părea să-i fi răpit umorul și să fi aprins în ea furia care se declanșase deja fie pentru că părinții ei se certau prea des și prea brutal, fie pentru că se afla în pragul adolescenței și hormonii făceau ravagii pe dinăuntrul ei. Sau fiindcă ea nu avea telefon, iar Lexi Leffer avea unul. Sau pentru că avea cont pe Facebook, dar nu avea voie să-l acceseze decât de pe computerul din camera de zi și nici măcar nu-și dorea acel cont pe Facebook, deoarece Facebook era pentru oamenii în vârstă. Sau pentru că Toby sugerase că pantofii sport care arătau întocmai precum cei de la Keds, dar care erau cu 12 dolari mai ieftini, erau o opțiune mai bună decât cei de la Keds, din moment ce, din nou, erau exact la fel, cu excepția faptului că nu aveau eticheta albastră pe spate, și, de altfel, cum rămânea cu a deveni cu prea multă ușurință victime ale consumerismului? Sau pentru că era un cântec trist foarte popular la radio despre o poveste de dragoste de mult apusă care însemna foarte mult pentru ea, iar el îi ceruse să dea mai încet volumul în timp ce vorbea la telefon cu spitalul. Sau pentru că mai târziu, când i-a explicat de ce acel cântec trist foarte popular era atât de important pentru ea, punându-l să-l asculte, începuse să fiarbă de furie pentru că el nu părea să înțeleagă, în mod miraculos, cum un cântec poate trezi în ea o asemenea nostalgie pe care probabil nici nu o trăise fiindcă nu avusese niciodată un iubit. Sau pentru că el se întrebase dacă nu cumva fusta ei era prea scurtă ca să se poată așeza când o purta. Sau pentru că el se întrebase dacă nu cumva pantalonii ei scurți erau prea scurți fiindcă îi lăsau la vedere crăpătura dintre fese, erau atât de scurți încât căptușeala buzunarelor nu încăpea în ei și ieșea cu totul pe dinafară, depășind tivul pantalonilor. Sau pentru că o întrebase unde era peria ei de păr, ceea ce însemna automat pentru ea că el se gândise că părul ei arăta teribil. Sau pentru că ea nu voia să vadă File de poveste și niciunul dintre filmele lui demodate. Sau pentru că, într-o zi, el își trecuse mâna peste creștetul ei în semn de tandrețe, stricându-i cărarea pe mijloc

pentru care avusese nevoie de zece minute ca să o facă perfectă. Sau pentru că nu voia nici să citească File de poveste și niciuna dintre cărțile lui demodate. Da, disprețul față de părinții ei, care părea gestionabil când era îndreptat atât asupra lui Rachel, cât și a lui Toby, era absolut devastator în concentrația sa actuală, când era orientat doar asupra lui. Toby habar nu avea dacă îi mai rămăsese ceva și pentru Rachel. Tot ceea ce știa el era că Hannah reușea cu greu să se uite la el fără ca ochii ei azurii să se îngusteze și mai mult, precum niște lasere, nasul să-i devină cumva și mai ascuțit decât era, iar buzele să se țuguie a dispreț.

Porniră spre tabără, iritați și confuzi, pentru că erau obosiți. (Vezi, Rachel? Vezi?)

— Urăsc tabăra asta, spuse Hannah. Nu pot să rămân, pur și simplu, acasă?

Își dorise să plece în tabără toată vara, dar Bat Mitzvah-ul ei avea loc la începutul lui octombrie, iar ea mai avea nevoie de iunie și iulie pentru a-și învăța Haftorah-ul.

— Pleci cam într-o săptămână. Încă o lecție și gata.

— Vreau să plec acum.

— *Poate ar trebui să-ți închiriez un apartament între timp? întrebă Toby.*

Cel puțin, Solly a râs.

Ajunseră la Centrul Y de pe strada numărul 92, alături de mame îmbrăcate în colanți cu modele strălucitoare și tricouri sport pe care scria „Yoga și votcă“ sau „Mănâncă, dormi, pedalează, repetă“. Costul pentru acest loc era cam tot la fel ca și al taberei, iar Hannah continua să întrebe dacă ar putea sări peste tabără, devenind, în schimb, un fel de asistentă a consilierului, ceea ce nu era permis până în clasa a zecea, oricum.

— Chiar și așa, tot costă bani să mergi, spusese Toby când se uitase pe site-ul Y. De ce trebuie să plătesc ca tu să înveți cum să devii consilier, când ei te folosesc deja pe post de consilier propriu-zis? o întrebase el în primăvară.

— De ce a trebuit să plătești pentru a învăța cum să fii doctor, când ei te foloseau deja pe post de doctor? îi replicase ea.

Fusese o remarcă bună.

Ulterior, Toby se gândi cât de isteață era și cât de mult își dorea ca ea să nu folosească această isteţime exclusiv împotriva lui. Devenea, îi părea lui, genul de fată extrem de obositoare.

Ajunseră cam cu șase minute mai devreme. Centrul Y îi ducea la tabăra din Palisades în fiecare zi, iar dacă ajungeau prea târziu, erau nevoiți să petreacă întreaga zi într-o încăpere alături de copiii foarte mici. Hannah refuză oferta tatălui său de a o însoți la întrunirea clasei ei, așa că el merse cu Solly la a lui. Toby îl urmări în timp ce participa la ultimele zece minute ale jocului cu plastilină de dimineață și când tocmai se pregătea să iasă de pe culoar, își auzi numele.

— Toby, îl strigă o voce joasă, șoptită de femeie.

Toby se întoarse și o văzu pe Cyndi Leffer, o bună prietenă a lui Rachel, care avea o fiică în clasa lui Hannah. Își luă un moment să-l analizeze. Ah, asta. El știa ce urma: capul înclinat la 20 de grade, bosumflarea exagerată, sprâncenele ridicate și încruntate simultan.

— Toby. Am tot vrut să iau legătura cu tine, spuse Cyndi. Nu mai știm nimic de tine.

Purta niște colanți mulați turcoaz care aveau niște gheare violet imprimate pe coapse, ca și cum șiruri de tigri violet se îndreptau spre partea dintre picioarele ei, încercând să ajungă acolo. Purta un maiou cu inscripția „Gangster spiritual“. Toby își aminti că Rachel îi spusese că părinții care înlocuiesc litera „i“ cu „y“ la mijlocul numelor fetelor lor și invers la final nu le dau fiicelor prea multe șanse în viață.

— Ce mai faci? Ce mai fac copiii?

— Suntem bine, răspunse el.

Încercă să nu modifice înclinația capului său pentru a se potrivi cu a ei, dar neuronii săi oglindă erau prea bine dezvoltați și dădu greș.

— Ne descurcăm. E o schimbare, fără îndoială.

Părul ei era vopsit în stilul acela nou, în care partea de sus era intenționat păstrată mai închisă la culoare și se deschidea treptat până la vârfuri, care erau blonde. Dar partea rădăcinilor era prea închisă — nuanța întâlnită la femei mai tinere —, iar în contrast cu fruntea ei, tot ceea ce făcea era să-i accentueze ridurile. Toby se gândi la o fizioterapeută cu care se culcase cu ceva săptămâni în urmă, la faptul că aveau aceeași coafură, dar partea întunecată avea la ea o tentă mai

caldă și nu făcea un contrast atât de puternic cu pielea ca în cazul lui Cyndi, care era de aceeași vârstă.

— Au fost probleme de mai mult timp? întrebă ea.

Jenny. Numele fizioterapeutei era Jenny.

— Nu a fost un impuls de moment, dacă asta întrebi.

Toby și Rachel se despărțiseră la începutul lui iunie, imediat după ce școala se terminase, punctul culminant al unui proces care a durat aproape un an sau poate al unui proces care începuse la scurt timp după căsătoria lor cu paisprezece ani în urmă; depinde pe cine întrebi sau cum vezi lucrurile. Este un mariaj care se încheie condamnat de la început? Mariajul se termină atunci când încep problemele care urmează să nu se mai rezolve sau când cei doi sunt de acord, în sfârșit, că problemele nu pot fi rezolvate, sau când alte persoane află, până la urmă, despre acestea?

Sigur că Cyndi Leffer voia informații. Toată lumea voia. Conversațiile erau întotdeauna simple și întotdeauna aceleași. Primul lucru pe care oamenii voiau să-l știe era de cât timp se înrăutățiseră lucrurile în căsnicia lor. Erai nefericit în acea seară la festivitatea de la școală, când te dădeai mare cu orele tale de swing din timpul facultății? Erai nefericit la acel Bat Mitzvah când i-ai luat mâna și i-ai sărutat-o, distras, în timpul discursurilor? Aveam dreptate că la ședințele cu părinții, când tu stăteai la o cafea și ea stătea lângă birou verificându-și telefonul, de fapt, vă certați? Ce mult îi tulbura pe oameni să vadă pe cineva sustrăgându-se dintr-o situație neplăcută; cât de cinic interogau oamenii cu voce tare fiecare aspect al vieții private care le trecea prin minte. Verișoara lui Toby, Cherry, care avea tendința să se uite îndelung, cu dezamăgire spre soțul ei, Ron:

— Ați încercat să mergeți la terapie?

Șeful lui, Donald Bartuck, a cărui a doua soție fusese asistentă la hepatologie:

— Ai călcat strâmb?

Directorul taberei de la Centrul Y, când Toby îi explica despre cei doi copii ai lui că s-ar putea să fie puțin agitați, din moment ce ei tocmai se despărțiseră când începuse tabăra:

— Aveați periodic o seară doar pentru voi doi?

Aceste întrebări nu erau despre el, de fapt; nu, erau întrebări despre cât de perspicace erau oamenii, ce anume le scăpase, cine altcineva urma să anunțe vreun divorț și dacă nu cumva tensiunea din propriile lor căsnicii avea să conducă, în cele din urmă, la destrămarea lor. Oare cearta pe care am avut-o cu soția mea chiar de aniversarea noastră, care a fost deosebit de brutală, înseamnă că urmează să divorțăm? Ne certăm prea mult? Facem destul sex? Oare toți ceilalți fac mai mult sex? Putem divorța în decursul a șase luni după o sărutare distrasă a mâinii de la un Bat Mitzvah? Cât de nefericit înseamnă prea nefericit?

Cât de nefericit înseamnă prea nefericit?

Într-o zi avea să nu mai fie recent divorțat, dar știa că nu va uita niciodată aceste întrebări, modul în care oamenii pretindeau că le pasă de el, când, în realitate, aveau grijă doar de ei.

Își petrecuse începutul verii în derivă, încercând să se ancoreze în această lume ciudată în care fiecare aspect al vieții sale era doar cu puțin diferit de ceea ce fusese până atunci și totuși foarte diferit: dormea numai singur și într-un alt pat. Mânca alături de copii ca întotdeauna — Rachel nu venea acasă înainte de opt sau nouă în serile din timpul săptămânii de ani de zile —, dar după cină îi ducea la vechiul apartament și se întorcea pe jos preț de cele nouăsprezece cvartale până la noua sa locuință. Nenorocitul ăla hoțoman de Donald Bartuck îi spuse că el, Bartuck, fusese promovat în funcția de șef al secției de medicină internă și că avea să-l numească pe Toby drept singurul său candidat pentru șefia subdepartamentului de hepatologie din departamentul de gastroenterologie de îndată ce persoana care ocupa această funcție la momentul acela, Phillipa London, avea să elibereze postul pentru a-i lua locul lui Bartuck. Nu avu cui să-i spună despre asta prima dată. Se gândi să mă sune pe mine sau pe Seth, dar îi păru prea patetic să nu aibă un membru al familiei propriu-zis căruia să-i povestească. Aproape că își sună părinții în Los Angeles, dar diferența de fus orar însemna că la ei era ora cinci dimineața când el aflase toate acestea; apoi se gândi dacă acestea erau vești pe care Rachel ar fi trebuit să le afle sau nu. (Îi spuse mai târziu, când i-a lăsat pe copii, iar ea a zâmbit cu buzele, dar nu și cu ochii. Nu trebuia să mai pretindă că încă îi mai păsa de cariera lui.)

Însă acum, la sfârșitul lui iulie, în vreme ce vara trecea în etapa a doua, el se simțea din nou stabil sau, cel puțin, avea o rutină. Se descurca bine. Se adapta. Gătea pentru o persoană mai puțin. Învăța să folosească „eu“, în loc de „noi“, pentru a-și anunța disponibilitatea pentru grătare și petreceri, atunci când era invitat, ceea ce nu se întâmpla frecvent. Făcea plimbări lungi din nou și învăța să alunge sentimentul că ar fi trebuit să

anunțe pe cineva unde se afla. Da, se descurca bine, cu excepția conversațiilor precum aceasta, cu Cyndi. Fusese un personaj nesemnificativ pentru Cyndi Leffer înainte de divorț; era ca o comorbiditate care venise la pachet odată cu familia sa. Soțul lui Rachel cea de succes sau tatăl lui Hannah cea sociabilă, sau tatăl lui Solly cel drăguț, sau, hei, tu ești doctor, nu-i așa, te poți uita la umflătura asta pe care o am de o săptămână? Acum devenise cineva cu care oamenii își doreau să vorbească. Într-un fel, divorțul îi dăruise și lui un suflet.

Cyndi aștepta un răspuns. Ochii ei îi scanau fața la fel cum actorii din telenovele se priveau în secundele de dinaintea pauzelor de publicitate. Știa ce se așteaptă de la el. Se străduia să nu umple această pauză; se străduia să lase disconfortul tăcerii să fie proprietatea persoanei care căuta să dezgroape ceva mizerii din partea lui. Terapeuta sa, Carla, încerca să-l ajute să învețe cum să tolereze sentimentele inconfortabile. La rândul său, încerca să-i ajute pe oamenii care îi cereau informații să învețe cum să se descurce cu aceleași sentimentele inconfortabile.

În plus, mai era ceva: nu exista alt mod de a discuta despre un divorț fără ca asta să implice niște lucruri teribile despre cealaltă persoană din căsnicie, iar el nu voia să facă asta. Simțea o nevoie ciudată de diplomație acum. Școala era un câmp de luptă și ar fi fost ușor să atragă oamenii de partea lui, știa asta. Știa că ar fi putut face aluzie la nebunia, furia, crizele de isterie ale lui Rachel, la indisponibilitatea ei de a se implica în viețile copiilor — ar fi putut spune lucruri precum „Adică, sunt convins că ați observat că nu a venit niciodată la Serile STEM[1]?“ —, dar nu voia să o facă. Nu voia să submineze statutul lui Rachel la școală din cauza unui simț protector de care pur și simplu nu se putea debarasa. Ea era un monstru, da, dar fusese întotdeauna un monstru și era încă monstrul lui, din moment ce nu fusese încă atribuită în felul acesta altcuiva, nu terminaseră procedurile juridice de divorț, iar ea încă îl bântuia.

Cyndi se apropie. El avea numai un metru și șaizeci și cinci de centimetri, iar ea era cu un cap mai înaltă decât el și mai slabă decât ar fi trebuit să fie o femeie. Avea o față masivă și umflată de acid hialuronic și botox. Preocuparea ei, preponderent transmisă prin faptul că își scutura încet capul înainte și înapoi și prin proeminența exagerată a buzelor, era atenuată de faptul că linia sprâncenelor era complet osificată, așa cum fusese de când o cunoștea el. Exact la fel arăta și când era fericită.

— Todd și cu mine am fost atât de necăjiți să auzim ce s-a întâmplat, spuse ea. Să ne spui dacă te putem ajuta în vreun fel. Suntem și prietenii tăi.

După care, se apropie cu încă un pas, ceea ce însemna o apropiere mult prea mare pentru o întâlnire pe coridorul unui campus cu o femeie măritată care era prietena soției sale. Lui Toby îi sună telefonul. Se uită în jos. Respinse apelul. Era Tess, o femeie pe care avea de gând să o întâlnească pentru prima oară mai târziu în acea seară. Își întoarse privirea spre telefon ca să vadă o fotografie a cornului abundenței, în care coapsele și chiloții ei negri, din plasă, formau o deltă.

— Este de la muncă, îi spuse Toby lui Cyndi. Trebuie să ajung la o biopsie.

— Ești încă la spital?

— Oh, da, zise el, atât timp cât oamenii încă se îmbolnăvesc. Cerere și ofertă.

Cyndi îi oferi un râset monosilabic, dar îl privi, cum anume? Cu milă? Toți părinții de la școală o făceau. Nu mai însemna mare lucru să fii doctor. Chiar în urmă cu un an, soțul lui Cyndi, Todd, s-a uitat la el insistent într-o seară, la ședința cu părinții, în timp ce așteptau în afara clasei ca numele să le fie strigate (fără Rachel prin preajmă, căci ea era la o cină cu un client și nu ajunsese la timp) și l-a întrebat:

— În cazul în care copiii tăi și-ar dori să devină doctori, ce i-ai sfătui?

Toby nu înțelesese întocmai întrebarea decât pe drum înapoi spre casă, când conștientiză că unui finanțist îi părea rău de un doctor. Un doctor! Fusese crescut să creadă că a fi doctor era un lucru respectabil. Era un lucru respectabil! Când Rachel s-a întors acasă în seara aceea, el i-a povestit ce îl întrebase fraierul acela de Todd, iar ea îi replicase:

— Ei bine, ce le-ai spune?

Toți se întorseseră împotriva sa.

— Atunci, mai bine du-te, spuse Cyndi. O vom vedea pe Hannah mâine-seară, nu-i așa?

Femeia se aplecă spre el pentru a-i da o îmbrățișare frontală, în care corpurile lor se atingeau în trei puncte diferite: capul, pieptul și pelvisul li se lipiră. Îmbrățișarea dură cu o milisecundă mai mult decât orice alt contact fizic anterior cu Cyndi Leffer, adică niciunul.

Se îndepărtă de Y, întrebându-se dacă ceea ce simțise din partea lui Cyndi — faptul că ea voise să-l consoleze, da, dar, de asemenea, să se și culce cu el — era real. Nu putea fi. Și totuși. Și totuși. Și totuși, și totuși,

și totuși, și totuși, și totuși, cu siguranță că ea se gândea cum ar fi să se culce cu el.

Nu, nu putea fi. El se gândi la modul în care sfârcurile ei se aliniară atât de uniform și milităreşte dedesubtul maioului ei stupid. Se lăsase dus de val, ceea ce este ușor atunci când din telefonul tău se scurge la propriu dorința femeilor care cereau cu siguranță și negreșit să facă sex cu el, să facă sex nebun cu el, să facă sex nebun cu el toată noaptea.

Fiecare mic semnal pe care îl primea — fiecare mic [emoticon care face cu ochiul] sau [emoticon cu demonul mov] sau un autoportret în sutien sau fotografie propriu-zisă cu porțiunea de sus a crăpăturii fundului — îl făceau să-și revizuiască întrebările fundamentale din tinerețea sa: era oare posibil ca el să nu fie atât de respingător precum fusese lăsat să creadă din cauza mulțimii de refuzuri din partea absolut fiecărei fete care stabilise vreodată contact vizual cu el? Era oare posibil ca el să fie, poate, atrăgător? Nu felul în care arăta sau statura lui, ci disperarea inerentă a strădaniilor sale din acele zile de a avea o viață sexuală riguroasă sau, cel puțin, o viață sexuală, era ceea ce îl făcea ceva mai puțin atrăgător decât era în realitate? Sau poate că acum era ceva legat de situația sa actuală, proaspăt divorțat și puțin rănit, care îl făcea să fie astfel. Sau poate absența neuronilor oglindă, a feromonilor și a altor lucruri care nu puteau penetra ecranele telefoanelor mobile, căci tot ce aveai era o reflexie a intersecției dintre propria excitație și propria disponibilitate, iar în momentul în care excitația și disponibilitatea altcuiva se potriveau cu ale tale, voilá și boom. Nu îi plăcea să creadă acest lucru, că sexul nu mai însemna atracție, dar nu putea pretinde că nu era posibil; era om de știință, la urma urmelor.

O cunoscuse pe Rachel când era în anul întâi la facultatea de medicină. Se gândea la acel moment aproape constant acum. Se gândea la deciziile pe care le luase și dacă ar fi putut observa semnalele de alarmă. Ea, la petrecerea de la bibliotecă, ochii ei sclipind de senzualitate, părul ei în aceeași nuanță de blond și aceeași formă cu al Cleopatrei, așa cum a rămas mereu de atunci. Cum se lumina privirea lui la vederea strălucirii părului ei geometric. Cum albastrul ochilor ei era deopotrivă rece și fierbinte. Cum arcul lui Cupidon forma dedesubtul nasului ei un munte cât o picătură de rouă ce putea fi urcat; cum oglindea acesta gropița din bărbia ei cu acel tip de simetrie despre care știința spunea că declanșează dorința sexuală a bărbatului, creând gratificare vizuală și reacții hormonale de bunăstare. Cum ascuțimea feței sale părea o corecție a fetelor semite pe care el fusese educat să le dorească — tatăl ei nu fusese evreu, iar după relatările bunicii ei și puținele fotografii care existau cu el, ea îi semăna întocmai și acest lucru, de asemenea, părea periculos —, că un om crescut în stil

tradițional precum fusese Toby iubea o femeie care arăta la fel ca tatăl său păgân și absent. Cât de amețit fusese, cum fusese dizolvat complet în dorință trupească de felul în care ea își scotea un șold în față atunci când încerca să hotărască un lucru. Cum, după ce îl știa doar de patru săptămâni, a venit cu el în California la înmormântarea bunicii lui; cum a stat în spate, întristată pentru el și cum l-a însoțit apoi acasă și a ajutat la așezarea preparatelor comandate pe platouri. Felul în care îl dezbrăca — nu, nu ar fi trebuit să se gândească la asta acum. Să se gândească la așa ceva i-ar fi afectat procesul de vindecare.

Ideea era că ea l-a dorit. Ideea era că o persoană l-a dorit pe Toby Fleishman. Ce expresie tristă avea când se uita la lumea care-l ignora; cât de derutat era de incapacitatea lui de a atrage pe cineva. Avusese o singură prietenă adevărată înainte, iar în afară de ea, doar câteva fete bete cu care se tăvălise pe la petreceri; se culcase cu doar două femei înainte de Rachel. Iar după terminarea liceului, aproape toate fetele de la medicină aveau deja pe cineva. Și apoi a apărut Rachel, care nu se uita la el ca și cum ar fi fost prea scund sau prea patetic, chiar dacă era, într-adevăr. A căutat-o cu privirea dincolo de încăpere la petrecere, iar ea s-a uitat înapoi la el și i-a zâmbit. Trecuse atât de mult timp de atunci și totuși aceea fusese Rachel a lui. Petrecuse atât de mulți ani încercând să o relocheze pe acea Rachel în această Rachel care se dovedea de fapt încontinuu a fi. Cu toate acestea, chiar și acum, acea versiune a lui Rachel era cea care îi venea prima dată în minte atunci când se gândea la ea. Credea că ar fi cu mult mai bine dacă nu s-ar mai întâmpla astfel.

Era adevărat că Toby avea o biopsie în patruzeci și cinci de minute, dar, de fapt, voia să mai petreacă ceva timp cu aplicația lui, astfel că, după ce ieși pe stradă, o deschise și se îndreptă spre vest. Era deja prea cald, așa cum anunțase prognoza, cam 35 de grade cu nori de furtună, dar nu se ivise încă nimic periculos sau amenințător.

În parc, oamenii tineri și frumoși — cu toții erau frumoși, chiar dacă nu erau — se întindeau pe pături, chiar așa devreme, îndreptându-și capetele spre soare. Unii dintre ei dormeau. În trecut, când Rachel accepta să meargă la plimbări lungi cu el, obișnuiau să râdă de oamenii care dormeau în parc. Nu de cei fără adăpost sau de cei drogați. Doar de cei care ieșeau în parc în pantaloni de trening, se întindeau pe pături și se prefăceau că lumea este un loc sigur care aștepta de la tine numai să fii bine odihnit. Niciunul dintre ei nu-și putea imagina cum să fii atât de puțin anxios, încât să poți adormi în mijlocul unui parc din Manhattan; anxietatea era un lucru pe care l-au avut în comun până la sfârșit.

— Nu pot nici măcar să-mi imaginez că port pantaloni de trening în public, spunea Rachel.

Purta colanți și maiouri („Dar înainte, cafea“, scria pe unul dintre ele. Pe un altul: „Trăiască gustările“), pe care alte mămici le purtau la antrenamentele de fitness, dar ale ei aveau un profesionalism propriu. Ea considera că dispunând de atâtea variante de pantaloni în prezent — pantaloni pentru yoga, colanți etc. —, pantalonii de trening deveniseră ca o afirmație banală, prin definiție pasivă, pentru starea de spirit a unei femei.

— Pantalonii de trening, spunea ea întotdeauna, înseamnă, pur și simplu, să renunți.

Mergând, Toby deschise opțiunea de căutare pe ecranul telefonului, unde găsi un eșantion de femei aflate în apropiere care erau disponibile pentru penetrarea digitală, stimularea sfârcurilor, execuția unei masturbări și alte activități pentru adulți la ora opt și jumătate dimineața într-o zi de vineri: o indiancă spre cincizeci de ani ținând în brațe un copil mic; o caucaziană cu pleoape căzute și unghii negre, în jur de patruzeci și cinci de ani, sugând o acadea; o tipă bronzată, cu păr purpuriu și ochelari de baga; o femeie blondă de vârstă incertă (dar adultă) cu o suzetă în gură; decolteul unei femei pistruiate (doar decolteul ei); crăpătura fundului unei femei blonde (doar crăpătura fundului ei); o femeie cu fața ciuruită de vărsat și privire speriată care era dată cu un strat gros de fond de ten greșit ales, ceea ce crea efectul unui șpaclu, îmbrăcată cu o cămașă cu nasturii desfăcuți, buzele strânse trădând emotivitatea ei în legătură cu faptul că fusese fotografiată; o brunetă al cărei păr era aranjat în două codițe împletite ca ale unei tinere elveține; o ținea pe una dintre ele deasupra buzei superioare pe post de mustață; o femeie grizonantă care părea să aibă vârsta mamei lui, ținând un pahar de martini, și alături de care se vedea o parte a umărului unui bărbat care nu fusese tăiată complet la editare. De asemenea, mai erau și numeroasele femei obișnuite care țineau în brațe nepoate și nepoți, semnalând un fel de sentiment matern natural, în cazul în care privitorul fotografiei căuta, în mod conștient sau nu, ceva permanent, în loc de puțină penetrare digitală și așa mai departe. El glisase spre dreapta la o femeie care își trunchiase fotografia, astfel încât atârna de pat, literalmente, cam în jurul vertebrei T6 (exact la mijlocul coloanei vertebrale toracice), iar camera urcase până la valea dintre sânii ei posibil umflați cu ser fiziologic, ca un drum de canion.

Era o parte din el căreia îi plăcea lumea așa cum apărea în aplicația sa pentru întâlniri, căreia îi plăcea să se gândească la New York ca la un oraș plin de oameni care nu făceau altceva decât sex. Oameni care se

mișcau de colo colo cu o singură dorință: să și-o tragă sau, ca alternativă, să atingă/lingă/sugă/penetreze/să facă respirație gură la gură primului trup cald care era de acord cu asta, oameni înnebuniți după sex și pasiune, oameni care erau încă vii, poate după câțiva ani de moarte, ca și el, care arătau exact ca oamenii obișnuiți, dar care, pe dinăuntru, abia se puteau abține să nu desfacă picioarele vreunui străin în timp ce mergeau pe stradă la farmacie, la o întâlnire sau la un curs de yoga. Era plăcut să știe că acea energie era încă acolo, chiar dacă se întâmpla într-un moment pe care el îl considera târziu din viața lui. Asta îi dădea liniște și speranță, faptul că orice ratase când se căsătorise cu Rachel atât de tânăr era încă acolo, așteptând. Că și alți oameni o dăduseră în bară și o luau de la început. Că era încă destul de tânăr pentru a lua parte la ceea ce el numea o activitate specifică tinerilor, adică să petreci foarte mult timp pentru a găsi pe cineva căreia/căruia să i-o tragi. Da, era bucurie, liniște și confort în a descoperi acest strat al orașului New York care exista dedesubtul celui pe care îl cunoscuse înainte și pe care nu-l putea vedea decât acum, prin ochelarii despărțirii, prin ochelarii libertății, și care se ridica la rangul unei apocalipse pentru sex.

„Hr“, cum se numea aplicația lui preferată pentru întâlniri, devenise acum primul lucru pe care îl verifica dimineața. Înlocuise Facebook, având în vedere că atunci când deschidea Facebook, era descurajat și copleșit de mulțimea de persoane cărora nu le spusese încă despre divorțul lui. Dar Facebook era, de asemenea, un tărâm al drumurilor pe care nu apucase și al momentelor de fericire, reale sau regizate, ceea ce nu putea suporta. Mariajele care păreau normale și postările care păreau întâmplătoare și nu intenționate, pentru că nu telegrafiau o situație exagerat de grozavă în viață, ci doar una pur și simplu bună, acestea erau cele care îl lăsau cu inima strânsă. Toby nu visase la lucruri grozave și ieșite din comun pentru mariajul său. Avea părinți. Nu era idiot. Își dorise doar lucruri comune, prostești de la viață, cum ar fi stabilitatea, sprijin emoțional și puțină mulțumire. De ce nu putea avea, pur și simplu, lucrurile comune, prostești? Fosta sa rezidentă, Sari, postase o poză cu ea jucând bowling împreună cu soțul ei la un eveniment caritabil de la școală. Se pare că dăduse trei lovituri. „Ce seară grozavă“, scrisese ea. Toby se uitase îndelung la poză cu o dorință copleșitoare de a scrie „Bucură-te de așa ceva deocamdată“ sau „Dorința înseamnă moarte“. Era mai bine să stea departe de Facebook.

Mai puțin Facebook însemna mai mult timp petrecut cu aplicațiile pentru întâlniri, din care avea patru: Hr, Choose, care teoretic era creată pentru evrei, deși el găsise câteva asiatice și catolice și acolo; Forage, un website vechi care fusese actualizat pentru a putea fi utilizat pe smartphone, dar era aproape în exclusivitate folosit de către luddiți, iar

el făcea parte dintre ei, probabil; și Reach, unde numai femeile puteau iniția contactul, ceea ce fusese în regulă pentru el la început, din moment ce încă mai încerca să evalueze cât de atractiv era în starea actuală: tot de numai 165 centimetri, tot cu părul lui, cu niște riduri în jurul gurii, ceva pungi sub ochi, dar tot subțirel și, nu uitați, tot cu părul lui.

Hr era în mod clar favorita lui. Îl întâmpina cu un citat motivațional în timp ce se încărca, ceva pozitiv precum „Ochi de tigru!“[2] sau „Pune mâna pe ele, șefule!“ Una dintre rezidentele sale de la hepatologie, Joanie, o descărcase pentru el într-o zi. Toby era supărat din cauza unui mesaj pe care Rachel i-l trimisese cu privire la alocația copiilor (ea o numise „pensie alimentară“ — accidental, spuse, dar pe cine păcălea ea?). L-a indispus pe Toby, care a luat foc atunci când Logan, un alt rezident, a interpretat greșit un RMN[3], într-un fel în care ar fi putut s-o facă oricine altcineva — într-un fel care ar fi trebuit să reprezinte o oportunitate de a învăța pentru Toby, nu de a o lua razna. Logan a părut surprins, iar Toby a simțit că nu mai are altceva de făcut decât să le spună: el și Rachel se despărțiseră și urmau să divorțeze. Îi părea rău, dar era la capătul puterilor. Au urmat aproximativ zece secunde de liniște înainte ca Logan să spună:

— Te simți bine?

Toby a răspuns:

— Da, am avut o grămadă de timp ca să mă obișnuiesc cu situația asta.

Iar Joanie, care avea un nas, să spunem, mai puțin tradițional și un păr decolorat pe care îl aranja cât de mult putea încât să-i acopere fața, zâmbi cu o jumătate de gură și spuse:

— Ei, bine, atunci. Va fi distractiv.

El a încercat să nu zâmbească când a vorbit ea. A încercat să o privească serios și cu atenție, ca și cum ar fi consultat un pacient, dar nu a reușit să se abțină. Nu-i trecuse prin cap până atunci că veștile lui ar putea să fie primite și altfel decât drept ceva tragic. Credea că va fi nevoit să se uite în pământ cu tristețe de câte ori ar fi venit vorba despre acest lucru, dintr-o oarecare formă de respect sau demnitate. Dar suferise destul. Suferise ani de zile în purgatoriul eșecului și al autodistrugerii care marcase sfârșitul mariajului său — sfârșitul oricărui mariaj. Da! Va fi distractiv! Chiar atunci se uită pe fereastră și observă că era vară. Era vară!

Se uită înapoi la telefonul lui, spre care Joanie indica ceva. Ea îi arătă un număr din colţul ecranului care îi permitea femeii să-şi cuantifice „disponibilitatea“ în orice moment.

— Adică dacă este liberă chiar acum? întrebă Toby, încruntându-se la telefon.

— De fapt cam cât de pregătită este! spuse Logan.

— Pregătită? întrebă Toby.

Toţi rezidenţii au râs.

— Cât de excitate sunt! spuse Logan.

Toby se uită la faţa chipeşă cu maxilare puternice a lui Logan. O replică de genul acesta spusă pe vremuri nu putea veni decât de la un nenorocit libidinos. Se uită la Joanie ca să vadă dacă se simţea ofensată sau deranjată, dar ea râdea. Conversaţia pe teme sexuale avea loc acum în public, fiind la fel de accesibilă precum această aplicaţie gratuită pe care el tocmai o descărca, într-un fel. Cât de excitate sunt, a repetat mintea lui pentru el, iar Toby, care rămăsese conştient că era un profesionist şi se afla într-un context profesional, a tratat situaţia ca pe o informaţie medicală, a dat din cap aprobator şi s-a gândit la autopsii pentru a împiedica o erecţie.

Mai târziu, în camera medicilor, el s-a prefăcut că-şi verifica e-mailul ca de obicei, dar, de fapt, îşi explora noua aplicaţie. Curând, s-a dovedit a fi prea mult pentru el. A fost imediat paralizat de cantitatea de informaţii necesare pentru crearea profilului său: întrebările erau stupide, iar adevăratele răspunsuri erau ori prea banale, ori prea urâte pentru a fi expuse, astfel că stătea şi se holba la întrebări, ştiind că adevărul nu va funcţiona foarte bine. Ce ar fi fost el dacă nu era cine era (critic literar era oarecum adevărat şi o alegere bună, nu-i aşa?), care era spiritul său animal (cum? Ce însemna asta?), mâncarea lui preferată (hummus? Era adevărat, dar există vreo mâncare mai puţin sexy decât hummusul? Nu există), filmul său preferat (a vrut să scrie Annie Hall, dar nu a fost sigur dacă era potrivit), cum îi plăcea să petreacă o după-amiază ploioasă (citind, uitându-se la pornografie şi masturbându-se).

Se împotmolise. Şi nu din cauza faptului că nu putea completa formularul; şi nici că nu ar fi fost pregătit să meargă la întâlniri — de fapt, în momentul în care un mariaj se încheie şi despărţirea este finalizată, oricine este mai mult decât pregătit pentru ceva nou. Însă birocraţia. De parcă perspectiva de a scotoci printre cetăţenii New Yorkului în căutarea dragostei nu ar fi fost coşmarul său existenţial.

Făcuse asta când era mai tânăr, nu-i așa? Nu rezolvase problema asta? Nu terminase cu tâmpenia asta căsătorindu-se?

Apoi, într-o sâmbătă dimineața, la vreo două săptămâni după ce plecase din locuința lui Rachel, Toby se trezi și își dădu seama că era singur. Noul său apartament era ca scenografia dintr-o piesă deprimantă, golaș și decorat foarte timid cu obiecte care fuseseră cumpărate nu din necesitate sau dorință, ci doar pentru a umple spațiul. Nu era nimic împrăștiat ca în vechiul său apartament, însuflețit de o familie care se grăbea să ajungă la un concert de flaut, un recital de dans, o întâlnire la joacă sau la o zi de naștere. Acum, erau numai o canapea maro din microfibră și un scaun gri care se transformase într-un fotoliu, un covor portocaliu stupid cu model concentric care căpătase deja o nuanță de maroniu-murdar pe margine, un televizor ale cărui fire erau rebele și vizibile și niște rafturi de bibliotecă de doi bani, și totul rămânea la fel în fiecare zi. Nimic nu se modifica. Copiii mai veneau și plecau, dar acum erau musafiri și nimic nu se schimba. Lumina care pătrundea înăuntru în fiecare dimineață era albăstruie, apoi galbenă, apoi albă, iar apoi albăstruie din nou, dar nimic nu se modifica. Copiii veneau după școală, luau cina și își făceau temele, dar el îi ducea apoi acasă, se întorcea și era ca și cum ei nu ar fi trecut pe acolo. Părea o viață falsă.

Și era foarte, foarte liniște. De obicei, îi plăcea liniștea, atunci când era intermitentă.

— Auzi asta? o întreba pe Rachel când copiii erau plecați la școală sau în tabără sau când amândoi se duceau la alți copii să se joace.

Nimicul părea să aibă propriul sunet. Acum, nimicul nu era excepția; era regula. Acum, nimicul era colegul de apartament.

Așa că stătea în fotoliul puf pe care îl cumpărase pentru Solly și se trăgea de părul de pe piept cu mâna dreaptă pe când completa cu mâna stângă formularul pentru Hr, în sfârșit, cu răspunsuri ajustate științific (slujba lui: critic literar; spiritul animal: un schnauzer; mâncarea: salată Caesar cu pui; filmul: Rocky II; după-amiaza ploioasă: un rebus, o vizită la muzeu, o plimbare — „De ce trebuie neapărat ca ploaia să te țină înăuntru?“). Nu era neadevărat, cu excepția salatei Caesar. Angajamentul lui Toby să nu mai consume vreodată grăsimi adăugate era susținut precum un principiu patriotic sau religios.

Dăduse click pe „Trimiteți formularul“, se uitase la profilul lui în timp ce se încărca și, într-un interval care a părut cât o milisecundă, femeile

începură să-l bombardeze cu mesaje:

Hei, tu.

Bună!

Care-i treaba?

[emoticon care scoate limba]

[emoticon cu demonul mov]

Acesta a fost un ghiont.

[emoticon în formă de ochi]

[emoticon cu față veselă]

[emoticon în formă de vânătă]

[două emoticoane cu demonul mov]

[emoticon investigator]

[emoticon cu o femeie îmbrăcată într-o rochie de seară care dansează probabil samba]

Ce ar fi să ne-o tragem?

Ei bine, prieteni, și-a pierdut o zi întreagă din viața lui în acel weekend. Sau poate că au fost mai multe? Poate că a fost o zi și jumătate? Două zile? Amicul nostru Seth l-a sunat de două ori în intervalul acela de timp și nu a intrat direct mesageria vocală, dar după ce el a văzut că Seth sunase, mesageria vocală a intrat direct. Soarele a răsărit, soarele a apus, el și-a dat seama că ar fi trebuit să meargă la toaletă de vreo oră, iar la un moment dat s-a gândit să comande niște mâncare chinezească (pui înăbușit cu legume, fără castane de apă, vă rog), dar în mare parte, s-a lăsat dus de valul mesajelor pe care le primea — femei care voiau să scrie LOL[4] la fiecare glumă a sa, să-i facă cu ochiul, să trimită fotografii și să-i pună inima obosită pe jar, la propriu și la figurat. Unele trimiteau emoticoane precum [fața zâmbitoare] sau [fața care face cu ochiul]. Altele creau adevărate opere de artă cu ajutorul emoticoanelor trimise, precum: [emoticon cu o femeie care ridică mâna] plus [emoticon cu un bărbat care muncește pe șantier] plus [emoticon cu un bărbat și o femeie] plus [emoticon cu o cadă de baie], compoziție despre care el nici nu putea spune cât de mult îl excitase. Dădea pagină după pagină pe ecran, uimit de acea abundență. Față, față, față, față, corp întreg, față,

față, numai o claviculă, față, față, față, doar o crăpătură dintre fese, față, limbă, doar un sân din lateral, oh, Doamne, doar niște buze, față. Era întuneric a doua zi când și-a dat seama că trebuia să acționeze cumva într-unele dintre acele conversații. Și s-a întamplat asta pentru că o femeie cu care schimba mesaje îi scrisese:

Deci îți voi vedea acea față drăguță în curând sau nu?

El conștientiză că lucrurile care aveau loc în telefonul lui, care era acum plin de urme de degete și fierbinte la atingere, se întâmplau și în viața reală. Și-a ridicat scurt privirea și a simțit încordarea din ochi în timp ce se refocalizau pe încăperea care îl înconjura. Zâmbea de câteva ore bune, dar se uită în jur și camera era întunecată, ceea ce îl făcu să se panicheze puțin, iar apoi, brusc, își aminti că foarte puține lucruri pe lume rămâneau la fel, acel impuls legat de viitor avea să te scoată mereu din starea aceea vegetativă.

Inițial, fusese democratic în privința parametrilor de căutare din punct de vedere al vârstei. Oricine peste douăzeci și cinci de ani care era încă în viață era pradă sigură, credea el, deși s-a săturat repede să se uite la cele tinere. Și la mijloc nu era doar faptul că îl durea să le vadă tinerețea, felul în care pielea lor încă strălucea și era fermă, încântarea lor legată de cum marginea feselor li se revărsa deasupra părții de sus a coapselor de parcă erau pe arcuri — îl durea să vadă toate aceste lucruri, într-adevăr. Nu era faptul că ele credeau cu atâta convingere că aveau să fie mereu ca acum sau poate că știau că nu va fi așa, astfel încât erau hotărâte să se bucure de prezent; asta ar fi fost mai rău, dacă se bucurau de tinerețea lor pentru că știau că nu va dura, pentru că cine ar fi avut atâta rațiune să facă așa? La mijloc era faptul că nu putea accepta să fie cu cineva care nu înțelegea încă pe deplin consecințele, felul în care viața te duce unde vrea ea, în ciuda planurilor tale atente. Nu există alt mod de a învăța aceste lucruri altfel decât trăindu-le. Nu există alt mod pentru niciunul dintre noi de a învăța aceste lucruri altfel decât trăindu-le.

Toby știa consecințele. Le trăia. Înainte și după aventurile sale, avea loc un soi de conversație. Urma să descopere în curând că acea conversație avea puterea de a-l face să se simtă ca și cum și-ar dori să moară. Oamenii sub patruzeci de ani erau optimiști. Erau optimiști cu privire la viitor; nu acceptau că viitorul va fi asemănător cu prezentul cu o specificitate alarmantă. Aveau agilitate. Toby nu putea suporta agilitatea în acel moment.

În plus, practic, majoritatea dintre ele își doreau în continuare copii — până și cele care pretindeau că nu-și mai doresc din cauza unei nevoi

prosteşti de a părea cool sau sălbatice, sau diferite, sau invulnerabile, sau mai masculine, de parcă asta şi-ar dori bărbaţii. Aceste tinere puteau fi cu uşurinţă amăgite de amabilitate, iar Toby nu voia să-şi bată capul cu faptul că purtându-se frumos cu o femeie ar putea avea drept rezultat vreo aşteptare legată de o posibilă traiectorie ascendentă, îndreptată spre viitor. Nu-şi putea imagina niciun fel de traiectorie pentru el în prezent, cu atât mai puţin una ascendentă, îndreptată spre viitor. Ştia că aceasta era o perspectivă mai puţin comună pentru un bărbat aflat în postura lui — amicul nostru Seth de-abia l-ar fi crezut dacă i-ar fi mărturisit una ca asta; parametrii lui de căutare de pe Hr începeau la douăzeci şi se terminau la douăzeci şi şapte, în ciuda faptului că, asemenea nouă, el avea patruzeci şi unu de ani.

— De ce nu nouăşpe? întrebă Toby. Sau chiar optişpe? Este legal.

— Nu sunt vreun pervers, spuse Seth, deşi existau sute de femei, la propriu, care l-ar fi clasificat pe Seth drept unul.

Astfel, Toby şi-a schimbat parametrii de căutare de la treizeci şi opt la patruzeci şi unu, apoi de la patruzeci la cincizeci, ce naiba, şi acolo a descoperit o mină de aur: femei excitate tot timpul, curioase din punct de vedere sexual, conştiente de valoarea lor, care transmiteau altceva şi ale căror feţe nu-l forţau să-şi pună întrebări existenţiale despre tinereţe şi responsabilitate. Acolo a găsit femei, majoritatea divorţate şi majoritatea absolvite de îndatoririle lor conjugale, dobândind un al doilea val de energie, ca un miracol al unei noi şanse curgându-le prin limfă, pe care îl putea mirosi prin telefon ca pe un feromon.

Existau şi alte beneficii la întâlnirile cu femei de vârsta lui. Acestea nu erau pornografice în pozele pe care le postau, în felul în care erau cele tinere. Numai această generaţie ciudată a millennialilor considera că o buză muşcată, o gură deschisă, nişte ochi pe jumătate închişi sau o postură în totalitate întinsă pe spate (unde erau mâinile lor?) erau ispititoare — faptul că o simplă prezentare ameţită, o supunere aproape inconştientă ar putea excita un bărbat. Şi poate că era adevărat pentru unii — poate era adevărat pentru tinerii ale căror prime relaţii sexuale fuseseră cu pornografia —, dar nu pentru el. Femeile care îşi făceau o fotografie drăguţă, cu un zâmbet, care se uitau direct în obiectivul camerei, fără niciun artificiu — acelea erau femeile interesante pentru el. Ele erau cele care o luau de la început, ca şi el, trezindu-se ca nişte pui nou-născuţi într-un cuib de păsări, abia deschizând ochii, din nou, ca şi el. Încet, încet, începu să vadă în fotografiile şi profilurile lor un mod de a merge mai departe.

— Este ca și cum ele mi-ar arăta calea, avea să-mi spună. Este ca și cum m-ar conduce spre următoarea versiune a mea.

Începuse să vadă, prin aceste femei și încrederea lor, o modalitate de a se reintegra în lume.

Morala? Completează formularul, chiar dacă asta te umple de groază. Cealaltă morală? Caută ceea ce-ți dorești, în loc de ceea ce se presupune că ar trebui să-ți dorești. Pretutindeni în jurul său existau manuale cu instrucțiuni despre vârsta de mijloc: mașina pe care ar trebui să vrei s-o conduci, chelnerița căreia ar trebui să vrei să i-o tragi. Din ce în ce mai mult își dădea seama că trebuia să se elibereze de aceste lucruri și să se întrebe ce avea nevoie în situația în care se afla. Nu era niciodată o mașină sport; rareori era chelnerița care servea cocktailuri.

Așadar, în timp ce intra în parc în acea dimineață, cu nevoia lui de confirmare din partea celorlalți locuitori ai New Yorkului, ca a unei găști turbate de persoane înfierbântate care nu puteau să reziste până la prânz fără a avea un orgasm, telefonul lui începu să sune, ceea ce-l descumpăni pentru un moment. Era Joanie, cu fotografia ei de profil îmbujorată apărând prin aplicația pentru apeluri interne din cadrul spitalului. Fotografia ei se suprapuse peste cea a unei antrenoare personale îmbrăcată în costum de baie, derutând calea din creierul său care dădea undă verde dorinței trupești.

— Avem un consult la Urgențe, o femeie în stare de inconștiență, spuse Joanie.

— Bine, voi fi acolo în douăzeci de minute, îi răspunse Toby. M-am trezit cu copiii la mine în această dimineață pe neașteptate.

Închise și văzu un mesaj. Era de la Tess.

Ne mai vedem diseară?

Detesta să plece de lângă copii, mai ales într-o seară de vineri. Însă mai mult de atât, o detesta pe Rachel. Weekendul său trebuia să înceapă abia ziua următoare. Dă-o naibii de treabă, se gândi el.

Desigur. Abia aștept.

Sincer, niciunul dintre noi nu ar fi putut anticipa că avea să se termine astfel pentru Toby. Aveam douăzeci de ani când ne-am întâlnit în al

treilea an de facultate în străinătate, în Israel. Nu știam încă faptul că existau variațiuni ale nesiguranței; credeam că suntem cu toții cât se poate de nesiguri și, totodată, că această nesiguranță poate lua diferite forme, dar cu toții sufeream. În ciuda acestui lucru, toți aveam încredere că vom trece peste asta, până la urmă. Nu știam că nu aveam garanția unui viitor fericit, că acesta nu era un drept al nostru. Însă despre Toby în particular, nu știam că faptul că fusese scund și gras în copilărie îl făcuse să devină inacceptabil pentru el însuși — mai întâi pentru mama lui, iar apoi pentru el însuși și, ulterior, ca într-o profeție autoîmplinită, pentru oricine altcineva. Nu știam încă faptul că nu avea să mai crească — el citise undeva că, uneori, oamenii se mai înalță câțiva centimetri pe la douăzeci și ceva de ani. Mai mult decât orice, nu știam cât de mult îl afectase acest aspect, fiind un om care avea dorințe și care tânjea, la rândul său, să fie dorit și el și nu fusese.

În seara în care ne-am cunoscut, în urmă cu douăzeci de ani, el stătea așezat pe podeaua unei bombe turistice numită Casa Elixirului [sic], unde serveau vin călduț în pahare decorate cu zahăr pe margine, ceva dezgustător dacă te gândești acum, dar care părea foarte exotic la vremea aceea. Se asculta Bob Marley — discurile cu Bob Marley erau singurele pe care le avea acel local, astfel că melodiile sale erau mereu pe fundal, deși noi nu știam încă asta. Toby ședea rezemat de perete și se uita în stânga sa, urmărindu-l pe Seth cum se dădea la una dintre chelnerițe. Seth era înalt, atletic și avea o tunsoare dreaptă, școlărească. Părul lui Toby nu ar fi stat niciodată aranjat de la sine dacă l-ar fi lăsat să crească; pur și simplu, ar fi luat-o în toate direcțiile. El și Seth tocmai deveniseră colegi de cameră. Se întâlniseră cu trei zile mai înainte și ieșiseră împreună în fiecare seară, și tot în fiecare seară Toby urmărise o asemenea scenă. În a doua seară, nici nu se mai întreba dacă faptul că Seth era colegul său de cameră însemna un mare noroc sau cel mai rău lucru care se putea întâmpla pentru imaginea lui de sine deja făcută franjuri.

Chelnerița petrecuse o oră ignorându-l pe Seth, fiind probabil obișnuită cu efectul hipnotizant pe care îl avea asupra studenților americani proaspăt sosiți. Însă nici nu mai avusese parte de Seth înainte. El continua să o întrebe cum se pronunțau în ebraică diverse cuvinte din meniul în limba engleză, iar acestea erau doar niște întrebări concrete, așadar de ce să nu-i răspundă?

— Haide, haide, zicea el, doar spune-mi. Sunt nou în această țară. Te rog, suntem tovarăși, suntem camarazi, suntem concetățeni.

Toby observa cum fata era atrasă spre el de parcă el ar fi fost luna și ea, marea la flux. Devenea tot mai caldă și începea să-și aplece trupul mai

aproape pe când citea ceea ce-i arăta el, iar apoi îi privea fața în timp ce el repeta cuvintele. Era extraordinar modul în care oamenii se topeau după Seth — modul în care femeile se topeau după tipi de genul lui Seth. Toby era deja de doi ani la facultate, suficient cât să-și dea seama că liceul nu fusese o anomalie. Descoperise că el era întotdeauna retrogradat la a ține isonul unor tipi precum Seth. La mijloc era înălțimea sa ori sentimentele sale cu privire la înălțimea sa, ori poate că lui îi lipseau cu adevărat șarmul, aspectul fizic plăcut și charisma. Orice ar fi fost, el îi urmărea pe tipii precum Seth cum pun în scenă un dans de împerechere în public într-un mod în care el nu ar fi îndrăznit niciodată.

Luasem un autobuz din Tel Aviv alături de colega mea de cameră, Lori, o roșcată cu dinți ca de iepure, dintr-o parte a statului Missouri care nu era St. Louis — aceasta avea să fie prima și probabil singura seară pe care aveam să o petrecem împreună distrându-ne în Israel. Stăteam lângă Toby pe podea și, în timp ce Lori se uita împrejur, eu îl priveam pe Toby cum îl urmărea pe Seth care era cu ochii pe chelneriță, ca într-un cerc de labagii demn de canalul National Geographic[5]. Chelnerița stătea acum pe podea cu Seth. Stăteam și eu așezată, dar cu brațele în jurul taliei. Toby s-a întors să ia o înghițitură din vin și a văzut că-l priveam.

— Credeam că israelienii învață deprinderi de apărare în armată, spuse el.

El era din Los Angeles și absolvise specializarea biologie la Princeton. Provenea dintr-o familie de doctori și își dorise dintotdeauna să profeseze în domeniul medical. Eu eram din Brooklyn, dintr-o familie plină de fete de la care exista așteptarea să se mute din dormitoarele lor din casa părintească în cele din casele soților, fără nicio oprire pe drum. Făceam naveta la Universitatea din New York și un program în străinătate pentru studenții din anul al treilea într-o țară pentru care mama mea își dăduse acordul fusese singura modalitate în care reușisem să plec de acasă. Toby și cu mine am continuat să discutăm, privindu-l pe Seth cum o seduce pe chelneriță și vorbind despre asta ca și cum am fi fost comentatori sportivi. După ce ne-am spus câteva cuvinte unul celuilalt, am știut că vorbeam aceeași limbă. Mecanismele noastre defensive erau aceleași: sarcasmul, meschinăria, o atitudine protectivă prin care speram să transmitem că noi suntem mai deștepți decât toată lumea. Îl plăceam. Aș fi putut chiar să-l plac la propriu.

Dar, două ore mai târziu, Lori ne-a anunțat că ultimul autobuz spre Tel Aviv urma să plece în cincisprezece minute. Toby a spus că mă conduce până în stația de autobuz, iar eu am dat să mă ridic și apoi el a făcut la fel, dar când el a fost în picioare, eu am continuat să mă înalț, trei

centimetri, cinci, șapte. Toby era obișnuit să fie scund; eu nu eram obișnuită să fiu foarte înaltă. Aveam numai un metru și șaptezeci și doi de centimetri, ceea ce înseamnă înaltă, dar nu uriașă — ei, bine, depinde lângă cine stai. Stima mea de sine scăzută în raport cu propriul meu corp nu putea îndura genul de senzație că aș fi fost o namilă, pe care ar fi implicat-o relația cu Toby. Nu puteam fi mai mare decât un bărbat în pat sau la film ori la masă și, sincer, nici măcar la telefon. Nu voiam să mă simt mare și lipsită de grație și cu o greutate de câteva tone în plus; nu voiam să trebuiască să mă lupt cu senzația asta de fiecare dată când mâna lui ar fi căutat pe sub bluza mea. Mă simțeam deja prea prost în legătură cu mine. I-am spus imediat:

— Cred că tu și o tipă din căminul meu v-ați putea înțelege foarte bine.

Am spus-o ori ca să-i distrag atenția de la ceea ce am crezut că ar putea să-i fi trezit interesul, ori ca să compensez pentru cât de rău mă simțeam că-l scosesem din calcul imediat. El și-a băgat mâinile în buzunar și a zâmbit doar formal. Am plecat către autobuz și i-am văzut umbra lui Seth sărutând-o pe chelneriță, dar amândoi am ignorat acest lucru și am discutat despre cursuri, de teamă că sexul ar putea să apară ca subiect între noi. Toby nu era rănit; nici el nu mă dorea pe mine, dar problema era că amândoi ne doream pe cineva.

După seara aceea, Toby și cu mine ne-am întâlnit în Ierusalim din când în când, prima oară când ne-am întors la Casa Elixirului săptămâna următoare și ne-am bucurat să ne revedem, după care ne-am făcut planuri la telefonul din căminele noastre. Seth venea în oraș cu Toby, unde vâna toate fetele slăbuțe care știau să flirteze. Toby și cu mine stăteam și ne uitam la ei, reducându-i la niște caricaturi, chiar și când dădeam din cap cu uimire pentru cât de ușor părea totul pentru ei. În cele din urmă, am întâlnit un băiat în acel an — pe Marc — căruia îi plăcea foarte mult să cânte coloana sonoră din Mizerabilii pe plaja din Tel Aviv, deschizându-și brațele larg în timp ce cânta, sau să meargă să cumpere cremă hidratantă de la Centrul Dizengoff împreună cu mine și probabil puteți înțelege unde au dus toate astea. M-a părăsit din senin și fără menajamente pentru că eu nu am părăsit pe nimeni niciodată; mi-am pierdut încrederea că va mai fi altcineva. Toby mi-a spus că el era de părere că Marc voia să se desprindă ușor de mine pentru că meritam mai mult decât un iubit care nu era atras de mine, dar apoi l-am văzut pe Marc îmbrățișându-se cu altă fată într-un alt cămin și m-am întors la Ierusalim ca să mă văd cu Toby și să plâng.

— De ce sunt atât de idioată? l-am întrebat.

Toby nu a înțeles niciodată ce-mi plăcuse la Marc.

— Nu știu, a spus el. Tu ești atât de specială, iar Marc este atât de nătărău și de banal.

A fost drăguț din partea lui să spună asta, dar eu am băut, totuși, două shoturi de Goldschläger, ceea ce însemna cu un shot și jumătate prea mult pentru mine, chiar și în tinerețe. Stăteam pe o bordură pe strada din piatră cubică Ben Yehuda, pe unde circulația mașinilor era interzisă. M-am sprijinit pe umărul lui, ceea ce a necesitat o buclă completă de la coccis până la gât, având în vedere că umărul lui ajungea considerabil mai jos decât orice parte a capului meu, astfel încât am fost nevoită să-mi îndoi zona toracelui, gâtului și capului în formă de C. El mi-a mângâiat creștetul capului, gândindu-se la cât de ridicol arătam pentru trecători.

Apoi, în mijlocul unei găști de studenți americani foarte alcoolizați care aglomerau Ben Yehuda, a apărut Seth, plimbându-se singur. Ne-a văzut și s-a așezat de cealaltă parte a mea.

— Ce se întâmplă, oameni buni?

— Marc m-a părăsit. A spus că nu a fost niciodată prea atras de mine.

— Asta pentru că tu nu ai penis, a răspuns Seth. Ești prea drăguță ca să-ți limitezi opțiunile așa de tânără.

Am zâmbit printre mucii de pe fața mea și m-am întors, sprijinindu-mă de Seth. Umărul lui era mai sus decât al meu când stăteam așezați, așadar noua mea postură avea mai multă demnitate.

Era în noiembrie, chiar înainte de Ziua Recunoștinței, și acela a fost momentul care a marcat perioada în care am devenit un trio predictibil. Ne vedeam în fiecare joi seara, apoi și sâmbătă seara și întotdeauna de sărbători. Pe durata vacanței de Paște, când jumătate dintre ceilalți colegi ai noștri s-au întors în State pentru a-și vizita familiile, noi în schimb am mers într-o drumeție până la Galileea, cu un grup de persoane oarecare și care o organizaseră prin intermediul panourilor informative pentru expați. La răsărit mergeam printre cascade, iar la apus mâncam carne de porumbel despre care ni se spunea că era pui. Am stat într-o seară pe țărmul mării și am ascultat un pastor creștin care se convertea la iudaism spunând povestea vieții sale. În vacanța aceea Seth mi-a făcut cunoștință cu țigările și apoi cu iarba și, băiete, a fost de parcă am descoperit adevăratul leac pentru mine. Ne-am petrecut ultima seară în Israel împreună, drogați și nebunatici, iar apoi, a doua zi, am plecat cu zboruri separate. Noi trei am rămas apropiați și după ce ne-am întors acasă, pe durata facultății, după ce Toby a absolvit medicina, după primul meu articol publicat într-o revistă pentru

majorete, după ce Seth a avut primul conflict cu Agenţia Naţională de Administrare Fiscală. Abia după ce Toby s-a căsătorit am început să ne îndepărtăm.

În urmă cu vreo doisprezece ani, m-am căsătorit cu un avocat, am făcut copii şi ne-am mutat în suburbii. Trecuse ceva timp de când dispărusem din viaţa lui Toby — am mai vorbit foarte rar după ce m-am căsătorit. Uneori, mă gândeam la el cu tristeţe. Alteori, treceau luni în şir fără să mă gândesc la el măcar o singură dată.

Apoi, prin luna iunie care a trecut, mi-a sunat telefonul. Eram în bucătărie, strângând masa după cină. Soţul meu, Adam, punea copiii la culcare. Numărul lui Toby era acelaşi pe care îl avusese cu ani buni în urmă. Numele lui a apărut pe ecran ca şi cum nu ar fi fost nimic special, ca şi cum ar fi fost o întâmplare obişnuită.

— Toby Fleishman.

Am oprit apa, mi-am şters mâinile şi m-am întors, sprijinindu-mă de chiuvetă.

— Elizabeth Epstein, a spus el.

— Mi-e teamă că aţi greşit numărul, domnule, am spus. Numele meu este Elizabeth Slater de ceva timp.

— Serios? În revista unde publici scrie mereu Epstein.

— Mi-e teamă că aveţi un număr greşit, domnule, am spus. Nu am mai scris pentru o revistă de ceva timp.

— Serios?

— Toby, am spus, Toby, ce s-a întâmplat?

Mi-a povestit că era în proces de divorţ şi că terapeuta sa îi recomandase să reia legătura cu prietenii care îi lipseau, ca prim pas pentru a-şi „recupera viaţa“.

— A fost fraza ei, nu a mea, jur.

Nu, nu fusese chiar o surpriză. Da, era evident de multă vreme că avea să se întâmple. Da, el avea răni adânci la stomac şi la splină şi pierdea

lichide cu o rată de neconceput. Da, ea primise apartamentul, mașina și casa din Hamptons.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Se pare că era nebună. Am încercat atât de mult să găsesc o persoană care nu era nebună și am sfârșit prin a fi cu una exact așa. Am fost la terapie de cuplu. Terapeutul i-a spus că manifestă prea mult dispreț. A spus că disprețul este unul dintre cei patru călăreți ai apocalipsei maritale.

— Care sunt ceilalți trei? am întrebat.

— Poate că unul este să te închizi în tine? Oh, și atitudinea defensivă. Mai este un al patrulea. Sincer, nu reușesc să-mi amintesc.

— O fi unul dintre ei faptul că ești o mare jigodie?

Din dormitorul fiului meu, Adam mi-a sâsâit. Care mai e hazul să ai o casă al naibii de mare în suburbii dacă nu poți să râzi în bucătăria ta seara? Am șoptit:

— Trebuie ca unul dintre ei să fie faptul că ești o mare jigodie.

Ultima dată când îl văzusem fusese cu ani în urmă, când Adam și cu mine am mers la ei la cină și totul se dovedise un coșmar. Drăguț și binevoitor, Adam a încercat să converseze cu Rachel despre afacerea cu agenția, iar ea a răspuns întrebărilor lui de parcă era concurentă la Miss America, în propoziții complete, fără posibilitatea de a spune ceva ulterior și a grăbit încontinuu felurile de mâncare. La sfârșitul cinei, Adam și-a luat la revedere și a mulțumit, dar eu nu. Doar m-am uitat la Toby și am plecat.

Oricum, în seara în care m-a sunat, Toby pregătise un întreg discurs lacrimogen despre lucrurile prin care trecuse, menit să dizolve orice fărâmă de furie aș fi avut — orice fărâmă de furie aș fi avut pe bună dreptate —, astfel încât să poată avea un prieten din nou. Suna cam așa:

— Fii supărată pe mine mai târziu. O merit. Dar am nevoie de un prieten.

Poate că îi tremurase vocea când a rostit cuvântul „prieten“ și mi-am putut da seama că era sincer.

Dar s-a mai întâmplat ceva când i-am văzut numele pe telefon. Am călătorit înapoi în timp la ultimul loc în care ne-am despărțit. I-am auzit

anxietatea din voce și am fost copleșită de afecțiune și ușurare, completându-mi catalogul de revendicări pentru o întâlnire ulterioară.

În plus, treceam și eu prin ceva la momentul acela. Renunțasem la slujba de redactor la o revistă pentru bărbați cam cu doi ani în urmă. Eram, așa cum se spune, o mamă casnică, o ocupație temporară fără perspective de promovare care se străduia din greu să se diferențieze de o slujbă obișnuită, încât mă reducea la un fel de arest la domiciliu, deși, desigur, aveam permisiunea de a merge cu mașina până la școală și la magazin. Când le spuneam oamenilor ce fac, ei ziceau:

— Să fii mamă este cea mai grea muncă din câte există.

Însă nu era. Cea mai grea muncă din câte existau era să fii mamă și să ai și o slujbă adevărată, să porți pantaloni, să faci naveta, să folosești pixuri și ruj. Dar pe vremea când aveam o slujbă, nimeni nu mi-a spus niciodată:

— Să ai o slujbă adevărată și să fii mamă este cea mai grea muncă din câte există.

Nu trebuia să spunem aceste lucruri ca să ne putem strecura pe lângă toate sentimentele de inadecvare pe care le proiectam asupra mamelor casnice; de fapt, nici nu puteai întreba o femeie pe care o suspectai că este casnică despre ocupația ei pentru că nu exista niciun mod nestânjenitor în care ai fi putut-o chestiona despre asta.

— Muncești? am întrebat odată o femeie pe vremea când aveam o slujbă.

— Sigur că muncesc, mi-a răspuns ea. Sunt mamă.

Dar și eu eram mamă, așadar eu cum mă numeam?

Totodată nimeni nu a fost nevoit să-mi spună că este mai greu să ai și o slujbă și să fii și mamă. Era evident. Erau două ocupații cu normă întreagă. Este matematică pură. Fiindcă faptul că aveai o slujbă nu te făcea mai puțin mamă; trebuia să faci în continuare toate acele lucruri, de asemenea. Să porți de grijă copiilor tăi de la distanță nu este mai simplu. Să-i încredințezi unei străine care era disponibilă să aibă grijă de ei doar pentru că nu era în stare să facă altceva nu era ceva care să te umple de încredere și relaxare. Acum, că am lucrat și am stat și acasă, pot confirma toate acestea. Acum, când stau acasă, pot să o spun cu voce tare. Dar, acum, că nu lucrez, nu mai ascultă nimeni. Nimeni nu le ascultă pe mamele casnice, ceea ce, bănuiesc, este și motivul pentru care suntem atât de atenți la sentimentele lor înainte de toate.

Oricum.

Nu e ca și cum nu aș fi fost ocupată. Eram o funcționară cu bună reputație în Asociația Părinților de la școala copiilor. Aveam o mașină care punea confortul meu mai presus decât sănătatea și viitorul planetei. Aveam o pensie privată, un cont de economii pentru bătrânețe, mergeam în vacanțe, înotam cu delfinii și îi învățam pe copii să schieze. Contribuisem la fondul anual al școlii. Foloseam ață dentară de două ori pe zi; mergeam la dentist de două ori pe an. Îmi făcusem testul Papanicolau și consultasem un medic pentru alunițele mele. Citeam cărți despre minoritățile oprimate în cadrul clubului meu de lectură. Făceam fizioterapie pentru o veche accidentare la genunchi, renunțând la alte lucruri pe care mi-ar fi plăcut să le fac ca să mă asigur că nu sfârșesc prin a repeta accidentul. Pregăteam micul dejun. Mergeam la serile interminabile ale mămicilor, unde purtam blugi strâmți, bluze la modă și tocuri înalte, de parcă ar fi contat, și mergeam la restaurantul de lângă cel în care ieșeam cu familiile noastre. (Nu se organizau seri ale tăticilor pentru soțul meu, pentru că era cumva de la sine înțeles că bărbații își puteau trăi viața tot timpul, pe când noi eram animale captive cărora le era permis, din când în când, să dea târcoale barului local din oraș și să bea sângele oamenilor liberi.) Făceam sondaje pentru a stabili dacă cei de la Y sau de la JCC aveau lecții de înot mai bune. Mă înscrisesem la campionatele de fotbal la timp, înainte de termenul-limită al sezonului, ceea ce se întâmpla cu luni înainte de a te gândi să înscrii un copil la fotbal, iar apoi mă ocupam de însoțirea lor cu mașina la antrenamente. Organizam întâlniri de joacă, grătare, vizite de control la dentist pentru copii, pentru adulți, sau pur și simplu la interniști sau pediatri, planificam tratamente pentru păr la salon, testările educaționale, cumpăram crampoane noi, mă ocupam de participarea la cursurile de artă, de programările la oftalmolog pentru copii, pentru adulți și acum, din senin, la mamografii. Pregăteam prânzul. Pregăteam cina. Pregăteam micul dejun. Pregăteam prânzul. Pregăteam cina. Pregăteam micul dejun. Pregăteam prânzul. Pregăteam cina.

— De ce nu ai mai dat niciun semn? l-am întrebat pe Toby.

— Ne-am fi certat în public, spuse el. Era prea stânjenitor. Pur și simplu, ei nu-i păsa în fața cui începea.

— Am crezut că eu eram de vină! i-am spus. În tot acest timp, am crezut că poate este o persoană perfect normală, drăguță și că, pur și simplu, nu mă putea suporta și te-a întors împotriva mea.

Acum, brusc, nu puteam să cred că mă gândisem vreodată la așa ceva.

— A fost o persoană de-a dreptul oribilă. Mi-a displăcut din momentul în care am cunoscut-o.

În acea primă seară, la telefon, Toby a fost atât de recunoscător pentru faptul că nu aveam să-l fac să plătească pentru că mă abandonase sau că o să mă comport cu el ca și cu o pisicuță rănită, încât a devenit frivol și a râs mai mult, astfel că am râs și eu mai mult. Iar în râsul nostru ne-am auzit tinerețea și nu e un lucru periculos să te afli în pragul vârstei de mijloc și într-un impas în viața ta și, din senin, să auzi răsunete din tinerețea ta.

Ne-am întâlnit să luăm cina în Village după acea primă conversație, la un restaurant care înlocuise cantina unde obișnuiam să mâncăm pe când Toby era la facultatea de medicină. A fost greu să-i privesc chipul și să văd schimbările de pe el — în mintea mea, el înghețase în timp la fel cum făcuse Han Solo la sfârșitul episodului Imperiul Contraatacă: imaginea feței sale în timpul unui rămas-bun trist și panicat de ultima oară când îl văzusem.

— Era, pur și simplu, nervoasă tot timpul, mi-a spus el.

I-am pus întrebări pe care le detesta: Și după aia ce s-a întâmplat? Este atât de radical și greu să închei o căsnicie. Ceva trebuia să se fi întâmplat. Te-a înșelat? Ai înșelat-o? Prietenii ei îți erau antipatici? Copiii i-au distrus libidoul? Însă o căsnicie este ceva amplu, misterios și intim. Nu ai putea compara științific două mariaje din cauza variației factorilor implicați, în mod special ceea ce doi oameni anume pot tolera. Am luat o mină calmă și curioasă, așa cum făceam în timpul vechilor mele interviuri pentru revistă, pretinzând că miza era una obișnuită, când absolut totul depindea de răspunsuri.

— Dar nu mă întrebi nimic despre prezent, spuse el.

Și-a scos telefonul, l-a deschis și, Doamne!

— Uită-te la toate astea.

Toate acele femei, aliniate — la propriu, puteai să derulezi profilurile lor —, cerând atenție din partea lui Toby Fleishman. Toby Fleishman! M-am holbat.

— Așa este acum? am întrebat.

— Așa este. Nu trebuie să pleci de acasă ca să fii umilit. Nu trebuie nici măcar să fii umilit. Este în totalitate o opțiune. Toată lumea care se află acolo este acolo pentru a participa.

Defilarea femeilor care își doreau să interacționeze sexual cu Toby nu era nici pe departe limitată. Fotografiile, mesajele. Toby Fleishman!

— Este exact ca în „Decuplarea", nu-i așa? spuse el. Cine ar fi zis pe-atunci că era, de fapt, un manual cu instrucțiuni?

Cu mult timp în urmă, în 1979, revista pentru bărbați la care lucram publicase un articol faimos despre divorț intitulat „Decuplarea". Autorul, Archer Sylvan, era legenda publicației noastre, omul care rămăsese în cadrul revistei la fel de mult ca un logo. Îl citeam pe Archer de când eram tânără (probabil prea tânără), iar în Israel, aveam cărțile sale pe noptieră. Toby a împrumutat-o pe una dintre ele, apoi pe cealaltă, apoi pe cealaltă. Mă făcusem mare fără să-mi fie permis să citesc aceleași romane pentru tineret cu bone și gemeni blonzi drăguți pe care prietenii mei le citeau. Mama mea credea că aceste cărți pentru tineret erau niște mizerii pentru degenerați și cu siguranță un covor roșu pentru sarcini adolescentine și consum de droguri. Așadar, citeam cărțile lui Archer Sylvan pe care sora mea mai mare și studioasă le adusese acasă — Decoupling and Other Stories [Decuplarea și alte povești], City Turned Upside Down [Orașul întors pe dos] și Everybody into the Pool [Toată lumea în piscină]. Coperțile cărților lui Archer aveau litere Helvetica mari și păreau importante, ca literatura. În interior, erau cele mai murdare și întunecate cărți pe care mi le putusem imagina și probabil că, de fapt, clasa a șasea fusese prea devreme pentru amestecul de întuneric și mizerie. Povești despre coloniile nudiste, petreceri de sex, zapatiști, comuniști, politicieni din cluburi oculte secrete, oameni de știință cu relații poliamoroase. Era incredibil ce descoperise Archer. Era incredibil ce poate exista în lumea în care trăim. Odată, a fost în Chile și un bucătar, care nu făcea de două ori același fel de mâncare din cauza unei filosofii budiste ciudate ce nu accepta repetițiile, tăiase capul unei capre vii, ajungând direct la craniu prin falca distrusă și mâncându-i creierul crud. I-a oferit din el și lui Archer, iar acesta a mâncat fără nicio ezitare, chiar acolo, cu mâinile goale.

Când am devenit redactor profesionist, am încercat să scriu ca Archer: în acel stil pe care îl avea de a-și elibera supapa de furie încet, treptat, frumos, astfel încât, prin prisma furiei, vortexul său de empatie crea un dezgust generalizat față de starea lumii, ce părea singura concluzie la care putea ajunge o persoană inteligentă și rațională. Eram, de asemenea, dezgustată. Eram, de asemenea, furioasă. Dar nu am mizat

niciodată pe furie — nu am terminat niciodată un articol în felul acesta — și cred că poate acolo am greșit. Empatia mea nu făcea decât să producă și mai multă empatie, ceea ce sună bine, da, dar asta se născuse dintr-o lașitate interioară. Eram prea speriată pentru a termina cu furie. Eram prea speriată pentru a fi complet dezgustată de subiecții mei, care erau, desigur, persoane reale care îmi oferiseră timpul și încrederea lor, având în plus numărul meu de telefon. Nu-mi păsa dacă mă detestau; nu aveam să-i mai văd vreodată. Dar îmi era teamă să rămân furioasă, să las totul în coadă de pește, fără nicio concluzie. Îmi era teamă să nu par prea plină de ură, așadar m-am mulțumit cu a mă detesta pe mine pentru că îmi păsa prea mult. Asta nu înseamnă că am fost un redactor slab. Eram bună și eram apreciată, oamenii spuneau că sunt plină de compasiune și că era plăcut să citești lucruri calde, astfel că numai eu știam că era, de fapt, eșecul curajului și al voinței faptul de a fi atât de plină de compasiune pe cât eram.

Însă din alte puncte de vedere nu semănam cu Archer Sylvan; niciodată nu am avut oportunitatea de a încerca. Archer, care ar fi dormit într-un autocar cu vreo trupă sau ar fi campat în deșert cu un actor, sau ar fi luat ayahuasca cu un politician, a ajuns la concluzia că trebuia să divorțeze de soția lui și să se însoare cu asistenta lui de documentare, pe care conștientizase acum că o cunoscuse în urmă cu douăsprezece vieți. S-a rătăcit zile în șir în căutarea unei vedete rock izolate. Odată a cheltuit 7 000 de dolari pe bacșiș pentru stripteuze, a depus decontul fără nicio chitanță (desigur) și i-a fost rambursată toată suma, chiar dacă nicio stripteuză nu a sfârșit prin a apărea în poveste. Iar eu a trebuit să adaug un bagaj suplimentar odată, când mă îmbarcam pentru un zbor din Europa, unde mersesem pentru a intervieva un actor, și am primit un telefon atât de iritat din partea editorului nostru șef, încât nu am mai făcut niciodată așa ceva.

Archer a scris varianta articolului pentru „Decuplarea“ în 1979; 14 000 de cuvinte despre un bărbat cu pseudonimul Mark — până și numele erau redactate — și divorțul acestuia. Chiar și înainte de era internetului, povestea a devenit celebră. A fost scandalos, denunțând femeile pentru felul în care schimbaseră regulile cu privire la bărbați fără vreun avertisment, în numele emancipării lor insipide și a deșteptării lor sexuale stupide. Deșteptarea sexuală nu ar fi trebuit să se extindă dincolo de ceea ce era doar o îmbunătățire a plăcerii bărbaților.

A fost o poveste excelentă, în mod incontestabil. A fost electrizantă și pătrunzătoare. Își extindea observațiile prin niște extrapolări îndrăznețe, într-un mod în care nimeni care nu scria ficțiune nu o făcuse înainte cu adevărat. Devenise genul de poveste care era

menţionată de câte ori cineva voia să facă o comparaţie cu noul tip de reportaj.

— Practic, aceasta este „Decuplarea“.

Sau:

— Ei, bine, nu este deloc ca „Decuplarea“.

La restaurant cu Toby, m-am oprit din derulare la o femeie de cincizeci de ani care stătea pe un cal îmbrăcată în costum de baie şi voia ca Toby să ştie că îi place să-i fie stimulate sfârcurile, iar mie mi-a venit în minte un rând din „Decuplarea“: „Nefericirea lui era o negură care acoperea puţin, dar nu în totalitate, un întreg nou tărâm al oportunităţii. Nu conştientiza că acest tărâm al oportunităţii acoperea ceva chiar mai puternic“.

Mi-am ridicat privirea din telefonul lui Toby.

— Niciodată nu am înţeles de ce te-ai căsătorit cu ea.

El s-a lăsat pe spate şi a început să se tragă de părul de pe piept.

— M-am căsătorit pentru că mă îndrăgostisem.

După aceea, ne-am văzut la fiecare câteva zile. Conduceam SUV-ul meu mare şi greoi până în Upper West Side şi îl aşteptam la cantina din apropierea spitalului sau luam trenul până la Penn Station şi ne vedeam să luăm cina şi să discutăm despre tot.

La al doilea prânz împreună:

— Sau poate că atunci când ne căsătorim, nu avem abilitatea de a şti cât de mult poate însemna pentru totdeauna, a spus el în timp ce mânca o omletă din albuşuri. Gândeşte-te la toate momentele în care ceva pare că durează pentru totdeauna. Pentru totdeauna pare să dureze liceul, care înseamnă patru ani, dar asta se întâmplă doar pentru că la momentul acela suntem în viaţă de numai şaisprezece ani, astfel că patru ani dintre aceştia sunt o bună parte din viaţa noastră — un sfert din ea. În momentul în care luăm această decizie, să ne agăţăm de cineva pentru restul vieţilor noastre, câţi ani avem? Douăzeci şi cinci? Treizeci? Suntem bebeluşi. Nici măcar nu ştim cu ce avem de-a face. Cum ne-am putea imagina ce înseamnă să ne menţinem un comportament exemplar atât de mult timp? Sau să ştim că lucrurile care sunt amuzante şi fermecătoare pentru noi în prezent vor fi intolerabile în viitor? Cum să ştim de ce anume vom avea nevoie?

Gusturile tale în materie de televiziune nu s-au schimbat încă. Îmi plăcea la nebunie serialul Prietenii tăi când eram tânăr și apoi mi-a plăcut Prietenii tăi în reluare când aveam douăzeci și ceva de ani, dar acum dacă aud începutul coloanei sonore, îmi vine să mor.

— Spui toate astea doar pentru că mariajul tău nu a funcționat, am zis eu, în timp ce mâncam o clătită. Dacă aţi fi fost în continuare fericiţi, ai fi crezut că este în regulă.

— Spui asta doar pentru că mariajul tău funcționează.

— Nu știi nimic despre mariajul meu, am replicat.

— Știu că merge înainte. Și chiar dacă mariajele care merg înainte nu sunt fericite, ele tot sunt clasificate ca fiind fericite.

La a treia noastră masă împreună:

— Mariajul este ca o planșă din jocul acela vechi, Othello, spuse el în timp ce mânca un piept de pui copt și uscat, fără ulei adăugat, vă rog. Planșa este plină până la refuz de discuri albe până când cineva așază suficiente discuri negre în suficiente locuri potrivite pentru a schimba culoarea tuturor discurilor în negru. Căsnicia începe prin a fi plină cu discuri albe. Până și atunci când există câteva negre pe planșă, aceasta rămâne încă albă. Are loc o ceartă? În cele din urmă se termină bine și găsești ceva de care să râzi la sfârșit, pentru că planșa Othello este în continuare albă. Dar când se întâmplă, într-un final, ca discurile negre să predomine — aventura, problemele financiare, criza vârstei de mijloc, orice se întâmplă pentru a pune capăt mariajului — culoarea planșei se transformă în negru. Acum te uiți la căsnicie, chiar și la lucrurile care erau la început caracterizate drept amintiri frumoase, ca la ceva compromis și putred de la început: acea dispută adorabilă din luna de miere fusese, de fapt, o prefigurare a ce urma; cearta cu privire la cum să o numim pe Hannah a fost modul meu de a-i refuza familia restrânsă pe care o avea. Până și amintirile cu adevărat frumoase sunt acum bântuite de sentimentul că am fost un prost să-mi permit să mă gândesc că viața este frumoasă și că tărâmul fericirii îmi aparține.

(I-am spus că îi înțelegeam metafora, dar și că nu așa se joacă Othello.)

La a patra noastră masă împreună:

— Este ca o terapie de grup, spuse el în timp ce mânca o lingură de brânză de vaci și vorbea despre toate acele persoane noi pe care le întâlnise, dintre care multe trecuseră prin același lucru. Este ca o

terapie de grup în care, la finalul şedinţei, terapeutul şi-ar pune penisul în gura ei.

La a cincea noastră masă împreună:

— Nu poate fi vorba despre mine, spuse el în timp ce mânca patru felii de friptură de curcan cu muştar, fără pâine. Mulţi ne dorim tot ce e mai bun pentru copiii şi partenerii noştri. Uneori, sfârşeşti prin a te căsători cu o persoană care nu şi-a dat seama că nu voia de fapt să se căsătorească. Vreau să zic, uită-te la asta.

A deschis o fotografie. O femeie cu gropiţe care arăta perfect, purtând un costum de baie şi mijind ochii la soare. Îmi plăcea să văd pozele din telefonul lui, care includeau lucruri pe care nu mi le-aş fi putut imagina nici chiar eu, şi îmi plăcea să-mi povestească totul cu lux de amănunte, astfel încât să-i pot pune întrebări despre motivele pentru care spusese ceva anume şi cât timp trebuia să treacă până când să ajungă în pat cu cineva. (Îmi plăcea, totodată, să văd cum veneau mesajele lui Rachel, dacă se întâmpla când mă uitam la fotografiile lui, şi mă minunam de cât de fiară putea fi, căci eu puteam fi rea, dar niciodată nu am fost chiar atât de rea.)

— Cum poţi să te uiţi la femeia asta şi să spui că este o ratată? întrebă el, arătând spre fotografie. Uneori, pur şi simplu, nu funcţionează în cazul tău. Nu te gândi la acest lucru într-un fel binar. Faptul că mariajul tău nu funcţionează nu este întotdeauna din vina ta. Faptul că viaţa ta nu merge bine nu este întotdeauna din vina ta. Poate fi, pur şi simplu, vina vieţii tale.

Sigur.

La momentul acela era deja bronzat de la cât se tot fâţâise prin oraş. Înţelesese pe deplin în ultima vreme faptul că mai era încă foarte multă viaţă în el. Se simţea tânăr acum şi, într-un fel, lucrul acesta mă făcea pe mine să mă simt şi mai în vârstă. Era ca şi cum n-aş fi fost atentă pentru o clipă, iar apoi, din senin, aş fi dispărut. M-am uitat din nou la Toby, privindu-l direct în faţă, dar el îşi luase telefonul înapoi şi acum răspundea la un nou mesaj.

St. Thaddeus fusese cândva un spital pentru probleme mintale aflat în proprietatea oraşului New York, vândut ulterior Universităţii Columbia, care încercase să-l transforme într-un spital obişnuit, dar făcuse o treabă de mântuială, aşa că de pe la mijlocul anilor ’80 încă arăta, părea

și chiar mirosea (nu au reușit să elimine mirosul, indiferent cât de mult au încercat) ca un azil. Nu era un spital de stat, dar nimeni nu-și dorea să ajungă acolo pentru intervenții chirurgicale — nu, din moment ce exista Lenox Hill sau Mount Sinai. În 1988, un conglomerat financiar l-a achiziționat de la Universitatea Columbia, a investit 100 de milioane de dolari și l-a transformat într-un miracol modern: sticlă, metal, oțel inoxidabil, totul de ultimă generație și mirosul, în sfârșit, eliminat. Dacă te aflai la spital, era ca și cum ai fi pășit în viitor, așa cum a fost acesta imaginat de filmele științifico-fantastice din ultima parte a secolului XX, și nu viitorul real în care am sfârșit cu toții, unde totul s-a dovedit a fi, pur și simplu, mai mic și mai firav decât fusese înainte.

O femeie inconștientă îl aștepta pe Toby la Urgență.

— Karen Cooper, patruzeci și patru de ani. Fără răspuns de la sosire, a prezentat o stare delirantă tranzitorie înainte de a ajunge aici, raportată de către soțul ei. Valori crescute ale raportului AST/ALT[6], spuse Clay.

Clay era bondocul dintre rezidenții din această tură. Avea un ochi puțin mai leneș, care îi fugea numai după ce se uita fix la tine pentru o vreme îndelungată, ca și cum ochiul s-ar fi săturat de conversație și le bătea un apropo celorlalte părți ale corpului că ar fi timpul să plece. Nu era clar dacă știa despre punctele sale negre.

Pacienta, o blondă cu o rinoplastie efectuată atât de timpuriu în adolescență încât columela se prelingea de sub arcul septului nazal, iar cele două fosete minuscule din interiorul nărilor deveniseră vizibile, era complet inconștientă. Purta o rochie din satin care putea fi atât cămașă de noapte, cât și o rochie de seară foarte atrăgătoare, iar părul ei era împrăștiat peste tot pe pernă într-un fel care amintea de povestea Frumoasei din pădurea adormită. Toby se întrebă rapid cine îi aranjase astfel părul.

Lângă ea, pe scaun, stătea un bărbat, cam de vârsta lui, cu mâinile împreunate deasupra capului. Se ridică în picioare când intră Toby și îi întinse mâna. Numele său era David Cooper; era soțul. Avea părul ras și cel puțin un metru și optzeci și doi de centimetri înălțime. Poate unu optzeci și cinci. Mai contează cât peste unu optzeci și doi, totuși? Era înalt.

— Sunt doctorul Fleishman, zise Toby. Îmi puteți spune ce s-a întâmplat?

Karen Cooper petrecuse un weekend în Las Vegas alături de cea mai bună prietenă a ei. Se distraseră de minune, sărbătorind un eveniment

oarecare organizat de o altă prietenă, iar când s-a întors, părea ameţită. Asta se întâmplase cu o săptămână în urmă.

— A fost mult mai neîndemânatică decât de obicei, spuse David.

Cădea, se împiedica şi nu era în apele ei nici atunci când stătea pe loc. A glumit spunând că era posibil să fie încă beată. Apoi, în dimineaţa precedentă, începuse să se bâlbâie, „mai mult ca de obicei“, spuse el, şi „să spună aiureli“.

— Cam ce fel de aiureli? întrebă Toby.

— Aşa, de nicăieri, lucruri care nu aveau sens, cum ar fi că urmează să vină cineva cu maşina să mă ia de la serviciu şi să mă asigur că-i spun mamei care conduce mulţumesc. Nici măcar copiii nu merg la şcoală conduşi de altă mamă. Au un şofer. A vorbit despre campionatul nostru de bowling, iar noi nu am jucat bowling împreună decât de vreo două ori în douăzeci de ani.

— Mai ia alte medicamente?

— Ia Zoloft. A mers la doctor cam cu un an în urmă, i-a zis că se simte foarte confuză, iar el i-a spus că este deprimată şi i-a prescris Zoloft. Nu vi se pare că este foarte galbenă?

Era galbenă ca un marker.

— Este icter, spuse Toby. De aceea am fost chemat. Sunt specialist în boli hepatice. Haideţi să ne întoarcem la această dimineaţă, pentru o clipă, totuşi. Când a încetat să vă mai răspundă?

— M-am trezit şi la început am crezut că era palidă, dar apoi a devenit mai galbenă şi era destul de confuză, aşa că am pus-o în maşină ca s-o aduc la Urgenţă şi din clipa în care am întins-o pe acest pat a adormit, dar acum... — se uită la trupul soţiei sale — nu ştiu dacă doarme sau este inconştientă. Au spus că este inconştientă, dar a părut ca şi cum ar fi fost obosită şi a adormit. Nu s-a întâmplat în timp ce vorbea sau ceva de genul ăsta.

Deodată s-a panicat.

— Ce se întâmplă? Este inconştientă? Sau pur şi simplu doarme?

— Ei, bine, urmează să aflăm, zise Toby. Este pe mâini bune acum. Dacă nu vă deranjează, doctorul Clifton vă va conduce în sala de aşteptare, iar noi o vom consulta pe soţia dumneavoastră şi vom descoperi ce se întâmplă.

— Nu pot să rămân?

— Este mai bine pentru noi să putem face consultul și să găsim o rezolvare pentru ceea ce ar putea fi, iar dumneavoastră arătați ca și cum v-ar prinde bine o cafea.

Clay îl conduse afară.

— Poate să-mi spună cineva ce se întâmplă? întrebă Toby.

Logan a fost primul.

— Este ciroză alcoolică, nu-i așa? A tras o beție, iar ficatul ei a fost prea afectat. Probabil că bea în secret de ani de zile.

— Ești sigur? întrebă Toby.

Joanie spuse ceva, dar nimeni nu a auzit-o.

— Poftim? întrebă Toby.

Clay se strecură înapoi în cameră și se uită la fețele lor ca să vadă ce pierduse.

— N-ar putea fi altceva, spuse Joanie.

A rostit asta visătoare, aproape doar pentru ea, apăsându-și ușor buzele cu pixul. Cât de mult îi plăceau lui Joanie genul acesta de lucruri! Pasiunea ei pentru căutarea diagnosticului înlocuia întotdeauna îngrijorările obișnuite în acele momente — legate de înfățișare, de ego, de eșec, de reputație. Clay voia să se uite peste documente și să nu mai transpire atât de mult. Logan voia să se dea mare și să prindă partida de tenis pe care o avea programată pentru ora opt seara. Joanie voia să înțeleagă și să venereze miracolul acestor chestiuni. Își dorea să fie uimită.

Joanie se sprijinea de perete. Părul ei avea o nuanță de sepia — culoarea fânului cu o tentă de roșcat dintr-un anumit unghi. Purta haine de fetiță: șosete până la genunchi, fuste și cardigane în stil școlăresc provincial, care, din cauza aerului lor de magazin la mâna a doua, nu deveniseră atrăgătoare pentru Toby. Clipea delicat în spatele ochelarilor ei atunci când încerca să înțeleagă ceva; murmura cuvintele încet, cu preocupare, atunci când încerca să-și amintească de ceva.

— Ce a spus el exact? i-a întrebat Toby.

A mers spre Karen Cooper şi s-a aplecat să-i asculte inima. I-a deschis ochii.

— A spus că a fost împiedicată şi bâlbâită — ambele semne ale unor probleme neurologice, spuse Clay. Ficatul său cedează.

Toby se îndreptă şi îi privi.

— Ce a spus amicul nostru, Sir William Osler?

— „Ascultaţi-vă pacientul. Acesta vă spune diagnosticul lui“, răspunse Logan.

— Aşadar, ce ne spune doamna Cooper?

Clay se uită la Karen Cooper.

— Pacienta este inconştientă, dr. Fleishman.

Toby inspiră încet şi vorbi în timpul expiraţiei.

— Soţul ei ce a spus? Comportamentul ei de dinainte de a-şi pierde cunoştinţa ce a spus?

— Faptul că a fost împiedicată şi bâlbâită, ceea ce se încadrează la…

— Da, Clay, nimeni nu susţine că nu are simptome neurologice. Nimeni nu insinuează că este conştientă. Ce a spus el exact, totuşi? A menţionat că a fost mai neîndemânatică decât de obicei. Asta înseamnă că se întâmplă ceva de mai mult timp şi nu doar în ultimele două săptămâni. Are copii?

Clay verifică fişa.

— Doi băieţi gemeni în vârstă de zece ani.

— Bine, spuse Toby. Deci asta înseamnă că sângele ei era curat cel puţin când a născut, ceea ce probabil că s-a întâmplat — îi trase pătura câţiva centimetri mai jos de talie şi îi ridică puţin cămaşa de noapte — da, prin cezariană. În regulă, asta înseamnă că, dacă ar fi avut o problemă de coagulare pe atunci, ar fi ştiut.

— Corect, spuse Joanie. Aşadar, s-a dezvoltat cu mai puţin de zece ani în urmă.

— Haideţi să aflăm de la medicul ei internist dacă are un istoric de valori crescute ale raportului AST/ALT.

Se uită în fișa ei.

— Lua Zoloft, cam de un an. Băieți, o femeie vine și se plânge de ceva ce ar putea fi orice și este trimisă acasă cu o rețetă de antidepresive. Probabil că medicul acela nu a băgat în seamă semnele, deși ar fi putut s-o ajute, înainte ca problemele neurologice să apară. Asigurările nu te plătesc pentru mai mult de cincisprezece minute din timpul tău, dar tot trebuie să asculți. Trebuie să umpli golurile. Trebuie să pui întrebări. Acum, deschideți-i ochii.

Joanie îi ridică pleoapele lui Karen. Apoi, privi în sus, surprinsă și entuziasmată.

— Este Wilson!

Clay și Logan o urmară, fiecare dintre ei oprindu-se un moment pentru a se uita în ochii femeii. Joanie se uită la Toby ca și cum ar fi văzut stelele pentru prima dată.

Toby se duse acolo să se uite și el. Boala Wilson este generată de incapacitatea organismului de a metaboliza cuprul cu ajutorul ficatului. Cuprul acționează ca o toxină în creier. Cel mai simplu și evident semn al acesteia este apariția unui inel de culoarea cuprului în jurul irisului.

— Așa este, spuse Toby. Deci, Logan, mergi și caută-l pe internistul ei la telefon.

Toby își scoase mănușile pentru consult.

— Vedeți, oameni buni? Ascultați pacientul. Ascultați întotdeauna. Chiar dacă pacientul nu poate vorbi, de cele mai multe ori, totul este exact acolo, în fața voastră.

Își făcu vizita. Luă legătura cu un specialist în hepatologie pediatrică al cărui pacient adolescent ajunsese în grija lui Toby. Consultase la Urgență un student care luase hepatita C de la un salon mizerabil de tatuaje. Văzuse o femeie de vârsta lui care avea cancer hepatic.

Îi făcu o ecografie unui muncitor de la transportul public pe care îl diagnosticase cu hemocromatoză cu un an în urmă. Acum, ficatul bărbatului mai era puțin afectat, dar era mai bine. Se regenera. Era aproape ca nou. Toby poziționă aparatul deasupra și în jurul ficatului bărbatului. Îi plăcea mult această etapă; fiecare ecografie, fiecare

biopsie erau întotdeauna ca prima oară. Nu-ţi venea să crezi de ce era în stare ficatul. Asta nu înceta niciodată să-l fascineze pe Toby, încă de când văzuse aceste lucruri pentru prima dată la facultatea de medicină, într-un manual cu imagini secvențiale ale unui ficat care se refăcea. Evoluția ficatului era imprevizibilă, desigur, ca a tuturor organelor. Însă ficatul era unic datorită modului în care se refăcea. Era plin de iertare. Înțelegea că sunt necesare mai multe șanse pentru a-ți îndrepta viața. Și nu doar că te ierta; practic, uita. Îți permitea s-o iei de la început într-un mod care nu îți imaginai că ar fi posibil în niciun alt domeniu de viață. Ar trebui să fim cu toții precum ficatul, se gândi el. Ar trebui cu toții să ne regenerăm în felul acesta atunci când suntem răniți. În cele mai negre zile ale mariajului său, Toby își desfășura activitatea la spital, iar cu coada ochiului său vedea întotdeauna ficatul, șoptindu-i că într-o zi nu vor mai fi prea multe semne ale acestei distrugeri. Avea să se regenereze și el.

Toby simți o mână atingându-i umărul. Era Joanie. Mâna ei era caldă, subțire și feminină deasupra halatului său. Se întoarse. Ea îi șopti la ureche că între timp Karen Cooper fusese mutată într-o rezervă privată. El se ridică în picioare. Șoapta fusese ciudată; fusese prea intimă. La fel și mâna de pe umărul său. Totul părea, în mod straniu, postcoital. Când ea și-a retras mâna, el încă o mai simțea pe umărul lui.

Mai târziu, după vizite, merseră în salonul femeii. Joanie se duse lângă Karen și îi ridică pleoapele din nou.

— Nu pot să cred că avem un caz de Wilson, spuse ea.

— Nu am mai văzut așa ceva decât o singură dată până acum, spuse Toby. Este extrem de rar.

— Inelul îi evidențiază ochii atât de frumos, spuse Joanie.

— Da, spuse Toby.

Se uită peste umărul ei la ochii lipsiți de reacție ai lui Karen Cooper.

— Din categoria bolilor care-ți pun viața în pericol, asta măcar este una frumoasă.

Aceea a fost, de asemenea, ziua marii noastre reuniuni. Am aranjat să luăm prânzul eu și Toby și l-am invitat și pe Seth printr-un mesaj pe Facebook. Își schimbase numărul de telefon, iar mesajul meu se

întorsese. Își pierduse numărul de telefon când s-a mutat la Singapore cu niște ani în urmă și fusese nevoit să-l schimbe cu unul nou, cu un nou cod de începător, ceea ce îl făcea să se simtă stânjenit. Eram atât de deconectată de tinerețea mea, încât una dintre cele mai importante figuri ale acesteia avea un nou număr de telefon și eu nici nu-l știam. Mă îndepărtasem atât de mult de viața mea din New York, încât era ca și cum aș fi fost trimisă pe o altă planetă pentru a mă reproduce și a forma o colonie.

Seth și cu mine ajunseserăm cu zece minute înaintea lui Toby. Seth rămăsese subțirel, avea un bronz artificial uniform și niște dinți falși extrem de albi care făceau un contrast frumos cu ochii lui leonini căprui, reflectând fiecare nuanță de șaten-deschis din ce mai rămăsese din părul lui. Avea genul acela de barbă care arăta ca și cum nu s-ar fi ras de două zile, pe care noi la revistă obișnuiam să le sugerăm vedetelor s-o lase să crească înainte de vreo ședință foto, arătând ca o neglijență inofensivă, dar care este, de fapt, atât de uniform retușată, încât nu ar putea fi altceva decât produsul unei planificări meticuloase. Una peste alta, era în continuare atât de chipeș, încât abia mă puteam uita la el.

Nu vreau să spun că arăta la fel. Își pierduse o mare parte din păr, dar în cel mai bun mod posibil în care se poate pierde părul, cu niște zone în unghiuri ascuțite de chelie între linia V din centrul frunții sale și tâmplele de pe fiecare parte. Ochii lui îmi păreau fulgerători și am încercat să mă uit în altă parte, dar el mi-a susținut privirea. În cele din urmă, ne-am îmbrățișat, iar eu am simțit cum serotonina datorată reuniunii îmi invada tot corpul în timp ce mi-am lipit obrazul de pieptul său. El și-a pus mâinile pe umerii mei, m-a înclinat spre spate și s-a uitat la fața mea.

— Arătați bine, doamnă Epstein, spuse.

Mințea. Arătam ca atunci când mă întâlnise pentru prima oară în Israel, înainte să slăbesc mult. La mijloc fusese a doua mea sarcină, pur și simplu îmi pierdusem silueta și nu am mai revenit la greutatea dinainte oricât de mult îmi dorisem după aceea.

Ne-am așezat. Mi-a spus că se abonase la revistă, dar că nu mai văzuse niciun articol scris de mine în ultima vreme.

— Am fost atât de mândru să-ți văd numele acolo. Le arătam tuturor cunoscuților mei. Le spuneam: „Ta-da! Asta-i fata mea".

I-am povestit că plecasem de la revistă cu doi ani înainte și că încercam să lucrez la un roman al maturizării despre tinerețea mea. Ceea ce nu i-

am povestit era faptul că nu mă concentrasem niciodată suficient de mult asupra acestuia pentru a face vreun progres. Țineam documentul în calculator, dar era minimizat și mă întorceam la el o dată la câteva săptămâni înainte să mă simt copleșită cu privire la ceea ce îmi propusesem să fac din el. O carte ar trebui să transmită suferința autorului; o carte ar trebui să vorbească despre frământările dinăuntrul său. Mă gândisem că probabil aș reuși să fac aceste lucruri prin intermediul unui roman bun despre debutul vârstei adulte, dar cărțile pentru adolescenți din zilele noastre erau toate povestiri fantastice, cu vârcolaci, creaturi marine, vrăjitoare și hibrizi. Povestea mea era neînsemnată și idioată. Nimic nu se întâmpla cu adevărat în ea.

— Presupun că este greu, având copii, spuse el.

Cămașa lui era atât de țeapănă și de bine călcată, încât arăta ca și cum abia ar fi luat-o pe el. Eu nu mai purtam de mult haine care să necesite călcat.

Toby se așeză în separeu lângă mine chiar în acel moment.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă el.

Dincolo de culoar, vizavi de noi stăteau două femei îmbrăcate în pantaloni pentru yoga. Una dintre ele hrănea cu entuziasm un bebeluș aflat într-un cărucior, deschizându-și larg ochii și gura și făcând zgomote la fiecare înghițitură, într-o încercare disperată de a înăbuși zgomotele din capul ei cu privire la alegerile de viață pe care le făcuse. Chelnerița veni la masa noastră. Toby a comandat o salată Caesar de pui fără brânză și fără sos.

— Deci o bucată de pui și salată verde? întrebă ea.

— Da, presupun că da.

— Aveți oare vreo salată verde dietetică pentru el? întrebă Seth.

Chelnerița păru confuză, iar Seth râse, ceea ce o făcu să fie chiar mai confuză, astfel că renunță și se îndepărtă.

Seth ne privi pe amândoi și se înroși la față.

— Doamne, mă bucur atât de mult să ne vedem, prieteni, spuse el. Ar fi trebuit s-o aduc pe Vanessa. V-ar plăcea cu siguranță de ea.

— Ea este aleasa? întrebă Toby.

— Ar putea să fie aleasa, spuse Seth. Oricare ar putea să fie aleasa.

— Tu ai crezut că Jennifer Alkon era aleasa, am zis eu.

— Cine spune că nu mi-aș dori să o revăd pe Jennifer Alkon?

Se uită în jos la unghiile sale, de parcă s-ar fi pregătit să le aranjeze, și ridică din sprâncene.

— Cine spune că nu am făcut-o?

Eu îi făcusem cunoștință lui Seth cu Jennifer Alkon. Ea locuia în căminul meu. Seth fusese nebun după ea în luna februarie, copleșind-o cu invitații, flori și bilețele. La ultima lor întâlnire și-au făcut de cap în baia de la parterul Muzeului Israelului — în Muzeul Israelului! Cu artefactele sale religioase și Manuscrisele de la Marea Moartă! Totuși Seth n-a reușit să ajungă chiar la tărâmul făgăduinței, așa că Jennifer Alkon s-a așezat în genunchi și s-a străduit cât de mult a putut, fără să obțină niciun rezultat. Seth, înnebunit de dorință — fusese crescut de niște părinți ortodocși și cunoștea un singur tip de plăcere, de-a dreptul frenetică — s-a masturbat sub privirea ei. În următoarele ore, toată lumea aflase povestea de la Seth. Mai târziu în seara aceea, ea s-a dus înapoi la cămin și a încercat să-l sune ca să se despartă de el, dar el nu a răspuns, iar fetelor care cunoșteau întreaga istorie le era clar că nu va mai răspunde pentru că nu-și dorea să fie părăsit, pe când băieții știau că Seth ejaculase în fața ei și nu-și mai putea păstra interesul față de un teritoriu pe care îl cucerise deja.

— Serios? întrebă Toby acum.

— Da. Și a fost minunat. Baza a cincea!

Ridică mâna să bată palma cu Toby.

— Ce este baza a cincea? am întrebat.

— Sex anal, spuse Toby.

Însă era prea derutat să bată palma cu Seth.

— Stai, când s-a întâmplat asta? întrebă Toby. E căsătorită de o grămadă de timp.

— Căsătoria este un construct social, Tobin.

— Așa i-ai spus? Așa îi vei spune și Vanessei?

Ochii lui Seth s-au înmuiat când a vorbit despre Vanessa din nou.

— Chiar ar trebui s-o cunoaşteţi, spuse Seth. Ce faceţi în seara asta?

— Merg acasă la copiii mei, am spus eu.

— Eu am o întâlnire şi îi am şi pe copii, a răspuns Toby. Rachel i-a adus la mine acasă în toiul nopţii. Cu o zi întreagă mai devreme. Pentru că aşa funcţionează colaborarea paşnică între părinţi.

— Ce porcărie, spuse Seth.

— Ei, bine, asta-i situaţia, zise Toby. Este în regulă. De fapt, mă bucur de copiii mei.

Conversaţia începu să devină puţin prea sumbră pentru Seth, a cărui calificare principală era să dea petreceri şi să ştie când atmosfera trebuia condimentată prin, să zicem, schimbarea muzicii sau cu un desert.

— Ştiu, spuse el, ar trebui să ne gândim la un blestem pentru Rachel.

Toby izbucni în râs.

— Un blestem!

Un blestem. O întâlniserăm pe Cerşetoare în noiembrie în anul pe care îl petrecuserăm în Israel, când m-am dus la căminul lor să sărbătorim Ziua Recunoştinţei. După cină, am făcut o plimbare lungă, băuţi cum eram, şi am ajuns în Oraşul Vechi. Am mers de colo colo pe străzi şi chiar înainte ca Zidul Plângerii să fie vizibil, am zărit o femeie bătrână şezând pe o lădiţă pentru lapte, cu mâinile şi cu faţa ridate, maronii şi arse de soare. Când ne-am apropiat de ea, a urlat la noi în ebraică să-i dăm bani. Toby s-a căutat prin buzunare şi a găsit o monedă de cinci shekeli; Seth avea doi agorot, ceea ce însemna mai puţin decât un cent american. Eu aveam numai o bancnotă de 100 shekeli pe care abia o schimbasem din alocaţia mea săptămânală.

Toby s-a apropiat de femeie şi i-a oferit banii. Femeia a încuviinţat hotărât şi a început să scoată nişte hohote dramatice, ridicându-şi mâinile către cer şi implorându-L pe Dumnezeu:

— Binecuvântat eşti, pentru că mă ţii în viaţă şi în siguranţă! Binecuvântaţi sunt cei care cred cu adevărat, care îmi permit să Te slujesc! Binecuvântat este acest mic om, care va vindeca lumea prin generozitatea lui! Fie ca el să se înalţe mai mult decât cei care îl înconjoară, privindu-l cu invidie!

Toby a făcut o jumătate de reverență și s-a întors la noi. Seth a vrut să aibă și el parte de puțină acțiune, așa că s-a îndreptat spre ea să-i dea agorotul. Femeia s-a holbat cu dezgust la moneda de nimic pe care el i-a pus-o în mâini. Dar Seth nu i-a observat dezgustul, astfel că a așteptat ca ea să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru existența lui, să-l binecuvânteze, în schimb, când s-a uitat în sus către el, femeia a șuierat, cu nasul ei zbârcit și o privire crucișă plină de agresivitate:

— Fie ca tu să nu te căsătorești niciodată. Fie ca părul să-ți cadă înainte să găsești o femeie capabilă să-ți suporte sforăitul și pârțurile. Fie ca adevăratul tău sine să fie pentru totdeauna o minciună.

— Văleu! a exclamat Seth.

Toby și cu mine am făcut câțiva pași să-l luăm pe Seth de acolo și am dat să ne vedem de drum, iar femeia, dându-și seama că eu nu aveam să-i dau nimic — nu puteam! Aveam numai o bancnotă valoroasă! —, a spus:

— Fie ca tu să nu dansezi niciodată la nunta fiicei tale, căci numele ei va fi atât de pătat în oraș din cauza promiscuității sale, încât atunci când va îndrăzni să plece de acasă ca să meargă la magazin să cumpere mâncare proaspătă pentru Sabat, liderii religioși din comunitatea ei se vor aduna ca să arunce cu fructe stricate în ea. Fie ca tu să nu cunoști niciodată mulțumirea. Fie ca Domnul care te veghează să-ți dea o viață lungă fără nicio împlinire. Fie ca tu să bei și să bei, dar să fii mereu însetată.

Am luat-o la fugă atunci, împiedicându-ne pe piatra cubică în timp ce pelerini întârziați care mergeau să se roage la Zidul Plângerii ne aruncau priviri nemulțumite.

Mai târziu, am spus povestea tuturor, dar nimănui altcuiva nu i s-a părut amuzantă, așadar am continuat să ne-o spunem doar între noi. Apoi, am început să născocim blesteme unul pentru altul. Am născocit blesteme pentru profesorii noștri. Am născocit blesteme pentru foștii noștri iubiți și pentru colegii de cameră. Am născocit blesteme pentru oamenii care nu ne înțelegeau sau nu ne iubeau în modul în care noi simțeam că meritam să fim iubiți.

La masă, Seth își drese vocea.

— În regulă, încep eu, spuse el. Fie ca următoarea dată când va ajunge la o toaletă publică să descopere că părul ei pubian s-a umplut de praf. Fie ca următorul bărbat care îi atinge „caroseria“ să strănute atât de tare din cauza prafului, încât un balon de aer să-i umple abdomenul, declanșându-i o embolie.

— Nu așa apar emboliile, spuse Toby.

— Nu am solicitat verificarea celor spuse, replică Seth.

Se uită la mine.

— Este rândul tău.

— Oh, Doamne, am spus, bine. Fie ca ea să se întoarcă în sfârșit de la muncă cu metroul după o zi lungă doar ca să constate că bubița pe care o considerase un simplu coș s-a infectat în momentul în care s-a ciocnit de turnichetul pe lângă care a trecut.

— Stai, unde era coșul? întrebă Toby.

— Să zicem că pe undeva pe unde este pelvisul ei, am spus.

— Faci coșuri acolo?

— Poți face coșuri oriunde ai piele!

— Asta-i atât de scârbos, spuse Seth.

— Prea mult, spuse Toby. De asemenea, prea greu de urmărit. Eram în metrou sau acasă în momentul impactului?

Cu toate acestea, râdea.

Am plecat înapoi la tren singură. Ultimii doi actori cărora le făcusem portretul înainte de a pleca de la revistă aveau puțin peste cincizeci de ani. Doi dintre ei fuseseră căsătoriți cu actrițe când erau mai tineri și avuseseră copii cu acele femei înainte de a divorța. Carierele actrițelor fuseseră terminate. Trupurile lor se schimbaseră, iar ele trebuiau să se ocupe de creșterea copiilor și erau nevoite să facă alegeri dificile cu privire la cât de mult munceau, știind că femeile din anumite profesii au un termen de expirare. Bărbații își luaseră avânt, ducând vieți sălbatice, ceea ce a condus la divorțurile lor, iar un deceniu mai târziu, se căsătoriseră cu o altă actriță mult mai tânără, respectiv cu o make-up artistă mult mai tânără și avuseseră încă doi copii. Acum, puteau s-o ia de la început cu doi copii nou-nouți, știind ce însemna să regreți faptul că le-ai dedicat prea puțin timp copiilor tăi. O nouă șansă. O nouă șansă la viață. O nouă șansă la tinerețe. Un mod de a eradica regretele. Și iată-l pe Seth, care i-ar fi tras-o absolut oricărei persoane, în orice orificiu și doar atunci când se va fi săturat de așa ceva (dacă avea să se sature vreodată), avea să găsească o tânără căreia îi va răpi viața, având, în cele din urmă, copii.

Eu nu am fost niciodată o fire nebunatică. Nu am pierdut niciodată nopțile și nici nu m-am îmbătat foarte tare de mai mult de cinci sau șase ori în toată viața mea. Nu m-am culcat cu toată lumea. Am avut dorințe conservatoare. Îmi plăcea să merg la filme seara târziu — la toate filmele, chiar și la cele proaste, chiar și la cele pe care le mai văzusem. Îmi plăcea să mănânc prea mult. Îmi plăcea să fumez iarbă și țigări singură în apartamentul meu. Poate că aceasta era cea mai urâtă insultă adusă vieții de adult, faptul că până și dorințele tale prostești, inofensive și neesențiale erau înghițite de rutină și maturitate, fiind marginalizate în viața ta definitiv. Am ajuns până la Penn Station și am trecut de ea, până când m-am trezit în centrul orașului, la Angelika, de unde i-am trimis un mesaj bonei mele anunțând-o că voi ajunge acasă foarte târziu.

În seara aceea, Toby i-a dus pe copii la sinagogă, așa cum făcea în fiecare vineri seara înainte de separare. Problema legată de faptul că Rachel îi ținuse la ea în fiecare seară de vineri era că ea nu îi ducea niciodată la sinagogă, astfel că în mintea copiilor a început să încolțească ideea că poate slujbele de vineri seara, cina și timpul petrecut în familie erau opționale, un capriciu al lui Toby, care era supus dezbaterii. Niciodată nu le plăcuse mersul la sinagogă (nimănui nu-i place), dar lor le displăcea în mod special după tabere, când erau nevoiți să-și schimbe hainele și să meargă cu tatăl lor, să stea dedesubtul și deasupra tallisului[7] său în timp ce el asculta și se ruga, mai mult ca un exercițiu de memorie a mușchilor decât orice altceva, dar nemișcat. Acum, Hannah stătea și citea o carte, pe care nu o ținea în poală, ci aproape lipită de față, arțăgoasă. Solly fugea dintr-o parte în cealaltă pe culoar împreună cu orice alt copil de nouă ani pe care-l putea găsi.

Când Toby o dusese pe Rachel să-i cunoască părinții, avionul lor aterizase în Los Angeles într-o după-amiază târzie, iar ei au ajuns acasă la Toby în Sherman Oaks exact la timp pentru cina de vineri seara. Toby crescuse într-un cămin evreiesc cât se poate de tradițional și, indiferent ce s-ar fi întâmplat, vineri seara toată lumea era acasă. Toată lumea se strângea. Toată lumea ședea. Sora lui extenuată ședea alături de cei doi copii ai săi, cu o eșarfă înfășurată pe cap. Cumnatul lui anemic ședea și aștepta să se facă liniște, binecuvântând vinul și challah-ul[8] de care Toby nu se mai atingea.

— Ia niște challah, îi spunea mama sa. Toată lumea mănâncă puțin.

Dar Toby nu lua, pedepsind-o încontinuu pentru cât de mult îi spusese să nu mănânce din challah pe când era un puști dolofan.

Mătușa și unchiul lui Toby veniseră și ei, alături de cantorul de la sinagogă și soția acestuia. Rachel ședea venerând momentul: armonia cu care își dădeau puiul unul altuia, felul în care făceau glume unul pe seama celuilalt, bilanțul săptămânii. Modul în care se strângeau cu toții, stând la masă, ritmul acela natural și ușurința celor petrecute. Cu toții se adunaseră astfel de atât de mult timp, încât știau cum s-o facă; era, după cum avea să mărturisească Rachel mai târziu, aproape arogant modul în care toți își etalau confortul și calmul.

— Pur și simplu, știau cum să stea așezați acolo și să fie, spunea ea. Ca și cum era dreptul lor prin naștere să fie acolo.

— Dar de ce te deranjează chestia asta? o întrebase Toby.

Nu putea explica. Abia mai târziu avea el să-și dea seama că, atunci când ceva o enerva din invidie, era felul în care ea își dădea seama că-și dorea lucrul respectiv. Rachel crescuse aproape fără să-și cunoască religia, într-o casă cu părinți divorțați, de unde tatăl ei plecase înainte ca ea să-și poată crea o amintire coerentă cu el, iar apoi mama ei murise, când ea avea trei ani. Fusese crescută de mama mamei sale, care o tratase ca pe un musafir, încurajându-i independența. Bunica lui Rachel nu ținea cont de nicio tradiție sau sărbătoare, dând dovadă doar de o combinație de milă și necaz fiindcă rămăsese cu orfana fiicei ei pe cap, într-un mod care amintea de unul dintre romanele lui Dickens.

— Și chestia asta se întâmplă în fiecare săptămână? l-a întrebat ea pe Toby.

— Negreșit, a răspuns el.

— Dar dacă ai fi fost plecat?

— Unde am fi putut să fim?

— Dacă tatăl tău ar fi fost la serviciu? Dacă ar fi avut vreo urgență cu un pacient?

— Ar fi lăsat pe altcineva să se ocupe de aceasta.

Lui Rachel nu-i venea să creadă.

— Vreau să fac asta.

— Și eu la fel, a replicat Toby.

Ieșeau împreună deja de opt luni. El a cerut-o în căsătorie formal patru luni mai târziu, dar a simţit întotdeauna că atunci, în acea seară, ea îl ceruse prima.

La începutul căsniciei lor, Rachel se asigura că de fiecare dată când el se întorcea de la muncă vinerea, uneori mai devreme, alteori mai târziu, urmau împreună ritualul cu care crescuse Toby: aprindeau lumânările, binecuvântau vinul și challah-ul. Cu toate acestea, după ce s-au născut copiii, ea era deja concentrată pe ceea ce numea „traiectoria“ ei, iar serile de vineri deveniseră cele în care Toby intra într-o luptă de putere cu Rachel. În mod miraculos, ea devenea disponibilă când erau invitaţi la cină de soţii Rothberg, Leffer sau Hertz vineri seara. Altminteri, suna și spunea că era „nevoită“ să rămână la muncă fiindcă era „nevoită“ să-și termine treaba, știind (ar fi trebuit să știe) că era complet lipsită de sinceritate atunci când folosea acel cuvânt — de fapt, rezistența ei la a-și petrece timp alături de copiii săi și față de ideea de a îndeplini rolul tradițional al unei mame erau lucrurile care o făceau să-și dorească să muncească atât de mult. Rachel știa să lucreze. Îi plăcea să lucreze. Lucrul acesta avea un sens pentru ea. Se potrivea cu voința și cu logica ei. A fi mamă era prea greu. Copiii nu erau la fel de respectuoși față de ea cum erau angajații ei. Nu-i tolerau temperamentul cu disperarea și codependența cu care o făcea, să spunem, Simone, secretara ei. Aceasta era marea diferență dintre ei doi, Rachel. El nu îi privea pe copiii lor ca pe o povară, Rachel. El nu îi privea ca pe niște găuri nesfârșite de nevoi, Rachel. El îi plăcea, Rachel.

În iunie, în prima seară de vineri când Rachel era singură cu ei, el a sunat-o la serviciu ca să o întrebe dacă nu ar fi fost poate mai bine să ia cina cu toţii împreună, doar pentru a le arăta copiilor că mai erau încă o familie adevărată. Ea îi spuse că fusese nevoită să apeleze la Mona, bona lor, ca să stea cu ei, pentru că una dintre clientele sale, dramaturga Alejandra Lopez, avea niște neclarităţi legate de negocierea lor, astfel că ea planificase o cină de urgență pentru a se asigura că este mulţumită.

— Te rog, spuse ea, înainte să mă persecuți pentru că lucrez din nou, eu încerc să mă descurc cum pot. Am mai multe cheltuieli ca niciodată. Ai idee cât de mult mă costă medierea?

Subtextul era, de fapt: Idiotule. Nu știi să citești? Nu mai suntem o familie. Care crezi că este rostul tuturor acelor documente dacă nu dezmembrarea oficială a familiei noastre?

În afara sinagogii, în acea seară, începuse să plouă. Toby nu avea umbrelă, ceea ce nu era o problemă fiindcă nu ploua atât de tare și cu siguranță nu avea să-l omoare, dar apoi trecu un idiot cu o umbrelă de

golf care ocupa tot trotuarul — nu cumva, Doamne ferește, vreo picătură de ploaie să ajungă pe costumul Tom Ford al nesimțitului — care aproape că-l trântise în stradă.

— Pot să merg în tabăra de noapte toată vara anul viitor? întrebă Hannah.

— Desigur.

Solly era tăcut. Nu-i plăcea să vorbească despre taberele unde rămâneai peste noapte. Rachel petrecuse mare parte din începutul primăverii încercând din greu să-l convingă să meargă o lună:

— La fel ca toți prietenii tăi, Solly!

Dar el continua să spună că-i plăcea să stea cu părinții:

— Și voi sunteți prietenii mei.

Iar asta îl făcu pe Toby să-i dea lacrimile.

— Anul viitor, spuse Solly, îmi doresc să merg înapoi la Y, dar îmi doresc și să merg în tabăra de golf.

— Vom avea grijă să fie așa, spuse Toby, deși apoi s-a întrebat dacă nu cumva creștea un fraier jucător de golf.

Mama lui îi spusese întotdeauna să se uite la vecinii lui și să se întrebe dacă își dorea același lucru pentru copiii lui, pentru că așa aveau să devină și ei. Vecinii, zicea ea, sunt o forță mult mai puternică decât părinții. Vecinii erau ca o decizie în privința viitorului unui copil. Însă Toby nu luase toate astea prea în serios, deoarece cum ar fi putut să fie copiii săi precum vecinii lui când aceștia, care erau cu toții parte din elita clasei de sus, cu trăsături genetice fără cusur și un pedigree impecabil, le erau complet nefamiliari, iar copiii săi încă se oglindeau în el?

S-au întors acasă și au luat cina — Toby comandase supă și pui de la restaurant, ceea ce detesta să facă; știa de cât de multă mâncare comandată aveau parte acasă la mama lor. Au mâncat, iar Toby a ascultat bilanțul zilei lui Solly și povestea despre cât de mulți copii nu se mai întorceau în tabăra de zi de săptămâna următoare, urmând să meargă în tabăra de noapte. Apoi, i-a lăsat să plece de la masă și să-și ia tălpășița către camerele lor să facă orice își doreau până la venirea Monei. A strâns masa după cină, a făcut un duș și a început să-și pregătească corpul și mintea pentru femeia cu al cărei organ genital era

acum foarte familiarizat. Şedea pe pat, cu un prosop în jurul taliei, căutându-şi telefonul pentru a se asigura că ştia cum arăta cu adevărat faţa ei din poza profilului de pe Hr, astfel încât să o poată privi, pentru scurt timp, ca pe o persoană.

La început, le-a spus copiilor că are „consultaţii“ atunci când avea o întâlnire care coincidea cu seara lor cu el. Dar Hannah a început să pună întrebări despre ce fel de consultaţii tot aveau loc în serile de sâmbătă şi de ce trebuia să-şi schimbe hainele pentru ele.

— O să te căsătoreşti din nou?

— Nu cred, spuse el. O dată cred că a fost de-ajuns pentru mine.

Întotdeauna le spunea lui Solly şi ei acelaşi lucru:

— Uneori, merg la seri de jocuri, aşa ca voi. O să vă spun dacă apare cineva despre care ar trebui să ştiţi. Acea persoană o să fie cineva care o să vă placă. Sunt singur, îmi fac prietene noi şi nu toate vor fi iubitele mele, dar s-ar putea să fiu prieten cu unele fete. Mama voastră va merge şi ea la seri de jocuri, până la urmă, le spunea el.

— Va ieşi tot cu doctori? întreba Solly.

— Nu, cu oameni diferiţi de mine. Să zicem cu un bărbat pe nume Brad care are un Porsche, poartă mocasini şi vrea foarte mult să vină la meciul vostru de fotbal.

Copiii râseră.

— Acum, cine va ieşi cu mine la întâlnire?

Iar ei răspundeau la unison, ca şi cum el i-ar fi antrenat de-a lungul multor momente în care apăruse acea întrebare:

— Cineva care ne va plăcea!

— Şi cine va ieşi la întâlnire cu mama? întreba el.

Din nou, la unison:

— Un bărbat pe nume Brad care are un Porsche, poartă mocasini şi vrea foarte mult să vină la meciul meu de fotbal.

Solly nu reuşea niciodată să termine de spus acea ultimă parte pentru că întotdeauna râdea prea tare la momentul acela. Ba chiar o făcea şi pe Hannah să zâmbească.

— Vă va plăcea și el, atunci când se va întâmpla, spunea Toby, deși nu credea ceea ce zicea.

Dacă era să fie sincer, nici măcar nu știa dacă Rachel avea să mai meargă vreodată la întâlniri, atât de mult dezgust simțise ea față de limitele impuse de un mariaj, atât de distrusă fusese de compromisul de a permite unei alte persoane să aibă un cuvânt de spus sau, pur și simplu, să-și exprime opinia în legătură cu viața ei.

Îmbrăcămintea pe care Toby obișnuia să o poarte la întâlniri era compusă dintr-o pereche de pantaloni de twill[9] drepți și o cămașă bleu făcută pe măsură. Încă mai purta hainele pe care Rachel insista să le îmbrace, din materiale mai fine decât cele care se puteau găsi la magazinul Banana Republic de pe Third Avenue, care era pe gustul lui. Ei îi plăcea ca el să arate ca o persoană bogată.

— Dar ești o persoană bogată, îi spuneam.

— Da, dar nu pentru mult timp, replica el.

Eu mă refeream la faptul că era mai bogat decât majoritatea oamenilor de pe acest pământ; el se referea la faptul că făcea 285 000 de dolari pe an, iar aceasta era la limita cea mai de jos pentru cartierul în care trăia.

Însă cămășile sale începeau să se destrame, după cum observă chiar el. Era timpul pentru unele noi, dar el continua să amâne decizia. Cum să se întoarcă la Banana Republic acum, după tot acel timp petrecut luându-i-se măsuri pentru cămăși la croitorul italian de pe Strada 65, care făcea doar haine pe comandă? Își permitea, ăsta era adevărul; poate avea să facă acest lucru în continuare, dar acum avea de ales. Dacă voia să-i ducă undeva pe copii în vacanța de iarnă, dacă voia să ia în considerare cumpărarea unui apartament, în cele din urmă. Erau decizii de luat.

— Am renunțat la foarte mulți bani, îi plăcea să le spună oamenilor care cunoșteau situația pentru a le arăta că pacea era mai importantă pentru el decât banii.

Se ducea să o întâlnească pe Tess la Dorrian's, un bar de pe Second Avenue unde nu fusese niciodată și la care doar se gândise ca la un loc frecventat de puștii din școala pregătitoare în anii '80, înainte ca unul dintre ei să-l omoare pe altul. Dorrian's fusese ideea lui Tess. Era ceva de roman noir în povestea asta, o femeie îmbrăcată într-o rochie

petrecută, cu un decolteu foarte generos, cu părul vopsit blond prins într-o împletitură şi el, intrând şi găsind-o acolo deja cu o băutură — un martini cu şase măsline — în timp ce atingea cu limba paiul cocktailului, ceea ce era o alegere inedită pentru un martini, dar el încercă să nu aibă prejudecăţi în legătură cu asta.

Intervalul acela de timp în care el aşteptă să vadă dacă ea îl găsea acceptabil păru să se întindă preţ de o lună, nu o clipă. Nu era nimic care să bată la ochi în privinţa lui şi care ar fi putut face o femeie să-l lase baltă; singura lui anomalie evidentă era înălţimea („şi furia ta“, cum ar fi spus Rachel). Toby se uită în ochii femeii ca să vadă reacţia ei imediată din momentul în care îşi dădea seama că avea numai un metru şaizeci şi cinci înălţime. Oare zărise o urmă de uimire în ochii ei? Îngrijorare? Repulsie? Nu a văzut nimic de genul acesta şi a fost uşurat. Devenea din ce în ce mai priceput la a-şi da seama dacă acela era un motiv pentru un început prost — prin felul în care ochii îşi pierdeau strălucirea atunci când reflectau dezamăgire; o politeţe care încerca să dea la o parte dezamăgirea; acea barieră pe care eu însămi o ridicasem în prima seară în care ne-am cunoscut după ce îmi dădusem seama că nu puteam suporta faptul că era atât de scund. Nu îşi dorea să irosească timpul nimănui, cu atât mai puţin pe al său şi cu atât mai puţin să cheltuie aiurea banii pentru bonă.

Îşi comandă un scotch, iar ea îi împărtăşi povestea ei. Avea trei copii, erau la Dwight, soţul ei era un bancher care, în urmă cu trei ani, fusese într-un weekend destinat dezvoltării abilităţilor de supravieţuire. Ea îl trimisese în acel weekend cu ocazia zilei lui de naştere; o costase 10 000 de dolari. Expediţia era condusă de un life coach/tămăduitor faimos care devenise recent şaman şi care probabil l-ar fi putut ajuta să descopere de ce era foarte deprimat tot timpul. Pomenise despre faptul că se afla în avionul său personal şi şi-ar fi dorit să sară din el. Despre faptul că voia să facă lucruri cu mâinile lui, cum ar fi să facă pâine sau căsuţe pentru păsări.

— Bine, bine, îi spusese Tess, du-te să te descarci şi întoarce-te la mine întreg şi fericit din nou.

Ei bine, a mers în weekendul acela şi s-a întors acasă, având din nou o sclipire în ochi. Zâmbea şi era vorbăreţ. Ea l-a întrebat ce a descoperit despre el în decursul acelui weekend, iar el i-a explicat că se simţea sufocat de viaţa lor în ultima vreme şi că îşi dorea partide de sex în trei pentru a se simţi mai puţin împovărat. Ea a primit această solicitare fără să schiţeze nimic, ca şi când e posibil să faci uneori lucruri pe care căsnicia îţi impune să le faci, chiar dacă nu te aşteptai la ele. Aceea a fost

cea mai rea parte a poveștii, i-a povestit ea. Faptul că era pe cale să accepte propunerea. Dar apoi soțul i-a spus:

— Dar nu cu tine.

— Cum adică? a întrebat ea.

— Vreau să spun că mi-am dat seama că-mi doresc libertatea sexuală pe care ți-o dau partenerii multipli, spuse el. Vreau să-mi explorez latura creativă cu alte femei. Cred că o mare parte din lucrurile prin care trec se datorează faptului că mi-am reprimat atât de mult sexualitatea în tinerețe.

Era ceva nou pentru ea. În opinia ei, el era opusul sexualității reprimate. Își dorea s-o facă de cel puțin cinci ori pe săptămână, iar uneori voia lucruri destul de ciudate, iar ea accepta întotdeauna. Aceasta să fi fost problema? Oare ar fi trebuit ca ea să-l facă să-și dorească asta și mai mult?

— Și life coach-ul ți-a spus că asta este o idee bună?

Zece mii de dolari.

— M-a ajutat să-mi dau seama de lucrul ăsta, da.

— Faptul că sexul în trei te-ar face să te simți mai bine?

— Da. Nu a fost loc de prejudecăți acolo.

La început, crezuse că era doar o fază, dar el aducea subiectul în discuție în absolut fiecare seară și, în cele din urmă, ea a trebuit să accepte faptul că soțul ei îi cerea nu doar să se culce cu o altă femeie, ci să se culce cu alte două femei, cu orice femei în afară de ea, practic, iar pe ea o ruga să se ocupe de altceva în timp ce el făcea asta. Până la urmă, ea a cerut divorțul, ultima fărâmă din demnitatea ei trezindu-se cumva la viață, dar contractul lor prenupțial era o închisoare; ea primea ceva doar dacă el iniția divorțul, iar el nu a făcut-o — nu, el l-a contestat! Îți poți imagina? Nu voia să o înșele, spunea el. Își dorea să extindă mariajul, acesta fiind cuvântul pe care l-a folosit.

— Da, să incluzi pe toată lumea, dar nu și pe mine, i-a zis ea.

Pur și simplu, nu putea, îi spunea ea. Rămășițele stimei de sine pe care le mai avea nu-i puteau permite să accepte una ca asta. El spunea că asta însemna probabil că ea nu-l iubea atât de mult.

După care, femeia s-a uitat la Toby.

— Probabil că n-ai cum să înțelegi cum este să fii proprietatea cuiva.

Toby a luat o înghițitură lungă din scotch-ul său.

O privise în timpul în care a vorbit. Folosise un corector puternic pentru a-și acoperi umbrele periorbitale de sub ochi, de care nu era încântată, dar era bronzată, iar corectorul fusese probabil cumpărat într-o lună de iarnă; avea efectul de a o face să arate ca și cum ar fi fost la solar cu niște ochelari mari de soare. Avea unghii lungi și negre care se terminau într-un unghi ascuțit, ca o sabie. Mâinile ei aveau pete mari pe ele. Toby era destul de sigur că nu avea doar patruzeci și unu de ani.

Ea învârti paiul minuscul în paharul de martini, uitându-se în jos și apoi ridicându-și privirea spre el, deși capul ei era în continuare aplecat. Flirta cu el și, pentru a mia oară, dar prima în timpul acestei întâlniri, lui i se păru ciudat că purtau o conversație ca atunci când abia cunoști pe cineva, deși el îi văzuse deja organul genital. Nu că ar fi pledat pentru o trecere rapidă în pat. Doar că se gândea că ar fi avut mai mult sens, din moment ce o văzuse în lenjerie intimă transparentă, să înceapă de la miezul problemei, într-un fel. Sau poate că tocmai acestea — poveștile, confesiunile și acel „poți să crezi ce mi-a făcut“ — erau miezul problemei.

Tess și soțul ei au mers la terapie de cuplu.

— Desigur, eram convinsă că atunci când se va auzi pe el însuși vorbind despre asta, va conștientiza cât de nebunește suna totul. Ai declanșa o asemenea criză într-un mariaj de optsprezece ani din cauza a ce anume? Pentru că-ți doreai o partidă de sex în trei? Cu alți oameni? Am întrebat terapeutul: „Crezi că așa ceva este normal? Crezi că un bărbat ar trebui pur și simplu să spună că vrea să-și înșele soția nu doar cu o femeie, ci cu alte două femei? Că soția lui ar trebui să se aștepte la așa ceva?“ Dar cine plătea terapeutul? El o făcea. Iar terapeutul știa lucrul ăsta.

Femeia păstră paiul cocktailului în timp ce barmanul îi luă paharul și comandă o a doua băutură. Înfipse paiul în al doilea pahar, scoase scobitoarea din el și încercă să tragă de pe ea măslinele rezemând-o de marginea paharului. Nu mergea, astfel că fu nevoită să-și înfigă unghiile ascuțite, folosindu-le să înțepe măslinele și să le tragă afară.

Toby dădu din cap în semn de înțelegere.

— Uneori, oamenii se schimbă.

Tess ridică privirea.

— Nu, el nu s-a schimbat cu adevărat. Întotdeauna l-a atras sexul în trei. Aşa ne-am cunoscut.

— L-ai cunoscut făcând sex în trei cu el?

— Da. În timpul masteratului. Seara târziu. Eu şi colega mea de cameră. Am mers cu toţii împreună să luăm micul dejun în dimineaţa următoare. Totul a fost civilizat. Avea o altă iubită pe atunci şi a venit şi ea la acel mic dejun. Mie şi colegei mele de cameră nu ne venea să credem. Însă, mai târziu, m-a sunat şi mi-a spus că se despărţise de iubita lui şi îşi dorea să mă vadă din nou.

Tess a ridicat din umeri şi s-a întors la paiul său.

— Cine ar fi putut anticipa c-o să se întâmple una ca asta?

Aşa fuseseră dintotdeauna întâlnirile romantice? Erau mereu atât de multe de povestit? El nu-şi amintea de partea cu spusul poveştilor, dar poate că asta se datora faptului că, pe când era tânăr, nimeni nu avea încă poveşti de spus; tot ce era interesant se întâmpla exact atunci, nu în trecut. Poveştile pe care le auzise de la femei divorţate erau toate la fel — nu detaliile, dar temele principale: lucrul acela despre care am crezut că fusese doar un capriciu era, de fapt, o parte importantă din identitatea soţului meu, dar, chiar ştiind asta, tot am fost surprinsă. Continuau să facă lucrul acela pe care îl făcuseră dintotdeauna şi ele tot erau surprinse. Iată cât de inocentă am fost eu şi cât de nemilos a fost soţul meu!

Toby se întreba dacă şi el părea la fel din perspectiva lui paralaxă. Se întreba dacă exista vreo versiune a acestei poveşti în care el ar fi fost ticălosul. Se întreba dacă Rachel se afla în vreun ashram, pe undeva, spunând oricărei persoane dispuse s-o asculte ce victimă era ea. O victimă. Da, a unui soţ care şi-a pus deoparte propria carieră, s-a ocupat de creşterea copiilor şi le-a oferit o bază solidă — copiii pe care îi doriseră amândoi! Un soţ care a susţinut-o la fiecare succes pe care l-a avut. Ce ar putea ea să spună despre el? Că el „nu era ambiţios“? Fusese atât de ambiţios cât îi era permis să fie. Nu există spaţiu într-o căsnicie pentru doi oameni care acaparează tot oxigenul. Unul dintre ei trebuie să răspundă la telefon când sună de la şcoală. Unul dintre ei trebuie să ştie unde este carnetul de vaccinare. Unul dintre ei trebuie să spele nenorocitele alea de farfurii murdare. Era foarte posibil ca singura versiune a unei poveşti precum aceasta să poată fi auzită numai din partea celui rănit, a celui care a făcut sacrificiile şi care a crezut că ele îi vor oferi un avantaj în faţa partenerului, dar care nu obţinuse avantajul respectiv. Nu reuşiseră decât să facă partenerul să se simtă şi mai îndreptăţit să ia totul. Credeţi-mă, soţul lui Tess era pe undeva chiar în

acel moment, cu o femeie așezată pe fața lui, cu o alta care îi făcea sex oral și cu siguranță nu stătea să vorbească despre modurile în care Tess îl dezamăgise.

— Și, spuse ea, ție ce ți s-a întâmplat?

Mai târziu, în apartamentul ei, pe când ea stătea deasupra și sălta în sus și în jos, trecându-și mâinile prin păr ca și cum ar fi fost într-o reclamă pentru șampon, rotindu-și capul în semn că traversa ceea ce părea să fie un extaz exagerat — sexul era în regulă, dar să fim serioși — el avu același sentiment care apărea cam în optzeci la sută dintre cazurile în care făcea sex cu o nouă femeie în acele zile, și anume că nu prea conta pentru ea faptul că el era acolo. El era numai un trup cald. Să-și imagineze că actul sexual depindea de persoana lui însemna să piardă din vedere ceea ce se întâmpla, de fapt. Important era că parada femeilor interesate să întrețină relații sexuale cu el era constantă și consistentă. Îi plăcea lucrul acesta. Mai era nevoie s-o spună? Îi plăcea lucrul acesta.

Aici este un inventar aproape complet al femeilor pe care Toby le întâlnise în scop romantic, atât sexual, cât și altfel, de când se mutase din căminul conjugal în apartamentul de pe strada 94, unde stătuse într-un fotoliu puf pe care îl cumpărase pentru Solly și înțelesese pentru prima dată noul rol al telefonului mobil în viața lui.

Prima lui întâlnire a fost cu o mamă divorțată cu trei copii, din Long Island, un aranjament pus la cale de verișoara sa Cherry, din Queens. Laurette era o tipă drăguță și de treabă, care încuviința ritmic și ridica din sprâncene în timp ce el îi povestea cine era, cu ce se ocupa și cum era viața lui. După cină, a condus-o printr-un parc până la mașina ei și a primit toate semnalele din lume că era în regulă să o sărute: stătea aproape de el, aștepta, nu-și făcuse de lucru căutând cheile sau cu orice altceva. Așa că a sărutat-o și, pentru prima dată din 1998, nici măcar în acest secol, nici măcar în acest mileniu, și-a lipit buzele de o altă femeie, iar ea i-a răspuns la sărut.

A săruta o altă gură, wow. El și Rachel nu se mai sărutaseră de mult timp. Până și în cele mai bune momente ale lor, Rachel era foarte pragmatică atunci când venea vorba despre sex; nu avea timp pentru alte lucruri. Abia dacă avea timp pentru preludiu. Ce se întâmpla acum era diferit și nu doar pentru că nu era vorba despre sex. Era ca acel sentiment ciudat pe care îl ai atunci când îți scoți patinele după ce le-ai purtat ore în șir și faci primii pași direct pe pământ — știi cum s-o faci,

dar este ceva diferit. Pur și simplu, wow. El și Laurette s-au sărutat preț de vreo cinci minute bune, Toby devorându-i fața, fără să țină cont de marginile și de limitele ei. După aceea, Toby s-a grăbit la metrou. Doamne Sfinte, s-a gândit el. Poți să rămâi pe dinafară timp de cincisprezece ani și să fii cu moralul atât de scăzut, încât aproape că-ți pierzi identitatea, dar asta era ce te aștepta la capătul celălalt, ca o recompensă pentru tot ce îndurașeși.

El și Laurette au ieșit la o altă întâlnire și apoi, la o alta. La a treia întâlnire, când le-a fost adus desertul, ea s-a aplecat peste masă la restaurantul unde cinau și i-a spus:

— Știi, eu intenționez să mă căsătoresc din nou, iar tu abia ai ieșit dintr-un mariaj. Suntem în niște etape foarte diferite.

N-a fost rănit, ci doar surprins. Era surprins de ideea complet nouă pentru el că nu toate relațiile trebuiau să ducă undeva; nici măcar nu trebuiau să fie relații. Astfel, a avut revelația faptului că nu avea nicio obligație morală reală de a se căsători cu o femeie pe care o sărutase. Simțea că ar fi putut să ia foc de cât de liber se simțea. Toate aceste noi oportunități! Ziua nu avea suficiente ore!

Prima persoană pe care o cunoscuse prin intermediul aplicației era Lisa, o învățătoare în vârstă de treizeci și șase de ani de la o școală de stat din Harlem, care vorbea mereu despre cât de mândră este de munca ei — „Da, este important, desigur", îi tot spunea el — și era defensivă cu privire la faptul că nu fusese căsătorită niciodată, deși el nu o întrebase despre asta. Au luat cina la un restaurant italienesc din Village, pentru că, la început, i s-a părut ciudat și lipsit de respect să fie văzut cu o altă femeie în cartierul său, unde se întâlnea constant cu prietenii lui și ai lui Rachel, cu alți părinți de la școală sau, oh, Dumnezeule, chiar cu Rachel și copiii. Lisa l-a întrebat pe Toby despre viața lui, iar el i-a spus adevărul, că era confuz din cauza noii situații în care se afla, din cauză că se gândea cum să gestioneze totul în privința copiilor, iar ea s-a enervat și a zis:

— Am înțeles. Ai fost însurat.

Toby a plecat acasă după cină, fără să mai comande vreun desert și s-a masturbat.

Keisha era o terapeută ocupațională în vârstă de douăzeci și șapte de ani care a intrat țanțoșă în barul Murray Hill, unde s-au întâlnit, a comandat două băuturi Kamikaze, deși el i-a spus: „De fapt, nu, nu prea îmi place" — astfel că ea le-a băut pe amândouă, iar apoi a scos un „Whoo!" și mai târziu, după încă patru pahare, și-a înfășurat brațul în

jurul gâtului și un picior în jurul taliei lui și i-a spus să o ducă acasă. El nu a putut.

— Haide, ce e în neregulă cu asta?

Asta, s-a asigurat ea că se înțelege, uitându-se în jos, însemna corpul ei lipit de al lui, iar el tânjea atât de mult după ea, dar cum ar fi putut face așa ceva? Cum ar fi putut să profite de această tânără care era îmbibată în alcool? S-a dus acasă și s-a masturbat, dar nu a reușit să ejaculeze.

Stacy era o dentistă în vârstă de treizeci și opt de ani care a vrut să-l invite la cină la ea acasă. El a acceptat, dar apoi a trebuit să anuleze pentru că Rachel i-a cerut, din senin, să aibă grijă de copii. Toby i-a trimis un mesaj drăguț prin care își cerea scuze, a mers să ia copiii, iar când s-a uitat din nou la telefon a găsit unsprezece mesaje răutăcioase de la Stacy, căreia se pare că nu i-a venit să creadă că și-a permis să aibă încredere într-un alt nemernic. „Ești o mizerie de om“, i-a scris ea. Apoi, i-a trimis un mesaj cu o fotografie a corpului ei în oglindă, de la gât în jos, purtând un șorț, ciorapi plasă, papuci de casă cu puf și tocuri și nimic mai mult, iar el s-a simțit oarecum ușurat pentru că părea să fie prea mare presiune pentru o primă întâlnire.

A mai fost Haley, o doctorandă, care i-a luat mâna și i-a pus-o pe coapsă și apoi, mai târziu, când au început să se sărute, i-a spus că ei îi plăcea să o strângă ușor de gât, poate pentru a condimenta atmosfera. El a refuzat, spunându-i că ar fi considerat așa ceva drept o violare a jurământului lui Hippocrate, iar ea s-a simțit imediat fie stânjenită, fie dezgustată și l-a trimis acasă, unde el s-a masturbat, furios pe sine.

A mai fost Constance, care era personal shopper și care i-a spus că întotdeauna și-a dorit să fie penetrată cu degetul pe sub o masă, într-un restaurant. El a refuzat și i-a spus că era prea emotiv, poate pentru că era tată și nu putea risca să fie acuzat de indecență în public, dar mai târziu, acasă, a regretat și s-a masturbat, furios pe sine.

A mai fost Shivonne, care a plâns din clipa în care s-au așezat.

— Este prima mea întâlnire, i-a spus ea.

Iar Toby a stat și a ținut-o de mână, mărturisindu-i că nici el nu fusese la prea multe și s-a simțit la fel de speriat și de contrariat ca ea.

— Ce-ar fi să nu bem în seara asta? a întrebat-o el, așa că au comandat niște ceai cu gheață și au mâncat paste.

S-a dus apoi acasă și s-a simțit prea plin pentru a se masturba, dar a făcut-o, oricum.

A mai fost Robyn, care avea douăzeci și opt de ani și ultima persoană sub treizeci de ani cu care a ieșit înainte să stabilească intervalul de vârstă printre criteriile sale de căutare. Robyn făcea cursuri ca să devină asistentă medicală la Columbia și îi plăceau tipii mai în vârstă. Toby i-a propus să meargă să bea ceva în Village și apoi să asculte jazz live.

— De ce jazz live? l-a întrebat Seth.

— Pentru că așa se face, i-a răspuns Toby.

— Nimeni nu face așa, a replicat Seth. Oamenii care pretind că le place muzica jazz mint.

La club, Toby s-a simțit ca și cum ar fi fost tatăl tuturor de acolo, iar singurii tipi mai în vârstă erau niște oameni care miroseau a disperare. A fost nevoie să-și tot spună că nu era totuși destul de bătrân cât să fie tatăl nimănui de acolo. Teoretic, poate, dar nu și practic. Cu alte cuvinte, ar fi trebuit să se întâmple ceva nebunesc și îngrozitor în viața lui astfel încât să aibă un copil atât de tânăr. În fine. Robyn nu înțelegea de ce se aflau acolo. Nu înțelegea de ce întâlnirea avea două părți; de ce ai organiza o a doua parte a unei singure întâlniri? Nu era clar unde avea să se sfârșească toată povestea? După care, ea a început să-l sărute, punându-i mâna de îndată pe genunchi, apoi mai sus, iar lui nu-i convenea deloc faptul că penisul său se orientase deja spre mâna ei, dar așa stăteau lucrurile. Înainte ca ea să-și poată da seama cât de excitat era, el s-a scuzat, spunându-i că nu se simțea prea bine, s-a dus acasă și s-a uitat la Serpico până a adormit, încercând să-și imagineze un univers în care să simtă dorința de a se masturba.

A mai fost Jenny, care era avocată. În timp ce-și aranja părul cu gel înainte să plece, și-a făcut o promisiune solemnă să urmeze sfatul lui Seth și, de această dată, să lase lucrurile să decurgă după bunul lor plac.

— Presupune că vei primi tot ce e mai bun și chiar vei primi tot ce e mai bun, îi spusese Seth.

Apoi, când cina s-a încheiat, el a întrebat-o dacă o poate conduce acasă, iar după două cvartale, ea i-a luat mâna, după trei, a început să-i mângâie încheietura mâinii, și până când au ajuns în lift, ea îl săruta deja îndelung, cu limba. El a intrat în casă, iar ea l-a tras în dormitor, scoțând sunetele unui motor de mașină — „vrum, vrum“ — în timpul

preludiului și sunete precum „miau“ în timp ce au făcut sex. Viața lui începuse.

A mai fost Sara din Oregon care își dorea să devină pictoriță și care avea o tehnică mortală atunci când i-o freca. Apoi Bette, care jucase cândva într-un film porno sau poate doar într-un film deocheat făcut acasă pe care fostul ei iubit îl făcuse public și care a zis „Așa a spus ea“ de patru ori în timpul cât i-a luat să bea două cocktailuri Cape Cod[10]. A mai fost Emily, care era sătulă de trucurile murdare de care avusese parte întâlnindu-se cu femei. A mai fost o altă Rachel, iar el nu-i putea pronunța numele. A mai fost Larissa, care crescuse într-o sectă care opera într-un bloc dintr-un proiect rezidențial din Queens și care i-a spus că era întru totul deschisă față de sexul anal, iar el s-a văzut nevoit să născocească o modalitate de a-i spune că nu era obișnuit cu această practică pe lista repertoriului său sexual și că nici nu avea o dorință instinctivă să o adauge acolo, astfel că putea să se gândească la asta? (S-a prefăcut că-l sună bona și a plecat acasă devreme.) A mai fost Sharon, care crescuse în tradiția ultra-ortodoxă. A mai fost Barbara, despre care și-a dat seama după primele zece minute ale poveștii pe care ea i-o spunea că erau rude pe partea unui unchi al tatălui ei. A mai fost Samantha, care era înaltă, și chiar un pic mai mult decât dolofană, dar care se simțea bine în pielea ei, cu fundul ei rotund, blugii strâmți și rujul roșu. Figura ei inexpresivă transmitea dorință prin ochii cu pleoape căzute și prin gura ușor întredeschisă. Toby a condus-o până în fața ușii după ce au mâncat aripioare de pui într-un bar cu tematică din anii ’40 pe care Samantha îl alesese, iar ea l-a smucit înăuntru și i-a tras-o pe întuneric — da, ea i-a tras-o lui — și Toby nu a avut de ales. Nu, el nu trebuia decât să nu spună nu, astfel că nu a făcut-o.

Au fost femei care nu aveau deloc păr pubian, dar aveau păr la subsuoară. Au fost femei care i-au spus lucruri extrem de murdare direct în față. Au fost femei care au plâns după sex. Au fost femei care-și doreau să fie ciupite, lovite, pălmuite sau plesnite, ceea ce îl făcea să se simtă foarte stânjenit. Au fost femei care au vrut ca el să fie deasupra, dedesubt, în patru labe. Și-au dorit ca el să-și miște gura mai repede sau mai lent pe sexul lor. Au vrut să știe dacă el voia să fie plesnit.

— Nu, mulțumesc, le spunea.

Își doreau să știe dacă el urma să termine într-un mod violent.

— Sunt gata! Sunt gata! striga el.

Își doreau ca el să vină la „mami“. Își doreau să-i spună „tati“. În fiecare dintre acele nopți, el se îndrăgostea din ce în ce mai mult.

Îi povestise toate acestea lui Seth prima dată când s-au întâlnit după toți acei ani. Îl sunase tot așa cum mă sunase și pe mine, să-i spună că divorța. Seth îi zisese că era cu iubita lui, dar că ea avea de gând să ia cina cu prietenele ei, astfel că ar putea ieși cu Toby să bea ceva după cinci și jumătate. La un bar sportiv de lângă apartamentul lui Toby, acesta i-a împărtășit povestea tristă a mariajului său, dar Seth nu a avut nicio întrebare. Seth nu l-a pus în dificultate deloc. Nu avea pentru ce să se căiască. Seth era doar entuziasmat să-și vadă prietenul din nou.

— Frate, lumea este scoica ta acum, spuse Seth. Linge-o bine.

Ce nebunie e că prietenii cei mai dragi din tinerețea noastră se aseamănă uneori cu oamenii care ne-ar face să traversăm strada ca să-i evităm atunci când suntem adulți. Lui Seth i-a venit o idee.

— Întoarce-te la tine acasă și îmbracă-te cu niște pantaloni scurți.

— De ce?

— Yoga.

— Este sâmbătă seara.

— De fapt, este o după-amiază târzie. Doar fă-o, Tobe.

— Tocmai am băut ceva.

— Ai încredere în mine, frate. Eu merg într-un loc chiar lângă apartamentul meu, deținut de un tip care s-a antrenat cu Bikram și care a inițiat o facțiune care aproape că a îngenuncheat sistemul politic al Indiei.

Pe când Seth era singur, spunea el, acela a fost locul de unde provenea cea mai mare parte a femeilor din viața lui amoroasă. Puteai fi generos și să-l placi pe Seth, și tot să te gândești la ceea ce el numea „viața lui amoroasă“ ca la o serie de audiții, majoritatea de succes, pentru partenere sexuale. I-a explicat lui Toby că prezența la un curs de yoga, indiferent de abilitățile pe care le aveai, era un mod rapid de a-i arăta unei femei cât de evoluat ești, cât de puternic, cât de hotărât să nu menții acel patriarhat pe care ea îl disprețuia și de care se temea.

— Vanessa te însoțește la yoga?

Seth a scos o exclamație care sugera că respingea ideea.

— Yoga nu este pentru noi. Este pentru mine.

Cu alte cuvinte, încă îi plăcea să meargă la yoga și să vadă dacă nu cumva existau opțiuni mai bune pe acolo.

Dar Seth nu era doar un desfrânat. Și nici nu era prost. Nu degeaba continuase el să-și facă de cap mult timp după ce prietenii săi se căsătoriseră.

— Căsătoria este pentru tinerii care nu au noțiunea timpului, îi spusese el lui Toby. Este pentru oameni a căror viață va fi îmbunătățită considerabil de acest lucru.

Îi povestise lui Toby că era derutat de colegii de la serviciu și de nemulțumirile lor: de soțiile lor cicălitoare, de copiii care nu învățau suficient de bine, de vacanțele care deveniseră acum doar niște excursii triste, de faptul că aspectul lor fizic era din ce în ce mai afectat, de programul lor foarte încărcat, de burțile care creșteau tot mai mult. Seth îi spuse lui Toby că mergea în casele lor de Ziua Recunoștinței sau cu alte ocazii și le vedea fotografiile de la nuntă pe peretele din sufragerie și se întreba dacă faptul că aceste persoane credeau că încă mai arătau așa, că încă se mai simțeau așa, că rămăseseră la fel era ceva tragic sau de bun augur.

— Acesta este țelul? îl întrebă el pe Toby. Cum pot toți acești tipi să se uite la trecutul lumii și să-și dorească asta pentru ei înșiși?

Toby nu a știut ce să răspundă. El nu regreta că se căsătorise. Nu regreta nici măcar faptul că se căsătorise cu Rachel. Copiii lui erau perfecți. Fusese fericit pentru o vreme. Cel puțin, credea că-și amintea că fusese fericit pentru o vreme. De fapt, este posibil să fi existat momente când el îi privea pe tipii de genul lui Seth cu milă pentru fericirea pe care el o avea și pe care ei nu păreau nici măcar să știe că și-o doresc.

Seth fusese logodit o dată, când avea puțin peste douăzeci de ani. Ceruse în căsătorie o fată pe care o cunoscuse la facultate, Nicole, cam cu patru luni înainte ca Toby să facă același lucru cu Rachel, iar aceasta spusese da și apoi, într-o zi, fusese invitat la cină de părinții lui Nicole. El s-a dus și Nicole nu a venit, iar tatăl ei i-a spus că nu o chemase și pe ea pentru că avea ceva de discutat cu Seth. I-au spus lui Seth că le vor cumpăra lui și lui Nicole casa pe care ei și-o vor alege, dar trebuia ca aceasta să fie în Long Island și ei să meargă la aceeași sinagogă ca părinții fetei, iar copiii lor să meargă la o școală ortodoxă de zi, ceea ce lor le părea ceva firesc, nu-i așa, căci și Seth făcuse la fel. De asemenea, ei sperau ca Seth să se implice în afacerea familiei, în imobiliare, iar

Seth ar fi fost aranjat pe viață dacă se conforma acelor solicitări simple. Cine ar fi putut să nu-și dorească acele lucruri?

Ei bine, de îndată ce s-a calmat, adică de îndată ce a înțeles că fusese atras într-o cursă, Seth a așteptat ca tipul să termine de vorbit, s-a holbat la el timp de zece secunde întregi și apoi s-a ridicat în picioare și a plecat. A luat un taxi direct către apartamentul lui Nicole, a trecut pe lângă ea atunci când aceasta i-a deschis ușa și i-a cerut inelul înapoi. Toby nu a înțeles niciodată asta. Pe atunci, când ei aveau douăzeci și ceva de ani, visul oricui era să ajungă în Long Island, cu ipoteca plătită, școală privată pentru copii și un loc de muncă stabil.

— De acord, i-a spus Seth atunci, doar lasă-mă să cred că a fost ideea mea.

Însă nu a ajuns niciodată să-și dorească așa ceva; nu a devenit niciodată ideea lui. Cine știa cu adevărat de ce lui Seth îi era în mod permanent, diagnosticabil și incurabil teamă să se căsătorească? Poate pentru că părinții lui păreau nefericiți. Sau pentru că detesta religia organizată, simțind, în același timp, teamă și ambivalență față de ideea de a se căsători cu o persoană care nu îi va permite să-și schimbe părerea față de ceremonial atunci când avea să devină bătrân și sentimental? Sau pentru că el nu-și dorea să fie nevoit să dea explicații nimănui când ajungea seara acasă și își punea niște căști, prefăcându-se că era un pilot militar recrutat pentru a ucide extratereștri într-un joc video pe care îl ținea în dulap când veneau prietenii săi în vizită, nu pentru că îi era rușine cu asta, ci pentru că nu se putea concentra la nimic altceva dacă jocul se afla în aceeași încăpere cu el. Sau fiindcă era în continuare foarte distractiv să vadă unde putea duce o seară în oraș alături de prietenii lui de pe Wall Street. Sau pentru că văzuse figurile acelorași prieteni în dimineața de după — rușinea, regretele — și își dăduse seama că bărbații aceia avuseseră parte cu siguranță de o labă din partea unor femei care nu erau soțiile lor și de ce ar trebui să se simtă vreodată cineva vinovat din cauza unei labe? Sau pentru că pe când era foarte mic mama lui îi băgase în cap ideea că el era perfect și că nu va exista niciodată vreo femeie destul de bună pentru el. Sau pentru că toată lumea se aștepta ca el să se căsătorească, iar dacă făcea acest lucru important și așteptat, viața lui urma să se scufunde în toate celelalte lucruri pe care lumea le aștepta de la el, exact acele lucruri pe care tatăl lui Nicole încercase să-l facă să le vizualizeze pe repede înainte. Sau fiindcă se întâmpla atât de rar să fii în stare să te culci cu două femei deodată atunci când erai căsătorit, iar Seth era dispus să renunțe la multe dintre viciile sale când atingea vârsta mijlocie, dar nu și la acela. Sau pentru că nu cunoscuse încă o femeie care să accepte faptul că el se uita la filme porno duminica dimineața așa cum alți

bărbaţi se uitau la fotbal. Sau pentru că exista un moment în care a le trimite mesaje excitate femeilor devenea mai puţin periculos şi/sau stimulant, în clipa în care acele mesaje mai erau asezonate de întrebările logistice ale vieţii: La cât ajungi acasă? Ai cumpărat lapte? Sau pentru că descoperise de prea multe ori că o femeie care era dispusă să-l lase să-i lingă anusul şi viceversa la începutul unei relaţii se transforma extrem de repede într-o persoană care părea că nici măcar nu luase în considerare o asemenea idee de îndată ce se mutau împreună. Sau fiindcă, uneori, cam o dată la şase luni sau ceva de genul ăsta, îi plăcea să comande o pizza de la Angelo's doar pentru el, s-o mănânce şi după aceea să-şi petreacă toată noaptea făcând abdomene sau exerciţii din filmuleţele de pe YouTube care pomeneau de „modelare musculară", precum şi nişte exerciţii de aerobică din anii '80. Sau poate pentru că cea mai mare teamă a lui era să fie descoperit şi respins, iar singura modalitate prin care putea să facă faţă respingerii care vine la pachet cu faptul că suntem fiinţe umane era să nu-şi permită niciodată să se lase descoperit — în felul acela, respins nu era el, ci o proiecţie a lui.

Toby l-a însoţit la yoga în acea seară. Nu a făcut cunoştinţă cu nicio femeie — erau tinere şi nu stabileau contact vizual cu el, iar maiourile lor pe care scria „Kale" şi „Ora ta de antrenament este pentru mine doar încălzirea" îi aminteau prea mult de Rachel. Oricum, ele nu erau interesate de el. (Poate că el nu dispunea de feromonii pe care îi emitea Seth sau teoria conform căreia o femeie trebuia să fie pregătită pentru înălţimea lui prin intermediul unui profil de pe o aplicaţie pentru întâlniri romantice era corectă, sau teoria conform căreia versiunea de patruzeci şi ceva de ani a lui Seth era vedetă doar din propriul său punct de vedere era corectă, sau teoria conform căreia femeile nu erau atât de simple pe cât le considera Seth era corectă.) Dar Toby a continuat să se întoarcă la curs după ziua aceea, fiindcă faptul că se mişca fără să meargă undeva anume îl făcea să se simtă bine, bazându-se doar pe propria greutate corporală care să-i opună rezistenţă şi descoperind că pământul de sub picioarele sale era mai ferm decât crezuse. Ceea ce îi plăcea la yoga era că, uneori, petreceau un minut întreg concentrându-se asupra unei posturi denumite Poziţia Muntelui, care presupunea pur şi simplu să stai în picioare. O întreagă postură doar pentru a sta în picioare! Da, yoga chiar părea să-i înţeleagă situaţia.

— Cât de mare este rata ta de succes la agăţat? îl întrebă Seth în acea seară, la aproape o lună de când Toby îşi începuse noua viaţă amoroasă.

— Cred că este cam de 60%? Sau 30%? E greu de spus. Simt că într-o lună am devenit deja un om care consideră fiecare femeie între

optsprezece şi şaizeci de ani drept potenţială parteneră sexuală, astfel că este un eşec dacă însoţesc copiii la doctor şi recepţionera nu vrea să facă sex cu mine.

— Ar trebui să fie 100%, frate. Ar trebui să înscrii de fiecare dată. Este momentul tău acum. Eşti premiul cel mare.

— Nu e chiar atât de simplu.

— Eşti prea pretenţios.

— Pretenţios? se miră Toby. I-aş trage-o şi unui măgar acum, cam aşa de pretenţios sunt.

— Atunci, care-i problema?

— Tocmai am ieşit dintr-o relaţie de cincisprezece ani cu o femeie care nu mă lăsa să mă uşurez din picioare. Trebuie să mă vindec puţin.

Seth a scuturat din cap, iar apoi s-a aplecat peste masă, şi-a pus mâinile pe antebraţele lui Toby şi le-a scuturat, astfel încât întreg trupul lui Toby s-a cutremurat. Seth a spus atunci:

— Chiar mi-a fost dor de tine, prietene.

Rachel îşi dorea în continuare să facă sex, aici era problema. Acesta era secretul lui Toby. El făcuse sex cu nouă femei, în afară de Rachel, în ultima lună şi jumătate, ceea ce însemna cu şase femei mai mult decât numărul tuturor femeilor cu care se culcase înainte în viaţa lui. Cu toate acestea, în unele seri din timpul săptămânii, Rachel îi scria după ora zece, întrebându-l ce făcea, iar acesta era pentru el semnalul ca să-i răspundă „nimic“, iar pentru ea să întrebe dacă el nu voia, poate, să treacă pe la ea; şi pentru el mai era semnalul să descopere că orice urmă de ură şi înverşunare ar fi avut împotriva ei se topea instantaneu, lăsând loc pentru suficient dispreţ faţă de sine şi necesitate, astfel încât îşi lua cheile şi pleca. Partidele lor de sex erau liniştite acum, deşi nu fuseseră întotdeauna aşa. Erau sunete datorate fricţiunii şi zvârcolelilor, dar nu se mai auzeau suspine sau gemete. Cu siguranţă nu se auzea niciun cuvânt. Sexul se desfăşura în afara oricărei tensiuni interpersonale, aşa cum se întâmplase întotdeauna. Duceau treaba la bun sfârşit. El ştia ce-şi dorea ea — să se joace puţin cu sfârcurile ei în timp ce ea făcea vreun exerciţiu voit de meditaţie profundă prin

intermediul respiraţiei sale, apoi se întorcea pe burtă, iar el se întindea peste ea.

De-a lungul anilor, el asistase la glumele şi nemulţumirea câtorva dintre ceilalţi doctori căsătoriţi de la spital referitoare la cât de puţin sex făceau. Allen Keller, unul dintre îndrumători, în vârstă de numai treizeci şi şase de ani, îi spusese că el şi soţia lui făcuseră sex ultima dată cu patru luni în urmă. Bietul Allen tot aştepta ca soţia lui să observe, dar nu părea s-o deranjeze. Când el pomenise despre asta, ea îi spusese că era obosită noaptea şi că nu înţelegea de ce nu se gândea el să se adapteze la programul ei, în loc să fie invers.

— Hm, pentru că tu nu lucrezi? o întrebase Allen Keller.

Soţia îi spusese că dacă făcea sex cu prea puţin timp înainte de culcare, asta îi cauza anxietate şi o ţinea trează toată noaptea.

— Ce rahat mai e şi asta? îl întrebase Allen pe Toby. Nu e o chestie pe bune, nu-i aşa?

Toby îşi permitea un scurt moment de îngâmfare când auzea poveşti precum aceasta. Până şi în cele mai proaste perioade ale lor, el şi Rachel făcuseră sex mereu, de trei ori pe săptămână cel puţin. Ceea ce i-a permis să-şi spună: hei, poate că suntem normali. Poate că suntem mai mult decât normali. De trei ori pe săptămână! Dacă te luai după acest parametru, relaţia lor era bună. Dacă te luai după acest parametru, relaţia lor era de vis. Dacă te uitai la ea din acest unghi, ei bine, cine nu are anumite tensiuni în viaţă din când în când? Desigur, oamenii care se străduiesc să fie, în acelaşi timp, părinţi buni şi profesionişti la locul de muncă se mai şi ceartă. Poate chiar în fiecare zi. Poate chiar mai mult decât o dată pe zi. Poate chiar aproape în fiecare moment în care sunt împreună şi se ceartă brutal şi crunt. Nu-i aşa?

În timpul mariajului lor, Rachel îi cerea să facă sex într-un mod care nu era întotdeauna drăguţ sau blând. Dacă el nu avea chef, ea se înfuria. El fusese prea obosit în noaptea în care se întorseseră din vacanţa din Mexic, iar ea l-a acuzat că avea o aventură. Fusese prea descumpănit când o văzuse pentru prima oară ţipând la un subordonat la un eveniment de Crăciun al companiei, unde se îmbătase, iar ea i-a spus lui Toby că era un căcăcios. El fusese prea beat după gala anuală a spitalului, iar ea a râs de el cu răutate şi l-a făcut bătrân. Odată, ea l-a trezit în mijlocul nopţii după ce s-a întors acasă de la un eveniment şi a început să scormonească pe sub plapumă după boxerii lui, ca şi cum ar fi căutat un acumulator într-un sertar, iar când a văzut că nu se întâmpla nimic acolo jos, a spus:

— Presupun că asta este, atunci.

Toby nu avea idee la ce se referea ea. Rachel a început să plângă și să țipe la el, spunându-i cât de nefericită era.

— Orice faci acum, nu ajută, spuse Toby. Doar înrăutățește lucrurile.

Și-a dat seama că era beată și, până la urmă, a reușit să o pună la culcare așa cum reușea să-i pună la culcare pe copii atunci când erau prea agitați în toiul nopții. A doua zi, ea nu a scos un cuvânt despre toată tărășenia. Nicio scuză. Nimic.

În ultima noapte în care Toby a locuit acasă, Solly a plâns până a adormit, gândindu-se la ceea ce s-ar putea întâmpla dacă tatăl lui ar fi singur în apartamentul său, ar avea un infarct sau un atac cerebral și nimeni nu ar fi acolo ca să-l ajute. Toby l-a liniștit și abia când Solly a adormit, în sfârșit, Toby a putut să-și dea seama că acum, când obținuse, într-un final, ceea ce-și dorise, lucrul acela chiar avea să se întâmple cu adevărat: trebuia să rămână singur. Nu-și dorea să vorbească despre asta. Nu-și dorea să se gândească la cât de mult îi plăceau așternuturile, patul, apartamentul lor, să fie în preajma copiilor și să le pregătească micul dejun în fiecare dimineață. Nu-și dorea să se gândească la faptul că nu simțea încă repulsie față de ea, deși ar fi vrut să simtă. Așa că s-a aplecat și s-a întins spre ea, gândindu-se, desigur, că era pentru ultima oară.

Dar nu a fost. Nu s-a terminat niciodată. El ducea copiii acasă târziu, ea se enerva pentru că întârziaseră, însă, de îndată ce copiii erau în patul lor, ea îl întreba dacă voia să vadă ceva în dormitor și apoi, pe întuneric, ea închidea ușa și se lipea de el și făceau sex fără zgomote, într-un stil bătăios, într-un fel care era, în același timp, familiar, ciudat, interzis și minunat. Acele nopți erau dăunătoare vindecării lui. În acele nopți, după ce terminau, stăteau întinși unul lângă celălalt, fără să se atingă, uitându-se la tavan. El dădea să se ridice, iar ea nu reacționa la mișcarea lui, în schimb, se întorcea și închidea ochii. El se îmbrăca și pășea către ușă. În acele nopți, Rachel stătea în pat, prefăcându-se că adormise.

Sâmbătă dimineața, Hannah și Solly mâncau clătitele pregătite de tatăl lor în timp ce se uitau în camera de zi la un desen animat despre o banană și un praz care erau prieteni.

Toby i-a scris lui Rachel:

La ce oră vii după ei mâine? Am planuri.

Nu avea planuri. A aşteptat un răspuns. Nimic. A simţit că în el dădea să se declanşeze o explozie şi speră că ea nu va suna exact atunci ca să-i audă vocea. Ei îi plăcea să-l audă nervos, pentru că asta îi permitea să pară paşnică şi să spună cu milă:

— Toby, Toby, eşti atât de nervos. Când ai devenit atât de nervos?

Dar nu era nervos.

— Nu sunt nervos, spunea el. Sunt frustrat.

Era doar frustrat. Ea i-o trăsese din nou. El nu era diabolic, aşa ca ea. Nu avea energia necesară pentru un concurs de anduranţă a orgoliilor. Capacitatea ei de a se certa era infinită. Ea era de-a dreptul un impresar. Transformase arta de a se certa într-o carieră. Ar fi putut s-o ţină la nesfârşit într-o dispută cu argumente contradictorii. Faptul că el continua să-şi exprime uimirea legat de insistenţa cu care ea îl tot faulta nu însemna că era nervos. Însemna că era un idiot. Toby s-a holbat la telefon pentru încă un minut. Nimic. S-a dus în camera de zi, dar copiii nu şi-au ridicat privirea de la ecran.

— Nu vom face toată ziua acest lucru, a anunţat Toby şi a stins televizorul.

Au plecat de-acasă, au mers la o covrigărie şi s-au îndreptat spre vest către parc. Solly s-a urcat pe trotineta lui. Hannah nu a vrut s-o ia pe a ei fiindcă totul era acum prea stânjenitor pentru ea.

— Dacă aş duce-o eu în locul tău până ajungem în parc?

— Las-o baltă, tată, spuse Hannah.

Dacă ar fi ştiut cât de mult îl rănea faptul că îl refuza!

— Putem măcar să luăm telefonul ăla pentru mine astăzi?

Îi fusese promis un telefon când împlinea doisprezece ani, dar aniversarea ei avea să fie abia peste trei săptămâni.

— Nu, i-a răspuns Toby pentru a patra oară în săptămâna aceea. O să mai fii fetiţa mea pentru încă trei săptămâni. Optez pentru varianta aceasta.

Hannah îşi dădu ochii peste cap.

— Vreţi să mergem la film? întrebă el.

Dar Hannah nu răspunse. Se uită la ea, dar fata se opri brusc şi se întoarse spre o clădire.

— Ce se întâmplă? întrebă Toby.

Îl strigă pe Solly.

— Solly, aşteaptă.

— Nimic, şopti ea. Nu spune nimic. Nu face nimic.

Toby văzu un băiat cam de vârsta lui Hannah care venea pe stradă driblând cu o minge de baschet. Se uită la Hannah ca să-i spună că i se părea că ea îl cunoştea pe puştiul acela, dar fata îl văzuse deja şi se îmbujorase toată. Cu dinţii săi strălucitor de albi, băiatul avea aura unui atlet şi a unui copil bogat.

— Bună, Hannah, îi spuse el fiicei lui Toby.

Hannah zâmbi şi răspunse:

— Bună.

Iar băiatul continuă să dribleze.

— Cine era? întrebă Toby.

Hannah se întoarse spre el, nervoasă. Ochii săi erau înlăcrimaţi.

— De ce nu putem să luăm şi noi un taxi ca toată lumea?

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce trebuie să facem plimbarea asta prin parc de fiecare dată, ca şi cum am fi bebeluşi. Nu vreau să merg în parc. Vreau să merg acasă.

— Ce-i cu tine? Întotdeauna mergem în parc.

Ea a oftat adânc în semn de frustrare şi a continuat să meargă în faţa lor, cu braţele înţepenite, pumnii strânşi, în pas de marş. Toby a alergat şi l-a prins din urmă pe Solly, care a aşteptat cuminte până când tatăl lui a ajuns la el.

— De ce este atât de nervoasă? întrebă Solly în timp ce îşi rearanja trotineta.

— Nu știu, copile.

Tot mai mult, Toby își dădea seama că nu știa nimic.

Hannah era invitată la o petrecere în pijamale în acea seară. Petrecerile în pijamale, din câte știa Toby, însemnau ca fetele din clasa ei să se adune, să formeze alianțe și să se atace între ele prin agresiuni minore în cadrul unui război rece care dura o noapte întreagă, ba chiar angajându-se voluntar în aceste acțiuni. Începuseră când Hannah era în clasa a patra, sau poate chiar mai înainte, când fetele alfa au pus bazele unui sistem serios și neînduplecat de ierarhizare — luptându-se pentru o poziție, întrecându-se pentru o poziție superioară. Lingându-ți rănile când îți dădeai seama că nu ești la cea mai mare înălțime; bucurându-te să știi că nu erai nici pe treapta cea mai de jos. În noiembrie, avusese loc o petrecere în pijamale la domiciliul familiei Fleishman. Rachel stătea în pat uitându-se pe laptop și ignorându-le pe fete, dar Toby era așezat la biroul mic din hol, plătind facturi și ascultând ce se întâmpla în dormitorul lui Hannah. Jucau ceva numit Mgrabă, un fel de „Pe cine ai alege mai degrabă, pe tipul ăsta sau pe ăla?“ Obiectul alegerii era nebulos — mai degrabă ce, asta voia Toby să știe. Era vorba despre măritiș sau întâlniri, sau, oh, Dumnezeule, era vorba despre sex? Era vorba despre sex deja?

Lexi Leffer, regina grupului, a fost prima. Micuța Beckett Hayes, pe care Toby o cunoștea de când avea patru ani, a numit două vedete de televiziune. Lexi a făcut alegerea evidentă, un actor dintr-un serial de comedie pentru adolescenți care avea o șuviță de păr ce-i cădea peste ochi. Toby a fost dezamăgit, dar nu surprins. Ar fi putut spune că sufletul lui Lexi Leffer era făcut din plastic.

După aceea, a venit rândul lui Hannah. Toby știa că ar fi trebuit să plece și să-i ofere puțină intimitate, dar nu s-a putut mișca. A fost rândul lui Lexi s-o întrebe. Avea de ales dintre doi băieți ale căror nume nu îi erau familiare lui Toby. Când Lexi le-a pronunțat, Beckett exclamase:

— Oooooh!

Iar Hannah a strigat:

— Este imposibil!

— Trebuie să răspunzi, altfel primești pedeapsa să…

— Să ce? întrebă Hannah.

— Pedeapsa să…

Lexi s-a gândit puțin:

— Să-l suni pe fiecare băiat în parte și să-l întrebi cum a fost ziua lui.

— Asta este atât de diabolic! a șoptit Beckett, cu vizibilă uimire.

I-a luat ceva timp lui Hannah până să răspundă. Toby stătea nemișcat la biroul său din hol, prins în acest coșmar real, incapabil să-și dea seama care erau mizele, fără să știe cum să o susțină. Hannah optă pentru al doilea băiat, iar Lexi spuse:

— Grozav. Alege-l pe prietenul meu, de ce nu ai face-o ?

Urmă o pauză, iar el simți că Hannah nu înțelegea ce făcuse greșit. Toby se ridică în picioare și încercă să se gândească la un motiv pentru a le întrerupe, dar asta nu ar fi făcut decât s-o enerveze pe Hannah. Plecă, se duse să-l caute pe Solly ca să se uite la televizor împreună. Lexi Leffer era o criminală.

Toby duse copiii în acea seară fierbinte până la intersecția dintre străzile 79 și Park, unde locuiau Cyndi și Todd Leffer. Pe drum, în timp ce Hannah îl ignora în continuare, el îl ascultă pe Solly încercând să-l convingă să se uite din nou la Indiana Jones și templul morții și trecură pe lângă o clădire care îi trezi o amintire clară cu o femeie făcându-i sex oral pe casa scării cu doar trei săptămâni în urmă.

Portarul familiei Leffer, care purta epoleți și nu-și scotea niciodată haina, fusese înștiințat că avea să vină un grup de fete cu bagaje pentru a rămâne peste noapte, astfel că le-a făcut semn cu mâna spre zona cu ascensoare aflată dincolo de holul cu pardoseală de marmură. Au urcat cu liftul din alamă până la etajul douăzeci și nouă, care era și ultimul. Au stat în lift suficient de mult pentru ca Toby să înceapă să transpire puțin, panicat pentru că se aflau într-o cutie de mici dimensiuni, care era probabil compromisă din punct de vedere mecanic din cauza vechimii și a utilizării îndelungate. Lifturile nu îl deranjaseră niciodată până atunci, dar în ultima vreme încrederea lui față de sisteme era șubredă. De ce ar fi trebuit să le acorde prea multă încredere ascensoarelor, în primul rând? De ce o făcea toată lumea? Acest întreg oraș vertical funcționa grație sistemelor de lifturi pe care le avea — zece milioane de fraieri în acest oraș, cărora nici măcar nu le trecea prin minte probabilitatea (și exista probabilitatea) ca unul dintre cabluri să se rupă sau că ar putea să stea blocați în lifturi ore în șir și să rămână fără oxigen înainte ca altcineva să observe. În momentul în care ajunseră la etajul douăzeci și nouă, Solly spuse:

— Tată, mă doare umărul.

Liftul se deschise în holul apartamentului — apartamentul avea propriul hol — și Todd se afla acolo să-i întâmpine îmbrăcat cu un tricou polo și niște pantaloni scurți până la jumătatea coapsei. Avea probabil în jur de un metru optzeci. Da, Todd, se gândi Toby, dar când a fost ultima dată când ți-a făcut cineva sex oral pe casa scărilor?

— Ce mai face doctorul cel bun? spuse el, întinzând mâna, apucând-o pe a lui Toby și scuturând-o atât de viguros că trupul acestuia tresări ca un curent împotriva căruia se lupta.

— Sunt bine.

Era genul de tovarăș delicat, răsfățat, așa cum Rachel își dorea să fi fost și el. Era ceea ce Rachel ar fi preferat. O chestie pe care Toby nici măcar nu începuse să poată s-o înțeleagă vreodată.

Solly stătea lângă el, ținându-l de mână, iar Lexi Leffer ieși din bucătărie însoțită de mama ei, care purta pantaloni capri și un maiou strâmt, în dungi, pe care scria cu strasuri „Înger".

— Toby, spuse ea, din nou, foarte preocupată.

— Bună, Cyndi.

Aspectul derutant cu privire la cât de mult își dorea Rachel să fie ca ei era că tot Rachel fusese de acord cu el în legătură cu faptul că Cyndi arăta ieftin, iar Todd era un măgar. În ciuda acestui lucru, ei întruchipau toate aspirațiile sale din comunitatea de la școală și tot ceea ce Toby și ea, implicit, nu erau și nu puteau fi vreodată din cauza dizabilității stânjenitoare a lui Toby, mai exact faptul că era un doctor de succes la un spital de top din New York. Ea spunea:

— Familia Leffer merge la Maine de Crăciun.

Și:

— Familia Leffer are două mașini, pentru orice eventualitate.

Și:

— Familia Leffer se asigură că-și planifică două călătorii în afara țării pe an.

De fiecare dată, în decembrie, ajungea felicitarea de Crăciun din partea familiei Leffer, un colaj de scene adunate de-a lungul anului și de la petrecerile la care familia Fleishman nu fusese invitată, ceea ce o făcea pe Rachel să meargă la culcare într-o stare de disperare.

— Noi de ce nu organizăm petreceri tematice? se smiorcăia ea.

Odată, familia Leffer le spuse, la o cină, că aveau un meditator german și că atât ei, cât și copiii învățau germana și că urmau să-și petreacă toată vacanța de Crăciun de anul următor în Germania, sărbătorindu-și noile cunoștințe până când erau precum soldații din nenorocitul de Al Treilea Reich. Cyndi spuse cu o voce gravă:

— Nu te poți pune cu o asemenea aprofundare.

Iar Rachel dădu din cap în mod empatic și răspunse:

— Foarte adevărat, niciodată nu m-am gândit în acest fel la asta.

Spusese asta de parcă nimeni nu mai susținuse vreodată că practica era importantă pentru consolidarea informațiilor, ca și când întregul sistem de educație și performanța sportivă nu se bazau pe acel concept.

— Ne gândeam să te invităm săptămâna viitoare să luăm prânzul la club, spuse Cyndi. Dar apoi Todd mi-a reamintit că tu nu joci golf.

— Joc baschet.

Todd își puse mâinile în spatele capului și făcu o răsucire elaborată și ostentativă spre dreapta, apoi spre stânga.

— Baschetul chiar mi-a creat probleme cu spatele în liceu. Ești conducător de joc?

Du-te naibii, Todd.

— Todd este atât de stresat de slujba lui, spuse Cyndi, așezându-și ghearele gigantice, vopsite negru, pe umerii lui. Are probleme cu spatele pentru că lucrează foarte mult. Este prea multă presiune pentru o singură persoană.

Îi zâmbi lui Toby.

— Oricum, ne-ar plăcea foarte mult să vii. Suntem în continuare și prietenii tăi, Toby.

— Apreciez acest lucru, spuse el, înclinând ușor din cap către Solly, în semn că poate nu era momentul să discute despre noul său statut social.

După aceea, el și Solly s-au oprit la librărie ca să cumpere o carte care se chema 400 Facts About the Universe. Solly a mers înapoi acasă

citind-o și lăsându-l pe Toby să-l oprească în clipa în care ajungeau la intersecţii. La un semafor, în timp ce Solly citea despre energia cinetică, Toby i-a scris lui Rachel:

Am dus-o pe Hannah la o petrecere în pijamale. Mâine are ultima lecţie cu Nathan. Ai grijă să nu întârzie. O iei de la familia Leffer sau de aici?

Două ore mai târziu, i-a scris din nou:

???

*

Dacă nu ar fi stat până târziu ca să facă schimb de mesaje pornografice cu o actriță de dublaj care locuia în Brooklyn, dacă acele mesaje nu l-ar fi determinat să se întrebe cum suna oare vocea ei specială, care îi aducea bani, dacă acea întrebare nu ar fi determinat-o să-l sune și să-i șoptească la ureche timp de o oră întreagă cea mai erotică partidă de sex la telefon pe care și-ar fi putut-o imagina vreodată, probabil că nu ar fi fost atât de indispus când a luat-o pe Hannah de la familia Leffer în dimineața următoare.

N-a ajutat prea mult nici faptul că draperiile din apartamentul său erau de doi bani, transparente și păreau să reflecte lumina ca printr-un telescop, în loc să-l protejeze de ea, privându-l de cel puțin două ore de somn în plus în weekend. Cât de mult să investești într-o casă închiriată, totuși? Ți-ai dori să te simți ca acasă, dar nu este cu adevărat casa ta. Cu toate acestea, te-ai putea simți ca acasă dacă ai transforma-o în casa ta. Nu ar fi trebuit să facă economii când venea vorba despre el. Terapeuta sa, Carla, ar fi spus că achiziționarea unor draperii noi înseamnă că are grijă de el însuși. El i-ar fi răspuns că, de fapt, să fie econom însemna că are grijă de el însuși, să strângă bani pentru un loc mai bun însemna că are grijă de el însuși, nu să-și piardă timpul măsurând, cumpărând și returnând produsul după ce, inevitabil, o va da în bară însemna că are grijă de el însuși. Ea s-ar fi uitat la el răbdătoare, pentru că terapeuţii erau cei care hotărau ce înseamnă grija faţă de sine.

— Trebuie să cumpăr niște draperii noi pentru apartamentul meu, spuse Toby pe când intrau pe Lexington Avenue.

— Dar sunt atât de obosiiiiiiită, se smiorcăi Hannah. Nu putem să mergem, pur și simplu, acaaaaaaaasă?

El nu voia să se certe. Puteau la fel de bine și să meargă direct acasă. Studentul rabin de la sinagogă venea să-i predea lui Hannah ultima ei lecție din Haftorah înainte ca ea să plece la Hamptons cu Rachel luni. Toby, știind că probabil Rachel va întârzia când se va întoarce și va crea și mai mult haos, i-a scris băiatului să vină la apartamentul lui în loc să meargă la Rachel. Când a ajuns — douăzeci și trei de ani, stângaci, studios — Hannah a ieșit din dormitorul ei într-o ținută nouă, cu zâmbetul pe buze și cu părul aranjat cu peria. Iisuse, și-a spus Toby.

Solly s-a uitat la Vrăjitorul din Oz în dormitorul lui Toby, timp în care Toby s-a uitat pe furiș în telefon. Actrița de dublaj îi trimisese un mesaj compus doar din două emoticoane cu fluturi și o fotografie cu umărul ei, care avea două tatuaje sub formă de fluture, exact ca emoticoanele — nu erau fluturi, ci emoticoane cu fluturi. Tatuajele erau dedesubtul unei bretele din dantelă a unui sutien albastru-deschis. Și-am pornit, s-a gândit el.

Tess îi scrisese, de asemenea. Voia să știe când aveau să se întâlnească din nou și i-a trimis o poză cu ea care era derutantă, fiind făcută de la o distanță foarte mică. Unele dintre fotografiile pe care i le trimiteau femeile îi reaminteau de ultima pagină a revistelor Current Science pe care obișnuia să le cumpere în clasa a cincea, cele care prezentau fotografii cu obiecte cotidiene făcute de la o distanță atât de mică, încât era straniu pentru ochi: un plasture, o roșie, o semilună a unei unghii, toate familiare, dar enigmatice pentru câteva secunde până când aspectul evident al obiectului îl copleșea, oferindu-i un sentiment straniu de ușurare, iar restaurarea neuronală a ordinii apărea. Nu puteai discerne nimic recognoscibil în ele — aveai nevoie de niște instrumente veritabile de deducție pentru a descoperi ce era lucrul respectiv, ca de exemplu: acela este un șnur din dantelă și aceea este o umflătură, așadar trebuie să fie un sutien și un sân, sau aceea este o umbră și o bucată de material, astfel că trebuie să fie crăpătura unui fund și marginea exterioară a unui chilot. S-a concentrat mai bine la fotografia lui Tess, care conținea niște mici umflături și ceva mătase, fiind așadar vorba despre o areolă. Capul său s-a scufundat adânc în pernă.

Hannah a băgat capul pe ușă în camera lui după lecție.

— Mă duc să fac bagajele acum, spuse ea. Nu am costumul de baie la mine. Este la mama.

Unde naiba ești?, îi scrise el.

Apoi: Cum este să nu fii niciodată unde spui că vei fi?

I-a scris din nou duminică, pe când ora de cină venise și trecuse.

Nu au tabără săptămâna asta. Stau cu tine. Îi duci la Hamptons mâine. Le-ai promis.

Ea lăsa adeseori weekendurile în care copiii erau la el să se prelungească până luni dimineața și cine era el să-i ceară să respecte programul pe care îl stabiliseră? Doar tatăl! Doar cealaltă persoană din acest aranjament! Uneori, ea îi trimitea un mesaj în ultimul moment dintr-o călătorie de afaceri:

Încerc să termin niște lucruri, te superi dacă-i duci tu la școală mâine? Mersi!

La naiba, când erau căsătoriți, stătea câteodată o zi întreagă sau chiar două într-o călătorie de afaceri „doar ca să termine niște lucruri". De obicei, cel puțin, îl ruga sau îl anunța prefăcându-se că-i cerea o favoare.

Dar nimic.

Însă, pe de altă parte, se afla într-o tabără de yoga. Era posibil ca telefoanele să le fie confiscate acolo? Poate scopul principal era ca telefoanele să nu fie utilizate. I-ar fi plăcut și lui la nebunie să aibă luxul acesta. I-ar plăcea la nebunie un weekend fără telefon. Sau, mai degrabă, i-ar plăcea la nebunie un weekend doar cu telefonul său și cu mesajele și fotografiile murdare din el.

Când Hannah și Solly s-au dus la culcare, i-a scris Monei și a rugat-o să vină ziua următoare. Ea i-a trimis un mesaj înapoi, spunându-i că a crezut că avea o săptămână liberă și că o vizita fiul său din Ecuador. Toby i-a zis că avea neapărat nevoie de ajutor. Mona i-a răspuns că stabilise cu Rachel cu luni în urmă și că-și dorea neapărat să fie liberă ca să stea cu fiul ei, pe care nu-l mai văzuse de trei ani. Toby i-a spus că-i pare foarte rău și că înțelege toate acestea, dar avea niște pacienți cu probleme și nu ar fi posibil oare să vină pentru câteva ore? Avea să se revanșeze față de ea. I-a spus că Rachel dispăruse din nou și, dacă exista o singură persoană care ar fi putut înțelege la ce se referea el privind neglijența fină și completă de care era capabilă Rachel, aceea era Mona. În cele din urmă, Mona a acceptat și i-a spus că putea veni până la ora

trei, dar nu mai târziu. I-a trimis o mie de emoticoane în semn de mulţumire.

În dimineaţa următoare, el pregătea pâine prăjită cu cremă de brânză pentru copii. Hannah ieşi din camera ei şi închise uşa cu putere, ceea ce îl făcu să tresară şi să se ardă la deget.

— La naiba! strigă.

Solly ţipă şi el:

— Cuvânt urât!

— Nu ar trebui să fim cu mama? întrebă Hannah.

— Ba da.

Îşi trecu degetul printr-un jet de apă rece.

— Întârzie.

— De ce?

Vocea lui Hannah era cuprinsă de panică.

— Trebuie să mergem la Hamptons. Toată lumea merge la Hamptons săptămâna asta.

— *Nu ştiu ce să-ţi spun. Sun-o şi spune-i şi ei asta.*

— Aş face-o, dar nu am telefon.

Testele erau concludente. Era boala Wilson.

— Este vorba despre incapacitatea ficatului de a procesa cuprul, îi spuse Toby lui David Cooper în timp ce rezidenţii stăteau în spatele său. Ficatul ei nu funcţionează, de aceea nu-l poate procesa. Aţi remarcat schimbarea culorii ochilor?

Toby îi ridică pleoapa şi îi arătă lui David. Acesta se uită lung la ea.

— Nu. Ce anume?

— Vedeţi inelul acela din jurul irisului ei? A avut simptome de ceva timp, a spus Toby. Dar sunt simptome uşor de ignorat.

Stângăcia și aiureala ei ar fi putut să pară niște ciudățenii declanșate la vârsta de mijloc sau o prefăcătorie din partea ei, dar ea fusese îngrijorată în privința aceasta și a mers la doctor. Internistul ei a ratat semnele. Apoi, a plecat în Las Vegas, unde a băut foarte mult, ceea ce a agravat situația. Ar avea nevoie de un transplant de ficat.

— O să se trezească?

— O va face, imediat după operație, pe care trebuie s-o efectuăm foarte repede.

— Și ce ficat va primi?

— Primul ficat viabil pe care-l vom găsi de îndată ce va fi pusă pe listă.

Stătu cu David în liniște, oferindu-i acestuia o șansă de a se gândi la alte întrebări. Cândva, l-am întrebat dacă partea cea mai rea din slujba sa era să le spună oamenilor că persoanele pe care le iubeau muriseră. Da, asta era greu de făcut, desigur, mi-a răspuns. Dar nu era nici pe departe la fel de rău precum să le spună că ei sau familia lor erau bolnavi. Moartea era un diagnostic și era definitivă. Oamenii știau despre asta. Notorietatea ei o preceda. Însă boala — boala era un abis uriaș de posibilități. Pacientul și oricine îl iubea și avea nevoie de el se simțeau disperați și exista o tentație de a-ți utiliza puterea ca medic pentru a îndulci lucrurile sau de a face aluzie la o soluționare a tuturor problemelor în viitor (un fel de malpraxis acoperit de asigurare), ceea ce era în totalitate acceptabil și te putea scăpa de chinul unei confruntări reale cu emoția până mai târziu, când lucrurile se înrăutățeau prea mult ca să mai poată fi ignorate. E în regulă din punct de vedere etic să inoculezi speranță, dar nu e corect. Corect e să evaluezi cât de multă speranță le permiți oamenilor implicați să aibă. Știi că a spera poate fi folositor. Poate fi de folos pentru nivelul lor de stres, poate să-i ajute să funcționeze pe parcursul tratamentului. Dar trebuie s-o dozezi corect, pentru că oare cât de multă speranță ar trebui să aibă o persoană într-o situație care este, oarecum, lipsită de speranță?

David începu să se sufoce. Scrută încăperea cu niște ochi sălbatici, iar Toby îi puse mâna pe umăr și îl conduse până la scaun. Privi către rezidenți. Toți trei se uitau în jos la mapele lor, prefăcându-se ocupați cu luarea notițelor.

Toby cunoștea tipii ca David, bine bărbieriți, îmbrăcați în costume frumoase, cu pantofi din piele fină și mașini care îi așteptau la scară în momentul în care erau gata să plece. David Cooper era speriat, ca oricine altcineva, dar mai avea și uimirea specifică a celor care fuseseră

feriți de lucruri rele. Se născuse sub o stea norocoasă — o stea a bogăției, o stea a sănătății. Existau foarte multe straturi protectoare între el și lucrurile care ar putea răni pe cineva în această lume. Dar așa ceva nu ar fi putut prevedea niciodată. Toate acele garanții erau față de lucrurile din exterior; aceasta venea din interior.

— Putem suna pe cineva pentru dumneavoastră?

David își ridică privirea.

— Nu, trebuie să sun la serviciu. Acesta este un motiv destul de bun ca să-mi iau liber, nu-i așa?

— Așa este, replică Toby. Luați-vă liber de la serviciu și ocupați-vă de organizarea programului copiilor. Sunați-vă prietenii și familia ca să le spuneți ce se întâmplă. Veți avea nevoie de puțin ajutor, indiferent de cum decurg lucrurile. Noi vom pregăti toate documentele necesare și o vom pune pe listă.

— Pot să rămân aici peste noapte?

— Oricând.

David îi luă mâna lui Karen și rămase cu gura lipită de ea pentru un minut, privind-o. Începu să plângă pe mâna ei. Toby se uită la cei doi și un pumnal de gelozie îi lovi inima istovită. Acestea erau capetele unui spectru: un bărbat care îl implora pe Dumnezeu ca soția lui să se vindece; un altul care se întreba unde naiba era soția lui și de ce nu se putea deranja să răspundă la un mesaj.

Toby părăsi încăperea și îi găsi pe rezidenți exact în fața ușii, așteptându-l.

— Ce naiba e cu voi? îi întrebă.

Păreau surprinși.

— Domnule doctor Fleishman...? întrebă Logan.

Joanie și Clay se uitară unul la celălalt.

— Vă luați notițe în timp ce bărbatul acela plângea.

Toby începu să meargă, iar ei îl urmară, dar apoi se opri și se întoarse ca să fie cu fața la ei.

— Trebuie să-i priviţi pe aceşti oameni în ochi. Nu sunt organe. Sunt oameni.

Continuă să meargă şi ajunse la biroul său.

— Oamenii care vin la voi nu sunt aici pentru nişte controale. În momentul în care ajung la voi, ştiu deja că ceva nu este în regulă. Sunt bolnavi. Sunt speriaţi. Aveţi idee cât de înfricoşător este ca trupul pe care l-ai avut toată viaţa să se întoarcă, brusc, împotriva ta? Ca sistemul pe care te-ai bazat o viaţă să se strice, pur şi simplu, din senin? Puteţi să închideţi ochii şi să încercaţi să vă gândiţi cum trebuie să fie să simţi aşa ceva?

Era cuprins de repulsie faţă de toţi trei şi de felul în care se uitau la el uimiţi.

— Poate că ar trebui să urmaţi chirurgia cu toţii dacă vă displac atât de mult oamenii care sunt treji.

Intră în birou, dar înainte să închidă uşa din sticlă, adăugă:

— Sunt foarte dezamăgit.

Vinovăţia nu era de-ajuns. El îşi dorea autoflagelare. Îşi dorea palpitaţii în piept. Nu poţi să renunţi aşa de repede. Doamne, ce puşti idioţi! Ce ştiau ei despre viaţă? Ce ştiau ei despre suferinţă?

Toby stătea în biroul lui, cu spatele către peretele de sticlă, uitându-se pe fereastră. Rezidenţii lui se frământau pe coridor, aşteptând instrucţiuni. Îşi verifică telefonul. Încă nimic de la Rachel. Formă numărul ei. Sună şi sună, şi, în cele din urmă, intră căsuţa vocală. Se hotărî să sune la Kripalu.

Hipiota care răspunse la telefon îi oferi un salut alcătuit din două propoziţii întregi despre cât de frumoasă era ziua acolo, la Kripalu, şi despre cum divinitatea din ea se simţea inspirată şi cuprinsă de „graţie interioară“ la auzul divinităţii din vocea celui care suna, îi spuse că numele ei era Sage şi întrebă cum îl putea ajuta.

Toby îşi luă telefonul de la ureche, se holbă la el şi îl puse înapoi la ureche doar ca să descopere că ea încă vorbea.

— Soţia mea este acolo şi trebuie să vorbesc cu ea. Sau a fost acolo. Trebuia să fie acasă până acum şi nu este. Am încercat să-i scriu, dar îmi

închipui că nu aveţi semnal bun acolo.

— Îmi puteţi spune numele soţiei dumneavoastră?

— Rachel Fleishman.

Linişte.

— Deci pot vorbi cu ea? Pot vorbi cu soţia mea?

— Puteţi să aşteptaţi puţin la telefon?

— Da, a răspuns el, deşi era deja pus în aşteptare pe ritmul unei incantaţii monahale.

Trecuseră şapte minute întregi, iar Sage se întoarse la telefon cu salutul său compus din propoziţii întregi.

Toby a întrerupt-o la „divinitate“.

— A fost un timp de aşteptare foarte lung, spuse el.

— Am fost…

Dar Sage era tulburată.

— Ei bine, este acolo?

— Îmi pare atât de rău, dar nu am permisiunea să discut despre statutul vizitatorilor noştri. Este o chestiune confidenţială.

— Nu vă întreb pentru că sunt curios, spuse el. Vă întreb pentru că sunt soţul ei şi nu mai ştiu nimic despre ea de vineri. Îmi fac griji pentru ea.

Spusese de două ori că era soţul ei. În ambele situaţii s-a detestat pentru asta, dar era, de asemenea, adevărat; încă era soţul ei.

— Îmi pare atât de rău, a spus Sage. Pur şi simplu nu am permisiunea să vă dau aceste informaţii.

Toby remarcă siguranţa discretă din vocea ei. Mai primise apeluri precum acesta. Treaba ei era să nu le spună nimic.

Închise ochii şi uni capetele stetoscopului său în jurul gâtului cu o singură mână, trăgându-l în jos ca pe un ştreang aşezat invers. Schimbă tactica:

— Uite, este în regulă. Nu mă poate înșela. Suntem separați. Ne mai ține legați doar hârțogăraia, știi? Dacă este acolo cu altcineva, nu-i nicio problemă.

— Îmi pare rău, dar nu pot...

— Bine, în regulă.

Închise telefonul.

Se mai plimbă prin birou timp de încă un minut. Pereții erau transparenți și dădeau direct spre camera asistentelor. Una dintre asistentele de la chirurgie se uita la el. Trase adânc aer în piept și se uită în jos la telefon, din nou. Îi mai trimise un mesaj lui Rachel:

Hei, acum chiar sunt îngrijorat. Poți să-mi spui măcar că ești vie și când vei veni acasă?

Așteptă cele trei puncte în mișcare care indicau ceva — recepționarea, implicarea, un semn de viață, ceva. Dar acestea nu au mai sosit niciodată, iar rezidenții îl așteptau.

*

În sinea lui, credea că Rachel va apărea în timp ce el era la serviciu. Nu ar ține-o niciodată pe biata Mona acolo atât de mult timp dacă nu ar fi nevoit. Ar fi fost atât de tipic pentru ea să meargă după copii în timpul zilei ca să evite o confruntare. Lui Rachel i-ar fi plăcut la nebunie ca el să o dea naibii pentru că fusese nevoit să-i trimită toate acele mesaje, doar ca să ajungă acasă și să descopere că ea luase copiii cu ore bune în urmă. Dar nu, copiii erau tot acolo.

Toby despachetă cumpărăturile pe care le făcuse în drum spre casă. Merse la computerul din camera de zi ca să caute o rețetă de friptură care îi plăcea lui Solly, dar internetul mergea greu. A repornit routerul, dar tot mergea greu. A verificat istoricul — uneori Solly accesa unele site-uri pentru jocuri destinate copiilor care încărcau calculatorul cu viruși. A verificat cache-ul. A dezactivat opțiunea pentru cookie-uri. A verificat istoricul și — wow, băiete, s-a oprit acolo.

Ultimele zece site-uri accesate în ultimele trei ore erau site-uri de pornografie dură: sex în grup, femei atractive de vârstă mijlocie (MILF), femei mature care întreţineau relaţii sexuale cu tipi mai tineri, minori.

— Doamne, Dumnezeule, şopti Toby.

Cuvintele introduse în motorul de căutare Google pentru obţinerea acestor rezultate erau „bagin fată“, iar când Toby a văzut una ca asta, aproape că a căzut de pe scaun. A intrat pe ultimul site care fusese accesat. Era un caleidoscop de gif-uri şi imagini în mişcare, un penis care ejacula ţâşnind pe faţa unei femei vesele, din nou şi din nou şi din nou şi din nou şi din nou, o femeie care era penetrată brutal de la spate cu încântare. Înainte ca el însuşi să devină excitat, s-a forţat să-şi amintească exact ce căuta acolo, astfel că a făcut o verificare pentru viruşi şi a şters istoricul căutărilor din ziua aceea. Era trist să-şi dea seama că prima sa reacţie a fost să presupună că Mona făcuse aşa ceva, că a trimis copiii în dormitor să se uite la televizor şi apoi s-a aşezat la computer şi s-a delectat o întreagă după-amiază târzie cu pornografie — Mona, ecuadoriana blajină care i-a ajutat să-şi crească odraslele de când se născuseră; Mona, creştina pioasă care fusese cea mai constantă prezenţă în zilele lor câteodată.

Desigur, teoria lui s-a destrămat când şi-a dat seama că probabil ea ştia cum să scrie vagin. Trebuia să existe o explicaţie.

A sunat-o. Ea a răspuns sec după ce telefonul a sunat de trei ori:

— Da.

— Hei, Mona, tocmai mă uitam pe computer şi se pare că cineva ar fi accesat nişte website-uri foarte nepotrivite în ultimele ore.

— Nu, am fost acolo.

— Bine…

— Hannah a vorbit la telefon cu prietenele ei înainte să se uite la televizor. Solly s-a jucat.

Poate că era un virus, până la urmă. Te rog, Doamne, să fi fost un virus.

— Nu-mi place prea tare faptul că au stat numai în faţa ecranelor timp de ore în şir, i-a spus el.

Mona n-a zis nimic.

— Ce fel de jocuri a jucat Solly? a întrebat el.

— Jocuri pe calculator.

— Trebuie neapărat să-i duci pe afară.

— A fost afară toată ziua.

— Ei bine, trebuie să-l supraveghezi, Mona. Chiar ne contrazicem în legătură cu faptul că ar trebui să-l supraveghezi? Îți spun că s-a uitat la pornografie în mijlocul casei ore în șir.

Mona a închis, gândindu-se probabil la faptul că Toby s-a oprit din ce avea de spus la sfârșitul mustrării și că acesta ar fi un final potrivit al conversației, transmițând că solicitarea fusese recepționată și consimțită prin tăcere, ca la un ordin.

— Hannah, Solly, vreți să veniți până aici?

În cele din urmă, veniră.

— Cine a folosit computerul astăzi?

— Eu am fost doar pe iPad, a spus Hannah.

Toby se uită spre Solly și îi văzu ochii mari și maxilarul cuprins de un tremurat îngrozit.

— Hannah, tu te poți întoarce să te uiți la televizor.

Solly închise ochii. Toby se așeză pe canapea și zise:

— Vino încoace. Este în regulă.

— Nu am făcut-o eu, a spus Solly.

— Solly.

Copilul începu să plângă și să respire greu.

— Nu am făcut-o eu. Nu știu cum au apărut lucrurile alea. Pur și simplu, au apărut.

— S-a întâmplat pentru că — hai, Solly, așază-te aici, nu trebuie să-ți fie frică de nimic — s-a întâmplat pentru că erai curios în legătură cu fetele?

— Am vrut doar să știu cum arată acolo jos.

Toby aprobă din cap.

— Înțeleg. Ai vrea să-ți aduc o carte cu desene creată pentru copiii de vârsta ta?

Solly făcu ochii mari.

— Nu, a spus el. Nu, nu mai vreau să văd asta încă o dată.

Toby îl trase pe Solly pe după umeri, astfel încât capul lui se rezemă în poalele lui Toby, iar acesta îi dădu voie să plângă în timp ce el îi mângâia părul. Solly avea nouă ani. Toby s-a gândit că și el avea tot vreo nouă ani atunci când a început să se întrebe despre asta, dar pe vremea aceea nu exista internet, astfel că el a trebuit să meargă la bibliotecă și să caute prin cărțile de artă. Alți copii pe care îi cunoștea căutau prin cărțile de biologie, dar acelea erau foarte clinice. El știa de la vizitele la muzeu împreună cu părinții că arta era mult mai vulgară decât știința. Într-o zi, s-a furișat cu primul său album al lui Picasso, ceea ce a fost probabil o mișcare greșită dacă voiai să ai o înțelegere uniformă a anatomiei. Apoi a trecut la Courbets și apoi la O'Keeffes, iar asta a fost foarte, foarte derutant pentru mult timp până când, în cele din urmă, s-a uitat prin una dintre cărțile de anatomie doar ca să readucă lucrurile înapoi la realitate.

În cele din urmă, la zece ani, a descoperit pornografia. Într-o seară, părinții săi l-au dus acasă la verișorul lui mai mare, Matthew, în San Fernando Valley. După cină, el s-a dus cu Matthew în camera acestuia, unde Matthew, care avea pe-atunci cincisprezece ani, avea reviste vulgare și o casetă VHS cu un tânăr care se trezise din somn într-o casă mare din suburbii și când a coborât scările la parter, a găsit-o pe mama lui implicată într-o orgie pusă la cale chiar de ea. Se pare că tânărul se trezise pentru că orgiile nu sunt evenimente liniștite, cu toate acele gâfâieli și gemete. A coborât scările nesigur. Mama l-a văzut. Purta o rochie cu spatele gol, nu era încă dezbrăcată, probabil pentru că mai avea de făcut treburi specifice unei gazde, și l-a condus înapoi la etaj — nu e nimic de văzut aici, fiule —, l-a pus la culcare, dar el văzuse deja destul încât să se excite extrem de tare, astfel că a început să o atingă pe sub rochie ca să ajungă la sânul ei. Ei bine, în acel moment femeia era și ea excitată, dar știa că asta nu era tocmai în regulă, astfel că a încercat să-i împingă mâna deoparte și apoi să-și așeze sânul înapoi în interiorul rochiei. Povestea s-a repetat de trei sau de patru ori înainte ca ea să cedeze, ca ei să treacă serios la treabă și, din senin, mama lui Matthew să urle la ei „IAR? IAR?"; iar micuțul Toby, care avea doar zece ani, a șters-o repede afară, prefăcându-se că nu se întâmplase nimic și că agitația aceea ciudată din pantalonii săi nu era acolo. Vreme de luni de zile a fost îngrozit că mătușa lui îi va spune mamei sale și că aceasta îl va urî. Din cauza asta nu a putut s-o privească în ochi pe mătușa lui ani

de-a rândul. Și ani de zile mai apoi s-a temut că a fost iremediabil dat peste cap din cauză că prima lui expunere la pornografie avusese legătură cu incestul. Pe lângă repulsia imensă pe care o simțea în legătură cu asta, avea parte și de o mică părticică de entuziasm priapic, iar această părticică îl îngrijora. Se îngrijora deoarece combinase aceste două lucruri; se îngrijora că ar putea fi un inadaptat sexual sau că dacă avea, în decursul aceleiași săptămâni, un gând sexual și un gând despre mama sa (despre mama sa care avea silueta unui titirez), era un pervers. Asta s-a manifestat prin faptul că era atât de anxios că s-ar putea gândi la mama lui în momentul ejaculării, încât exact asta i s-a întâmplat în timpul puținelor partide inițiale de sex pe care le-a avut.

La asta s-a gândit în timp ce-i mângâia părul lui Solly. S-a gândit la faptul că acel copil era probabil traumatizat și revoltat într-un mod aproape letal din cauza întâlnirii cu viața adultă care avusese loc prea devreme pentru ca micul său creier să poată procesa așa ceva. Se gândea că Solly avea să se întrebe pentru multă vreme dacă era normal să ejaculeze pe fața unei femei și dacă aceasta ar striga de plăcere și extaz dacă ar face-o. Se gândea la cât de greu era să crești. Nu exista nicio modalitate de a evita tinerețea. Tatăl lui obișnuia să spună că aceia erau cei mai buni ani din viață. Îți bați joc de mine, ar fi vrut el să-l întrebe? Atunci, mai bine omoară-mă de pe-acum. Da, se gândea la cât de dezgustător era procesul de creștere — la reacția efectivă de dezgust care vine la pachet cu mare parte din acest proces, la repulsia oribilă pe care o aveai atunci când o altă mică porțiune din inocența ta era făcută scrum.

Telefonul îi vibră. Era Rachel, era sigur de asta. Un fascicul de energie nucleară a radiat din apartamentul lui până în vârful muntelui, acolo unde se afla ea, activând ultimele fărâme rămase din instinctul ei matern. Fusese asediată de dorința de a afla cum se simțea familia ei. Probabil că primise mesajul de la recepție din partea lui Sage, iar acum se grăbea să-l asigure că era totul în regulă. Fusese într-o transă meditativă timp de trei zile, tocmai se trezise și îi părea rău. Se grăbea să-i spună că acele puține zile de iluminare îi făcuseră bine, că greșise când se comportase așa cum o făcuse și că și-ar dori ca Toby să se întoarcă acasă. Sunt acea Rachel pe care ai cunoscut-o la petrecerea de la bibliotecă, i-ar spune. Sunt ea din nou. Toby i-ar face zile fripte; Rachel l-a rănit foarte mult de-a lungul anilor. Dar ar spune da. Desigur că ar spune da. Nu pentru că îi era dor de ea, ci pentru că ar fi dat orice pentru ca tot ce se întâmplase — totul — să fi fost o neînțelegere uriașă. Se foi puțin, încercând să nu-l deranjeze pe Solly, până își scoase telefonul din buzunar, spunând:

— Scuze, amice, poate că e de la spital.

Se uită la ecran și văzu sfârcul învelit în dantelă al lui Nahid, femeia din Paris căreia îi scrisese în timp ce se întorcea de la muncă. Sfârcul ei era întărit.

Puse telefonul jos și începu să-i mângâie din nou părul lui Solly, ceea ce continuă să facă fără oprire pentru următoarele două ore.

— Am veşti proaste, a spus Toby când Hannah a ieşit din camera ei marţi dimineaţă cu bagajul pregătit.

Credea că va pleca la Hamptons, chiar dacă se întâmpla cu o zi întârziere, și, în absența mamei sale, care nu venise s-o ia, și-a pregătit din vreme bagajul pentru călătorie.

Faţa lui Hannah se înăspri.

— Nu.

Spuse asta ca şi cum ar fi certat un câine.

— A sunat mama. A fost nevoită să plece într-o călătorie neprevăzută de serviciu. Îi pare foarte rău.

Hannah începu să se bâţâie, vrând să exprime cât de nedreaptă era situaţia.

— Tu nu înţelegi! a zbierat ea în timp ce s-a aşezat într-o postură pe care profesorul de yoga al lui Toby o numea Standing Forward Bend, strângându-şi stomacul ca şi cum ar fi durut-o. Mă întâlnesc cu toată lumea acolo. Mă aşteaptă. Sunt cu toţii deja acolo.

Toby încercă să-i explice, dar ea era agitată şi mârâia, iar nările îi fremătau. Era frumoasă la fel ca mama ei şi era ridicolă la fel ca mama ei.

Cu o seară înainte, târziu în noapte, el o sunase de trei ori pe Rachel fără să primească vreun răspuns, pe lângă faptul că îi scrisese un şir întreg de mesaje:

Haide, Rachel. Nu e nostim.

Ştii că am şi eu viaţa mea.

Apoi, dimineaţa, o imploră:

Sunt îngrijorat. Te rog, sună-mă.

Apoi, turbat de furie, la o oră după aceea, îi scrisese un alt mesaj. I se făcuse silă când îl trimise:

N-o să te întreb nimic. Te rog doar sună-mă.

Pe urmă îi scrisese lui Nahid, care îi tot trimitea imagini cu părți ale corpului ei și care acum voia să stabilească o întâlnire. Asta a durut. Toby i-a spus că fosta lui soție era ocupată și că el era nevoit să aibă grijă de copii, așa că n-ar putea mai bine să se vadă mai târziu în săptămâna aceea? Nahid i-a trimis un mesaj înapoi cu [emoticon cu demonul mov] și apoi cu un [emoticon cu îngeraș] — însemnând poate că era furioasă, dar în același timp, înțelegătoare? Sau că el era în iad și ea era în rai? Nu știa. Acel stupid [emoticon cu demonul mov] era peste tot. Ce însemna? Ce anume comunica? Era acesta o manifestare digitală a dorinței reprimate din zilele de sufragete ale femeilor? Cu câteva zile mai înainte, o femeie cu care schimbase mesaje erotice făcuse o aluzie la sex oral și apoi când el i-a răspuns cu [emoticonul cu limba scoasă], ea i-a trimis înapoi [emoticonul fără gură]. Ce însemna asta? Era ofensată? Dădea înapoi acum de la lucrul pe care tocmai îl oferise? Era șocată? Toby considerase întotdeauna că semnul acela reprezenta pe cineva care rămăsese fără cuvinte sau în stare de șoc. Dar nu știa. Nu știa. Oricum, îi mulțumi lui Nahid pentru înțelegere, după care îl cuprinse un val de greață și se întrebă dacă joi se va regăsi în aceeași ipostază ca în ziua aceea, care era marți. Nu putea fi la fel. Rachel avea o afacere de succes. Oamenii se bazau pe ea. Oamenii se bazau pe ea, asta spunea ea întotdeauna. Da, ei bine, oamenii se bazau pe el, de asemenea, Rachel. Pentru viețile lor, Rachel.

Se uită la telefon până când se făcu miezul nopții. Ce-ar fi putut el să ia de la ea? Cum ar fi putut s-o rănească? Nu știa. Cum o putea deranja? Nu știa. Jură că următorul lucru pe care îl va face nu va avea legătură cu aceste gânduri, dar, ei bine... turbat, răutăcios, îi scrise Monei:

Fiul meu de nouă ani s-a uitat la pornografie pe calculator ore în șir cu tine de față, astăzi. Nu vom mai avea nevoie de serviciile tale. Mult noroc!

Rachel ar fi avut ceva de spus despre asta, dar, ce să vezi, dacă Rachel vrea să se implice, trebuie să fie acolo ca să poate face asta, corect? Lui Toby nu-i fusese permis niciodată să-i dea instrucțiuni Monei. Rachel spunea că doi șefi însemna management prost. Mona întreba:

— S-o duc pe Hannah să-și cumpere pantofi noi pentru prima zi de școală?

Iar Toby nu știa să-i răspundă — nu știa dacă Rachel comandase deja niște pantofi sau dacă plănuise să meargă chiar ea cu fata să-i cumpere, iar el nu îndrăznea să-și asume riscul de a fi mustrat, care venea la pachet cu orice inițiativă ar fi putut avea.

— Mona este singura persoană care îmi acceptă condițiile, îi spusese cândva Rachel. Tot ce am de făcut este s-o plătesc. Nu trebuie să-i dau niciodată explicații. Nu trebuie să am de-a face niciodată cu vreo porcărie din partea ei.

Acum, el lăsase copiii în sala de conferințe a spitalului, iar Hannah fierbea. Solly era în regulă. Nu-i venea să creadă cât de mult timp putea să petreacă în fața unui ecran date fiind circumstanțele, însă Hannah... Hannah era furioasă pe el, cumva. Cum ar fi putut să-i spună că mama lor îi abandonase fără nicio remușcare? Cum ar fi putut să-i spună că mama lor părea să fie în mijlocul unei activități pe care el nici nu știa cum să înceapă s-o descrie?

Toby se îndreptă spre biroul șefului.

— Pot să-l văd? o întrebă pe secretară, iar aceasta îi făcu semn că putea.

Intră în biroul șefului său, care era decorat cu lambriuri din lemn ca o bibliotecă juridică și avea polițe pline de plachete cu premii datând încă din anii ’80 — premii pentru cercetare, contribuții comunitare și conduită profesională remarcabilă. Donald Bartuck era șeful secției de hepatologie, MD, Membru al Colegiului Medicilor din America etc., etc. Era un doctor bun, dar era menit pentru o funcție administrativă, cu tot arsenalul său de strângeri de mână, făcut cu ochiul și faptul că-și amintea numele soțiilor. Pe vremea când Toby era rezidentul său, acesta îi arătase, lui și colegilor săi, aceeași grijă pe care Toby le-o arăta acum rezidenților lui, acesta fiind motivul pentru care tranziția sa către o funcție administrativă îl supărase pe Toby atât de mult. Dacă înțelegi, dacă îți iubești slujba atât de tare, de ce ți-ai dori să faci acest lucru care era opusul muncii tale? Dacă îți place să te ocupi de strângerea de fonduri și dacă îți place birocrația atât de mult, de ce nu ai opta, pur și simplu, pentru finanțe precum Seth și ai face căruțe de bani din asta, în loc să ai doar câștiguri frumușele care vin la pachet cu luarea deciziilor medicale cu miză uriașă?

Bartuck se uita peste ochelarii săi cu rame negre și late la ceva dintr-o mapă, când Toby a intrat. Arăta precum Ted Kennedy, dar era mai înalt: avea doi metri, era musculos și suplu, cu o claie ondulată de păr foarte

des, niște fălci ca de morsă și o figură tristă. Când Toby mergea lângă el pe culoarele spitalului, nu se putea gândi decât la ce specii diferite erau — Gulliver și un liliputan. Pe biroul său era o fotografie cu el și cea de-a doua soție, Maggie, alături de cei trei copii ai lor, toți îmbrăcați în costume albe de tenis. De cealaltă parte a biroului, era o fotografie cu Bartuck și un fost președinte. Toby se așeză pe un scaun din piele care scoase un zgomot ca și cum ar fi ejectat aer în momentul impactului.

— Toby.

— Aveţi un minut?

Bartuck lăsă jos hârtia la care se uita.

Toby tăcu o secundă înainte de a spune cu voce tare ceea ce voia să spună.

— Am nevoie de una sau două zile libere. Chestiuni personale.

Bartuck își încrucișă mâinile și se aplecă peste birou.

— Nu este cel mai bun moment. Soțul lui Karen Cooper lucrează la fondul de investiții care găzduiește evenimentul pentru donația de măduvă osoasă în fiecare an.

Fondurile de investiții care organizau evenimente pentru donația de măduvă osoasă îi aminteau lui Toby de frățiile care vindeau produse de patiserie. Orice pentru o conștiință curată.

— Știu. Nu aș cere dacă nu aș avea nevoie.

Bartuck rămase tăcut în așteptarea unei explicații. Toată lumea voia să audă un motiv.

— Rachel este prinsă într-o călătorie de afaceri, spuse Toby. Ar fi trebuit să se întoarcă și să ia copiii pentru săptămâna aceasta, dar nu poate, iar bonă nu mai avem.

Măiculiță! O concediase pe Mona. Credea că era posibil să aibă diaree. Bartuck era tăcut. Toby vorbi mai departe.

— L-a lăsat pe fiul meu să se uite la pornografie ieri.

Mona. O concediase pe Mona.

— Văleleu! Deci doar vei sta acasă cu ei? întrebă Bartuck.

— Mai bine decât în sala de conferințe. Voi fi disponibil pentru orice apeluri telefonice. Phillipa este aici, la fel și rezidenții mei.

Nu pomeni despre Hamptons, fiindcă un tip cu atât de multă conștiință de sine precum Toby nu putea să-și imagineze cum ar fi să vorbească despre Hamptons în fața unui tip care știa câți bani făcea el — ceea ce era, da, o sumă decentă conform standardelor americane, dar nu erau bani de Hamptons. Bartuck avea o casă în Hamptons. Bartuck organiza petreceri și avea donatori de întreținut. Avea persoane față de care trebuia să-și exprime acordul în mod empatic indiferent de ce scoteau pe gură. Trebuia să-și etaleze diplomele în fața oamenilor care erau impresionați de acestea, în timp ce se lăuda cu privire la felul în care îi coordona pe oamenii care erau în continuare doctori cu adevărat.

— Uh, exclamă Bartuck, bine, atunci. Ia-ți două zile, dar asigură-te că oamenii tăi se ocupă de Karen Cooper. Voi fi atent și eu la starea ei. I-am spus lui David Cooper că ești cel mai bun doctor pe care-l avem.

— Mulțumesc, domnule.

Toby părăsi biroul și merse în sala de conferințe. Hannah și Solly își ridicară privirile din iPad-uri.

— Cine vrea să meargă în Long Island? întrebă Toby.

Solly aplaudă, iar deznădejdea de pe fața lui Hannah se evaporă ca și cum nu ar fi fost niciodată acolo.

Tocmai traversasem Penn Station când Toby mi-a scris că nu ne puteam întâlni la prânz. Rachel a decis unilateral să rămână în tabăra ei stupidă de yoga pentru câteva zile în plus, îmi scrise el.

„Încă?“

Așa face. Nu întreba.

Un bărbat fără o jumătate de picior șchiopăta sprijinindu-se în cârje. O fată de paisprezece ani îmbrăcată ca un clovn plângea la telefon. O femeie din Long Island împreună cu cinci fetițe de nouă ani îmbrăcate la fel în costume de dans striga la una dintre ele: „Nu i-am spus așa ceva!“ Penn Station este cea mai rea dintre toate gările. M-am uitat în sus la tabela cu orarul trenurilor. Următorul tren spre New Jersey pleca în paisprezece minute, dar nu puteam să-l iau. Nu voiam — nu puteam

— să stau lângă un idiot care bea o bere Bud Light Lime de jumătate de litru, pentru a doua oară într-un interval de șaizeci de minute.

În schimb, am hotărât să merg pe jos în centrul orașului, cel puțin pentru o vreme. Unde era Rachel? La o tabără de yoga? Într-un loc de unde îl pedepsea pe Toby? Într-un loc de unde îl ignora pe Toby, pur și simplu? Mama mea întotdeauna obișnuia să-mi spună că poți să furi ore, dar nu zile. Însă Rachel fura zile, așa cum o făceam și eu. Cei de la revistă mă trimiteau în călătorii la hoteluri drăguțe în orașe străine pe care probabil nu le-aș fi vizitat din proprie inițiativă și odată, la Londra, am stat cu două zile în plus doar pentru că nu aș fi putut suporta să mă urc înapoi într-un avion după un interviu care durase două ore. Mi-am schimbat biletul (niciodată până atunci nu mai prelungisem o călătorie, am rămas doar atât cât trebuia), astfel încât să pot rămâne cu două zile mai mult. Fiica mea avea opt luni pe-atunci. La mijloc nu fusese numai faptul că eram obosită și că era complet nerezonabil să-mi ceară să călătoresc în Europa de la New York pentru două zile. Era pentru că m-am simțit ca și cum hotelul, orașul, solitudinea, toate acestea erau ocazii în care îmi puteam simți din nou pielea; îmi puteam simți din nou trupul. Existam din nou în afara unui context — fără cărucior, fără un bărbat care să mă țină de mână. Nu purtam verigheta în acele călătorii. Nu făceam asta nu pentru că aș fi vrut să mă culc cu altcineva. O făceam pentru că atunci când călătoream cu avionul, degetele mele se răceau și se micșorau, astfel că-mi cădea verigheta și preferam să evit panica generată de îngrijorarea că aș fi putut s-o pierd. Dar, pe de altă parte, poate că era și celălalt lucru, cel legat de context, nu știu. Să zicem așa: îți poți simți corpul pentru prima oară după mult timp, îți poți simți pielea, iar apoi, brusc, poți simți și acest inel în jurul degetului tău și greutatea lui devine, din senin, de netolerat.

Adam nu ar fi avut vreo problemă cu asta; pe bune. Totuși i-am spus că se amânase interviul. M-am plimbat pe la castele, muzee și pe malurile râului Tamisa. Brusc, a început să-mi placă impresionismul, ca unei feline idioate care devenisem. Brusc, a început să-mi placă să stau la bar în locul unei mese la cină. Brusc, am început să mă dau în vânt după cafeaua espresso, dar fără lapte! Cine bea cafea fără lapte? Odată, într-un avion spre Lisabona, am stat lângă un om de afaceri care a fost foarte atent la mine, chiar dacă purtam haine murdare, ochelari și vorbeam despre copiii mei. A vrut să știe dacă puteam lua cina împreună când ajungeam acolo. Am făcut asta, seara, la o cafenea, în căldura unei alei, iar în interiorul corpului meu, am simțit o bătaie la fereastra conștiinței — nu puternică, doar o ciocănitură înăbușită. Nu avea nicio logică. Tipul era exact ca Adam — responsabil, amabil, puțin uituc. Și tot ce-mi doream era ca el să încerce să mă sărute. Adam își dorea să mă sărute. De ce nu era de-ajuns? Am plecat brusc de la cafenea. Nu vreau să

vorbesc despre asta. Am fost atât de penibilă! Nu vreau să vorbesc despre asta.

Am ajuns în Village fără să-mi dau seama, pe o mică extensie din Sixth care duce spre Carmine Street. Am trecut de terenul de baschet și de vechiul cinematograf, care devenise acum noul cinematograf. Părinții mei au fost și ei la Universitatea New York, ca mine, iar când tatăl meu mă vizita la școală, vorbea despre ce magazine fuseseră magazinele care erau acum și eu mă gândeam că era cel mai plictisitor lucru din lume, cu excepția faptului că mi s-a părut ceva nebunesc faptul că organizația studențească devenise acum un centru pentru studii religioase.

M-am plimbat de-a lungul străzii Carmine pentru o vreme, doar pe acea stradă îngustă, încercând să simt o tresărire de nostalgie sau frumusețe. Am locuit acolo după facultate, în primul meu apartament propriu. Era lucrul de care se temuse mama mea cel mai mult, un cuibușor de nebunii ca în filmul În căutarea domnului Goodbar (pentru ea, nebunia ar fi fost și dacă m-aș fi culcat cu o singură persoană fără să fiu măritată), plin cu recipiente goale de mâncare comandată. Odată, am cunoscut un bărbat la Angelika în timpul proiecției filmului Laurel Canyon și asta a dus la o partidă de sex în apartamentul meu — pur și simplu, l-am dus acasă. Am făcut acest lucru o singură dată.

Locuiam încă pe Carmine Street când m-am îndrăgostit de primul meu redactor, Glenn, de la prima revistă pentru care am lucrat după ce am terminat facultatea, TV Tonight. Glenn era căsătorit și avea trei copii. Nu era cel mai chipeș tip din redacție, dar era cel care transmitea un fel de stabilitate pe care eu eram suficient de plictisitoare încât s-o consider atractivă. În serile în care se întorcea la apartament împreună cu mine după serviciu, făceam sex și apoi el se ridica și pleca înapoi la Westchester, iar eu plângeam de fiecare dată. Fumam pe atunci. Începusem să fumez în Israel. Mama mea a fumat de când m-am născut; eram hotărâtă să nu fac același lucru. Dar când aveam douăzeci de ani, mi s-a părut în regulă să încerc, până la urmă, din moment ce nu riscam să devin dependentă. Ei bine, cine ar fi putut spune că erau așa delicioase și satisfăcătoare? (Da, știu.) Cine ar fi putut să înțeleagă atât de clar că toată frământarea mea din acei ani aștepta ca eu să descopăr țigările? Țigările chiar m-au prins. Țigările erau lucrul acela pe care degetele și gura mea îl căutaseră poate încă de când mă născusem.

Glenn nu era întocmai un animal de pradă. La mijloc era mai degrabă faptul că era neputincios în fața atenției pe care eu, o fată tânără, i-o acordam. Prima dată când ne-am întâlnit, stătea în pragul ușii, în contre-jour, ținând în mână o mostră a revistei pe care eu trebuia s-o

citesc pentru o probă de redactare. Ceva s-a întâmplat în timpul acelui schimb inocent — o simplă așezare a unei bucăți de hârtie pe biroul meu alături de un cuvânt blând. Ceva electrizant, ceva ce provoca dependență. Îl căutam cu fiecare mișcare. Îi ceream ajutorul, deși nu aveam nevoie. Mă învârteam prin jurul biroului său, în mod evident pentru toată lumea, incapabilă să mă abțin. Trecea pe lângă mine și mi se tăia respirația. Nu era atât de chipeș sau interesant. Vă spun, nu avea nicio logică.

Dar atunci puteam, de asemenea, să-mi simt corpul. Îl puteam simți cum se deschidea către el și puteam să înțeleg cum decurgea totul: evoluția, atracția, necesitățile reproductive. Am descoperit pentru prima oară că eram neputincioasă în fața acelor forțe. Mai avusesem pasiuni — mă mai îndrăgostisem. Dar nimic care să-mi implice întreaga ființă ca de data aceea. Acesta este motivul pentru care oamenii scriu poezii. Acesta este motivul pentru care toate cântecele sunt despre dragoste. Acum am priceput, mi-am spus eu. Înțeleg. Într-o noapte, în lift, mi-a spus că mă considera o persoană care distrăgea atenția celorlalți. I-am spus că ar trebui să discutăm despre acest lucru la cină. El și-a sunat soția în fața mea de la un telefon public ca să-i spună că mai avea treabă prin oraș pentru câteva ore. Și asta a fost.

Mă gândesc acum la acea perioadă, despre cât de avidă eram să-i fac pe plac în pat. Nu mă pot gândi la asta fără să mă gândesc la bietul Adam, la faptul că darul pe care mi-l oferise fusese o lipsă a volatilității și, ca rezultat, el a primit o versiune a mea mai puțin volatilă — o versiune a mea mai puțin avidă, mai puțin umedă.

În fine.

Când Glenn era în patul meu, aprindeam o țigară și suflam spre el, ca să miroasă a fum de țigară atunci când ajungea acasă, sperând ca asta s-o pună pe gânduri pe soția lui și să schimbe puțin lucrurile. Eu îmi petreceam zilele imaginându-mi că se putea întâmpla ceva cu ea sau cu ei — de obicei, era vorba despre o tragedie, nu doar despre un divorț — care să necesite mutarea mea în casa lor ca să am grijă de copii. Mă gândesc la acea perioadă acum, la cum mă imaginam dorindu-mi viața altcuiva în loc să mă preocupe să-mi imaginez propria viață. Doamne, cât de idioată am fost! Visurile mele erau atât de mici! Dorințele mele erau elementare și demonstrau o lipsă colosală de imaginație. În viața mea, m-aș fi dus la nunți unde mireasa purta rochie roșie. M-aș fi întâlnit cu oameni în relații deschise. M-aș fi întrebat de ce eram atât de lipsită de originalitate. Fusesem atât de creativă în toate celelalte aspecte din viața mea; cum de ajunsesem atât de convențională și de înregimentată era absolut năucitor.

Mi-am dat seama pe când mă plimbam pe Carmine Street că aveam genul de viaţă pe care mi-o dorisem. Devenisem precum soţia lui Glenn — căsătorită, într-o suburbie, îmblânzită, aşteptând un bărbat să vină acasă. Îl cunoscusem pe Adam tot prin intermediul slujbei. Făceam un reportaj despre un proces împotriva unei agenţii matrimoniale exclusiv pentru creştini, iar el era tânărul asociat desemnat să mă îndrume la firma de avocatură. Era înalt, avea o privire caldă şi nişte ochelari cu rame negre late. Purta maiouri de corp şi pantofi Weejuns; avea cravate tricotate şi cravate obişnuite. Făcea parte dintr-o lume în care ştiai cum să te îmbraci şi pentru ce, fiind întotdeauna îmbrăcat cu un sacou marca Brooks Brothers. Provenea dintr-o familie înstărită care se aştepta ca şi el să fie înstărit şi, pentru că perpetuarea bogăţiei în rândul celor bogaţi era ceva de aşteptat, totul îi venise natural.

Cât timp m-am ocupat de reportaj — deja lucram la o revistă pentru bărbaţi la momentul acela — luam masa împreună şi eu încercam să scot informaţii de la el, iar el nu îmi oferea niciuna, dar rămânea calm şi vesel, niciodată nu se enerva. Ce lucru ciudat, lipsa apăsării! Ce lucru ciudat, ca slujba ta să nu te streseze, ca lucrurile bune să te facă fericit şi lucrurile rele să te întristeze. Simplitatea este un duş rece după o baie fierbinte. Emoţiile mele nu mai descoperiseră până atunci o asemenea logică. Poate că acesta a fost lucrul care mă atrăsese la el în primul rând, faptul că pacea lui era o corecţie necesară pentru mine. Nu mi-a trecut prin cap că voi fi nevoită să-mi petrec viaţa explicând partea întunecată şi nemulţumirea din interiorul meu cuiva care nici măcar nu înţelegea aceste concepte.

Am avut o viaţă sexuală grozavă, apoi am avut parte de una obişnuită, iar apoi (ca şi acum) ne-am trezit în pustietate. Făceam sex o dată pe săptămână, apoi nu doar o dată pe săptămână, apoi o dată la două săptămâni, dar apoi de două ori în următoarea săptămână, astfel că era în regulă, nu-i aşa? Iată unde era problema: poţi să-ţi doreşti numai ceva ce nu poţi avea — aşa funcţionează dorinţa. Iar noi ne aveam unul pe celălalt. Categoric. Niciunul dintre noi nu s-a uitat la altcineva. După ce Adam şi cu mine ne-am căsătorit, când ieşeam în lume, observam că bărbaţii de care eram cel mai mult atrasă erau aproape copii ale lui Adam, precum acel tip din Lisabona. Nu-mi doream nimic diferit. Îmi lipsea numai dorinţa. Nu ar trebui să tânjim după dorinţă, dar aşa stau lucrurile. Deci ce să facem în privinţa asta? Să uităm de lucrul acesta? Hai s-o lăsăm baltă. Nu are rost să discutăm despre asta. Faptul că discutăm despre asta n-o să îndrepte cu nimic situaţia.

Mi-a sunat telefonul şi m-am aşezat pe banca din faţa bisericii din colţ. Era bona mea, care voia să ştie dacă ar trebui să le dea copiilor să

mănânce masa de seară. M-am uitat la ceas. Era deja ora cinci. Hoinărisem vreme de șase ore.

Când am închis telefonul, căștile mele erau conectate încă în urma apelului, iar telefonul a început să ruleze un cântec, așa cum face uneori, fără instrucțiunile mele explicite. Melodia care se auzea era o piesă a formației U2 dintr-un album care fusese lansat pe când eu terminam liceul, un album pe care îl ascultam la un CD player, întinsă în pat, cu privirea în tavan, gândindu-mă la faptul că eram cumva la finalul unui început, ceea ce a făcut ca lucrul care a urmat să fie începutul sfârșitului. Am mers până la o bodegă din colțul străzii Sixth și am cumpărat un pachet de țigări. Bărbatul care mi le-a vândut nu s-a uitat la mine chiar amuzat; nu mi-a spus că eram prea în vârstă ca să mă mai țin de asemenea jocuri. M-am întors pe bancă, am aprins o țigară și am inhalat, fumul pătrunzând în corpul meu și umplându-l cu otravă, cu ceva.

Casa din East Hampton nu mai era a lui Toby, de parcă ar fi fost vreodată, deși acest lucru nu era încă oficial. La fel și mașina, chiar dacă, desigur, atunci când s-a dus la vechiul său garaj, transpira și era îngrozit la gândul că ori mașina nu mai era acolo și el trebuia să facă pe prostul, ori că îngrijitorul garajului știa despre divorțul său, iar el ar fi trebuit să se furișeze afară ca un infractor notoriu. Dar tot ceea ce i-a spus acesta a fost:

— Plecați undeva să vă distrați?

Iar Toby puse bagajele în mașină și o scoase afară. Seara era limpede, cerul se întuneca și copiii se uitau pe geam. Mâinile lui Toby strângeau cu putere volanul. Pentru o bună bucată de vreme a fost liniște, iar amintirea interacțiunilor sale cu îngrijitorul garajului s-a estompat.

Dintr-odată, de pe bancheta din spate:

— Unde este mama? întrebă Solly.

Îi trebuiseră patru zile să întrebe acest lucru.

— V-am spus, are treabă la serviciu, zise Toby.

— O putem suna prin FaceTime?

Toby se uită la el în oglinda retrovizoare.

— Cred că nu, din cauza diferenței de fus orar, amice. Probabil că doarme.

Fraza aceasta a generat o imagine în mintea lui — ea, într-un hotel pe undeva prin Europa, dormind a fost lucrul care i-a trecut prin cap — și, pentru o clipă, a simțit cum îl cuprinde panica.

Porni radioul pentru că, uneori, să pornească radioul părea cel mai bun mod de a-i convinge că totul era în regulă, chiar dacă nu era așa. Privirea lui se întoarse din nou la drum, iar în adâncul stomacului începu să-l ardă și el își imagină, pentru o clipă, că piatra din intestinul său era Rachel și că ar fi putut să intervină chirurgical asupra propriei persoane chiar acolo în mașină, chiar și fără să tragă pe dreapta, și să extragă chirurgical piatra, să o găsească pe Rachel în interiorul ei — acolo se ascunsese! — și să arunce totul pe fereastră, unde acidul toxicității ei ar fi săpat o prăpastie în pavajul șoselei, apoi ar fi împins-o mai jos către nucleul Pământului, ar fi ieșit de partea cealaltă în China și apoi, cu o viteză nou dobândită, ar fi propulsat-o în spațiu deasupra Asiei și prin toate tipurile de materie întunecată și de universuri paralele la care semnalul telefoanelor mobile nu mai ajungea, astfel încât el să nu mai fie nevoit să-i audă vocea nenorocită vreodată.

Părăsi autostrada la ieșirea 70, pregătindu-se sufletește pentru excesul specific Hamptonsului, care fusese visul lui Rachel și coșmarul său. Treptat, casele căpătau un aspect mai lustruit, mai impresionant, integrând efecte luminoase speciale și ceva ce putea fi numit gazon, dar pe măsură ce se îndepărta tot mai mult de autostradă, putea fi numit, de asemenea, câmp.

Era totul atât de insultător la Hamptons. Era o insultă la adresa disparității economice. Era o insultă față de a duce pur și simplu o viață bună și față de a pune întrebările dificile în legătură cu ceea ce ar fi trebuit să sacrifice o persoană în numele decenței. Era o insultă față de ideea de a avea destul — și față de a ști că exista un astfel de concept, destul. Înăuntrul acelor case nu erau oameni altruiști, buni, cărora le surâsese norocul ca recompensă pentru faptele lor bune și munca grea. Nu, în interiorul acelor case grandioase susținute de coloane erau pirați pentru care nimic nu era niciodată destul. Nu era niciodată destul când venea vorba de bani, bunuri, haine, siguranță, securitate, apartenențe la cluburi, sticle cu vin vechi. Nu exista o cifră la care cineva să spună:

— Duc o viață bună. Mi-ar plăcea să văd dacă pot ajuta și pe altcineva să ducă o viață bună.

Erau infractori — da, majoritatea dintre ei erau infractori reali, adevărați. Nu întotdeauna cu infracțiuni pasibile de închisoare, dar în

mod cert, cu fapte dezgustătoare din punct de vedere moral: aveau conturi în paradisuri fiscale sau îi plăteau prost pe asistenții lor, sau nu-și plăteau taxele pentru menajerele lor, sau erau membri în Asociația Națională a Armelor[11].

Iar cel mai rău dintre toate, cea mai mare insultă era chiar locul în care toate astea erau situate. În vârful zonei Long Island, care era în sine ca un mont pentru Manhattan. Această extremitate de lux era atât de precar așezată și atât de vulnerabilă în fața vremii urâte, înconjurată în majoritatea părților de apă așa cum era și Hamptons, încât cea mai supărătoare parte din toată povestea era că o asemenea bogăție era plasată într-o asemenea zonă. Era de-ajuns o singură furtună mai puternică pentru ca toate acele case să fie șterse de pe fața pământului. Și știți cam ce credeau acești pirați în legătură cu asta? Nu le păsa deloc. Nu-i nimic, Dumnezeu n-are decât să reverse uraganul de rușine și distrugere către noi. Nu avem de ce să ne facem griji, vom lua o căruță de bani pe asigurare și oricum avem un locșor ca ăsta și în Aspen!

Toby intră pe aleea pentru mașini a casei lor. Rachel îl convinsese că ea merita o casă în Hamptons, iar el o convinsese pe Rachel că ar trebui să fie una mai modestă decât ceea ce-și puteau permite. Ea a acceptat, oarecum. Tot era o casă enormă. Cinci dormitoare, un garaj pentru trei mașini, o cameră de zi, o cameră pentru hobby, un salon, un solar și o terasă cu vedere către ocean. Fusese a unui redactor în vârstă de la Vanity Fair, de pe vremea când redactorii revistelor puteau fi bogați. Un dinozaur care murise și care acum era o specie extinctă, căci în prezent singurul motiv pentru care noi, jurnaliștii, mai mergeam în Hamptons era faptul că fuseserăm invitați fie pentru că eram uneori percepuți drept niște ciudățenii de neam, fie pentru cât de interesanți și puternici fuseserăm odinioară sau pentru că un editor își închiriase o casă pe plajă pe spezele unei companii de ceasuri de lux și voia să ne bombardeze cu informații despre o nouă oportunitate interesantă pentru ghidul nostru de cadouri din luna decembrie. Fiul redactorului de la Vanity Fair a preluat casa după moartea tatălui său, dar apoi fiul a fost expropriat din cauza unei acuzații de acțiuni ilicite la bursă, astfel că proprietatea a fost lichidată, Rachel a licitat și a cumpărat casa. Nu-i plăcea să le spună oamenilor despre partea cu lichidarea.

Toby parcă pe alee, iar copiii fugiră în casă. Un pescăruș zbură pe deasupra mașinii. Nu mai fusese acolo din seara în care ea a acceptat divorțul, în ianuarie. Se duseseră pentru weekend, chiar dacă era extrasezon, pentru că vizionau tabere pentru Hannah, care era interesată de o tabără de teatru de zi în Dix Hills, care ținea un eveniment al porților deschise; apoi s-a pornit viscolul, așa că au hotărât să rămână până luni. Făcuseră sex în noaptea aceea — una

dintre cele mai lipsite de bucurie și mecanice partide de sex din ultimii lor ani împreună. Trecuse un an de când Toby ceruse prima dată divorțul.

Solicitarea lui venise nu din furie, ci din iritarea golului pe care îl săpa în interiorul său faptul că se mințea pe sine. De fiecare dată când deschisese subiectul, era întâmpinat doar cu amenințări isterice din partea ei. Striga la el că nu avea să-i mai vadă niciodată pe copii dacă încerca s-o părăsească și că avea să rămână lefter.

— Dar de ce? întrebă el. Nu ai cum să fii fericită în felul ăsta.

Ea nu avea un răspuns. Doar continua să amenințe. El cedase, îngrozit și chiar mai trist. Dar, cumva, în timp ce ninsoarea cădea peste lucarna din dormitorul lor și era liniște într-un mod în care nu fusese niciodată liniște în timpul verii, o stare de pace a părut să o cuprindă. Stăteau întinși în liniște, aerul era rece, dar patul era cald, iar ea a spus, privind către tavan:

— Cred că ar trebui să divorțăm.

El s-a întors pe o parte ca să fie cu fața la ea, cuprins de o tandrețe sfâșietoare pentru lucrul pe care îl distruseseră, iar ei i-au curs lacrimi pe față și el le-a șters cu degetele mari.

— O să fie bine, i-a spus el.

Săptămânile și lunile care au urmat după acea noapte au fost printre cele mai fericite din căsnicia lor. Râdeau. Se simțeau bine împreună. Au văzut din nou un episod dintr-un serial de comedie care îi făcuse să râdă cu ani în urmă. Au ridicat amândoi din sprâncene și au tras adânc aer în piept pentru crizele de furie ale lui Hannah. S-au privit din nou în ochi unul pe celălalt când Solly a petrecut o zi întreagă încercând să rostească cuvântul sarcofag, amândoi străduindu-se să nu râdă. Trecuse mult timp de când avuseseră parte de intimitate în iubire. În ultimii ani, doar ura dintre ei avusese intimitate autentică, ceea ce însemna că atunci când se certau reușeau să spună cele mai precise lucruri crude pe care le extrăseseră de-a lungul anilor de experiență unul cu celălalt. El îi reproșa comportamentul matern extraordinar de schimbător; ea se lua de masculinitatea lui de parcă asta ar fi fost problema lor principală. Dar când nu se certau, intimitatea dispărea. Conversațiile lor erau atât de reci și distante, încât dacă le auzeai la un restaurant într-una dintre serile lor de întâlniri forțate, te-ai fi întrebat dacă se cunosc de mai mult de câteva săptămâni. Acum, intimitatea era restabilită. Rachel cumpără ceva pentru cină pe drumul spre casă atunci când află că el întârzia s-o înlocuiască pe bonă, chiar dacă cina era responsabilitatea lui. El coborî

să-i cumpere mâncare chinezească atunci când ea îi spuse că nu mai mâncase niște găluște bune cu pui de mulți ani. Uneori se țineau de mână, ceea ce nu mai făcuseră de ani de zile și ceea ce el și-a dat seama că era absolut contraproductiv, un lucru care îi făcea să regreseze. Era totul calm și cu asta a venit și sentimentul de ușurare pe care îl simțea în corp ca pe niște endorfine, îngrijorându-se că ar putea să-l confunde cu iubirea. Nu putea înțelege de ce, dacă puteau fi fericiți unul în prezența celuilalt în ultimele zile ale mariajului lor, de ce nu puteau fi fericiți cu adevărat?

Au hotărât să aștepte sfârșitul anului școlar ca el să se mute, însă el a început să-și caute un apartament încă din aprilie și, în cele din urmă, a găsit unul la cinci cvartale distanță către nord, la intersecția dintre Strada 94 și Lex. A cumpărat mobilă de pe internet. Cu fiecare document legat de închiriere pe care l-a semnat și fiecare buton de confirmare a comenzii pe care l-a apăsat, el s-a simțit ca și cum s-ar fi afundat într-un hău îngrozitor. Și fiecare e-mail de confirmare pe care l-a primit îl găsea pe fundul gropii, panicat și nesigur, până când, în cele din urmă, și-a comandat un set de vase emailate albastru-deschis de la Sur La Table, a apăsat pe „Confirmă comanda“ și nu a fost atât de rău, iar apoi a primit e-mailul de confirmare a livrării și, dintr-odată, s-a simțit foarte entuziasmat de acele vase. Rachel își dorise numai vase din inox, de parcă ea ar fi preparat măcar o singură dată masa, spunând că vasele acelea emailate albastru-deschis care îi plăceau lui erau prea extravagante și transformau locul în care se aflau într-un circ.

— Nu merge stilul de casă de țară șic aici, Toby, i-a spus ea. Urmărim mai degrabă un stil de mijloc de secol.

El își amintea o zi anume în care ea angajase un decorator („De fapt, sunt designer de interior“), o femeie care arăta ca un pinguin îndesat pe nume Luc și care venise să evalueze situația designului din apartamentul lor din oraș. Ea s-a uitat peste tot felul de cataloage împreună cu Toby și Rachel, stabilind curând că: (a) Toby nu avea deloc nici interes și nici vreo autoritate, fiind acolo doar pentru a-i împiedica pe copii să-i întrerupă; și (b) după o serie de întrebări fulgerătoare, stilul preferat al lui Rachel era cel modern specific mijlocului de secol.

— Ești o adeptă a stilului de mijloc de secol! a spus designerul, iar Rachel a bătut din palme la această revelație, ca și cum atunci ar fi descoperit de unde proveneau strămoșii ei, ca și cum s-ar fi gândit poate la treaba asta de când se născuse, fiind misterul vieții ei, pe care îl deslușise, în sfârșit. Acum toate celelalte lucruri din viața ei se puteau aranja de la sine.

— Şi totuşi îşi doreşte ca totul să fie nou, spuse Toby atunci, gândindu-se că era amuzant.

Rachel şi Luc au clipit încurcate uitându-se la el.

Ideea era că nu se gândea că se va mai simţi ca un musafir nepoftit vreodată. Ideea era că nu avea să mai fie nevoit vreodată să vadă un scaun Eames[12] care arăta de parcă ţi-ar putea distruge coccisul după o oră de conversaţie politicoasă. Ideea era că atunci când primise e-mailul prin care era anunţat că noile lui vase Le Creuset erau pe drum, aproape că s-a simţit în al nouălea cer. S-a gândit că se va simţi la fel în fiecare zi dacă va pleca din apartamentul lui Rachel definitiv. Aşa avea să fie tot timpul — o viaţă după condiţiile impuse de el, o casă şi o zi clădite în funcţie de alegerile lui. Acum, în timp ce se îndrepta spre uşa casei din Hamptons, mergând de-a lungul aleii cu pietriş, şi-a pus mâinile pe capetele copiilor săi, cu părul umezit şi lipicios din cauza proximităţii apei sărate. Şi-a dat seama că într-o oarecare măsură îi trecuse prin cap ideea că ea putea fi acolo — că ar putea deschide uşa şi ar putea s-o găsească, aşteptându-i. Nu ştia să spună de ce ar fi fost acolo: poate că era mahmură, poate că făcea sex cu vreun tip, poate că făcea sex cu vreo fată, poate că plângea în cada de baie, poate că era moartă în verandă. Doar că era acolo.

Dar aprinse luminile şi simţi că nu era nimeni în casă, îşi dădu seama că nu era acolo. Îşi spuse că oricum nu crezuse cu adevărat că ea era acolo. Şi totuşi de ce avea din nou acel sentiment de gol şi de trădare?

În noaptea aceea, a stat întins singur pe patul acela pentru prima oară şi a simţit cum îl cuprinde o stare de alertă: Ceva nu e în regulă. Ai probleme. Fleishman are necazuri. Patul, care costase 26 000 de dolari, şi salteaua, care costase 7 500 de dolari, îi legănau corpul ca şi cum ar fi fost mama lui. Stătea pe partea dreaptă, uitându-se la spaţiul gol şi vast unde cealaltă persoană ar trebui să fie. Un pat de dimensiuni California king[13] era excesiv de mare. Nu avuseseră nevoie de atât de mult spaţiu. Privi în sus pe lucarnă la stele şi se gândi la ceea ce era dincolo de atmosferă şi dincolo de stele în spaţiul vast şi infinit care îl făcea să fie şi mai mic decât era pe Pământ.

Telefonul lui scoase un sunet ca şuieratul de tren, semn că primise câteva mesaje, iar el se întinse să vadă de la cine erau. Era Nahid, cu ale cărei părţi ale corpului devenise atât de intim prin intermediul telefonului, încât nu putea să se împace cu gândul că încă nu se culcaseră împreună, ba chiar că nici măcar nu se întâlniseră. Simţi cum penisul începea să se întărească. Nu-i trecu prin cap o idee mai bună decât să se masturbeze în patul lui Rachel uitându-se la imaginile altor

femei — femei care voiau să-l satisfacă, femei care voiau să-i provoace plăcere. A adormit cu telefonul în mâna stângă.

Dimineață, le-a pregătit copiilor clătite dintr-un premix rămas de vara trecută, dar Hannah nu a vrut să mănânce. Voia doar să se întâlnească cu prietenii ei.

— Dar niciunul dintre prietenii tăi nici măcar nu s-a trezit încă, a spus el.

Fata a plecat în dormitorul ei.

Toby s-a dus în bibliotecă sau ceea ce le fusese vândută drept încăperea pentru bibliotecă, deși Rachel nu pusese niciodată vreo carte acolo, doar o canapea urâtă din piele verde și un televizor, și a stat jos ca să o sune pe asistenta lui Rachel, Simone. Telefonul sună o dată, apoi a intrat mesageria vocală. El s-a uitat lung la telefon timp de un minut. Era agitat. Doamne, de ce se temea? Du-te naibii, fricosule, s-a admonestat singur. Sună din nou. Și iar, semnalul sonor, după care a intrat mesageria vocală. A hotărât să scrie un mesaj.

Este o urgență. Răspunde la telefon.

S-a uitat lung la telefon. Nimic. Chiar când să plece din încăpere, i-a sunat telefonul.

— Bună, Toby, a spus Simone.

Părea înfrântă.

— Unde este? întrebă el.

— Ai spus că e o urgență?

— Este acolo?

Începu să analizeze toate variantele posibile.

— O poți ruga să mă sune înapoi? A întârziat cu zilele și eu am un caz dificil la spital și — este rândul ei. Este rândul ei, așa cum am fost de acord. Poate să-și bată joc de mine, dar nu poate să-și bată joc de copii.

— Dacă nu este nicio urgență, atunci…

— Simone. Copiii o aşteaptă. Unde este?

— O să-i spun.

Simone a închis. Cât de mult abuza Rachel de ea! Lucra la biroul lui Rachel de patru ani. De obicei, aşa ceva dura doar doi ani, însă Rachel îi spusese că Simone era o asistentă bună, dar era prea timidă şi drăguţă ca să fie lăsată de capul ei şi să devină agent junior.

— Deci o vei lăsa să creadă că va fi promovată într-o zi? întrebă Toby.

— Nu e ca şi cum aş fi minţit-o, răspunse Rachel.

Hannah plănuia să se vadă cu Lexi Leffer, cu Beckett Hayes, o fetiţă cu mutră de şoricel şi cu Skylar cutărescu, a cărei mamă o tot înscria la castinguri pentru spoturi publicitare. Au parcat în faţa cafenelei. Hannah îl anunţase deja că el. nu. va. merge. cu ea. înăuntru. şi că ea va avea nevoie de şaizeci de dolari (nu de cei douăzeci de dolari amărâţi propuşi de el), pentru că alţi copii primeau o sută de dolari şi desigur că ea îl va anunţa când trebuia să vină după ea, dar cum ar fi putut să facă acest lucru când era singura persoană de pe planetă fără telefon. Hannah nu deschisese încă uşa cafenelei când un grup de băieţi de vârsta ei au strigat-o pe nume. Hannah s-a întors, iar faţa ei a căpătat un aer simpatic şi senin. Şi Rachel putea să facă aşa ceva.

— Nu ştiam că vor fi băieţi pe aici, spuse Toby ca pentru sine.

— Poate că este doar o coincidenţă, zise Solly, în timp ce citea curiozităţile din cartea lui despre univers.

Toby stătu în maşină preţ de un minut, privind fix în faţa lui.

— Tată, tată, eşti bine?

Toby se uită în oglinda retrovizoare la Solly vreme de câteva secunde lungi înainte să audă cu adevărat întrebarea. Băgă maşina în viteză şi porni.

— Da, da, sigur că sunt bine. Mă gândeam doar la cină.

— Tată, ce este universul bloc?

— Teoria universului bloc? Unde ai auzit despre teoria universului bloc?

— Este în cartea mea.

— Dumnezeule, este destul de complicat. Bine, ești pregătit? Este o teorie din fizică. Este teoria conform căreia există universuri infinite în dimensiuni infinite, toate petrecându-se în același timp. Ca și cum, indiferent de ceea ce se întâmplă, acel moment există pentru totdeauna. Timpul nu este în viitor. Totul se întâmplă în același timp. Are vreo logică chestia asta? Adică nu prea are, dar totuși înțelegi?

— Adică asta înseamnă că exact acum orice s-a întâmplat în locul acesta în trecut se întâmplă în continuare?

— Da. La fel și pentru viitor. Sau pentru ceea ce considerăm noi ca fiind viitor.

— Atunci cum de nu putem vedea lucrul respectiv?

— Ei bine, putem vedea numai dimensiunea noastră. Creierului îi este dificil să conceapă așa ceva.

— Cum putem ști în ce dimensiune suntem?

— Suntem în toate, conform acestei teorii.

Solly s-a lăsat pe spate și a închis ochii, mușcându-și buza superioară cu dinții de jos.

— Ești bine, amice?

— Mă enervează.

— De ce?

— Nu știu. Totul se întâmplă tot timpul. Este atât de agitat.

— *Știu. Dar suntem responsabili doar pentru momentul prezent.*

— Dar totul este în momentul prezent!

— Însă nu poți controla totul, cu excepția momentului prezent.

— Dar toate variantele mele au nevoie să controleze prezentul lor.

— Și toate se pot descurca, spuse Toby și se întoarse. Este doar o teorie. Probabil că nu este adevărată.

Toby nu suporta să mai discute despre universul bloc. Nu voia să mai discute despre nicio teorie a vieții în care aspectul abordat nu era realitatea absolută. Nu mai putea suporta analiza atentă a regretului, a

altor șanse și a altor alegeri care l-ar fi putut lovi din plin dacă se gândea la ele. Alesese să trăiască fără regrete. Alesese să creadă că nu are nimic de regretat. A avut oportunități, dar a avut și valori. Întreaga lui căsnicie fusese în mod repetat pedepsit pentru onorarea valorilor sale, pentru faptul că se lăsase absorbit de vortexul dorinței cu oamenii din jurul său. Nu voia să se mai gândească la posibilități. Posibilitatea era o capcană.

Cu patru ani înainte, familia Fleishman fusese invitată la o petrecere de Anul Nou la cea de-a doua casă a lui Miriam și Sam Rothberg (deși oare cum poate decide cineva care este cea de-a doua casă dacă are patru?). Solly era prieten cu Jack Rothberg, iar Rachel mergea la pilates cu Miriam, care era în vârful ambițiilor de ascensiune pe scara socială a lui Rachel. Miriam era o Rothberg, ceea ce o făcea bogată și influentă, dar era născută Sachsen, ceea ce o transforma în cineva cu acces la bogăția echivalentă pentru două sau trei țări europene mai mici. Sachsen era familia care donase cei mai mulți bani către fondul de construcție a școlii, acesta fiind motivul pentru care numele lor apărea în cel puțin cinci locuri, precum și pe rechizitele pentru școală sau pe noua anexă a Muzeului de Artă Modernă.

Casa era în nord, în Saratoga Springs, lângă pista de curse. Cum ar fi putut Toby să o descrie? Arăta precum Monticello — întinsă și sprijinită pe coloane, cu două scări redundante în holul de la intrare. La exterior era nesfârșită; în interior era nesfârșită. Avea nouă dormitoare, îi spusese Rachel. Fiecare familie invitată avea propriul dormitor, ceea ce se dovedise a fi de fapt o suită de dormitoare — unul pentru părinți, unul mai mic pentru a fi împărțit de copii și o baie pentru întreaga familie. Erau invitate peste douăzeci de familii, cu toate astea, iar Sam Rothberg însuși aranjase ca acelea care nu mai aveau loc în interiorul casei lor să fie cazate la un hotel istoric luxos din apropiere.

— De ce noi suntem cazați în casă și nu la hotel? dori Toby să știe în timp ce se îndreptau spre destinație.

Rachel, de la volan, ridică din umeri.

— Cine știe?

— Mi se pare ciudat că am meritat statutul de a sta în casă.

— Probabil în așa fel încât copiii să se poată juca? Și, ah, unii oameni mă plac, Toby.

Toby privi drept înainte. Cel puțin, la hotel ar fi putut să aibă parte de o pauză de la interacțiunea cu acei oameni. L-ar fi putut duce pe Solly la o

plimbare în natură sau ar fi putut să evite o masă cu toată lumea. În schimb, au fost cazați într-o cameră care avea un pat cu baldachin și pereți tapetați, toate realizate în stilul delicat Queen Anne. Toby lăsă jos bagajele și se gândi la faptul că acel weekend urma să fie neiertător.

Dimineața următoare, la micul dejun, Sam îl întrebă pe Toby dacă voia să-i ducă pe copii la bowling în oraș. Toby căută rapid prin mintea sa un mod de a spune nu, dar se uită către Rachel, care îl implora din sprâncene.

— Sigur, spuse el.

La pista de bowling, mâinile gigantice ale lui Sam au ales o minge marmorată roșie și au azvârlit-o în aer, astfel încât aceasta să poată ateriza pe pista alunecoasă ca o lebădă și să înscrie, da, a treia sa lovitură. Sam era înalt chiar și după standardele obișnuite și părea că are tot părul în cap, dar la tipii blonzi nu poți fi niciodată sigur. Avea ceea ce părea să fie o bărbie puternică, dar și un prognatism mandibular, ceea ce însemna că poate totuși bărbia lui nu era chiar așa de puternică, ba nu era prea bine conturată deloc. Când râdea, mandibula lui făcea o mișcare paralelă în sus și-n jos, ca la o marionetă. Se așeză lângă Toby în timp ce Jack se ridicase ca să înscrie a doua lovitură. Spuse:

— Ești încă la spital? Căutăm pe cineva care să conducă programul nostru pentru marijuana.

— Fendant se apucă de cercetări pe marijuana?

Sam râse zgomotos.

— Dumnezeule, nu! Căutăm pe cineva care ar putea să conducă o divizie nouă, importantă. Aceasta va fi dedicată demontării miturilor despre terapiile alternative, reamintind lumii că medicamentele sunt cele mai bune. Se vehiculează multă informație greșită. După cum sunt sigur că știi.

— Nu știu, spuse Toby. Văd mulți pacienți oncologici care beneficiază de pe urma marijuanei și a acupuncturii…

— Nici nu vreau să încep să vorbesc despre acupunctură, spuse Sam.

— Nu mă refer la vindecare. Dar la ameliorare, da.

— Fie cum zici tu. Dar cea mai bună ameliorare nu este un leac?

Toby se gândi la Bartuck, a cărui față era [emoticon cu ochi sub formă de semn al dolarului] și care era foarte agresiv în privința granturilor și a fondurilor de investiții. Îl dezgusta pe Toby, dar ce putea face? Acel tip de lăcomie era esențială pentru a-i permite lui Toby să-și facă slujba — nu ar fi existat nicio slujbă fără așa ceva. Era loc pentru toată lumea din domeniul medical. Înțelegea acest lucru. Dar așa ceva era cu totul nou. Cel puțin, Bartuck trebuia să se prefacă interesat de tratarea pacienților; cel puțin, Bartuck, la un moment dat, chiar tratase oameni! Noutatea era faptul că se afla în aceeași încăpere cu o persoană care era, într-un mod atât de transparent, dezinteresată de vindecarea oamenilor și interesată, la fel de transparent, de zădărnicirea progresului.

— Sunt doctor, spuse Toby. Fac ce e mai bine pentru pacienți.

A sperat că asta va pune punct conversației înainte ca Sam să menționeze un număr, dar speranța este pentru idioți. Toby s-a ridicat ca să arunce mingea de bowling. Nu a înscris niciun punct.

— Poziția este de șef al unei noi divizii, Toby. Ai putea să faci cam un milionaș fără bonusuri. Ai gestiona o întreagă echipă. Un program de lucru grozav. Tot tacâmul.

Toby a încercat să-și imagineze cum era să fii într-o relație atât de intimă cu banii încât să-i poți denumi cu porecle.

— Sună bine ce spui, dar nu este pentru mine, pur și simplu.

— Rachel a spus că n-o să fii de acord cu oferta. Ți-am zis oare și de bonusuri? Programul? Avem o cabană în Zermatt pe care ai putea să o folosești la schi. Fiecare persoană din zona de management primește o cheie. Vorbesc serios.

— Când ai discutat cu Rachel despre asta?

Era rândul lui Sam să arunce mingea de bowling. A mai dat o lovitură și, când s-a întors, Toby a vrut să-i pună din nou întrebarea, dar nu s-a putut gândi la un mod de a se repeta fără să pară panicat sau paranoic.

Toby a jurat să nu abordeze subiectul cu Rachel până nu se întorceau în oraș. Nu exista niciun loc separat în care să poată discuta acolo, iar el știa că îi va fi greu să mimeze că lucrurile erau în ordine la cină de îndată ce Rachel ar fi început să-i spună lucruri îngrozitoare despre cariera lui.

Dar Rachel avea alte planuri. Era noaptea de Revelion, chelnerii îmbrăcaţi în negru şi alb serveau hors d'oeuvres şi şampanie, iar Toby stătu pe o canapea singur până aproape de ora 11, când Solly a venit să se aşeze cu el pentru o clipă şi a adormit în poala lui. El l-a dus pe Solly sus în pat, întrebându-se dacă ar putea scăpa adormind alături de copil, dar Rachel i-a urmat la etaj.

— Ei bine, şopti ea, am tot aşteptat să aflu.

— Ce să afli?

— Despre ce ai discutat cu Sam?

— Ştii despre ce am discutat. Aţi complotat şi aţi pus la cale asta pe la spatele meu.

— Complot! E un cuvânt prea mare pentru ce am făcut. Sam a pomenit despre asta acum câteva săptămâni. M-am gândit că s-ar putea să-ţi placă oportunitatea!

— De fapt, este exact opusul unei oportunităţi. Este antiteza a ceea ce fac eu. El vrea ca eu să conduc o divizie care încurajează oprirea modalităţilor legitime de tratare a pacienţilor bolnavi.

Rachel s-a aşezat pe pat, uitându-se în sus către el.

— Ştiu. Dar tu eşti foarte bun în munca ta. Ar trebui să fii recompensat. Ar trebui să iei o pauză de la tot acel malaxor.

— Nu am nevoie de o pauză de la munca mea. Munca mea nu este un malaxor.

— Vezi că ţipi, a spus ea printre dinţi. Nu mă face de ruşine.

— Ce ar fi să nu mă faci tu de ruşine? Prin faptul că insinuezi că am atât de puţină integritate…

— Integritate? Crezi că insistând să-ţi păstrezi slujba când ai o oportunitate concretă — de a-ţi creşte salariul de patru ori şi de a ne face vieţile mai bune — înseamnă integritate? Faptul că eu mă dau de ceasul morţii ca tu să te poţi ocupa de ceea ce doreşti în loc de ceea ce trebuie să faci se numeşte integritate?

— Care este problema aici? Eu sunt pe deplin…

— Eşti încă medic specialist.

— Sunt medic specialist pentru că-mi place să lucrez cu pacienţii.

— Ai risipit cu totul bursa aceea…

— Iisuse Hristoase! Din nou, bursa.

Rujul ei, rujul ei întotdeauna roşu îi ajunsese cumva pe dinţi. O făcea să arate ca o nebună de la metrou.

— Eşti atât de prins în povestea asta cum că tu eşti cel bun şi toţi ceilalţi sunt răi. Nu este un lucru rău să vrei bani. Nu este un lucru rău să ai un gram de ambiţie. Nu este un lucru rău să munceşti din greu pentru a-ţi face familia fericită.

Solly apăru în pragul uşii, frecându-şi ochii.

— De ce vă certaţi?

Rachel se ridică în picioare.

— Du-te înapoi în pat, dragule, nu-i nimic.

— Pentru ce vă certaţi?

— Du-te la culcare.

Toby se ridică în picioare fără să spună un cuvânt, îl luă pe Solly de mână şi-l conduse înapoi în pat, unde se întinse alături de el, cu faţa spre copil. Îşi puse mâna pe obrazul lui Solly, iar băiatul răspunse punându-şi şi el mâna pe obrazul lui Toby.

— Vreau să mă fac doctor când voi fi mare, tată.

— Vrei?

— Vreau să am pacienţi şi să-i fac bine.

— O să te descurci de minune. Hai, somn uşor!

Puţin mai târziu, uşa se deschise, iar Toby o simţi pe Rachel clocotind în prag. Ţinu ochii închişi, prefăcându-se că dormea.

O săptămână după aceea, din senin sau poate că nu, Rachel a decis că nu mai putea trăi pe Strada 72 în apartamentul lor perfect onorabil cu trei dormitoare şi ceea ce Solly considera a fi cel mai frumos lift din New York. A început să caute, de una singură, un apartament nou. O lua pe Hannah cu ea, iar Hannah povestea în timpul cinei că ceea ce văzuseră

fie nu avea antreu, fie că ușa de la bucătărie se deschidea direct în camera de zi, fie că nu exista niciun spațiu suplimentar pentru depozitare sau că nu avea parcare, sau că avea numai o cameră de zi și nicio altă cameră pentru hobby.

La momentul acela, se ridica o clădire nouă pe Strada 75, la intersecție cu Third. De asemenea, se ridicau clădiri noi pe Străzile 86 și 79 — toate din sticlă și metal cu reclame afișate pe schelele lor despre facilități, terenuri de tenis, spa-uri, centre comunitare și despre cât de grozavă și luxoasă putea fi viața. Erau exact ceea ce își dorea Rachel, dar ea nu le voia. Rachel era mai interesată de clădirea de pe Strada 75 care nu avea facilități. Era o construcție nouă făcută să arate precum clădirile în vechiul stil art deco — clădirile vechilor bogătași în care locuiau prietenii lor mai avuți. Avea arcade din bronz, acoperișuri înalte, uși din metal și urma să se numească Golden. Soții Fleishman au mers să o vadă într-o seară, după cină.

— Nici măcar nu este deschisă oficial pentru vizionări, dar Sam Rothberg îl cunoaște pe dezvoltator și ne-a aranjat să o vedem mai devreme, a spus Rachel.

— Nu știu de ce avem nevoie de ceva atât de mare, i-a răspuns Toby.

— Nu este mare. Este mărimea obișnuită pentru o familie de patru persoane.

— Clădirile alea moderne sunt mult mai drăguțe. Au piscine.

— Avem clubul pentru asta. Iar eu nu-mi doresc să trăiesc printre atât de multă sticlă. Este de modă veche și foarte romantic aici.

— Poate că au o sală de sport aici, a spus Hannah.

— Nu au, a răspuns Rachel, uitându-se la cornișele decorative din apartament.

— De unde știi? întrebă Toby.

Încă nu se întâlniseră cu agentul imobiliar în apartamentul pentru prezentare.

Rachel se opri pentru o clipă.

— L-am întrebat pe Sam.

— Ai mai văzut locul ăsta?

— Sigur că nu. Cum aș fi putut?

El era destul de sigur că mințea.

Au luat apartamentul trei săptămâni mai târziu. Toby nu a fost întrebat. A fost doar informat. Era pedeapsa lui pentru că nu acceptase slujba de la Fendant. Bine, și-a spus el, în timp ce ajuta la etichetarea cutiilor pentru mutare, atâta vreme cât asta înseamnă că suntem chit.

Acum Toby se afla în vechea lor casă, casa lui Rachel, cu mașina pornită pe alee.

— Tată? întrebă Solly.

Toby clipi. Nu avea idee cum ajunsese aici. Crezuse că erau chit, dar nu fusese așa. Niciodată nu aveau să fie chit. Când avea șaptesprezece ani a fost implicat într-un accident de mașină cu autoturismul Volvo al părinților săi. În următoarele trei zile, nu se putea gândi decât la: cum ar fi fost dacă aș fi plecat fix cu un minut mai devreme? Cum ar fi fost dacă nu m-aș fi oprit ca să pun benzină? Îl înnebunea și, mai mult decât atât, nu mai conta. Nu mai conta pentru că nu era realitatea pe care o trăia. Cum ar fi fost dacă ar fi acceptat slujba aceea? Sau dacă ar fi fost măcar dispus să discute despre asta? Cum ar fi fost dacă laboratorul lui ar fi prosperat, iar finanțarea ar fi fost reînnoită? Cum ar fi fost dacă nu ar fi mers niciodată la petrecerea unde o întâlnise pe Rachel? Care era scopul acestor întrebări? Vedeți de ce nu a mai vrut să vorbească în continuare despre universul bloc? Pentru că undeva, într-unul dintre ele, el era în continuare un idiot lipsit de speranță care nu avea idee despre ceea ce urma.

Ziua următoare petrecută în Hamptons fu cuprinsă de o lentoare chinuitoare, cu Hannah care îl zorea către diverse destinații unde să o conducă, negociind apoi prin mesaje trimise de pe telefonul unei prietene pentru a obține permisiunea de a rămâne mai mult timp și de a face mai multe. A dus-o pe Hannah la întâlniri cu alte fete. L-a dus pe Solly pe plajă ca să adune pietre. A sunat la spital. A primit apeluri de la spital.

Toby și Solly stăteau lângă piscină pe șezlonguri mult prea scumpe în timp ce Solly se juca Minecraft pe iPad-ul său. Toby a privit îndelung către apa în care se reflectau razele soarelui până când și-a dat seama că i-a ajuns, gata, se săturase. Și-a scos laptopul și a căutat numele avocatei pe care o cunoscuse cu doi ani în urmă, când își dăduse seama

că voia să divorțeze, știind că toate proprietățile lor erau susținute de venitul lui Rachel. Avocata, o femeie de aproape șaizeci de ani care se mai ocupase de divorțul altui doctor de la spital, îi spusese că ar putea intenta divorțul, dar a afirmat că în momentul în care banii lui Toby aveau să se termine, el nu avea altă opțiune decât să achieseze la toate pretențiile ei, dacă nu cumva stresul de a ști că „resursele“ lui erau mai limitate decât ale ei nu îl forța să consimtă chiar mai devreme.

— Până și oamenii pe care îi considerăm îngrozitori tind să fie rezonabili, spuse ea.

— Mda, nu sunt chiar așa de sigur în privința asta, răspunse Toby.

L-a taxat cu șapte sute cincizeci de dolari pentru acea conversație de patruzeci și cinci de minute.

— Medierea este mult mai umană pentru amândoi. Dacă ea oferă așa ceva, eu aș accepta. Vei avea nevoie de bani pentru o casă nouă, în cazul în care nu obții o pensie alimentară din partea ei.

Dacă lunile unei existențe pașnice care mimau o căsnicie l-au făcut pe Toby să se îngrijoreze ca nu cumva inerția celor aproape cincisprezece ani să-l facă să-și dorească să mai facă o încercare, întâlnirile lor pentru mediere care aveau loc de două ori pe săptămână l-au vindecat de o astfel de îngrijorare. În cadrul acelor întâlniri Rachel emitea niște pretenții brutale. Voia casele și voia BMW-ul și voia acțiunile și biletele la Knicks — de ce Dumnezeului ar fi putut să vrea bilelele la Knicks? — și calitatea de membru la club, chestie pe care el oricum o detesta, și totuși... Avea atât de multe și voia să le păstreze pe toate. Voia să-l priveze pe tatăl copiilor ei de orice urmă a ultimilor cincisprezece ani. Dar asta nu a fost partea cea mai rea. Partea cea mai rea din toată povestea, pe lângă toate celelalte părți rele, a fost că l-a pus pe Toby în postura de a se gândi cu adevărat la ceea ce-și dorea el.

Singurul mod în care el a supraviețuit în mariajul său, cu o soție care, pe lângă faptul că obținea de vreo cincisprezece ori mai mult decât salariul său destul de bun de medic, și care, în momentul în care l-a depășit pe contorul câștigurilor, a devenit complet dezgustată de abilitatea lui de a face bani, a fost faptul că el făcea mare tam-tam legat de toleranța sa scăzută față de avantajele pe care le aduceau banii. I-a îngăduit lui Rachel să cumpere casa din Hamptons, i-a îngăduit să cumpere apartamentul monstruos de noi îmbogățiți/de falși vechi bogătași de la Golden, el i-a permis să cumpere o mașină decapotabilă. Niciodată nu și-a îngăduit să conștientizeze că lucrurile lui Rachel deveniseră lucrurile lui, chiar dacă el doar gusta din existența lor. Nu el le cumpărase, dar erau și ale lui. Iar acum ura medierea pentru că dacă își

dorea orice din aceste lucruri, dacă își cerea drepturile față de oricare dintre ele era ca și cum ar fi fost de acord cu faptul că îi produceau plăcere și lui, că se bucura de pe urma lor. Bine, și-a spus el cu fiecare mică concesie. Ia totul, ia totul.

Când a fost copleșit de situație, Frank, mediatorul, care avea păr doar deasupra urechilor și purta gulere șal, a spus:

— Haide să luăm o pauză, Toby.

Nu-l deranja pierderea lucrurilor. Mașina, casa din Hamptons și clubul puteau să dispară din viața lui peste noapte, iar el avea să se adapteze, având în vedere că oricum nu fusese niciodată menit să fie un om bogat. Dar acum era tratat ca o femeie casnică care se ocupase cu îngrijirea copiilor, iar Frank îi spusese să lupte pentru ceea ce i se cuvenea, așa cum probabil că le spunea și femeilor casnice să se lupte pentru ceea ce li se cuvenea. Și Frank avea dreptate. I se datora ceva și lui. I se datora ceva pentru faptul că îi îngăduise să-i îngenuncheze cariera prin insistențele ei de a-i fi permis să lucreze până târziu, de a mai da un ultim telefon și gata, am terminat. I se datora ceva pentru faptul că fusese tratat drept ceva minor și exclus. I se datora ceva pentru faptul că fusese nevoit să tremure în umbra ei în toți acei ani, pentru faptul că fusese făcut nefericit, pentru faptul că fusese obligat să se certe până în pânzele albe în fiecare seară. Părea furios? Nu era furios. Pur și simplu, explica cum stăteau lucrurile.

Ce încerca Frank să spună de fapt era că nu exista niciun mod în care el ar fi putut obține ceea ce își dorise înainte de toate, adică un mariaj fericit. Era evident că nu avea să obțină niciodată vreo scuză sau înțelegere față de felul în care relația lor eșuase. În cazuri precum acesta, compensarea materială era singura speranță. Frank știa acest lucru. Văzuse asta de atâtea ori. Trebuie să accepți bunurile pentru că sunt singurul lucru care te va consola atunci când îți vei da seama că orice altceva este pierdut. Dar Toby nu găsea în el resurse să lupte. Era prea umilitor să cerșească lucruri pe care nu le-a vrut niciodată, în primul rând. A te obișnui cu ele și a te bucura de ele nu înseamnă că ți le-ai și dorit, nu-i așa?

Medierea s-a sfârșit și apoi au fost din nou implicați avocații, dar nu cei specializați pe problema divorțului. De această dată era vorba de cei care se ocupau de documente și de notari, care semnau acte pentru scoaterea numelui de pe proprietăți, de parcă el ar fi avut vreo pretenție, ceea ce era și mai degradant, de parcă după toate astea nu se puteau despărți ca niște persoane care aveau încredere unul în celălalt — de parcă el ar fi putut fi cineva atât de disperat după bani încât să

rămână cu forța în apartamentul ei sau s-o dea în judecată pentru mașină. Era doar un amărât de doctor, până la urmă. Un amărât de doctor care, apropo, câștiga mai bine de un sfert de milion de dolari, da? Mulțumesc.

Expiră zgomotos ca o șalupă. Nu-și putea face curaj să ia legătura cu niciunul dintre prietenii lui Rachel ca să-i întrebe dacă știau ceva de ea. Era ceva în legătură cu asta atât de stânjenitor, încât nu putea suporta ca altcineva să știe. Da, divorțul era urât și oamenii înțelegeau asta, dar a fi abandonat de soția de care te-ai separat deja părea mult prea umilitor pentru el, chiar și după certurile publice, aparițiile tensionate de la petreceri și momentele în care ea îl lua peste picior în mod deschis pentru lipsa lui de sofisticare. Lipsa lui de sofisticare. El. Nu era sofisticat. El. El, care îi citea pe finaliștii Pulitzer și avea abonament la nici mai mult, nici mai puțin de patru muzee; el, care căuta prin Time Out în fiecare săptămână noi evenimente culturale, care făcea donații pentru conservarea Central Park, propunea spectacole de operă, concerte de violoncel și compania de teatru Mummenschanz?

Deschise o nouă fereastră pe computerul său și se autentifică pe contul bancar pe care îl avusese comun cu cu Rachel. Își separaseră conturile după ce le spuse Frank să o facă, Toby transferându-și depozitul direct către un cont nou deschis la banca de la colțul clădirii în care se afla noul său apartament. Calculatorul său se conecta încă automat la vechiul cont totuși, iar el s-a gândit că ar putea descoperi unde se afla și ce făcea Rachel dacă vedea unde își cheltuia banii. A deschis pagina și a dat click pentru a se autentifica în cont, dar în fața lui a apărut o fereastră pe care scria că introdusese greșit parola sau numele de utilizator. Încercă din nou. Aceeași fereastră, pe care era scris că mai avea două încercări înainte de blocarea contului. Mai încercă o dată, iar de data aceasta pe ecran apăru scris că mai avea o singură încercare. Încercă folosind una dintre cărțile sale de credit; același rezultat.

Își închise calculatorul și se consolă printr-un simplu „Du-te naibii, Rachel“ rostit în mintea lui. Terapeuta sa, Carla, era convinsă că un monolog interior putea fi toxic și că un „Du-te naibii, Rachel“ interior nu putea rezolva atât de multe probleme pe câte crea — probleme care erau toate ale lui, nu ale ei, apropo. Dar du-te naibii oricum, Rachel, se gândi el. Era ca un pahar cu apă răcoritoare.

Seara, continuă să primească mesaje de la Nahid și, cu fiecare fotografie care înfățișa un mamelon/o buză/o parte din abdomen și avea dublă

semnificație, el se gândea la cât de nebună era lumea, fiindcă se afla într-un vortex profund și chinuitor de anxietate întrebându-se unde naiba era soția lui — un vortex pe care îl traversa zâmbind ca să nu le dea de bănuit copiilor — și făcea schimb de mesaje cu o femeie pe care nu o cunoscuse niciodată, ca și cum totul ar fi fost al naibii de bine. Se minună pentru a mia oară în vara aceea cum o persoană poate fi nefericită și dezorientată, dar și excitată și entuziasmată, toate în același timp. Ce capodoperă este ființa umană!

În timpul zilei, privea plaja și se gândea la universul bloc al micii fâșii de pământ din fața casei lui. În universul bloc, el era acolo, cu șase veri în urmă, în ziua în care se hotărâseră să cumpere casa aceasta și ducea copiii la nisip, în timp ce Rachel a vorbit cu agentul imobiliar și apoi a venit afară, s-au îmbrățișat și s-au sărutat, iar el s-a gândit la acele cărți ale lui Syd Hoff pe care le citea, de obicei, copiilor, mai exact la cea despre foca Sammy. Foca Sammy pleacă de la grădina zoologică ca să exploreze lumea, merge la școală, merge la restaurante și totul este bine, nimic semnificativ, până când, în cele din urmă, în cada de baie, își spune: „Ah, acesta este locul!“ Și acesta a fost gândul pe care Toby l-a avut în acea zi pe plajă: Ah, acesta este locul! Poate că și ea a simțit același lucru în acel moment și s-au sărutat. Iar apoi, în următorul cadru al universului bloc, el se juca frisbee pe aceeași plajă cu Hannah, gândindu-se din nou — A, ăsta este locul! —, iar Rachel a apărut și a strigat la ei că se umplu de nisip după ce făcuseră duș și înainte să iasă la cină.

Hannah fusese invitată acasă la o prietenă vinerea, iar Toby l-a luat pe Solly și a dus-o acolo. Mama fetei, Roxanne Hertz, care avea gura mică și părul platinat și aranjat în stilul indie rock al anilor ’70, a încercat să afle de la Toby cum se făcea că el era în Hamptons, când, conform informațiilor pe care le adunase pe durata verii, Rachel era cea care păstrase casa.

— Credeam că Rachel ar fi trebuit să fie cu ei săptămâna asta, spuse Roxanne.

— Trebuia, dar a fost nevoită să plece din oraș pentru puțin timp, spuse Toby.

Roxanne rămase tăcută. Clătină din cap, înainte și înapoi, dintr-o parte în alta, ca un metronom, dar era ceva hipnotizant la acest gest care l-a făcut și pe el să-l reproducă. Nu, trebuia să fie puternic. Își îndreptă capul.

— Deci, spuse el, cum a fost vara asta pentru voi?

Ea zâmbi forţat, trădând o milă mizerabilă.

— Trebuie să fie foarte greu pentru voi toţi în momentele astea. Schimbarea este dificilă. Întotdeauna zic asta.

— Așa e.

El strânse buzele ca să se abţină de la a mai spune ceva. Roxanne urma să piardă acest joc.

Părea să înţeleagă faptul că pierduse şi acceptă.

— Ei bine, ştii cum sunt noile relaţii. Sunt sigură că va reveni totul la normal.

Doamne, de ce nu se mai termină povestea asta? De undeva de pe hol, a apărut fiul lui Roxanne, Max, care era în clasa a treia.

— Oh, bună, Max, spuse Toby. Solly este în maşină. Vrei să-l saluți?

Max o privi pe Roxanne. Ochii acesteia îl priviră fulgerător pe fiul ei, mânioşi.

— Du-te să-l saluţi.

Apoi, către Toby:

— De ce nu-l aduci pe Solly înăuntru ca să stea aici puţin? El şi Hannah pot rămâne la cină. Ea şi Brielle au multe să-şi povestească!

Femeia zâmbi binevoitor, ceea ce îl irită puţin, pentru că gestul ei implica faptul că lui îi era greu să aibă grijă de copii (fals) sau că suferea în mod evident (bine, adevărat). Toby spuse că îl va întreba pe Solly, ieşi afară, unde aşteptă un minut înainte să-l scoată pe Solly din maşină şi să-i spună că era timpul pentru o întâlnire cu Max.

— Îmi poţi trimite un mesaj când vrei să vină acasă, îi spuse Toby lui Roxanne.

— Hannah tot nu are încă telefon? întrebă aceasta. Toby, fata are nevoie de telefon!

Spuse ultimul lucru ca o parodie sau ca şi cum ar fi imitat ceva, ca şi cum ar fi folosit vocea lui Groucho Marx. El îşi aminti că Rachel spusese cândva despre Roxanne că putea să se confrunte cu oamenii sau să ceară ceva doar dacă folosea o voce ciudată.

— Va primi unul de ziua ei.

Îi mulţumi lui Roxanne, îi zâmbi şi îi spuse că-i va întoarce favoarea data viitoare.

— Nu este nicio favoare! spuse ea pe când el se îndepărta. Ne place foarte mult să-i avem pe copii aici!

El se urcă în maşină şi privi drept înainte. Roxanne spusese „relaţii noi". „Relaţiile noi sunt dificile", ceva de genul acesta. El încuviinţase şi zâmbise la vorbele ei, fiindcă păruse o simplă expresie a îngrijorării ei, iar el nu-şi dorea decât să plece de acolo cât mai repede. Dar acum acea frază îi răsuna în cap. Relaţii noi? Primea informaţii noi? Maşina devenise dintr-odată insuportabil de încinsă şi el îşi dădu seama că nici măcar nu pornise motorul.

În timp ce conducea cu 40 de kilometri pe oră, viteza permisă în zona Dune Road, el se gândi cum Roxanne, care nu era extrem de apropiată de Rachel, ştia că ea ar fi trebuit să fie acolo în săptămâna aceea. Ele planificaseră ca fetele să petreacă ceva timp împreună. Poate că noua relaţie dintre Rachel, care era acum o mamă singură, şi fiica ei era dificilă? Sau cea dintre Rachel şi Toby? Sau cea dintre Toby şi Hannah? A întors acest scenariu pe o mie de părţi înainte de a-şi da voie să se întoarcă şi să accepte cea mai evidentă implicaţie a lui Roxanne: faptul că rezervorul clocotind de mânie, plin de gheaţă şi cruzime al lui Rachel fusese penetrat până la stratul său cel mai adânc de un altul. Nu doar că Rachel plecase, ci că plecase cu un bărbat. Bietul nenorocit, se gândi Toby.

Dar i se zbârli părul pe el: se întâmpla ceva real acolo. Faptul că legătura dintotdeauna subţire şi fragilă pe care ea o avea cu ei se rupsese în sfârşit, iar ea plutea în spaţiu pe undeva — undeva, dar unde? Ea nu-i mai răspundea. Nu-i mai răspundea deloc. Simţi cum îl cuprinde panica. Ea devenise acum ca o problemă a urechii interne, ceva ce îi afecta echilibrul. Propriocepţia lui nu mai funcţiona. Nu ştia cum să se simtă în privinţa ei pentru că nu mai ştia încotro să-şi direcţioneze ţinta. Nu ştia unde era ea şi nu mai ştia de ce era capabilă.

Trase pe aleea pentru maşini. Casa părea letală. Înăuntru era gol şi liniște, iar el rămase nemişcat pentru o clipă în prag. Când era mic, devenea extrem de speriat dacă era întuneric şi părinţii şi sora lui dormeau. Dacă era nevoit să se ridice să bea apă sau să meargă la toaletă, se deplasa cât de repede putea, murmurând ceva către sine în tot timpul ăsta, astfel încât să nu poată auzi niciodată cu adevărat liniştea. Îi era frică dacă era prea multă liniște, putea auzi ce era în spatele liniștii — fantome care gemeau sau orice altceva. Nu voia să

știe. Dar acum, stând în casa fostei sale soții, era curajos. Încerca să rămână cât mai calm posibil, gândindu-se că dacă era suficientă liniște, ea ar fi putut apărea cumva. A rămas așa cinci minute bune, stând pur și simplu în liniște. Apoi, și-a scos hainele exact acolo, în camera de zi, a ieșit afară și a sărit dezbrăcat în apa strălucitoare din piscina casei în care, practic, intrase prin efracție.

S-a făcut duminică dimineața și Toby știa că traficul va fi din ce în ce mai aglomerat într-un weekend ca acesta (trebuie să fi fost cel puțin în parte cauza fricii care se instalase în el, nu-i așa?), astfel că a împachetat totul, detestându-se pentru cât de meticulos curățase bucătăria și făcuse paturile, pornind spre casă.

— Unde mergem acum? întrebă Solly în timp ce se deplasau prin Queens Midtown Tunnel. Putem să luăm cina la Tony's?

— Haideți să mergem la EJ's, spuse Toby.

EJ's era un local de tip cantină care nu era tocmai cantină, de pe Third Avenue, unde serveau clătite cu douăzeci de dolari.

— Micul dejun la cinăăăăă! strigă Solly.

Toby se uită la Solly în oglinda retrovizoare și văzu din nou cât de ușor era să-l facă fericit. Hannah privea încruntată pe geam cu brațele încrucișate. Toby spuse:

— Dar înainte vom merge să-i cumpărăm surorii tale un telefon.

Se uită încă o dată în oglinda retrovizoare și o văzu pe Hannah revenind la viață, afișând ceva ce arăta din nou precum iubirea. Era o iubire ieftină, cumpărată cu bani murdari, dar nu îi păsa. Accepta și așa ceva.

După aceea, Toby a crezut că-și va petrece seara arătându-i lui Hannah cum să folosească telefonul, dar desigur că ea știa deja. Avea și cont pe Instagram, iar Toby și-ar fi dorit să se sfătuiască cu cineva dacă era un lucru bun ca un copil de unsprezece ani să aibă așa ceva, dar Rachel nu era niciodată disponibilă pentru asemenea discuții, chiar și atunci când știa unde se afla. Toby a început s-o urmărească pe Hannah pe Instagram, iar postările ei transmiteau întotdeauna un deficit de încredere. Tânjeau după complimente. Le implorau în moduri care erau false. Toate acestea l-au făcut să-și dorească să o ia în brațe, să o legene și să-i cânte ca să adoarmă.

Primi un mesaj nou de la Nahid, care întreba dacă urmau să se întâlnească, în sfârșit. Femeia purta un colier din mărgele aurii în fotografia care însoțea întrebarea. Niciodată nu trimitea fotografii cu fața ei, dar aceasta îi cuprindea, cel puțin, gâtul și o parte din obraz. Colierul atârna de gâtul ei, împrăștiindu-se spre sânii ei și lângă breteaua din dantelă a unui sutien alb. La naaaaaiba!

Copiii sunt încă la mine, îi scrise el.

Ca răspuns ea i-a trimis un mesaj cu o animație cu Alejandra Lopez plângând, o scenă din Presidentrix, musicalul Alejandrei, care câștigase Premiul Pulitzer, despre Edith Wilson, care condusese în secret țara după ce soțul ei, Woodrow Wilson, suferise un atac vascular cerebral. Animația o reprezenta rupând la propriu, într-un mod sfidător și nefericit, Tratatul de la Versailles în timp ce suspina lângă patul soțului ei.

Alejandra fusese clienta lui Rachel. Un semn prevestitor, ar fi vrut Toby să-i răspundă.

Avea să anuleze din nou întâlnirea cu Nahid. Nu i se părea în regulă să-i lase pe copii exact acum. Avea să anuleze întâlnirea cu ea. Dar s-a uitat din nou la fotografie și... la naaaaiba! Partea din el care putea gândi clar era capabilă să gândească, de asemenea, într-un mod furios și excitat. Și acea animație — trimisă aproape ca o reamintire a faptului că Rachel era în continuare implicată foarte mult în fiecare mișcare a lui. Nu. Nu putea accepta acest lucru. Indiferent unde era Rachel, indiferent ce făcea, nu se va mai amesteca în viața lui.

Îi scrise înapoi că da, se vor întâlni în sfârșit. Ea avea cum să vină ziua următoare? Se pare că putea.

El: Pot să te duc la noul local franțuzesc de pe Third? Pot să te duc la vechiul local franțuzesc de pe Lex?

Ea: [emoticon cu demonul mov]

El: Demonul mov înseamnă Third? Sau Lex?

Ea: Ce spui de pur și simplu acasă la tine?

Iar în capul lui, la foc continuu:

Doamne Sfinte, da

Oare o să mă jefuiască?

Du-te naibii, Rachel!

Nu există un alt lucru precum sexul obținut atât de ușor.

Acela era gândul care îi rămase în minte. Pur și simplu, nu este. Avusese parte de sex cu femeile de îndată ce a ieșit la întâlniri cu ele. Le-a vorbit murdar și a sfârșit prin a face sex la telefon sau prin FaceTime. Dar nu fusese niciodată invitat să facă sex atât de evident și direct. Oare era prostituată? Oare era o escrocherie? Și-a dat seama că nu-i văzuse încă fața. Dacă era o glumă? Dacă era unul dintre colegii lui? S-a liniștit singur: nu era. Bătea câmpii.

El: Ah, copiii mei vor fi acasă. Mi-ar plăcea să fi putut. Păcat.

Pentru scurtă vreme, s-a așternut liniștea, iar el își simțea inima în gât, dar apoi ea i-a scris: Poți veni aici. La 9 seara. Să nu întârzii!

I-a dat o adresă de pe Strada 77 către partea de vest, iar el i-a trimis înapoi un [emoticon cu demonul mov]. Știți și voi, cineva ar putea să te jefuiască chiar și în interiorul propriei lor case.

Ea: Nu mă vei jefui, nu-i așa?

În regulă, bine, dar acesta era exact tipul de text pe care el l-ar trimite dacă ar plănui să jefuiască pe cineva: l-ar spune direct. A dat paginile înapoi pentru a-i vedea fotografiile, apoi a închis secțiunea mesajelor de la ea. S-a gândit să-i scrie lui Joanie. Mai avusese grijă de copii pentru el în trecut; nu era ceva nerezonabil ca un doctor să angajeze un rezident sau un coleg cu mai puțină experiență ca să aibă grijă de copiii lui (sau să facă muncă de cercetare sau să presteze activități de asistent personal). Dar Joanie păruse prea intimă față de el în ultimul timp, prin felul în care îl aborda, indiferent de ceea ce i se păruse că se întâmpla în relația dintre ei care s-o facă să se gândească la el în termeni de adresare prea personali, iar el își făcea griji în privința aceasta. Așadar i-a scris profesoarei de yoga și dans contemporan, care mai avusese grijă de copii de câteva ori.

Până la urmă, a fost nevoit să-și privească problema în față. Nu mai avea o bonă permanentă. Acum, că se întorseseră, și-a dat seama că îi putea duce înapoi la tabăra de zi, care se termina la ora trei, dar sincer, așa ceva era inacceptabil. A vrut să o sune pe Mona; a vrut să-și facă apariția oriunde s-ar fi aflat ea exact în clipa aceea (în Queens? Staten Island?) și să-i spună ce-l apucase, că îi părea foarte rău și că ea era liantul care ținea împreună familia lor, sau ceva de genul acesta. Ea ar fi înțeles. Știa cum era să ajungi în pragul nebuniei din cauza lui Rachel — trebuia să fi știut. Lucrase pentru ei timp de aproape doisprezece ani.

Dar nu putea. Rachel trebuia să rezolve această problemă. Ea era motivul pentru care el era atât de iritabil. Iar concedierea Monei fusese lucrul cel mai bun pe care l-ar fi putut face. Era, nu-i așa? Ore de pornografie! Avu o idee. S-a dus în dormitorul lui și l-a sunat pe directorul taberei de noapte ca să vadă dacă mai aveau locuri la clasa a patra. Directorul a spus că da, însă era prea târziu ca să se mai înscrie.

— Am niște circumstanțe excepționale, spuse Toby.

Directorul rămase tăcut.

— Eu și soția mea ne-am despărțit, iar eu cred că le-ar face foarte bine copiilor să fie mai departe de casă în aceste momente.

— L-am cunoscut pe fiul dumneavoastră în turneu. A părut destul de ferm cu privire la faptul că nu-și dorea să meargă în tabără. Nu vrem să creăm probleme — avem foarte mulți copii care cred că sunt pregătiți pentru tabără și nu sunt. Ei bine, cei care nici măcar nu cred că sunt pregătiți…

— Turneul a fost în aprilie. Lucrurile se schimbă.

— Deci vrea să vină acum?

— Mi-ar plăcea mult să-i ofer această alternativă.

— Lăsați-mă să discut cu directorul diviziei. Vă sun din nou de îndată ce luăm legătura.

Își puse jos telefonul și privi afară de pe fereastra dormitorului său timp de un minut înainte să se ridice și să plece în camera de zi, care era întunecată, cu excepția luminii de pe noul telefon al lui Hannah în care se vedea chipul acesteia. Intră în camera lui Solly ca să-i citească un capitol dintr-o carte din care lecturau în fiecare seară, despre un băiat care fusese răpit de profesorii săi, care se dovediseră a fi în secret extratereștri.

— Pariez că așa ceva e posibil, spuse Solly.

— Nu poți ști niciodată.

Toby stinse veioza lui Solly și începu să-l scarpine pe spate. Trase aer în piept, făcându-și curaj să-i spună, încetișor:

— Cred că ți-ar plăcea foarte mult în tabără.

Solly încetă să mai respire, în întuneric. Atenție, Fleishman!

— Păcat că nu vrei să mergi.

— Nu vreau să fiu departe de tine și de mama.

— Nu-i nimic. Poți să rămâi acasă. Niciodată nu te-aș obliga să mergi.

Toby începu să-i scarpine brațul lui Solly, așa cum îi plăcea băiatului.

— Dar este chiar grozav acolo. Organizează seri de film. Max merge. Jonah merge. Este vorba doar de o lună. Dar trebuie să faci numai ceea ce simți, atunci când ești pregătit. Nu lăsa pe nimeni să te oblige să faci nimic.

— Bine.

— Știi că au un program de tragere cu arcul acolo?

— Mda, a spus băiatul îndoielnic. Am văzut când am mers în vizită.

— Da, de obicei este pentru cei din clasele mai mari, dar anul acesta le dau voie și celor din clasa a patra să încerce.

— Serios? Ei bine, oricum este prea târziu.

Nu era bine ceea ce făcea. Era oribil. Nu ar fi trebuit s-o facă. Dar dacă l-ar fi determinat pe Solly să plece pentru o vreme, Rachel ar veni acasă și copiii nu ar trebui să afle niciodată ce se întâmpla. Iar dacă nu se întorcea într-o lună, s-ar fi descurcat el cumva. Dar trebuia să câștige puțin timp. Era și pentru binele lui Solly.

— Desigur, decizia este a ta. S-ar putea întâmpla ca toată lumea să se întoarcă din tabără și să vorbească despre tot felul de lucruri, iar tu să te simți exclus.

Solly se gândi la acest lucru. Ridică privirea către Toby în întuneric.

— Poate că ar trebui să merg. Crezi că ar trebui să merg?

— Cred că ți-ar plăcea foarte mult. Nu vreau să iau nicio decizie în locul tău, dar cred că ți-ar plăcea foarte mult.

— Și dacă te sun și-ți spun că nu-mi place deloc?

— Vin după tine. Nu trebuie să stai într-un loc în care nu-ți place să fii. Dar Hannah va fi acolo, iar dacă ești speriat sau dacă îți este dor de casă, poți să te duci să vorbești cu ea mereu.

— Poate că ar trebui să merg, spuse Solly.

Solly adormi, dar Toby continuă să-i scarpine braţul.

Până luni dimineaţa, Karen Cooper ajunsese numărul doisprezece pe lista de transplant, fiind în continuare inconştientă. Toby s-a întâlnit cu rezidenţii în camera asistentelor, din apropierea salonului ei. Vedea cum îl studiau atent ca să-şi dea seama în ce toane era în ziua respectivă, iar el şi-a dat seama imediat de asta şi s-a simţit prost pentru cât de nervos fusese pe ei. Nu se putea învăţa aşa, strigând la rezidenţii tăi într-un astfel de mod.

— Cum se simte pacienta noastră? întrebă Toby, iar rezidenţii se relaxară.

— Nicio schimbare, spuse Logan. Insuficienţă hepatică acută persistentă, activitate normală a creierului, dar nimic nu s-a îmbunătăţit.

— Cum a fost vacanţa dumneavoastră, domnule doctor Fleishman? întrebă Clay.

— Nu a fost chiar o vacanţă. Mai mult o chestiune legată de îngrijirea copiilor.

Linişte. Îşi doreau şi ei răzbunarea. Ei bine, nu o puteau avea.

— A fost bine.

Intrară în rezerva doamnei Cooper. Era chiar mai galbenă decât fusese. În colţ erau doi băieţi cam de vârsta lui Hannah. Joanie îi prezentă pe Jasper şi Jacob Cooper, fiii gemeni ai pacientei, care aveau un aer nefericit în timp ce se jucau pe iPad-uri. David Cooper le spuse să se ridice şi să dea mâna cu Toby. David îşi petrecuse weekendul citind pe WebMD sau vizionând filmuleţe cu oameni care sufereau de boala Wilson şi îşi rugase asistenţii să întocmească dosare despre aceasta. Totuşi, el tot nu înţelegea faptul că boala Wilson era imprevizibilă şi rară, că era greu de diagnosticat, acesta fiind motivul pentru care foarte mulţi oameni care o aveau aflau despre ea târziu şi atunci când se întâmpla acest lucru era, de cele mai multe ori, ireversibilă. Niciodată nu auzeau partea aceea, faptul că răul era deja făcut. Faptul că ar fi fost un miracol ca ea să rămână în viaţă; ca ea să redevină persoana care fusese înainte nu mai era în lista de opţiuni.

— Vom face tot posibilul ca ea să fie din nou așa cum a fost, spuse Toby. Dar în funcţie de cât de mult a avansat boala, care a fost probabil agravată după weekendul petrecut în Vegas, nu știm dacă va avea în continuare simptome neurologice. Este posibil ca acestea să persiste. Este posibil chiar ca acestea să se înrăutățească. Dar le putem împiedica să evolueze.

Telefonul său semnală că primise o notificare. Era directorul taberei de noapte a lui Hannah.

Avem un loc pentru vârsta lui Solomon.

Se uită din nou spre David Cooper şi încercă să se concentreze.

— O vom scoate la capăt, îi spuse.

Apoi se duse înapoi în sala de conferinţe ca să-i dea lui Solly vestea cea bună.

Cu numai câteva luni în urmă, Rachel vrusese ca Solly să meargă în tabăra de noapte pe timpul verii, dar Toby se luptase din greu pentru a-l ţine acasă.

— În niciun caz, spuse ea într-o seară. Trebuie să învețe. Are opt ani. Tot la vârsta asta a mers și Hannah. Acum va merge și el.

— Dar nu vrea să meargă.

— Ei, bine, nu facem întotdeauna ce vrem. Noi ar trebui să-l transformăm într-un adult, Toby.

— Oh, asta ar trebui să facem?

Iritarea lui Rachel față de toate acestea a fost agravată și de faptul că Solly se uitase recent la o emisiune de pe Disney Channel despre niște adolescenți care făceau patinaj artistic, dintre care doi erau băieți, și a întrebat dacă existau cursuri de patinaj artistic la care se putea înscrie și el.

— O să mă interesez, i-a spus Toby, iar Rachel rămase tăcută și da, fraza „chestia asta e prea simplă“ a trecut ca un fulger prin Chyron-ul[14] interior al lui Toby, pentru ca mai târziu, în acea seară, când Solly era în pat, Rachel să spună:

— Sunt sigură că suntem amândoi de acord că va merge la baschet anul acesta.

Era felul în care vorbea ea cu angajaţii săi. Începea să-şi emită toate pretenţiile şi ideile care nu puteau fi supuse dezbaterii cu „sunt sigură că suntem de acord“.

— Vrea să patineze. Ce e rău în asta?

Rachel îl privi lung, ca şi cum i-ar fi transmis să nu o determine să răspundă.

— Haide, Rach.

— Vrea să înveţe patinaj artistic, spuse ea. Nu este un sport prea important. Are nevoie de un sport important pe care să-l poată practica toată viaţa. Este treaba noastră să creăm o varietate de experienţe pentru el.

— Chestia asta cu „varietatea de experienţe“ e o poveste din impresariat? Pentru că nu este un lucru din realitate.

— Nu poţi decide tu totul, Toby. Sunt mama lui.

— Nici tu nu poţi decide doar pentru că plăteşti pentru asta! Nu sunt asistentul tău personal.

Abia în ultimul an începuseră amândoi să admită că banii pe care îi câştiga Rachel erau banii pe care ea îi controla într-un fel. Pe vremea când era asistentă la Alfooz, Toby câştiga mai mult decât ea, chiar şi din salariul său de rezident începător, dar acei bani erau consideraţi ai amândurora. Banii ajungeau într-un cont comun la care amândoi aveau acces. La fel se întâmpla şi cu ani mai târziu, doar că avusese loc o schimbare. Cu cât ea lucra mai mult, cu atât mai mulţi bani intrau în casă şi, la doar şase luni de la deschiderea noii sale agenţii, ei aveau un cont de economii, unul care îi putea susţine timp de două luni în cazul în care s-ar fi petrecut ceva rău. Apoi a mai trecut un an, iar bursele lui Toby de la facultatea de medicină scăzuseră la aproape jumătate din ceea ce fuseseră cândva. Şi apoi, patru ani mai târziu, ei plecau în Europa şi în America de Sud în vacanţă şi puneau bani deoparte pentru facultatea copiilor. Alegerile lor deveniseră mai uşoare. Disperarea îi părăsise. Ea a vrut să plece într-o vacanţă (şi aşa s-a întâmplat), ea a vrut să închirieze o casă pentru perioada verii (şi aşa s-a întâmplat), ea a vrut să redecoreze (şi aşa s-a întâmplat). El s-a convins pe sine că la mijloc era doar faptul că luase de soţie o femeie cu voinţă puternică. Ar fi putut paria că soţia lui Bartuck lua decizii domestice precum acestea.

Dar apoi, mai de curând, a devenit evident: aceştia sunt banii şi iată modul în care îi vom cheltui, iar dacă tu vrei să fii capabil să iei asemenea decizii, ar trebui să faci mai mulţi bani. Erau lucruri care nu se spuneau niciodată. Erau dincolo de ceea ce se spunea, iar el ştia (şi ea trebuia să fi ştiut) că el nu va fi în stare să accepte să audă efectiv acele cuvinte, aşa că a mers până la marginea prăpastiei cu subiectul ăsta, dar niciodată nu s-a cufundat în abisul acesteia.

— Eu cred doar că abordarea aceasta a parentingului, în care nu noi ar trebui să ştim ce e mai bine pentru copiii noştri, este ridicolă, spunea ea.

— Copilul ar trebui să poată face lucrurile pe care vrea să le facă.

Toby se simţi copleşit de situaţie înainte ca adrenalina să intre în acţiune; simţi că-l ia cu ameţeală.

— Nu vreau să fie luat în râs, spuse ea, cu pumnii strânşi şi vorbind printre dinţii încleştaţi. Ştii ce-i vor face restul copiilor când vor afla că este în tabăra de patinaj artistic?

— Lui îi place, totuşi. Iar profesorul de educaţie fizică a spus că ar trebui să-l înscriem la un gen de sport care implică flexibilitatea întregului corp. Îţi aminteşti? La ultima întâlnire dintre părinţi şi profesori? Oh, stai, nu ai fost acolo.

— Oh, da, te rog persecută-mă pentru faptul că-mi fac meseria şi ofer familiei noastre această viaţă. Nu putem cu toţii să rupem uşa la ora cinci, aşa ca tine. Ai zice că m-am măritat cu un bancher, măcar de-ar fi aşa, dar nu e.

— Cât de mult timp ai aşteptat să spui una ca asta? întrebă el.

— M-ar deranja foarte tare ca el nici măcar să nu înţeleagă implicaţiile chestiei în care se bagă. Şi nu este vorba despre mine. Aşa e lumea. Iar lumea nu îl înţelege cu adevărat. Are atâţia prieteni câţi ar trebui? Eu nu cred.

Dar era o prostie. Nu era adevărat că Solly nu avea prieteni. Pur şi simplu, prefera să stea cu familia lui sau să citească una dintre cărţile seriei Star Trek.

— *Are prieteni. Cum rămâne cu Max?*

— Max este prieten cu el doar pentru că eu sunt prietenă cu Roxanne.

— Max este prieten cu el fiindcă el este un băiat minunat.

— Sigur că este. Dar nu așa funcționează lucrurile. Sunt prieteni pentru că eu îmi petrec timpul cu Roxanne. Părintele încurajează prietenia dintre copilul său și al altor părinți care nu sunt un coșmar. Eu îmi petrec timpul cu Roxanne, de aceea ea îi sugerează lui Max să se vadă cu Solly, pentru că asta poate însemna ca și noi să ne putem petrece timpul împreună.

— Tu îți petreci timpul cu Roxanne pentru că vrei să urci pe scara socială și să fii invitată în casele oamenilor bogați.

Rachel îi aruncă o privire lungă, glacială preț de două secunde.

— Trebuie să meargă în tabăra de noapte ca să se maturizeze și să devină independent.

— De ce ești atât de nerăbdătoare să scapi de ei, Rachel? I-am dorit, îți amintești?

— Nu este vorba despre asta. Este vorba despre a ne întreba mai precis de ce, în timp ce alți copii descoperă independența, ai noștri par să-și dorească să se strecoare înapoi în pântec. Doamne, mă faci să mă simt ca un monstru.

Mai târziu în seara aceea, în timpul obișnuitei détente glaciale care urma după certurile lor, el s-a întrebat cine avea să restabilească starea normală de tensiune care exista între ei. Rachel stătea la masa din bucătărie, uitându-se pe laptop, iar Toby se întreba dacă ea se gândea la același lucru. Hannah intră în bucătărie în timp ce Toby pregătea cina.

— Mă bucur că sunteți amândoi aici, spuse ea, stând nemișcată. Mi-aș dori să am un cont pe Instagram precum are, practic, fiecare persoană pe care o cunosc. Sunt exclusă de peste tot, toată lumea vine la școală în fiecare zi și vorbește despre toate lucrurile care se întâmplă pe Instragram, iar eu habar nu am.

— Nu ai nevoie de Instagram, îi răspunse Toby, pornind cuptorul să se încălzească. Este stresant și vei avea timp de lucrurile astea pentru tot restul vieții tale. Noi încercăm doar să menținem o stare de normalitate pentru tine până când așa ceva nu va mai fi posibil.

Apoi, clăti câteva ciocănele de pui și se spălă pe mâini.

— Într-o bună zi o să ne mulțumești pentru asta.

Hannah începu să țipe:

— Sunt atât de fraieră, iar chestia asta este atât de nedreaptă!

Rachel își ridică, într-un final, privirea din calculator.

— Poate că ar trebui să ne mai gândim.

Toby o mustră.

— Rachel!

— Are dreptate! spuse Rachel. Nici mie nu-mi place, dar ea nu ar trebui să se simtă diferită de lumea în care noi am împins-o.

Toby o privi lung pe Rachel.

— O să împlinească doisprezece ani în mai puțin de un an. Am spus întotdeauna că își poate face un cont pe Instagram când împlinește doisprezece ani.

Apoi, către Hannah:

— Există motive serioase pentru acest lucru.

— Mda, astfel încât eu să nu am deloc prieteni, pentru că tu îți dorești asta.

— Ba nu, spuse el. Există studii despre copiii de vârsta ta, anxietate și rețele sociale — care arată că acesta nu va fi un lucru bun pentru tine. Te va face să te simți rău, chiar dacă este ceva ce tu crezi că-ți dorești.

— Nu îi spune tu ceea ce crede că-și dorește, zise Rachel. Ea știe ce-și dorește. Nu este bebeluș.

— Nu mai compromite lucrul asupra căruia am fost deja de acord.

Hannah interveni.

— A luat cineva în considerare nivelul de anxietate pe care îl am știind că toată lumea iese fără mine? V-ați gândit la acest lucru?

Rachel se gândise la acest lucru.

— Ar putea fi adevărat. Știi, Miriam Rothberg mi-a spus că nici ea nu avea de gând să-și lase copiii să facă asta, dar apoi a citit că anxietatea legată de faptul că toată lumea are un astfel de cont este mai rea decât anxietatea generată de acest lucru în sine.

— Noi nu suntem familia Rothberg, spuse Toby, ținând un ciocănel de pui crud în mână.

Rachel lăsă să-i scape un râset scurt și zgomotos.

— Clar nu suntem.

Se uită către Hannah.

— Lasă-mă să discut doar cu tata despre asta, spuse Rachel, cu un ton care lăsa să se înțeleagă că era oarecum complicea fetei în poveste.

Înainte ca Toby însuși să-și dea seama ce urma să facă, el s-a întors și a aruncat cu bucata de pui crudă în computerul lui Rachel. Aceasta a lovit ecranul și a alunecat pe tastatură, lăsând o dâră de Dumnezeu știe ce.

Rachel și Hannah s-au tras înapoi, dezgustate, strâmbând din nas. El își dădu seama atunci că Hannah era pregătită să devină inamica lui. Toby nu putea permite una ca asta.

— Ești un animal, spuse Rachel și se îndreptă spre dulăpiorul de sub chiuvetă, de unde a scos un șervețel Clorox ca să curețe zeama lăsată de puiul crud de pe computerul ei, dar a lăsat ciocănelul de pui pe podea.

Rachel s-a întors și a plecat, iar Hannah a făcut același lucru, urmând-o cu pași identici.

Era inevitabil. Era nevoie ca ei să-și ia hainele de la Rachel ca să-și poată face bagajele. Chiar dacă el putea explica necesitatea de a le cumpăra haine noi, nu voia să cheltuiască banii pe geamantane noi.

Hannah stătuse toată ziua bosumflată.

— Nu poate veni în tabără cu mine.

Avea o figură răutăcioasă.

— O să mă facă de rușine.

— Hannah, este fratele tău.

Au ajuns la Golden. Portarul, în uniformă bleumarin sclipitoare, cu embleme și fireturi de parcă ar fi fost vreun erou de război, vorbea la telefon, în timp ce un curier stătea acolo și aștepta. Toby nu l-a recunoscut. Probabil că era nou. Situația era neclară. Oare acum portarul ar fi trebuit să sune să anunțe sosirea lui? Nu era cazul să afle

chiar atunci. A păşit încrezător către lift, iar portarul nu a băgat de seamă.

A trimis copiii sus, dându-le cheia, în timpul în care el a coborât în boxa de la subsol ca să ia geamantanele.

A tras de timp. Nu voia să intre în apartamentul ei. Nu voia să-l vadă. Nu voia să se aşeze pe mobila aleasă de Luc, decoratorul pinguin, în nuanţe de alb şi bej, nici nu voia să se holbeze la tablourile de artă modernă de mari dimensiuni alese de Rene, consultatul în artă, în nuanţe de piersică şi mov. Dar pierdea timpul, iar copiii ar fi putut să înceapă să se întrebe unde era, astfel că, până la urmă, a urcat la etajul al nouălea şi a străbătut culoarul morţii către intrarea principală.

Atunci, uşa a scos un zgomot şi Toby a tresărit.

— Dar ţi-a luat ceva timp, a spus Hannah smulgându-i geamantanele din mână.

Toby i-a zis că ea va trebui să facă bagajele pentru amândoi, că el trebuia să preia un apel de la spital şi că îi va aştepta jos.

Conversaţiile sale cu Nahid au început la fel ca toate celelalte. Ea l-a abordat prin intermediul aplicaţiei Hr. El a folosit regulile lui Seth privind introducerea mesajelor cu tentă sexuală, iar acestea erau următoarele:

1. Fapt stabilit: femeile deţin controlul absolut asupra lor în sută la sută din timp.

2. Prin urmare, dacă femeia spune orice ar putea fi interpretat de un băieţel de clasa a şaptea ca fiind cu tentă sexuală sau la care i-ar putea răspunde cu „Asta a vrut să spună“, atunci aceea este o invitaţie prelungită din partea femeii la o discuţie despre sex.

A doua rundă de mesaje dintre Toby şi Nahid a fost cam aşa:

Ea: Cum a fost ziua ta?

El: Am fost la muzeul de artă modernă.

Ea: Este o expoziţie de costume de film acolo.

El: Am auzit lucruri bune despre asta.

Ea: Trebuie să vii cândva.

El: Sigur.

Ea: Nu, serios, chiar vreau să vii.

Aceasta era? Aceasta era șansa lui? Părea puțin prea evident, iar el nu voia să fie luat drept un pervers, dar mare parte din prostia aia era evidentă, nu? Vreme de treizeci de secunde el s-a tot gândit la următoarea mișcare. După aceea:

El: [emoticon cu față roșinată]

A așteptat până când ea s-a gândit la ce să-i răspundă, iar în acele poate douăzeci și cinci de secunde (sau trei minute, sau două secunde, nu putea spune precis, doar că resimțise acel interval ca pe o stare febrilă), a trăit o stare de regret, rușine, repulsie, dispreț față de sine, iar apoi:

Ea: Nu faci nimic greșit dacă vii [emoticon cu demonul mov].

Din experiența lui, care, da, fie, nu era prea lungă, totuși, cu cât interacțiunea devenea tot mai sexy și mai amețitoare în cadrul aplicației și în textele din mesajele trimise, cu atât mai puțin probabil era să se întâlnească față în față cu acea persoană. Oarecum, venea ca o ușurare faptul că stânjeneala și rușinea mai existau încă la acest nivel; era ceea ce-i împiedica pe toți oamenii singuri, disponibili din New York să sară unii la alții și să facă sex pe străzi. Creierul său animalic prefera interacțiunile cele mai sexy, chiar dacă acestea nu duceau la întâlniri efective. Da, întâlnirile din viața reală sunt benefice și da, cineva ar trebui, probabil, să opteze întotdeauna pentru o întâlnire în viața reală, ca nu cumva să-și tocească ligamentele de la încheietura mâinii din cauza masturbării cronice pentru intervale alarmante de timp. Dar treaba cu telefonul, frate, îi plăcea la nebunie partea asta.

Cu alte cuvinte, din relația sexuală grăbită și agresivă dintre Nahid și Toby din telefoanele lor nu părea că aceștia aveau să se vadă vreodată cu adevărat. Cum ar fi putut permite parametrii umani ai rușinii acest lucru vreodată? Ea era atât de… verbală în ceea ce-și dorea. Era atât de… elocventă în mesajele ei. Își dorea ca el să o aplece deasupra lavoarului din baie, astfel încât să poată privi amândoi imaginea ei, atunci când avea orgasm, în oglinda dulăpiorului de cosmetice. Voia să-și imagineze că odraslele lor se jucau împreună, ea avea nevoie de ajutorul lui ca să schimbe un bec în baie și, în timp ce el era pe scară, ea îi desfăcea fermoarul pantalonilor și copiii ciocăneau la ușă cerând o gustare — „Doar o clipă, scumpule, am ceva de făcut aici“. Îi propusese ca ea să joace rolul unei femei care era pilot militar și care era atât de

excitată, încât nu-şi putea termina misiunea dacă nu îi călărea penisul în timp ce pilota avionul pentru a salva ţara, cu el stând sub ea ca şi cum ar fi fost scaunul ei de evacuare. Era ceva ademenitor la creativitatea ei bizară, la ciudăţenia dorinţelor ei şi la lipsa ei de sfială. Şi, totodată, existau şi factori biologici legaţi de evoluţie, mai presus de logica şi raţiunea sa, implicaţi în acest lucru. Erau factorii care îl determinau să-şi sune profesoara-de-yoga-dansatoarea-bona. Erau factorii care îl determinau să-şi schimbe de două ori cămaşa şi să încerce un sacou, deşi era foarte cald afară şi, în oglindă, îi părea că arăta caraghios, ca un băieţel care se prefăcea că era un bărbat matur, deschizându-şi încă un nasture al cămăşii (după care îl închidea la loc, ca apoi să-l deschidă iar).

— Unde pleci? întrebă Hannah, care se pregătise pentru o seară romantică pe canapea cu telefonul său.

— Merg la o întâlnire, răspunse Toby, în timp ce-şi aranja părul în oglindă.

Se auzi soneria, iar Solly deschise uşa şi o întâmpină pe bonă.

— Cu o fată? întrebă Hannah.

— Da.

— Ce scârbos!

— Ştiu. Într-o zi o să înţelegi.

— Nu pentru că te vei săruta cu o fată. Ci pentru că eşti tatăl meu.

— Cine a spus ceva despre sărutat?

Toby îi puse mâna pe frunte şi apoi plecă.

A fugit la propriu până în West Side. A făcut slalom la propriu. A zburat la propriu. Uitaţi-vă la mine, le-a spus el tuturor cuplurilor leneşe din parc. Uitaţi-vă la mine cum merg să fac sex. I-a spus portarului ei cine era. Portarul l-a anunţat că ea îl aştepta. A ajuns la etajul al paisprezecelea. Încerca să găsească o replică bună de început, cum ar fi poate să-i spună că, de fapt, locuia la etajul al treisprezecelea şi oare pe cine păcălea ea — era cea mai bună glumă a sa cu etajul al paisprezecelea. Însă uşa se deschise înainte ca el să bată şi abia apucase să intre în apartament în momentul în care pantalonii îi ajunseseră la glezne, mâinile lui erau în ea, ea era cu mâinile pe el şi în el, el avea gura pe sfârcul ei, ea avea degetul în rectul lui, ceea ce nu era ceva ce lui îi

plăcea foarte mult, dar simţea că relaţia era mult prea la început ca să facă prea mult tam-tam pentru aşa ceva. El s-a dat înapoi ca să-i privească faţa pentru prima oară, având în vedere că aceasta fusese singura parte a corpului ei pe care nu i-o arătase prin mesaje, şi a descoperit că avea buzele pline şi rozalii, părul ciufulit în toate direcţiile, ochii închişi la culoare şi tenul cu o nuanţă mai închis decât măsliniul. Era minunată şi, mai mult decât orice, nu era o gaşcă de bărbaţi care puseseră la cale să-l jefuiască, nici un adolescent care să-şi fi bătut joc de el. Nu mai avea nicio întrebare. Închise ochii, supunându-i-se.

Nu a luat un taxi ca să meargă acasă, chiar dacă ştia că risca s-o enerveze pe bonă dacă ajungea târziu. Nu, în schimb s-a oprit prin parc, simţindu-se mare, înalt şi viril, ca şi cum ar fi deţinut oraşul, ca şi cum toate ar fi fost pentru el, căci, încă o dată, se afla la începutul a ceva profund şi nou, care mirosea ca o rază de soare.

Ş-a gândit la cum stătea Nahid în patul ei, întinsă deasupra cearşafului. Îşi plimba degetul pe conturul umărului lui.

— Deci ce-ai făcut toată ziua? a întrebat-o.

Ea a râs.

— Aceasta este discuţia ta de după sex?

— Scuze, spuse el.

Era stânjenit.

— Oh, nu fi jenat. Cine ştie ce să spună în aceste situaţii? Eu nu lucrez.

El îşi transformă vocea ca şi cum ar fi vorbit cu accentul ciudat al unei limbi străine.

— Eşti o femeie întreţinută?

Se simţi ca un idiot în momentul în care o spuse.

Degetul ei pe umărul lui se opri.

— Acesta nu este un interviu pentru o slujbă, nu-i aşa?

Toby intră pe ușa casei sale pe la unu noaptea, sperând că nu mirosea prea tare a sex în timp ce o plătea pe bonă. A făcut un duș, iar apoi și-a verificat telefonul ca să vadă dacă Nahid îi dăduse deja vreun semn. Când a intrat în dormitor, cu un prosop în jurul taliei, și și-a ridicat privirea din telefon, a văzut că Hannah se trezise și stătea pe patul lui.

— Ai tabără mâine-dimineață.

Își ținea strâns telefonul; acesta devenise deja ca o prelungire a ei. El o privi mai de aproape.

— Plângi?

— I-am scris mamei.

El se așeză pe marginea patului.

— Și?

— Nu a răspuns.

În ziua în care Hannah s-a născut, în timp ce medicii o coseau înapoi pe Rachel, Toby a ținut-o în brațe. Nu-și putea lua ochii de la ea.

— Ești a mea pentru totdeauna, șoptise el. Voi avea întotdeauna grijă de tine.

Rachel plângea, cu brațele întinse ca și cum ar fi fost pe un crucifix, iar el tot nu-și putea lua ochii de la noul lui bebeluș.

În ziua următoare, Rachel îi spusese că, în disforia și starea aproape maniacală care urmaseră purgatoriului ei de treizeci și cinci de ore de travaliu care eșuase în orice mod posibil în afara celui mai important, i-a privit pe Toby și pe bebelușul ei și a simțit că a fost păcălită. A spus că și-a dat seama, din senin, că întregul scop a fost de la bun început să o determine pe ea să nască un copil, astfel încât ei doi să fie împreună, Toby și Hannah, iar ea putea fi înlăturată. Vorbea despre asta în patul ei de spital, iar în următoarele săptămâni și luni, chiar dacă începuse să-și revină încet fizic și emoțional, vorbea în continuare despre acea primă experiență de mamă, despre faptul că simțise că a fost păcălită. Oamenii veneau acasă să vadă bebelușul, iar ea răspundea întrebărilor inocente pe care le puneau despre cum fusese nașterea, dar nu putea face acest lucru într-un mod politicos. Trebuia să intre în detalii legate de cât de înfricoșător fusese totul, cât de singură se simțise, sfârșind întotdeauna cu povestea despre Toby care o ținea pe micuța Hannah în brațele sale și teoria conspirației conform căreia mariajul ei fusese un șiretlic, astfel

încât Toby să poată avea un copil și pe ea s-o abandoneze. Era neobișnuit pentru ea. De obicei, nu intra în detalii cu străinii; de obicei, era foarte preocupată de aparențe. Nu știa de ce se gândea acum la povestea aceea, doar că Hannah semăna atât de mult cu mama ei când era furioasă, speriată, sau rănită, sau nepăsătoare. Arăta ca Toby doar atunci când zâmbea.

— Nu știe că ai primit un telefon, spuse el. Nu știe numărul tău.

— Dar i-am scris: „Sunt Hannah". Și apoi am sunat-o.

— Și?

— Și a intrat direct mesageria vocală.

Și când o sunase el ultima oară se întâmplase la fel.

— Poate e într-o întâlnire. Poate doarme. Poate că, pur și simplu, nu s-a uitat la telefon.

— Sau poate că este supărată pe mine pentru că am primit telefonul înaintea zilei mele de naștere.

— Nu, asta este o prostie. E posibil să doarmă, nu știm. Este târziu.

El încercă s-o ia de mână, dar ea și-o trase.

— Tată, este moartă?

— Oh, Doamne, nu, Hannah. Poftim? Nu, nu este moartă. Este foarte bine. Muncește. Știi cum face ea. Sunt locuri unde, pur și simplu, nu există ore la care să fim amândoi treji.

— Ai vorbit cu ea?

— Da, desigur. A spus că vă iubește.

Hannah privi în jos la cuvertura lui, unde continua să urmărească cu degetul același model imperceptibil.

— Ar trebui să mergi la culcare, spuse el. Trebuie să te trezești devreme și încă nici nu ți-ai făcut bagajul pentru autobuz.

Hannah termină circuitul acelui model în formă de buclă, apoi se ridică și se duse înapoi în camera ei.

Toby se trezi cu Solly deasupra lui, scuturându-i umărul.

— Tată, spuse el.

Toby sări din pat, ameţit şi panicat.

— Ce este?

Era încă întuneric afară.

— Trebuie să mergem la autobuzul pentru tabără. O să pierdem autobuzul.

Toby s-a uitat în jur pentru o clipă, apoi s-a aşezat pe pat.

— Bine, dă-mi voie să-mi fac nişte cafea.

Solly nu avea stare.

— Este normal să fii agitat.

Toby se uită la telefon ca să vadă cât era ceasul şi observă că Nahid îi dăduse un mesaj. Era încă noapte. Era abia patru şi jumătate.

— Amice, mai avem două ore până când va pleca autobuzul. Ce ar fi să mai dormim încă puţin?

Dar Solly nu voia s-audă. Îl trase pe Toby de mână până la cafetieră, vorbind de parcă ar fi tras zece liniuţe de cocaină.

— Îmi iau toate benzile desenate Lanterna verde în autobuz pentru că sunt uşoare, dar şi pentru că, atunci când ceilalţi mă vor vedea citind una, îşi vor dori şi ei să citească, iar eu voi avea câte una pentru toată lumea.

— Crezi că ar trebui să le iei pe toate cu tine? Ţii mult la ele.

— Cred că este o idee bună. În plus, îl iau şi pe Stealth Bunny.

Stealth Bunny era un pătrat al păturii de bebeluş a lui Solly, care se numea pur şi simplu Bunny. Rachel i-a spus când el a împlinit şase ani că era timpul să renunţe la pătura de bebeluş, fiindcă nu va fi niciodată invitat la petreceri în pijamale sau vor râde copiii de el dacă vin vreodată în vizită şi o văd. Solly s-a dus în camera lui şi a ascuns pătura,

astfel încât Rachel să nu o poată găsi. Mai târziu, în timp ce Rachel lucra la laptopul ei în camera de zi, Toby s-a furișat în camera lui Solly cu o foarfecă. El i-a spus lui Solly că puteau tăia o bucată din pătura Bunny. Aceasta urma să aibă toată puterea restului păturii, având în vedere că el își pusese toată dragostea în ea de-a lungul anilor. Și, cel mai bun lucru dintre toate, era mai ușor de transportat.

— Îi vom spune Stealth Bunny (Iepurașul Ascuns), a zis Toby, în timp ce tăia cu grijă pătratul din mijloc.

— Ce înseamnă ascuns? a întrebat Solly, urmărindu-l.

— Înseamnă că tu ești singurul care știe despre acest lucru.

— Unde îl vom ține pe Stealth Bunny? întrebă atunci Toby.

— Doar la mine. În buzunarul meu. Tot timpul.

— Crezi că este o idee bună? Dacă îl pierzi?

— Nu l-aș pierde niciodată pe Stealth Bunny.

Au jucat șah pentru următoarea jumătate de oră. Toby a simțit mirosul lui Nahid și a mai făcut un duș. Solly a trezit-o pe Hannah, iar Toby a știut acest lucru încă de când era la duș fiindcă a auzit-o țipând la el. Toby le-a pregătit micul dejun, permițându-i lui Solly să umple tot spațiul cu agitația lui, a răspuns tuturor întrebărilor sale și s-a rugat ca starea morocănoasă a lui Hannah să fie doar obișnuita ei stare morocănoasă și a sperat că ea nu se mai gândea la mama ei.

Toby a citit mesajul lui Nahid, care se întreba dacă, după ce adormeau copiii în seara aceea, ar fi fost posibil ca el să vrea ca ea să treacă pe la el ca s-o facem în liftul tău — nimeni nu va ști [emoticon cu demonul mov, emoticon cu doi globi oculari care privesc înspre stânga]. Seara trecută părea foarte îndepărtată.

Îi ceru lui Hannah să-i vadă telefonul.

— De ce?

— Pentru că sunt tatăl tău.

— Nu.

— De fapt, nu te rog. Face parte din înțelegere.

Îi întinse telefonul, furioasă, iar Toby s-a uitat prin profilul ei de pe Instagram, verificându-l cu atenție de parcă ar fi citit un articol din Raportul Consumatorului despre copii și tehnologie. Totul părea în ordine și inocent, poate chiar puțin plictisitor. Fotografia ei de profil era un selfie în care ea își ridica două degete de la mână ca un semn al păcii inversat, așa cum începuseră copiii să facă în toate fotografiile lor — era probabil ceva ce făcea vreun membru al unei formații de băieți sau vreun sportiv? Avea douăzeci și doi de prieteni, iar în singurele două postări scria „În drum spre tabără, foarte fericită“ și „Uitați-vă la asta LOL“, alături de o imagine cu o pisică purtând ochelari de soare cu un balon de text suprapus unde scria „Cred că sunt alergică la dimineți“. De ce se uita la chestia aceea toată ziua când ea, practic, posta o dată pe zi ceea ce mânca, așteptând să primească aprecieri și apoi aprecia postările aproape identice ale celorlalți copii? Îl făcea să se simtă foarte trist pentru ea, pentru prietenii ei, pentru cât de complexați erau și pentru cum lumea conspira pentru a-i face să se simtă și mai complexați.

— Ești precum Gestapoul, îi strigă ea.

— Cred că nu ai învățat suficient despre al Doilea Război Mondial dacă așa crezi.

— Nu, chiar ești. Ești Gestapo.

— Stasi ar fi mai corect, dar chiar și așa.

Toby își îndreptă atenția către Solly.

— Ești sigur că ești ok cu asta, Sol? întrebă Toby.

— Sunt foarte entuziasmat. Dar tu n-o să te simți singur fără noi?

Toby s-a ridicat ca să curețe farfuriile.

— Îmi va fi foarte dor de voi, dar voi avea mult de muncă și multe de făcut și poate vă voi pregăti chiar o surpriză când vă întoarceți.

Solly sări.

— Ce este, tată?

— Ce vrea să însemne „surpriză“?

— Spune-mi!

— Buzele mele sunt pecetluite. Va trebui să așteptați.

La stația de autobuz, Toby a putut simți fiorul de nervozitate în îmbrățișarea lui Solly. S-a ghemuit și l-a privit drept în ochi.

— O să te simți foarte bine acolo. Iar mie îmi va fi foarte dor de tine.

Solly își lipi fața de Toby.

— O să vii acolo în ziua de vizită? întrebă el lipit de gâtul lui.

— O să vin.

— Și mama o să vină, nu-i așa? Și o să ne scrie.

— Va face tot posibilul.

— Și dacă vreau să vin acasă…

— O să vin după tine. O să răspund întotdeauna la telefon. Nu este foarte departe.

Apoi, Hannah își lăsă în jos brațele, își întoarse capul și îl lăsă pe Toby să o îmbrățișeze de parcă ar fi otrăvit-o. El îi luă fața în mâini și îi spuse:

— Te iubesc și știu că și tu mă iubești. Poți să te comporți așa cum vrei, dar tu ești fiica mea și eu sunt tatăl tău.

Ea își trase capul din mâinile lui și se îndreptă spre autobuz fără să se uite la el. Solly o urmă.

El a rămas să se uite după autobuz mult timp, făcându-le cu mâna, chiar dacă nu vedea nimic dincolo de geamurile fumurii ale autobuzului, încercând să nu se gândească la ceea ce făcuse. Autobuzul plecă, iar el a făcut cu mâna până când ei nu ar mai fi avut cum să-l vadă. Plecă și îi scrise un mesaj lui Nahid:

Copiii mei tocmai au plecat cu autobuzul către tabără.

Răspunsul veni rapid:

Vino aici.

Așa a și făcut. A întârziat doar nouăzeci de minute la serviciu.

*

În noaptea aceea, a visat că se afla în spațiu și că Rachel era acolo, dar nu putea spune dacă ea era o planetă sau o stea, și nu reușea să-i identifice orbita și da, era destul de evident, dar ce să faci, asta era situația. S-a trezit de trei ori. Prima dată, a fost cuprins de panică: Ai probleme. Fleishman are necazuri.

A doua oară când s-a trezit, s-a simțit furios. Trecuse deja mai mult de o săptămână și era mult, da, dar era atât de tipic pentru ea. Sau, tematic vorbind, era atât de tipic pentru ea. Niciodată nu prelungise acest gen de lucruri chiar atât de mult timp. Cu toate acestea, el o cunoștea prea bine. Ea făcea un lucru pe care el nu l-ar fi acceptat și se hotărâse să-și ceară scuze mai târziu. Sau poate că nu! Zilele ei de scuze în privința lui se terminaseră probabil.

A treia oară când s-a trezit, a fost din nou cuprins de panică. S-a dat jos din pat înainte ca imaginea lipsită de viață a fostei sale soții să se poată întoarce la el și să-i spună:

— De ce nu m-ai salvat, Toby?

Se gândise că, poate, singurul avantaj al faptului că Rachel se evaporase, iar copiii plecaseră în tabără va fi ca un mic imbold care îl va face să simtă ceva asemănător libertății, dar nu era așa; se simțea doar agitat și pierdut. Se gândea la copii acum. Când Hannah fusese bebeluș, era un magazin alimentar în apropiere unde se ofereau baloane (asta era înainte să se descopere că baloanele făceau pescărușii să se înece și să se renunțe la acest obicei). Înainte să intre în casă, își luau rămas-bun de la balon și îi dădeau drumul. Îl priveau ridicându-se și îndepărtându-se, iar Toby se simțea dezorientat și o îmbrățișa strâns, ca și cum și ea ar fi fost umplută cu heliu.

Era patru și jumătate. A mers la sala de sport din clădirea în care locuia, care avea numai un aparat cardio StairMaster vechi, niște haltere și două benzi de alergat, deși una dintre ele părea a fi stricată pentru totdeauna. A făcut un duș și, când a ieșit, și-a verificat telefonul ca să vadă ce nou necaz avea să-i aducă vremea în ziua respectivă și a observat că avea un apel nepreluat de la Simone.

Era 6:45 atunci. De ce l-ar suna Simone? A simțit că i se întoarce stomacul pe dos și s-a așezat dezbrăcat pe pat, holbându-se la apelul nepreluat. A sunat înapoi, dar după ce a sunat o dată, a intrat mesageria vocală. A început să transpire, cu toate că era deja umed de la duș.

La naiba cu asta, și-a spus el. Era Rachel, care îl trăgea pe sfoară ca de obicei — îi ceruse lui Simone să sune ca să stabilească o întâlnire, ca ea să nu mai fie nevoită să se confrunte cu Toby. A simțit puțină plăcere gândindu-se că Rachel ar putea veni să-i ia pe copii doar ca să descopere că aceștia nici măcar nu erau acolo. S-a lăsat cufundat într-o fantezie extinsă despre cum ar fi să ia copiii și să se mute în alt oraș, lăsând-o să afle singură despre toate acestea.

În sfârșit, era o oră acceptabilă la care se putea prezenta la muncă. Devreme, da, dar acceptabil de devreme și mai avea niște timp de recuperat. Phillipa London ajungea în fiecare zi la ora șapte dimineața. S-a asigurat că va trece pe lângă biroul ei, având în vedere că Phillipa era persoana a cărei promovare ar crea un post vacant despre care Bartuck spusese că era, în principiu (cu siguranță), al lui Toby. El se gândise întotdeauna la ea ca la unul dintre cei mai buni, un doctor dedicat vindecării, fără toleranță la prostie. Însă acum, că ea urmărea slujba lui Bartuck, își spunea că probabil era și ea ca restul. Oamenii credeau că situațiile de criză din medicină erau legate de asigurări, dar acestea erau legate și de doctorii care se retrăseseră, iar acum erau implicați în sistem doar ca să câștige bani. Se opri să stea de vorbă cu ea.

— Bună, Phillipa.

Ea stătea la birou, iar părul său drept și nisipiu forma un fel de con ciclonic în spatele capului. Și-a ridicat privirea din fișa unui caz pe care o citea. Purta bluze de mătase, fuste creion, perle și niște ochelari mari.

— Toby, bună!

Nasul ei avea o direcție ascendentă naturală, astfel încât, atunci când stătea pe scaun, arăta de parcă ar fi fost prea bună pentru ceilalți, iar când stătea în picioare, ei bine, cine știe, pentru că avea cel puțin un metru șaptezeci și opt sau poate chiar un metru optzeci.

— Am un caz cu boala Wilson, așa că mă gândeam să-l înregistrez, dar aștept rezultatele analizelor de laborator.

Cei patru rezidenți ai ei au apărut la ușă.

— Dr. London, avem un consult la secția de terapie intensivă.

Ea i-a zâmbit lui Toby.

— Sunt chemată.

Toby părăsi biroul ei și nu știu exact unde să meargă. Rezidenții lui Phillipa i se adresaseră cu Dr. London, iar aceasta era singura informație pe care trebuia s-o știi în legătură cu ea. Poate că nu era ideal ca rezidenții lui Toby să fie atât de familiari cu el, să-i descarce aplicații vulgare pe telefon și alte fleacuri, dar, totodată, el crea un mediu în care ei se puteau simți destul de confortabil ca să pună întrebări. Stătu dincolo de biroul lui Phillipa, verificându-și telefonul. În absența responsabilităților sale parentale, în absența anticipării faptului că va trebui, în cele din urmă, să meargă acasă și să pregătească masa, el plutea acum în derivă. Îi era dor de copii.

Îi spuse lui David Cooper că Karen era al treilea nume pe lista pentru transplant. Dar rezervele lui Toby se terminaseră, atât cele de odihnă, cât și de fluide. În starea lui slăbită, era susceptibil și înarmat pentru gelozia acută resimțită față de lucrul pe care îl văzuse în fața ochilor săi, ceea ce nu era nimic mai mult decât expresia unei căsnicii normale, un lucru pentru care muncise atât de mult și pe care îl dorise atât de puternic. Era un privilegiu enorm să-ți consideri partenerul ca pe un dat până când ceva rău se întâmpla; aceasta era viața și era frumoasă, ideea că oamenii se mișcă dintr-un loc în altul, își amintesc aniversarea celuilalt o dată pe an, se trântesc în pat extenuați, se întreabă dacă au făcut destul sex, iar apoi într-o zi BAM! se trezesc la realitate și înțeleg cât de multă nevoie aveau de cealaltă persoană — o criză precum aceasta și faptul că singurul lucru pe care ar trebui să-l țină minte era cât de mult își iubeau partenerul. Asta era tot ceea ce Toby își dorise dintotdeauna. Uneori, vedeai oameni care păreau înnebuniți unul după celălalt, întotdeauna ținându-se de mână, așezându-se de aceeași parte a mesei atunci când ieșeau la cină în oraș, chiar dacă erau doar ei doi. Rachel ar spune că acele perechi se dădeau în spectacol, că ascundeau ceea ce era, de fapt, otrăvit în relația lor, iar acesta era singurul moment în care Toby simțea că ea era de partea lui: când ea se străduia la fel de mult ca el să facă nefericirea lor să pară ceva normal.

S-a dus în biroul lui și s-a prefăcut că se uită la telefon pentru că avea nevoie de un moment de gândire. Nu puteai să fii singur în spitalul acesta. Nu exista niciun loc în care să nu facă altceva decât să stea jos și să existe. Până și atunci când voiai doar să te retragi în propriul birou, toată lumea te putea vedea. Nimeni nu-ți spusese cât de important era să arăți constant că ești stabil în timpul unui divorț, pentru că orice ai fi spus și orice ai fi făcut era mai important și mai pătrunzător decât ai fi intenționat. Să stai singur în biroul tău, privind în gol, nu era un semn de stabilitate.

Își ridică privirea și o văzu pe Joanie, care fusese de gardă peste noapte.

— Pari obosit, Toby.

Își puse mâna pe antebrațul lui, o mișcare ce putea fi luată atât ca un gest de prietenie, cât și drept altceva. Îl privea în ochi, încercând să treacă dincolo de ei. El se întoarse cu gândul cu o lună în urmă — se întâmpla doar cu puțin mai mult de o lună în urmă? — când se simțea tânăr, proaspăt, ca și cum ar fi avut toată viața înainte, și stătea în amfiteatru după curs, iar Joanie îi lua telefonul și descărca aplicații pentru întâlniri romantice în timp ce el încerca să nu chicotească. Vara era abia la început pe atunci; părea că nu se va sfârși niciodată. Părea că nu va mai simți niciodată durere. Acum, căldura era sufocantă.

— Este totul în regulă, Toby? l-a întrebat ea.

De ce îi spunea pe numele mic când i se adresa? Simțea că are o gaură în stomac din cauza intimității — un regret al faptului că și-a permis să fie detronat de la imaginea unui gigant de către studenții lui. Știau prea multe despre viața lui personală; îl văzuseră prea trist și prea îngrijorat în ultima perioadă. Încetase să-i mai instruiască. Era îngrozitor.

Se gândi să-i spună să i se adreseze cu Dr. Fleishman, dar nu prea reușea să găsească un ton potrivit pentru a face asta — mai glumeț? Mai copilăresc? Mai autoritar?

— Totul este în regulă, spuse el.

Ea mai făcu un pas către el și nu atât faptul că venise prea aproape era deranjant, ci mai mult faptul că înaintase, iar singura lui soluție era ori să o lase, ori să se dea mai în spate. Se dădu mai în spate.

— Îmi fac griji pentru tine, zise ea. Știu că treci prin ceva.

— Ce anume știi? încercă el să râdă. Ce anume crezi că știi?

Ce avea fata asta de gând? Nu-și imaginase că ea era în stare de acest tip de îndrăzneală. După ce grupa aceasta de rezidenți a terminat primul an, el i-a dus la Chelsea Piers ca să sărbătorească cu o lecție de acrobație în aer — acesta era finalul unei glume îndelungate din cadrul grupului lor, pe care o elaboraseră împreună pe parcursul anului, despre evenimentele corporatiste din afara locului de muncă, inclusiv exercițiile de team-building (coeziune a echipei). Ei i-a fost prea teamă ca să încerce, dar s-a uitat, și după ce a trecut și rândul lui, s-a așezat lângă ea pe margine, a vorbit cu ea și a aflat că era membră într-un club cuprinzând, în cea mai mare parte, bărbați în vârstă care mergeau la

proiecții Marx Brothers, că făcea improvizație și învăța cum să joace bridge. Ea i-a spus:

— Mi-am petrecut întreaga viață pregătindu-mă pentru bătrânețe.

Iar el a râs, fără să-și dea seama că era amuzantă; credea că era doar acel tip sfios, studios, cu probleme alternative, un personaj mai ciudat fără ceva real de spus. Îi părea atât de rău pentru ea, gândindu-se cum se va descurca în viață dacă nici măcar nu putea să se agațe (la propriu și la figurat) de colegii ei de muncă. În cele din urmă, la un an de la începerea rezidențiatului, el și-a dat seama că, în ciuda faptului că era tăcută, în ciuda aparentei sale dorințe de a se pierde în fundal, era o persoană reală. Doar că se ascundea de văzul lumii. A început să privească tot ceea ce făcea ea ca fiind deliberat. Nu-i mai părea rău pentru ea. În schimb, se simțea naiv, gândindu-se la faptul că oamenii tăcuți și inteligenți te pot face să te simți prost doar pentru că exiști.

Acum ea mai făcu încă un pas. Purta o fustă în carouri care îi ajungea până la genunchi, o cămașă subțire, cu mânecă scurtă și pantofi cu cataramă. Se întinse ca să ajungă la mâna lui, reușind s-o atingă doar cu un singur deget, dar prin spatele ei, dincolo de peretele din sticlă, asistenta șefă a secției, Gilda, a trecut cu buzele lipite sugerând dezaprobare — nu curiozitate, nu uimire, doar un fulger de dezamăgire, ca și cum asta era ceva la care se aşteptase dintotdeauna din partea lui Toby.

Haideți să spunem, pentru o clipă, că el a făcut un pas înspre ea în loc să se dea înapoi. Să spunem că el și Joanie s-au privit într-un mod sentimental și ce putea spune el, era aceasta iubire? Nu ar fi inventat așa ceva. Maggie Bartuck era asistentă pe când Donald Bartuck era în continuare cu prima lui soție. Toată lumea știa ce se întâmplase atunci. Prima lui soție venea ocazional prin secție cu fața ei mohorâtă și părul vopsit într-o nuanță prea întunecată pentru vârsta ei. Iar Maggie purta halate care nu arătau numai ca niște fețe de pernă. Ea le cususe o talie care îi punea în evidență silueta. Marco Lintz, pe vremea când erau amândoi rezidenți, îi spusese lui Toby că auzise că secretara lui Bartuck îl văzuse pe acesta în fața ecranului de radiografii într-o zi, uitându-se la o planșă, Maggie era în fața lui, privind și ea, iar Bartuck își lipea erecția, scoasă din pantaloni, de posteriorul halatului pe care îl purta asistenta Maggie. O lună mai târziu, Bartuck și-a anunțat divorțul și, la doar două săptămâni după aceea, logodna cu Maggie, care nu a mai purtat vreodată asemenea halate.

— Ce clișeu, îi spusese Toby lui Rachel la nuntă, care avea loc la Waldorf.

Mâncau căpșuni învelite în ciocolată. Colegii de frăție ai lui Bartuck îi cântau o melodie grecească. Cineva îi spuse lui Toby că făcuseră la fel și la prima lui căsătorie.

— Nu știu, spuse Rachel. Oamenii ar trebui să fie cu persoana care îi face fericiți. Trebuie să existe cineva pentru fiecare, nu-i așa?

— Mda, dar nu două persoane pentru fiecare.

— De unde știi? spuse ea. Am ceva între dinți?

Joanie era tânără, dar nu era un copil. Douăzeci și cinci însemna... stai! Nu! Se opri de la a mai contempla următorul gând. Nu, Fleishman, nu, își spuse el. Uite-așa te arzi, în aceeași clipă ajungi de la a o considera pe Joanie o studentă, apoi nu chiar un copil și înainte să-ți dai seama te vezi cu ea să beți ceva, apoi i-o tragi în apartamentul ei murdar din Queens. Sau nu. Ei ar fi început cu o întâlnire adevărată, ca una de modă veche. Ar face-o în particular, apoi ar aștepta câteva luni după ce și-ar fi terminat rezidențiatul înainte să se logodească și apoi să se căsătorească. Dacă și-ar fi făcut publică relația printr-o logodnă în loc să mențină un status nebulos, cvasi-legitim de iubit-iubită, nimeni n-ar îndrăzni să pună sub semnul întrebării...

Telefonul lui scoase un sunet. La fix! S-a uitat în jos. Era un mesaj de la secretara lui Bartuck, care îi cerea să se oprească la birou cât de repede putea. Exact la fix!

— Am o întâlnire cu Dr. Bartuck, spuse el.

— În regulă. Putem continua mai târziu. Eu… Logan și cu mine ne-am despărțit.

El se opri.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse el. Sper că ai cu cine să vorbești despre asta.

— M-am gândit, nu știu. Știu că tu ai divorțat recent și știu că nu este același lucru, dar eu sunt tristă, tu ești trist și nu știu.

— Relațiile umane nu sunt simple.

Ea se aplecă înainte.

— Iubirea nu este simplă.

Îl tachina prin vocea și zâmbetul ei reprimat. Femeile îl uimeau. Credeau că nu erau sexul dominant, dar el stătea acolo, privindu-i fața în lumina care intra pe fereastra din spatele lui. Pielea ei era atât de curată și fermă. Tinerețea ei era ameţitoare, încât era ofensatoare.

— Trebuie să mă văd cu Dr. Bartuck, spuse Toby.

Donald Bartuck miji ochii, își scoase buzele în afară și încuviinţă uşor din cap, ceea ce îi făcu obrajii puternici să tremure.

— Toby, intră, spuse Bartuck. Sper că totul s-a rezolvat acasă?

— Da, mulţumesc, au fost câteva zile grele. Copiii au plecat în tabăra de noapte în această dimineaţă.

— Voiam să știi că ne întâlnim să discutăm despre tine mâine. Sper ca Phillipa să-mi accepte recomandarea.

— Ei bine, ce veşti, spuse Toby și se ridică să-i dea mâna.

— Știu că a fost o perioadă dificilă pentru tine. Sper că se va termina în curând. Postul lui Phillipa nu e o treabă măruntă. Să nu mă faci de râs.

Bartuck își începuse activitatea la spital ca practician în anii ’70, isteţ, plin de energie și sigur pe el. Propriul său tată era legendarul coordonator al departamentului pe atunci. Cariera lui Bartuck i-a fost înmânată — nu doar datorită descendenţei, ci și încrederii sale, faptului că oamenii voiau, pur și simplu, să-i dea responsabilităţi lui Bartuck — și tot ce a avut el de făcut a fost să nu o dea în bară. Și nu a făcut-o.

Era un doctor bun; era chiar grozav. Asta era partea cea mai rea când venea vorba de Bartuck. Fusese un mentor atât de bun pentru Toby, încât era imposibil de prevăzut că va ajunge acest tip topit după bani care devenise. Sau poate că era greu de acceptat că ai putea fi, în același timp, un doctor bun și un tip interesat de bani și să alegi totuși să rămâi dedicat banilor? Oricum, era trist. Pe când Toby era unul dintre rezidenţii lui, Bartuck îi spunea povești din război și îi dădea whiskey în biroul lui la finalul zilelor grele. Toby își amintea când Martin Loo, coordonatorul unei subdivizii a secţiei de gastroenterologie, a murit din cauza cancerului la pancreas într-o secvență rapidă, tristă de poem din spital, care i-a reconfirmat lui Toby că ocupația sa era un lucru bun și nobil. Toby și Bartuck au stat în camera lui Martin Loo ore în șir în ultimele sale săptămâni de viață, iar Toby i-a ascultat vorbind despre

trecutele lor zile bune de la spital și spunând povești din perioada în care arhivele medicale nu erau digitale și nimeni nu știa nimic. Râdeau împreună până când dr. Loo era prea epuizat și avea nevoie de odihnă.

Toby și Bartuck erau în cameră cu dr. Loo când acesta a murit. Pe măsură ce respirația lui devenea din ce în ce mai stinsă, ei s-au ridicat să-l lase cu soția și copiii lui. Dar soția lui Martin i-a oprit și le-a spus că ea credea că Martin, de trei zile inconștient la momentul acela, și-ar fi dorit ca ei să rămână.

— Voi ați fost o parte la fel de importantă din viața lui ca și noi.

În cele din urmă, când și-a dat ultima răsuflare, soția lui și-a lipit fruntea de a lui și a spus:

— La revedere, iubitul meu!

Iar Toby a simțit că, în ciuda morții sale timpurii, Martin Loo a fost un om norocos.

La fel era și Toby. Exact în clipa aceea nu putea să nu se gândească la privilegiul tuturor acestor lucruri: de a-i cunoaște pe acei oameni, de a lucra alături de ei.

După aceea, Bartuck l-a dus pe Toby în biroul lui și i-a oferit un scotch. Toby rămăsese în continuare cu gândul la Martin Loo, asociind pentru foarte mult timp frumusețea acelui moment teribil cu Bartuck. Abia mult mai târziu, Toby avea să înțeleagă ce șmecher nenorocit era Bartuck — faptul că toată compasiunea și camaraderia lui fuseseră un joc creat pentru a avansa la nivelul următor.

Bartuck avea un interes față de Toby. Nu față de Phillipa London — față de el. Toby s-a dus acasă și i-a împărtășit veștile zilei lui Rachel.

— Trebuie să profiți din plin de acest mentorat, i-a spus ea, cu un tip imbecil de discurs motivațional care era folosit în departamentul pentru corespondență de la Alfooz & Lichtenstein.

Înainte ca Bartuck să-și manifeste interesul față de Toby, Rachel se gândea ca el să se specializeze în dermatologie; pentru banii pe care dermatologii îi câștigau, pentru faptul că-și luau concediu în luna august, își puteau stabili singuri programul și nu aveau niciodată urgențe. Dar Toby voia să devină un tip de doctor care să trateze boli și nu cunoștea niciun dermatolog care să-și câștige banii ocupându-se cu boli reale și nu cu plastic.

— Dar ai putea să te duci în Africa sau în Asia, sau oriunde în timpul verii și să tratezi despicături palatine, spuse ea.

— Nu vreau să-mi petrec o lună din viaţă căindu-mă pentru lucrul pe care îl fac tot restul anului. Îmi doresc să duc o viaţă bună în fiecare zi.

— Cu toţii ne dorim asta, spuse ea, exasperată. Cine se bucură de un asemenea lux? Mi-aș dori ca, în cele din urmă, să avem propriul nostru apartament, știi?

Tatăl lui Toby era doctor, unchiul său era doctor, sora lui se gândea, pe atunci, să devină psiholog înainte să renunțe, hotărându-se doar să se căsătorească, să se roage și să se reproducă. Soţii Fleishman își crescuseră copiii după modelul persoanei în halat alb care oferă alinare, pace și vindecare celor care au nevoie de acestea. În weekenduri, copiii din cartier își juleau genunchii sau aveau episoade febrile, iar părinţii lor băteau la ușa familiei Fleishman, chiar dacă Sid Lapis, un alt internist, locuia mai aproape de ei. Aceasta era o viaţă bună, în opinia lui Toby. Avea sens și valoare. Avea și bani. Încă mai avea și bani. Dar banii nu erau totul.

— Bine, a spus Rachel. Fii hepatolog. Dar atunci fă-o la cel mai înalt nivel posibil. Știu că vei fi cel mai de succes hepatolog din New York. Din toată lumea.

Nu exista un alt mod în care ea să vorbească despre munca de-o viaţă în afara unei competiţii cuantificabile, sportive în legătură cu aceasta.

Iar el era extrem de pregătit pentru așa ceva. Era pregătit pentru asta, Rachel. Nu trebuia să fii vreun nenorocit libidinos ca să fii promovat. Era suficient să fii bun în ceea ce făceai. Avea să avanseze la o funcție de coordonare a unei subunităţi, iar apoi, când Phillipa primea o altă ofertă, ceea ce se va întâmpla, el avea să preia coordonarea departamentului. Va refuza acest lucru pentru că știa că existau niște costuri când venea vorba despre așa ceva. El nu era la fel ca ei. Nu voia să se alăture clubului potrivit, să joace golf cu oamenii potriviți (sau să joace golf, în general) și să fie în consiliile sau comisiile potrivite. Donald Bartuck o avea pe Maggie Bartuck, soţia sa trofeu, care invita oamenii la cină, la întâlniri unde socializau și organiza strângeri de fonduri. Nu aceea era persoana cu care se căsătorise Toby. Nu acela era genul de persoană cu care Toby să-și fi dorit, măcar, să se căsătorească.

Mama lui Toby îi spusese întotdeauna:

— Este loc doar pentru o singură stea în fiecare relaţie.

Și, chiar dacă Toby glumea pe seama faptului că prinsese vagonul către steaua potrivită, iar Rachel îi arunca o privire piezișă și îi confirma că avea mare dreptate, lui Toby nu-i trecuse niciodată prin cap că, dacă vorbele mamei sale erau adevărate, Rachel era steaua în relația lor. Cu alte cuvinte, îi plăcea atât de mult ce făcea, încât nu se gândea că persoana care era pe cale să devină cineva cu un impact major în lume (în opoziție cu impactul lui nesemnificativ) era steaua. În timp ce Bartuck fusese promovat, Rachel plecase de la Alfooz & Lichtenstein, atacând compania care îi adusese succesul și luându-și clienții cu ea când și-a lansat propria afacere. Clienții au urmat-o fără urmă de îndoială; știau ce însemna o persoană hotărâtă atunci când vedeau una.

În câteva săptămâni, avea deja profit. În câteva luni, avea solvabilitate. Asta îl făcea pe Toby să fie atât de mândru — l-ar fi făcut pe orice soț să fie mândru. Dar programul ei era lung, iar amândoi știau că era nevoie de ani pentru ca ea să poată avea un program rezonabil dacă agenția avea să reușească cu adevărat. Hannah abia se născuse și niciunul dintre ei nu-și dorea ca fetița să fie crescută exclusiv de bone, așadar Toby a început să-și organizeze programul de la spital astfel încât să poată ajunge acasă la ora cinci și jumătate în fiecare seară, indiferent de ce s-ar fi întâmplat. Făcea aceleași ture de douăsprezece ore, dar începea mai devreme, fără să mai zăbovească vreodată, fără să mai rămână în biroul lui Bartuck ca să bea ceva.

Se plângea că îi era dor de ea. Se plângea că banii nu erau la fel de importanți precum ceea ce ar fi trebuit să-i ofere lui Hannah și da, bine, recunoștea acest lucru: și lui. Se uita la episoadele vechi ale unor seriale de comedie seara, singur. O ducea pe Hannah la terenul de joacă de pe Strada 72 și îi făcea vânt în leagăn, spunând „pleacă“ atunci când împingea și „vino înapoi aici“ când revenea. O urmărea cum îi plăceau la nebunie perele, apoi le detesta, apoi iar îi plăceau la nebunie, apoi se comporta tipic omenește și îi plăceau perele numai câteodată. Citea noua colecție Archer Sylvan, se plimba și asculta Rolling Stones și White Stripes pe noul său iPod, apoi pe noul său iPhone, adora să petreacă timp cu Hannah, dar îi lipseau conversațiile și compania cuiva care îl alesese. Soarele răsărea și apunea, iar paginile calendarului zburau de pe perete. Hannah a început să se rostogolească. Hannah a stat în picioare. Hannah a început să meargă în patru labe. Hannah a mers. Hannah râdea. Hannah plângea. Hannah voia să facă „purcelușul acela mic“. Hannah a mâncat singură. Hannah a stat cu picioarele încrucișate în cărucior ca o tânără femeie. Hannah a imitat-o pe mama ei prin faptul că i-a luat telefonul lui Toby și s-a plimbat cu el, trăncănind ceva în păsărească la el. Hannah detesta „purcelușul acela mic“. Hannah a vorbit. Hannah a învățat să socotească. Hannah a început școala. Toby o iubea atât de mult, încât inima lui era în permanență la picioarele ei.

Venitul lui era cel la care ar fi putut renunța, dar Toby nu avea de gând să nu mai lucreze. Așa ceva era ridicol. În plus, spre meritul ei, Rachel nu a îndrăznit niciodată să sugereze acest lucru. Dar el a continuat să fie principalul părinte. El era primul sunat atunci când Hannah făcea febră la școală sau când Solly avea o iritație din cauza scutecelor care sfida soluțiile tradiționale. El era cel care căuta lecții de muzică și pleca pe furiș de la muncă uneori pentru a participa la acestea, chiar dacă se intitulau „Mami și cu mine“ (la drept vorbind, ar fi trebuit să se cheme „Dădaca și cu mine“). O înscria pe Hannah la programe de dezvoltare personală și, în sfârșit, la programe sportive, lecții suplimentare după școală, creșe, cursuri, tabere, lecții de chineză (mandarină), de tenis și o ducea la medici stomatologi specializați în ortodonție. El era voluntar la târgul de carte și persoana care pregătea negrese pentru strângerea de fonduri a școlii evreiești. El accesa motoarele de căutare și scria „sătul de pregătit cina“ dând peste site-uri care îi ofereau rețete despre cum „să combine lucrurile“ și să „mențină totul proaspăt“. Celelalte femei spuneau „Uitați-vă la Domnul Mamă!“ atunci când el punea câte o întrebare, iar el considera acest lucru ofensator și simțea nevoia să spună că nu, nu el era mama, el era tatăl, iar acestea erau îndatoririle sale, dar apoi își dădea repede seama că imboldul acelor femei de a face comentarii venea din dezinteresul propriilor soți față de copiii lor sau de implicarea în treburile gospodărești, astfel că el le făcea doar un [emoticon cu față zâmbitoare]. Trebuia să stea acasă când bona era bolnavă și să-i roage pe colegii săi să susțină vreun curs sau să se ocupe de vreun pacient. Nu se pricepea la metodele moderne de îndrumare prin intermediul telefonului mobil precum Marco, care da, ridicau mentoratul la un rang superior.

Ce opțiune avea? Rachel trebuia să fie undeva și apoi avea nevoie de o lecție de yoga din cauza stresului, de o lecție de pilates cu Miriam Rothberg pentru socializare, după care trebuia să scrie un e-mail rapid, să „continue“, „să revină“, să discute drăguț cu oamenii care nu meritau acest lucru și să se descarce pe Toby și pe copii când era copleșită de lucruri care nu aveau nicio legătură cu ei.

Dar lui îi plăcea totul, acesta era secretul lui. Și-a dat seama cât de efemer putea fi totul, cât de rapid treceau copiii prin diferite faze și cum, deodată, acele lucruri dispăreau și nu se mai întorceau nicicând. Odată ce începea să umble, un copil nu mai mergea târâș niciodată. Deci, în secret, era în regulă pentru el. Rachel își iubea copiii, era sigur de asta, dar nu se comporta niciodată natural în preajma lor. Îi era teamă să fie singură cu ei în marea majoritate a timpului. Își pierdea răbdarea dacă ei se agățau de ea sau vorbeau prea mult, simțind întotdeauna nevoia să fie în altă parte. Toby îl putea ține pe oricare dintre ei sau pe amândoi în poalele sale ore în șir fără să-și dea seama

de asta. La serviciu, reușea să stea cu pacienții săi, știind că aceasta nu era doar o etapă din viața sa, ci viața sa în sine. Vă puteți imagina cum este să simți că ai ajuns unde îți doreai să fii la așa o vârstă tânără? Ea nu a înțeles niciodată acest lucru: faptul că ambiția nu urmează întotdeauna o cale ascendentă. Uneori, când ești fericit, aceasta rămâne pe loc.

— O să avem vești bune săptămâna următoare, spuse Bartuck. Acum, du-te. Ocupă-te de pacienți.

*

Dar Toby nu se duse la pacienții săi.

Nu putea. Nu exista niciun loc acolo unde să se ascundă și să-și țină capul în mâini sau să se întindă puțin. Angoasa lui față de Rachel, care se transformase acum într-o adevărată tornadă ce cuprindea atât valuri de ură, cât și de îngrijorare, nu-i permitea să se concentreze la nimic altceva. Își terminase vizitele. Era ora cinci după-masa, oricum. Fusese acolo de foarte devreme. Era în ordine.

Se plimbă prin parc, iar pe la jumătatea acestuia, începu să se strecoare pe alei și cărări înainte să-și dea seama cât de obosit și de febril era, astfel că se așeză pe o bancă. Se uită la telefon, trăgându-se de părul de pe piept. Își dorea — avea nevoie — să-și verifice aplicațiile. Avea nevoie de un val din acel cocktail de oxitocină și testosteron care să anuleze aceste sentimente îngrozitoare.

Nu fusese prea multă acțiune pe Hr pentru el în ziua aceea. Se uită prin mesajele vulgare mai vechi, fără să simtă nimic. Nu avea să se mai căsătorească vreodată. Căsnicia era pentru idioți. Era o soluție apusă pentru problema proprietății pe care el nu o avea. Era un construct social inventat de persoanele religioase (ale căror valori alternative erau, în mare parte, respinse de el), iar cei care erau implicați nu trăiau peste vârsta de treizeci de ani atunci când acesta fusese implementat. Așadar, nu. Nu avea să mai cadă în această capcană încă o dată. Urma să aibă parte de relații și entuziasm, dar nu avea să-și mai pună sănătatea emoțională în mâinile altcuiva în felul acesta vreodată.

În a doua parte din „Decuplarea“, Archer Sylvan se întâlnește, în cele din urmă, cu femeia de care Mark divorța. Auzise că se scria un articol într-o revistă importantă despre divorțul ei și a simțit că voia să spună povestea și din perspectiva ei.

— Dacă o să scrii despre acest lucru, ar trebui să ai ambele versiuni ale poveștii, îi spuse ea lui Archer într-o scrisoare.

Numele ei nu apărea în articol. Se făcea referire la ea prin „femeia lui Mark“ (în amintirea zilelor mai bune) și prin „femeia“ (după ce lucrurile se înrăutățiseră). În articol, ea și Archer se întâlniseră la o ceainărie luxoasă de pe Madison Avenue, unde bărbați îmbrăcați ca niște majordomi așteptau calmi pe margine. Ea i-a povestit despre aventura lui Mark cu secretara lui, pentru care acesta s-a scuzat, dar pe care apoi nu a concediat-o. I-a povestit despre cât de nebună se simțise ea în toate acele luni în care el negase acest lucru și cum, în cele din urmă, s-a hotărât să-l creadă până când el s-a dus la un eveniment de la serviciu despre care ea nu știuse nimic, împreună cu secretara, pentru ca toată lumea să vadă cum stăteau lucrurile. Archer a stat cu ea o oră și a ascultat ceea ce era demn de luat în considerare — faptul că toate căsniciile sunt complicate și private, iar în momentul în care un mariaj se încheie, poate că toată lumea va putea să pretindă o suferință justificată. Atunci când tabla lui Othello este neagră (dacă jucați în felul în care Toby joacă, ceea ce, din nou, nu reprezintă modul corect în care se joacă acest joc), aceasta este astfel pentru ambii participanți, până la urmă.

Dar Archer a plecat de la acea întâlnire și ce a scris ulterior ar putea fi subiectul unor conversații de ore în șir la cursurile de jurnalism, al căror ton ar putea varia de-a lungul vremii: în anii ’80, oamenii l-ar lăuda pentru faptul că s-a comportat ca un reporter cu adevărat sincer care a spus exact ce era în mintea lui, în locul a ceea ce ar fi fost diplomat să spună. În anii ’90, s-ar fi dezbătut dacă există vreun mod de a scrie fără să înclini balanța într-o parte sau alta a poveștii. În mileniul nostru, a devenit subiectul unui protest legat de misoginism și unul dintre motivele pentru care o persoană ca mine — o femeie — ar putea fi întotdeauna angajată la o revistă pentru bărbați, în primul rând: pentru a preveni ca acest lucru să se întâmple din nou. În momentul în care Toby stătea în parc în acea zi, „Decuplarea“ nu mai era considerată o lectură potrivită pentru cursuri. Până și ca un contraexemplu, a devenit cauza prea multor scrisori pline de cuvinte dure la adresa decanilor, făcute publice pe site-urile feministe despre semnalele de alarmă și zonele sigure. Când am fost invitată să țin un discurs la cursurile de jurnalism de după, să zicem 2007, am fost avertizată să nu aduc în discuție acest lucru în fața clasei, astfel încât conversația să nu

se transforme numai într-un scandal despre indignarea de a menționa acea poveste.

Ceea ce scrisese el — iar rândul acesta îi veni în minte lui Toby exact atunci — a fost: „Am părăsit restaurantul, cu batista umedă din cauza lacrimilor ei, și m-am gândit la modul în care javra va încerca să te prindă de fiecare dată“.

Un bărbat bronzat, într-un costum subțire, s-a așezat lângă Toby pe banca din parc. Soarele era chinuitor, era extrem de cald și parcul era plin de oameni care se bucurau de soare, iar el îi detesta pe toți. Nimeni nu avea probleme cu excepția lui. Bărbatul de pe bancă și-a aprins o țigaretă. Lângă ei se afla un semn mare pe care scria „Nu fumați“. Semnul era exact acolo. O mânie pură, ucigătoare l-a traversat pe Toby, făcându-și loc prin sistemul său limfatic, scurgându-se prin musculatură și invadându-i oasele. Toby s-a întors spre bărbat și i-a spus:

— Hei, nu ai voie să fumezi aici.

Bărbatul s-a uitat la el, iar ochii lui Toby s-au îndreptat către semn ca să-i indice la ce se referea. Individul a privit prin el. A stins țigareta și, pentru o clipă, Toby s-a întrebat de ce fusese atât de deranjat.

Se pregătise să mediteze la asta când, două minute mai târziu, nenorocitul și-a scos o altă țigaretă și a aprins-o chiar acolo, în fața lui.

— Uite, omule, nu ai voie să fumezi aici.

Tipul aproape că nici nu l-a băgat în seamă pe Toby, cu excepția faptului că și-a dat un pic ochii peste cap, și apoi a tras adânc un fum.

Toby s-a ridicat în picioare. Vocea lui a părut ca un strigăt furios.

— Sun la poliție, nesimțitule.

Bărbatul l-a privit lung, atât surprins, cât și… amuzat? Nenorocitul era amuzat?

— *Ești un tâmpit, i-a spus bărbatul.*

Toby a început să formeze numărul 911. Bărbatul a mai tras un fum, apoi și-a aruncat țigareta în iarbă și a aplecat.

Toby a mai rămas pe bancă un minut, prefăcându-se că se uita la telefon, când, de fapt, se lupta cu furia. Când bărbatul a ieșit din aria sa vizuală, s-a ridicat și a început să meargă din nou, vag, către est, dar de

ce, totuși? Nu îl aștepta nimeni acolo. Era numai ora cinci. Inima lui tânjea după Solly și se frângea din cauza modului în care îl manipulase, a felului în care dăduse la o parte problema dispariției lui Rachel și nu știa dacă aceasta urma să se rezolve vreodată; își dorea tare mult să se uite la The Goonies cu fiul lui, să-i asculte observațiile istețe, adorabile și să-i răspundă la întrebări. S-a îndreptat către casă pentru că nu avea unde să meargă în altă parte.

*

Dar dacă. Dar dacă el nu trata dispariția lui Rachel pe cât de serios ar fi trebuit?

Femeilor li se întâmplau lucruri rele. Puteau muri. Puteau fi răpite. Puteau fi violate. Erau transformate în sclave sexuale. Se puteau îneca fără ca nimeni să observe. Aproape că și-a luat telefonul ca să sune la poliție, dar așa ceva părea prea nebunesc, s-a gândit la toate show-urile cu polițiști pe care le văzuse și la faptul că el ar fi fost primul suspect pentru că era fostul soț și mai era și o întreagă serie de mesaje dușmănoase care puteau fi incriminante.

Soarele era încă așa de sus. Străzile începură să se umple de frenezia care îi cuprindea pe tineri vara după orele de serviciu. Nu, nu tinerii. Fericirea. Nu, nu fericirea. Regularitatea. Oameni cu planuri, scopuri și prieteni. S-a gândit să meargă la o oră de yoga. S-a gândit să-l sune pe Seth. S-a gândit să se întoarcă la aplicațiile sale și să schimbe un detaliu al profilului său, astfel încât acesta să inunde din nou sistemul și să fie descoperit de un grup cu totul nou de persoane. În mare parte, se simțea slab. Avea nevoie să se simtă puternic din nou.

Fructe. A decis că voia fructe. Ultima dată mâncase un măr cu o seară înainte. Începea să-și facă simțită apariția scorbutul, era convins de acest lucru. Tânjea după minunata vitamină C. Tânjea după magneziu, pentru că în ultimele trei zile, ochii începuseră să-i zvâcnească intermitent, iar mai devreme în ziua aceea, se dusese la toaleta bărbaților ca să verifice dacă spasmul era vizibil cu ochiul liber și era. Tânjea după optimismul magazinelor Whole Foods. De data aceasta, având o direcție precisă, a pornit spre cel de pe Strada 87 și a mers printre culoare, lăsând ambalajul artizanal de culoare maro să

trezească înăuntrul său un sentiment de speranţă cu privire la renaştere. S-a îndreptat spre culoarul cremelor hidratante. Poate că avea nevoie să-şi schimbe radical rutina de îngrijire a pielii. Poate că avea nevoie de aromaterapie cu flori sălbatice. Poate că avea nevoie de ulei de cânepă. Poate că avea nevoie de apă de cocos. Nu, acum vorbind serios, ce-ar fi fost să înceapă un program de aromaterapie? Ce ar fi fost dacă şi-ar fi cumpărat un dispersor care le permitea uleiurilor să se împrăştie în aer în timpul nopţii? Avea să se trezească, să fie cuprins de senzaţia reînnoirii celulelor sale şi de năvala hormonilor în corpul său, iar apoi ar începe să mediteze şi viaţa lui ar…

— Toby!

S-a întors. Erau Cyndi Leffer şi Miriam Rothberg. Transpirate şi zburlite, astfel că părul lor era creţ doar la rădăcină. Miriam purta un maiou pe care scria „Pedalează sau mori“. Pe al lui Cyndi scria „Ruj & sărituri“.

— Două întâlniri marca Fleishman pe ziua de azi, zise Miriam.

— Oh, bună, a spus Toby. Bună. Eu am venit doar să cumpăr nişte fructe.

— Credeam că eşti încă la Hamptons, spuse Cyndi.

— Mda, zise Toby. Se întâmplă multe lucruri. La spital. Cu pacienţii. Dar nu, nu merg la Hamptons. Rachel a primit casa după divorţ. Nu prea mai merg acolo de acum.

— Roxanne mi-a zis altceva, a spus Cyndi, cu o voce melodioasă, înţepătoare, ca şi cum ar fi vrut să fie sexy, dar era prea în vârstă şi, de aceea, a sunat ca un croncănit.

— Da, am dus copiii pentru că Rachel nu a mai putut veni. Lui Hannah îi era dor de Lexi.

— Ei bine, ultima săptămână din iulie înseamnă întotdeauna Europa pentru noi. Hei, ai primit vreunul dintre mesajele mele? Hannah şi-a uitat perna la noi acasă.

Toby şi-a amintit vag cum fusese invadat de mesaje lipsite de importanţă din partea lui Cyndi.

— Ştii, spuse Miriam, ar trebui să vii la cină împreună cu copiii. Noi nu ţinem partea nimănui, tu ştii asta. Părinţii lui Sam sunt divorţaţi şi suntem foarte atenţi la acest aspect. Hei, mai mergi la yoga? Cred că te-am văzut cu o salteluţă acum câteva săptămâni.

Toby nu se putea concentra.

— Poftim? Da. Uneori.

— Ar trebui să-l iei cu tine pe Sam. Tocmai a fost într-o tabără de yoga și îi place la nebunie.

— Într-o tabără de yoga?

— Da, cea din Massachusetts. Cea faimoasă. Așteaptă. Mereu uit numele.

— Kripalu, a spus Toby.

Spunând-o cu voce tare, și-a dat seama că Kripalu suna precum cripple you (invalidule). Cum de nu-și dăduse niciodată seama de acest lucru?

— Da! Kripalu! Tocmai a petrecut un weekend acolo și de atunci face yoga în fiecare dimineață. Angajăm pe cineva să vină acasă. În sfârșit! Nu l-am putut da jos pe omul acesta de pe banda de alergat ani de zile. Îi spuneam „Sunt atâtea alte lucruri de făcut“, dar el voia numai să alerge. A făcut cros în liceu.

Mai târziu, Toby avea să se întrebe de ce era atât de important pentru el să se poarte frumos în fața acestor oameni de care nu-i păsa absolut deloc. Își repeta iar și iar în gând că, în acel moment, scopul său era să protejeze interesele de ascensiune socială ale lui Rachel, în loc să le spună exact ce tip de persoană era ea și ce făcuse.

Dintr-odată i-a picat fisa. Și-a dat seama că ignorase complet primul lucru pe care îl spusese Miriam, atât de solidificată era în mintea lui dispariția totală a lui Rachel.

— Scuze, ai spus două întâlniri marca Fleishman? Ați văzut-o pe Rachel?

— A fost foarte ciudat, răspunse Miriam. Am văzut-o în parc, întinsă pe o pătură, dormind. În miezul zilei. Am spus: „Ah, muncim din greu, nu-i așa?“

Miriam a râs.

— Sincer, fata asta lucrează atât de mult, încât a fost chiar drăguț să vedem că-și ia o scurtă pauză, zise Cyndi. Oare de când nu am mai văzut-o? Două săptămâni? Și tunsoarea aceea!

Miriam a spus ceva, iar apoi Cyndi a vorbit timp de mai bine de o oră sau poate doar un minut, dar Toby nu a mai auzit nimic după aceea, pentru că sângele îi îngheța, urechea sa internă începu să-i sângereze,

creierul se topi și începu să i se scurgă pe nas, fața i se prelinse de pe craniu, viața lui nu mai avea să fie niciodată la fel și, în momentul acela, și-a dat seama că nu va mai înțelege nimic niciodată.

---

[1] Întâlniri la care participă profesorii, elevii și părinții, presupunând realizarea împreună a unor activități educaționale distractive pentru dezvoltarea abilităților și explorarea opțiunilor de carieră din sfera științelor exacte. Acronimul STEM semnifică: Science (știință), Technology (tehnologie), Engineering (inginerie) și Mathematics (matematică); termenul în limba engleză: STEM Night. (N.t.)

[2] Cu sensul Ești feroce, de temut; expresia a devenit celebră după ce melodia cu același titlu a trupei Survivor a apărut pe coloana sonoră a filmului Rocky. (N.r.)

[3] Imagistică prin Rezonanță Magnetică Nucleară. (N.t.)

[4] Acronimul LOL este utilizat în comunicarea scrisă prin mesaje instantanee în mediul virtual, simbolizând expresia din limba engleză laughing out loud, care se traduce în limba română prin „râd în hohote". (N.t.)

[5] Circle jerk (în original) este o practică sexuală în care un grup de bărbați sau băieți formează un cerc și se masturbează individual sau reciproc. Într-un sens metaforic, termenul se referă la un comportament sau o discuție exprimând mulțumire de sine în cadrul unui grup, de obicei în legătură cu un eveniment sau o întâlnire plictisitoare sau care au fost o completă pierdere de timp. (N.r.)

[6] Raportul AST/ALT reprezintă proporția dintre Alaninaminotransferaza (ALT/ALAT) și Aspartataminotransferaza AST (TGO). Raportul AST/ALT se folosește pentru diagnosticul diferențial al afecțiunilor hepatobiliare și pancreatice. (N.r.)

[7] Un șal cu franjuri înnodați la capete purtat de evrei în timpul rugăciunii. (N.r.)

[8] Pâinea. (N.t.)

[9] Țesătură foarte folosită în moda masculină, un postav cu țesătura în diagonală. (N.r.)

[10] Cocktail cu votcă și suc de afine. (N.r.)

[11] NRA (National Riffle Association) — National Rifle Association of America este un grup de apărare a drepturilor de a deține arme, cu sediul în Statele Unite. (N.r.)

[12] Lounge Chair este una dintre cele mai faimoase creații semnate de reputatul cuplu Charles și Ray Eames. (N.r.)

[13] Pat dublu cu dimensiunea 183 x 212 cm (măsurile din SUA). (N.r.)

[14] Sistem grafic utilizat în televiziune care ocupă, de regulă, partea inferioară a ecranului și este predominant bazat pe text. (N.t.)

Partea a II-a

Doamne, ce idiot a fost!

În seara în care Toby a cunoscut-o pe Rachel, îndura cu tărie de caracter și cu un martiriu stoic cea mai lungă perioadă de abstinență din viața sa adultă de după ce-și începuse în sfârșit viața sexuală. Prima dată s-a întâmplat în timpul anului petrecut cu noi în Israel, o partidă de hățâieli la beție cu amica mea roșcată cu dinți de iepure, Lori, care și-ar fi dorit să nu se întâmple niciodată, doar că, ce să vezi, se întâmplase de-adevăratelea, ceea ce însemna cel puțin că Toby nu avea să moară virgin. Împlinise douăzeci de ani în anul acela, iar rușinea care însoțea faptul că trecuse de anii adolescenței cu „himenul intact", așa îi cum spunea Seth, era insuportabilă. S-a întors acasă la apartamentul său în seara aceea la fel ca un soldat care se întoarce de la război: mândru și puțin șocat. Colegii săi de apartament s-au îmbulzit pe hol ca să-l ridice pe umeri. Era jenant și, în același timp, cel mai grozav sentiment, ca și actul sexual în sine.

Apoi, s-a întâmplat prima oară (care era, de fapt, a doua oară) în cadrul unei relații adevărate, la șase luni după ce începuse ultimul an de colegiu, cu o studentă la sociologie cam știrsă și anxioasă pe nume Jeanine. Jeanine era genul de studentă care nota fiecare cuvânt al profesorului și studia citind încă o dată acea dictare, memorând-o fără să întrebe nimic sau fără să aibă vreo reflecție critică în legătură cu asta. Nu încerca să învețe nimic; încerca să facă față materialului pe care-l primise, lamentându-se pentru că anticipa că va pica, iar apoi obținea medii peste opt sau nouă. Ea considera că era „tocilară". În sinea lui, Toby se gândea că „tocilară" însemna că nu era prea deșteaptă și a vrut s-o liniștească spunându-i că inteligența nu era cea mai importantă caracteristică a unei persoane, precum și că oricum nu ținea exclusiv de ea, plus că ar trebui, pur și simplu, să fie fericită pentru cât de muncitoare era și pentru felul în care se comporta pe această planetă. Dar nu exista vreun mod în care să-i spui acest lucru unei studente de la Princeton care trăgea atât de tare ca ea și care spusese, de fapt, treaba cu „tocilara" doar pentru ca singurul lucru pe care să-l mai poți spune să fie: „Nu, nu, sunt impresionat de inteligența ta înnăscută".

— Sunt impresionat de inteligența ta înnăscută, spunea el, și uneori această frază îi aducea o partidă de masturbare din partea ei.

El își petrecea nopțile așteptând ca nenumăratele sale grupuri de studiu să se termine și ea să ajungă acasă și să se gândească să facă sex cu el. Mai des însă, ea se retrăgea politicos pentru că sexul o ținea trează, iar asta îi anihila șansele de a reuși la lucrul care era prioritatea ei (testul, lucrarea). În lipsa ocaziilor, a face sex măcar puțin devenise principalul lui obiectiv într-o relație, fără să se întrebe vreodată dacă exista tovărășie între ei sau măcar dacă o plăcea. Aceea era o întrebare

periculoasă și, în plus, el nu avea de ce să și-o pună; trebuia să-și canalizeze toată energia pentru a decide dacă un braț trecut aparent întâmplător în jurul umerilor sau un sărut direct pe gură era o undă verde.

Relația lor s-a sfârșit simplu, după patru luni. Într-o dimineață, după ce îi dăduse voie să facă sex cu ea — sau pe ea, sau pentru ea, ceea ce ar fi, probabil, mai corect spus — a zis că părinții ei nu prea erau de acord ca ea să se întâlnească cu o persoană care nu era catolică și nu era nici italian, iar ea ar prefera să nu mai piardă timpul dacă relația nu avea să ducă undeva. A obiectat zgomotos, fără să ia în calcul dacă o plăcea și își dorea cu adevărat ca relația să continue. Din milă, ea s-a oferit să mai facă o dată „sexul de rămas-bun", iar el a făcut cum a zis ea. Mai simțise umilință după sex în viața lui, dar până atunci nu mai simțise niciodată umilință în timpul actului, văzând-o cum aștepta să se termine.

S-a mutat la New York în acea lună iunie. Fusese acceptat la Facultatea de Medicină a Universității New York. Fusese acceptat la Columbia, de asemenea, dar avea nevoie de o schimbare. Nu voia să stea într-un campus. Voia să fie înconjurat de ceva mai mult decât niște studenți la fel de imbecili ca el. Avea o fantezie legată de întâlnirea cu o fată, dar nu cu o studentă la medicină. El ar fi studiat undeva, iar ea ar fi citit o carte — poate o carte de Roth sau de Bellow, poate Virginia Woolf —, iar el ar fi mers la ea, ar fi spus o glumă, ea ar fi râs și asta ar fi fost tot.

Nici măcar nu ar fi trebuit să meargă la petrecerea de la Columbia, unde a cunoscut-o pe Rachel. Seth era cu un an în urma lui, pentru că, în al doilea an petrecut în Israel, chiar când fuseseră pe punctul să plece, a cunoscut o fată de douăzeci și unu de ani care își termina misiunea în armata israeliană, a plecat în Dahab împreună cu ea într-o vacanță și s-a hotărât să-și petreacă următorul semestru călătorind cu ea în locurile unde mergeau israelienii care își încheiau serviciul miliar: India, Thailanda, Grecia. În Grecia a părăsit-o. La patru luni de când ea începuse să vorbească prea mult despre faptul că-și dorea să se căsătorească. „Femeile există pe o singură traiectorie", i-a scris el lui Toby printr-o telegramă din Atena. „Nu pot să existe, pur și simplu. Sper că tu te distrezi, dar eu știu acum că nu există orgasm care să nu aibă un preț." Toby și-ar fi dorit ca Seth să fi trimis mesajul într-un plic sigilat, dar ce să faci, așa era el. Seth își finaliza atunci ultimul an la Columbia. El și Toby au luat cina într-o seară, iar Seth i-a spus că ar trebui să meargă după aceea la petrecerea anuală a societății literare, care se ținea la bibliotecă. Dar Toby detesta petrecerile de la Universitatea Columbia și pe studenții de acolo.

— S-ar putea să ți-o pui, îi spuse Seth.

Toby știa că, probabil, nu era adevărat. Însă părinții lui urmau să vină în vizită peste două zile din Los Angeles, așa încât s-a gândit că, în ciuda faptului că șansele de a face sex erau foarte mici, s-ar putea, cel puțin, să-l întremeze pentru efortul de duminică, ceea ce însemna să-și curețe de tot ce însemna pornografie apartamentul său de doi bani și să scape de miros până când ajungeau ei, precum și să se îmbărbăteze pentru atacurile mamei sale la adresa egoului și stimei sale de sine. La petrecere, a văzut o fată din căminul lui Seth, pe nume Mary, pentru care făcuse o pasiune, și s-a întrebat rapid dacă nu cumva aceea era șansa lui. S-a dus să vorbească cu ea și au discutat timp de vreo cinci minute bune. Ea râdea la tot ce îi spunea el și da, părea că aceea era într-adevăr șansa lui, dar apoi un cap sec, care se pare că era partenerul ei, a apărut din baie. Numele lui era Steve, o vizita pe Mary din Wharton și putea Toby măcar să se aventureze să ghicească dimensiunea rahatului pe care tocmai îl făcuse în vasul de toaletă?

— Frate, sper că au instalatori buni pe aici! spuse Steve.

Mary a râs, iar asta a fost ca o trădare față de tot ceea ce crezuse sau sperase el în legătură cu ea, dat fiind că așa ceva putea s-o amuze. În momentul acela, Toby simțea că nu fusese niciodată mai departe de a înțelege de ce era singur.

Se pregătea să plece, atingându-și cota de umilință și confuzie pentru seara aceea, când a mai aruncat o ultimă privire prin încăpere. Lângă o fereastră era o fată care vorbea cu o altă fată care era beată și se agăța de un tip. Nu o mai văzuse până atunci, ceea ce era ciudat, pentru că înfățișarea ei ieșea mult în evidență: breton drept, păr blond care declanșa o dorință periculoasă, în stare latentă, pentru femei care nu erau evreice, ten palid și buze roșii. Era Rachel, care privea în pământ și încuviința, în timp ce îi permitea politicos celeilalte fete să trăncănească, dar apoi și-a ridicat ochii, simțind că el se uita la ea, i-a întors privirea și apoi s-a uitat în altă parte, cu acel zâmbet pe față pe care îl au fetele atunci când nu vor să zâmbească — o aversiune a ochilor, dar nu și a restului feței, trădate de gura care rămâne închisă, dar cu colțurile ridicate într-un zâmbet ascuns. Purta o fustă strâmtă în dungi, colanți, cum purtau toate fetele în acea perioadă, și o cămașă din flanel înnodată în talie. Întotdeauna avusese aspectul unei persoane prea sofisticate pentru a purta aceeași vestimentație ca alte studente — prea formală, prea drăguță, într-un mod matur.

Toby a decis să mai aștepte puțin. Ea a început să vorbească, după aceea, cu unul dintre foștii colegi de cameră ai lui Seth, Otto, și cu tipul cu care flirta acest Otto. Toby și-a luat niște punci. L-a ținut în mână, apoi s-a uitat la el și și-a dat seama că, deși avea să consume caloriile

existente în alcool, nu va bea niciodată și punciul de fructe, așa că a vărsat paharul. Dar apoi s-a gândit că poate punciul ar fi modalitatea prin care să abordeze fata? A turnat din nou în pahar, i l-a dus lui Otto și s-a întors către ea. Zâmbetul ei evoluă de la sfios la intenționat și apoi la unul autentic.

— Am observat că stați aici fără punci de fructe, spuse Toby. Îl recomand cu încredere.

Ea îi zâmbea. Era prea drăguță ca să-i zâmbească lui.

— Ești sigur? Pentru că tocmai ai vărsat un pahar.

— Este puțin cam dulce, de fapt, spuse el. Și îmi fac griji că fetele încearcă să mă drogheze. (Oamenii făceau glume de genul acesta în anii ’90.) Și nu sunt foarte sigur cu privire la ingredientul din băutură care îi dă această nuanță anume de mov.

— Serios? Pentru mine, acesta este singurul motiv ca să bei chestia asta. Întotdeauna mi-am dorit copii care să miroasă a mov.

Era studentă la engleză la Hunter, spunea ea, dar își dorea să înceapă o afacere. Își dorea o carieră pe care s-o poată întrerupe în timpul creșterii copiilor fără să rămână în urmă. Era pragmatică, spunea ea. Se gândea să lucreze în marketing sau publicitate. Dar cu o vară în urmă, a mers la un simpozion despre negociere la Facultatea de Business din Columbia și și-a dat seama că, dacă ar putea, asta era ce i-ar fi plăcut să facă pentru tot restul vieții sale, negociere.

— Foarte bine, spuse el.

Ochii ei erau niște cârlige.

— Negociază cu mine.

— Bine, a spus ea. Aș dori patru la preț de două.

— Îmi pare rău, va trebui să plătești pentru toate patru.

— Voi plăti numai pentru două.

Corpul lui a adoptat o postură încăpățânată, încrucișându-și brațele deasupra pieptului și întorcând capul, astfel încât să o privească din colțul ochiului.

— Nu facem târgul. Te crezi la o tarabă dintr-o piață în aer liber din Orientul Mijlociu?

Ea a zâmbit, a ridicat din umeri și s-a pregătit să plece, făcând întâi un pas, apoi doi pași, iar apoi a devenit clar că se îndepărta. S-a îndreptat spre o canapea din încăpere și a luat loc, cu spatele încă la el, începând din senin o conversație cu tipul de pe canapea. Toby era uimit; era entuziasmat. Când fusese ultima oară când a fost entuziasmat și nu doar speriat? A mers prin încăpere și s-a ghemuit în spatele ei, șoptindu-i la ureche:

— Îți ofer șase. Nu va trebui să plătești pentru niciuna dintre ele.

Au rămas treji aproape toată noaptea, discutând în apartamentul lui. Rachel fusese crescută în Baltimore și nu-și amintea mare lucru despre părinții ei, deși avea o imagine în minte cu o femeie cu părul negru întinsă pe o canapea și asocia această amintire cu mama ei, pentru că altcineva cine ar fi putut să fie? Nu mai avea frați sau surori. Tatăl său o părăsise pe mama ei când ea era bebeluș, apoi mama ei s-a îmbolnăvit de cancer și a murit, toate astea înainte ca ea să împlinească trei ani. Așa că a crescut-o mama mamei sale, dar a făcut-o mai mult din obligație decât din dragoste, iar ea se întorcea la Baltimore numai de Ziua Recunoștinței, din când în când. În al treilea an de studiu se necăjise că ratase oportunitatea de a pleca pentru un semestru, dar se gândea că ar putea să meargă în Brazilia sau Budapesta în vara aceea într-un program de muncă și studiu pentru studenți. Când a spus acest lucru, el a simțit că un val de tristețe i s-a declanșat în stomac, la gândul că, într-o zi, va trebui s-o lase să plece din patul său.

Au făcut sex în noaptea aceea și asta a fost foarte bine, dat fiind faptul că el nu credea că egoul său ar putea tolera o perioadă mai lungă în care să se întrebe dacă ea îl privea ca pe un prieten sau ca pe un partener romantic. Își tot spunea: „Este o fată adevărată". Nu într-un sens sexual. Nu, într-un sens care amintea de povestea lui Pinocchio. Ea întruchipa tot ce credea el că trebuie să fie o fată, chiar dacă nu știuse niciodată să se roage chiar atât de specific pentru acele trăsături: folosea ruj roșu tot timpul, asculta Neil Diamond fără să-i pese deloc cât de ciudat era acest lucru, putea să stea în mâini pentru vreo zece minute, știa pe dinafară The Karate Kid, fiecare replică în parte; nu mai avea răbdare până la finalul unui thriller ca să descopere dacă eroina murea într-adevăr (ceea ce, desigur, nu se întâmpla); voia să învețe să joace tenis, dar nu reușea să găsească un partener pe care să nu-l deranjeze cât de nepricepută era. Avea o ușoară deviație de sept, deși nu se observa decât dacă te uitai cu atenție, iar ea corecta asta în timpul somnului împingându-și nasul puțin către stânga, astfel încât să poată expira prin ambele nări. Era singură și nu avea foarte mulți prieteni fiindcă fusese crescută de o bunică nerăbdătoare care abia aștepta ca procesul ei de creștere să ia sfârșit. Sau fiindcă era sensibilă și interpreta fiecare

situație minoră în care nu era inclusă drept respingere. Sau fiindcă întotdeauna se întreba cum ar fi arătat un lucru ceva mai bun decât cel pe care îl avea, ceea ce era grozav în afaceri, dar nu prea grozav și în alte aspecte ale vieții. Sau fiindcă simțea că trebuie să-i prindă din urmă pe ceilalți pentru că ea nu se născuse bogată și nici măcar într-o familie adevărată. Sau fiindcă oamenilor nu le plăcea când femeile erau, în mod vădit, atât de ambițioase. Sau fiindcă nu-și putea ține gura atunci când vedea că o altă persoană nu îndeplinea vreun țel sau nu trăia așa cum credea ea că și-ar fi dorit aceasta, presupunând că oamenii voiau să știe adevărul. Sau fiindcă era mereu, într-un mod ciudat, depășită de cultura pop, continuând să fie așa chiar și după ce a devenit unul dintre cei mai buni impresari din oraș. Sau fiindcă prietenia este iluzorie și ești plăcut cel mai mult atunci când nu te gândești constant la asta, iar ea se gândea tot timpul numai la asta.

Când s-a trezit dimineața, după cele trei ore de somn de după răsărit pe care hotărâseră să și le acorde unul altuia, el a privit-o timp de câteva minute. Era la fel de frumoasă la lumina zilei, chiar dacă avea rimelul întins și salivă uscată în colțul gurii. El a ieșit să cumpere micul dejun. A stat la rând la covrigi și cafea, simțindu-se mai normal și mai american decât în orice alt moment din viața lui. Avea o fată care îl aștepta în apartamentul său și era sâmbătă dimineața, așa că el avea să-i ducă un covrig și niște cafea. Era copleșit de simplitatea emoțiilor sale: recunoștință pentru toate clipele care făcuseră ca acest moment să aibă loc; fericire, da, numai fericire pură și simplă. Își iubea țara! Urma să mănânce un covrig!

Au mâncat covrigii, atât de firesc, atât de normal, după care s-au plimbat prin Village, apoi au urcat pe Fifth Avenue, pe urmă au luat-o către vest. Au mers până la Hell's Kitchen, apoi, în diagonală, prin Midtown, și iar în diagonală prin parc, unde a început să cadă o ninsoare domoală și liniștită de început de martie. Se țineau de mână și mergeau și mai încet. Toby adora plimbările. Erau cea mai puternică revelație a sa cu privire la New York, faptul că era cel mai mare oraș din America și puteai să-l străbați pe jos. Acum avea pe cineva cu care să se plimbe. Fulgii albi cădeau pe părul ei blond, iar ea vorbea, vorbea și vorbea, fără să fie deranjată de zăpadă sau de vreme, iar Toby se gândea la cât de îndrăgostit era în momentul acela. S-au plimbat prin parc, până la Upper East Side, când ninsoarea s-a oprit, apoi el a condus-o la apartamentul ei, care era exact lângă Hunter. Erau uzi și epuizați, iar picioarele îi dureau, așa că au comandat cina, mâncare indiană, iar Toby a rămas, în timp ce colega ei de cameră a scos niște sunete nemulțumite pentru că era nevoită să meargă în altă parte în seara aceea. Au dormit în patul ei dublu și în timp ce se așezau confortabil, el a știut că nu fusese niciodată mai fericit — poate că aceasta era o relație sau poate

că aceasta era relația, dar se întâmpla, în sfârșit, pentru el și, da, trecuseră numai douăzeci și patru de ore, dar se simțea la fel de bine pe dinăuntru pe cât se putea vedea dinafară.

În dimineața următoare, el s-a grăbit să ajungă acasă ca să-și curețe apartamentul, să șteargă toate urmele partidelor de sex și, mai cu seamă, de sex solitar, iar apoi a ieșit să cumpere și mai mulți covrigi pentru când ajungeau părinții săi. A tot cochetat cu ideea de a o întreba pe Rachel dacă voia să vină să-i cunoască, dar nu putea risca să o sperie. Trebuia s-o ia încet.

Părinții lui au sosit și i-au inspectat apartamentul, exprimându-și din nou dezamăgirea că el optase pentru Universitatea din New York în loc de Universitatea California, Los Angeles.

— Și dacă vei sta în New York, de ce Universitatea New York și nu Columbia? Cine face una ca asta? întrebase mama lui.

Mama l-a privit cu atenție pe Toby și a spus:

— Ai reușit să-ți păstrezi greutatea, dar fața ta arată îmbătrânită.

— Asta este urmarea unei tulburări alimentare, a răspuns el.

Mama s-a plâns tatălui său:

— Încă mă pedepsește!

Apoi, către Toby:

— Ai fi mai fericit gras? Ai fi mai fericit gras?

El nu a răspuns, iar apoi au ieșit să ia prânzul în West Village, unde el a comandat un piept de pui și o salată de sfeclă fără brânză de capră sau sos, sau nuci glazurate.

(— Deci, numai sfeclă într-o farfurie? întrebă chelnerul.

— Da, și puiul, a spus el, sub ochii mamei sale care se uita la el dezaprobator.)

Mai târziu, a luat un taxi împreună cu părinții lui până la hotelul din Midtown unde erau cazați, i-a lăsat acolo și a mers mai departe cu taxiul în centrul orașului, direct la Rachel, care i-a deschis ușa cu un zâmbet larg.

— Mi-a fost dor de tine, a spus ea.

El i-a sărutat mâna. Ea era doar cu un centimetru și ceva mai înaltă decât el, chiar dacă purtase niște pantofi cu tocuri joase cu o seară înainte, iar el observa acum că erau perfect aliniați, buza ei inferioară ajungând la nivelul buzei sale superioare și asta chiar era ceva.

Nouă luni mai târziu, el era într-un avion spre Budapesta, unde ea plecase să-și petreacă semestrul de toamnă din anul terminal, fiindcă nu se mai dusese în perioada verii, iar Toby credea și spera că motivul fusese faptul că și ea era la fel de încântată de paradisul noii lor relații. De-a lungul lunilor, a dus-o la filme la Forumul de Film, la expoziții la Muzeul de Artă și la Frick, pentru că ea îi spusese că nu a fost la muzee sau la filme în copilăria ei. Au mers la Woodstock în weekend și au cumpărat tricouri gravate. Stăteau în cafenele, restaurante, închideau ochii și fiecare își freca piciorul de al celuilalt pe sub masă.

Dar și el învăța lucruri de la Rachel. Au mers să schieze — el nu mai schiase până atunci, dar ea învățase pentru că școala ei organiza o excursie de schi în fiecare an și, în cele din urmă, când era în ultimul an, bunica ei i-a dat două sute cincizeci de dolari ca să meargă și ea. Îl ajuta să negocieze când venea vorba de intrigile politice ciudate, surprinzătoare și bruște din cadrul facultății de medicină, care nu aveau nicio legătură cu notele bune. Consilierului său la rezidențiat nu-i plăcea sarcasmul lui; Aaron Schwartz, un tip care arăta ca un porumbel palid și jupuit pe care nu-l știa doar de la Princeton, ci îi fusese și coleg la liceul din Los Angeles, era, de asemenea, în grupa sa la facultatea de medicină și continua să fie favorizat în privința intervențiilor chirurgicale. Rachel a vorbit cu el despre cum să discute cu oamenii. I-a explicat că faptul că era amuzant de la natură însemna, de asemenea, că avea o latură care putea fi sarcastică, ceea ce nu era prea bine. L-a învățat s-o ia mai ușor și să se uite la fețele oamenilor, acesta fiind cel mai important exercițiu în orice negociere și, până la urmă, el a reușit să facă asta — a învățat să asculte oamenii și să-i privească în ochi. Și, ce să vezi, în cele din urmă, când a reușit să asimileze aceste deprinderi, a devenit un doctor mai bun, unul care putea înțelege suferința pacienților săi mai specific, care putea găsi indicii mai ușor. L-a întrecut pe Aaron Schwartz, câștigând aprecierea medicilor de la conducere și a profesorilor pentru sensibilitatea și intuiția sa. Întotdeauna o lăuda pentru că-l învățase să stăpânească o tehnică despre care nimeni nu-i spusese în toți anii în care a urmat facultatea de medicină, iar ea îi răspundea astfel:

— Asta pentru că ei nu vor ca tu să le-o iei înainte.

Când spunea asta, el își dădea seama că ea nu încerca de fapt să-l facă un om mai bun; încerca să-l facă să avanseze. Asta a fost tot ce a

încercat vreodată să facă pentru el. Dar, își dădea el seama, asta se întâmpla pentru că ea considera că el este o persoană destul de bună oricum.

Toby a ajuns la Budapesta în timpul scurtei vacanțe de Ziua Recunoștinței, făcându-i o surpriză lui Rachel cu ocazia zilei sale de naștere, iar la căminul ei, care fusese amenajat într-un vechi castel, în fața colegelor sale de cameră, s-a pus în genunchi și i-a oferit inelul de logodnă al bunicii lui.

Au sărbătorit mergând cu toții într-un parc și patinând pe acordurile unui CD al trupei Ace of Base pus să cânte încontinuu în exteriorul unui alt castel abandonat. Rachel nu știa să patineze și se ținea de el. Nu avea palton pe ea; spunea întruna că era prea fericită ca să-i fie frig. După ce au patinat, au ieșit în oraș și au dansat toată noaptea în Cartierul evreiesc, unde vitrinele magazinelor se transformau, în mod misterios, în cluburi la apusul soarelui și totul părea palpitant și periculos, nu doar faptul că erai un om matur care avea o logodnică, ci și faptul că dansai în cartierul evreiesc al unui oraș în mare parte antisemit. În weekendul acela, el a dus-o la lacul Balaton, elementul care apropia cel mai mult orașul Budapesta de Hamptons, și cu ajutorul puterii incredibile a dolarului, a închiriat o casă întreagă și a angajat bucătari pentru fiecare masă. Toată viața lui își făcuse griji, când, de fapt, ar fi trebuit pur și simplu să aibă încredere că exista un plan pentru fiecare. Dar faptul că nu avea încredere făcea parte din plan, de asemenea. Slavă Domnului! Slavă lui Dumnezeu! Slavă Lui pentru înțelepciunea Sa infinită! Atunci a simțit pacea sistemelor. A simțit tăria clasei de mijloc. Lumea a părut, în sfârșit, solidă sub el.

S-au căsătorit în Los Angeles. Mama lui Toby era de mult timp membră în conducerea sinagogii lor, iar nunta fiului său era o adevărată oportunitate ca să arate comunității ce fel de oameni erau, spera ea, în special după ce nunta ortodoxă a surorii lui Toby fusese o dezamăgire socială („un fiasco“), puțin spus, cu locurile separate, cu desertul pareve și cu vinul acela cușer de doi bani.

— Bunicii ei nici măcar nu pare să-i pese că se căsătorește, i-a șoptit mama lui Toby acestuia în timp ce așezau la loc farfuriile după dineul oferit cu o zi înaintea nunții.

Bunica lui Rachel ședea cu poșeta în poală, politicoasă, dar fără să manifeste vreo curiozitate cu privire la familia bărbatului cu care se mărita nepoata ei.

— Sau poate că este doar politicoasă având în vedere ce mare tam-tam faceți voi din cauza asta, îi spuse Toby mamei sale. Sincer, ar fi trebuit să

fugim şi să ne căsătorim în secret.

Dar a spus acestea doar ca s-o rănească. Abia aştepta să se afişeze cu Rachel în faţa tuturor. Abia aştepta ca toată lumea să vadă ce realizase în viaţa aceasta. Toby Fleishman! Pentru prima dată în calitate de soţ şi soţie, domnul şi doamna Toby şi Rachel Fleishman!

După nuntă şi înaintea scurtei lor escapade înaintea lunii de miere în Santa Cruz s-au întors acasă în apartamentul lui Toby de pe Ninth Street. Au găsit pe stradă o măsuţă pentru cafea în timpul uneia dintre plimbările lor lungi şi au dus-o acasă în spate până la apartamentul lor, care se afla la douăsprezece cvartale distanţă. Făceau sex tot timpul — o făceau dacă ploua şi o făceau dacă era soare. O făceau înainte să iasă în oraş la cină şi o făceau când se întorceau de la cină. O făceau dimineaţa înainte de duş, o făceau când se întorceau de la muncă. O făceau după cină în timp ce se uitau la televizor, uneori chiar poziţionându-se în aşa fel încât să nu piardă nimic din programul la care se uitau. Bine! Normal!

Toby a trebuit să-şi aleagă specializarea la final şi a optat pentru hepatologie. A auzit că Aaron Schwartz se specializase în radiografii gastrointestinale superioare şi s-a gândit cât de fraier era, pentru că făcea endoscopii toată ziua, dar şi cât de fraier fusese Toby, pentru că se lăsase intimidat de el. Se simţea mare, mai mare, cel mai mare dintre toţi. Nu-şi mai dorea ca nimic să fie diferit sau să fi fost diferit. Îşi dădea seama acum că până şi acel accident cu Volvoul crease o serie de circumstanţe, chiar dacă după mulţi ani, care i-au permis să fie exact acolo unde a fost când a cunoscut-o pe Rachel, iar Rachel, în ciuda tuturor probabilităţilor, s-a îndrăgostit de el, la rândul său.

Între timp, Rachel a renunţat să se mai ocupe de sortarea corespondenţei agenţiei şi a devenit asistenta unui tânăr numit Matt Klein, care avea părul aranjat în stilul Michael Douglas în Wall Street şi o ocluzie dentară ce făcea ca dantura sa superioară să se extindă deasupra buzei inferioare, motiv pentru care arăta mereu de parcă ar hărţui sexual pe cineva. Matt o scotea la prânz pe Rachel aproape în fiecare zi şi părea hotărât s-o înveţe tot ceea ce ştia.

— Protejata mea, îi spunea.

Toby se întreba în secret dacă Matt fusese la fel de implicat şi cu celelalte asistente ale sale sau cu tânărul care mai lucra la biroul lui ca al doilea asistent.

Însă pe Rachel nu o deranja să-şi schimbe planurile sau să ajungă târziu la cină. Îi plăceau apelurile de la miezul nopţii; îi plăcea să ţipe

obscenități în telefon când o afacere eșua. Îi plăcea spectacolul stupid din toate acestea; numea asta „exercițiul meu cardio“. Îi plăcea să aștepte vești bune și să răspundă la telefon spunând „Aici Rachel Fleishman“. (Toby încă mai simțea niște frământări erectile când își auzea numele după al ei, nume pe care ea îl preluase pentru că nu manifesta nicio loialitate față de numele ei de fată, provenind de la un bărbat căruia nici că i-ar fi păsat.) Ea l-a dus pe Toby la premiera unui spectacol al cărui aranjament regizoral fusese negociat de Matt, după care, doar trei ani mai târziu, ea a fost cea care a făcut afacerea, cu o scenaristă și actriță pe nume Alejandra Lopez, pe care o descoperise când ea însăși mergea la spectacole foarte puțin cunoscute pe Broadway în căutare de talente; acum ea era cea care avea propriul birou și doi asistenți.

O întâlnise pe Alejandra pentru prima dată la centrul comunitar al unui proiect rezidențial pentru persoane cu venituri modeste, într-o parte a Brooklynului care nu avea să-și piardă aerul modest și sărăcăcios niciodată. Auzise că acolo era o femeie care făcea un show solo despre soția lui Woodrow Wilson, Edith Wilson. Rachel l-a luat cu ea și pe Toby în seara aceea, când au reușit să se strângă nici mai mult, nici mai puțin de șase persoane în public — iar patru dintre ei erau extrem de în vârstă și poate că voiau doar un loc ca să stea jos. Alejandra își juca piesa, care pe atunci se numea Big Wilson (mai târziu, i-a fost schimbată denumirea în Half-Wilson, apoi în Presidentress, ca, în cele din urmă, să devină un reper cultural ca Presidentrix), gratuit, deja de câteva săptămâni. Muncea la o benzinărie de pe Pennsylvania Avenue lângă Starrett City pe timpul zilei și, când nu avea prea mulți clienți, lucra la această piesă, care era operă, într-o anumită măsură. Învățase singură să cânte muzică clasică folosind casete împrumutate de la biblioteca numită literalmente Învață să cânți operă în câteva ore într-o zi. Rachel știa că propriul său succes stătea în găsirea unui client bun pe care să-l cultive, unei mari vedete pe care s-o descopere și asupra căreia să îndrepte reflectorul, astfel încât să devină clar că avea formate ochiul, nasul, urechea — că era ce trebuia în domeniul acesta. Citea buletinele informative pentru comunități diverse și mergea la piese obscure în locuri îndepărtate, dincolo de zona cunoscută. Găsise anunțul cu această piesă lângă secțiunea de anunțuri pentru locuri de muncă din Canarsie Courier.

Piesa era despre felul în care o femeie putea avea cu adevărat propria ei poveste doar dacă și-o crea prin intermediul unui bărbat — în acest caz, soțul pe jumătate mort al lui Edith Wilson, Woodrow Wilson. Edith a condus țara după accidentul său vascular și a cules roadele abia mult mai târziu. La momentul culminant, Edith Wilson îi permite unui reporter să intre în dormitorul soțului ei, iar acesta conduce un

interviu, atribuind toate cuvintele lui Edith lui Woodrow. Este fericită că planul ei a funcţionat şi toată lumea a fost păcălită, dar simte un gol pe dinăuntru pentru că nu a fost niciodată văzută aşa cum era cu adevărat, mai exact un geniu capabil să conducă o ţară; de asemenea, nu a fost niciodată văzută nici din cealaltă perspectivă, şi ca o soţie excelentă. Toby s-a uitat spre Rachel cât a durat cântecul şi a văzut că ea rămăsese cu gura deschisă, mişcând încet capul, cu lacrimi în ochi.

Toby şi Rachel au stat în public în spatele unui bărbat din primul rând care aţipise şi care se sprijinea în bastonul lui. După aceea, Toby a privit-o pe Rachel abordându-şi posibila clientă. Alejandra observase cuplul modern şi dichisit din public. S-a uitat spre Toby pentru o clipă în timp ce Rachel vorbea. Rachel şi-a dus mâinile în zona inimii, punctând ceea ce spunea, fără să-şi şteargă lacrimile care-i curgeau. El a urmărit-o pe Alejandra trecând de la a fi confuză la a fi mişcată, apoi fericită şi, în cele din urmă, la „O, Doamne, asta este şansa mea".

Big Wilson s-a jucat la un teatru din Bowery cu sala plină, dar nimeni nu voia să investească în spectacol pentru că magia piesei părea să fie dată de Alejandra însăşi şi exista ceva scepticism cu privire la capacitatea oricărei alte persoane de a oferi spectacolului ceea ce putea ea — dacă pleca într-o călătorie sau dacă se întâmpla să fie răcită într-o seară. Spectacolul era un act unic, exprimat direct din suflet, încât ar fi părut o imitaţie dacă oricine altcineva l-ar fi jucat, astfel că potenţialul său se pierdea. Dar piesa a fost suficientă pentru a-i asigura lui Rachel avansarea la statutul de impresar oficial. Alejandra a scris apoi un scenariu pentru HBO, despre o lesbiană latino din anii '70 care încerca să avanseze la biroul unde lucra, într-un mediu homofob şi rasist. Show-ul a fost derulat timp de două sezoane, cu un public restrâns şi dedicat, dar a atins cifre serioase numai după ce a fost anulat. La momentul acela, Rachel plecase deja de la Alfooz.

(Apoi au trecut cinci ani şi Rachel a încurajat-o pe Alejandra, care intrase într-un con de umbră, lipsită de idei creatoare după ce s-a căsătorit şi a avut copii, să revizuiască Big Wilson şi să completeze piesa într-un fel. Creaţia ei a fost Presidentrix, o extensie a musicalului, implicând şi alţi actori şi dansatori, care a devenit celebră în oraş înainte să fie lansată oficial. Presidentrix a câştigat fiecare premiu Tony în anul lansării sale pe Broadway. Coloana sa sonoră a devenit coloana sonoră a fiecărei revolte politice sau mişcări feministe din jurul lor. Biletele erau vândute în avans pentru şapte ani. Rachel ajunsese pe coperta revistelor The Hollywood Reporter şi Variety.)

Toby şi Rachel se certau uneori. Ce cupluri nu se ceartă? Da, poate că Rachel era puţin mai răutăcioasă decât ar fi fost necesar atunci când el

uita că ea avea planuri pentru cină cu șeful ei și gătise deja („Este în regulă“, spunea el. „O să pun mâncarea în frigider. Nu e mare lucru.“), deși practic, în acea situație, cel necăjit ar fi trebuit să fie chiar el. Ea definea toate modurile în care era întreruptă de la ale ei printr-o etichetă enormă numită „Nu ai auzit ce ți-am spus?“ Când era nervoasă și vorbea cu el, fața ei îi reamintea de fețele oamenilor pe care el îi văzuse murind: forța vitală le era luată, iar ei arătau cu totul diferiți. Lucrul acesta îl îngrozea.

Dar, pe de altă parte, asta era ea. Un animal în mediul în care lucra, iar hormonii pe care ea trebuia să-i adune ca să stea cu băieții mari la masă de la egal la egal nu puteau fi, pur și simplu, anihilați. El înțelegea acest lucru.

La aniversarea de trei ani de căsătorie, au decis că era timpul să aibă un copil, iar ea a rămas însărcinată de prima oară când au încercat, ceea ce l-a încântat pe Toby și i-a declanșat lui Rachel un fel de șoc.

— Credeam că va dura mai mult, tot spunea.

Dar ea știa că erau binecuvântați și norocoși, totuși, în ciuda dispozițiilor sale schimbătoare și a faptului că era mai predispusă la izbucniri nervoase în acele zile. Era presiunea pe care o resimțea la muncă, își tot spunea el. Toby credea în continuare că totul era bine și frumos. Toate lucrurile rele păreau așa, o anomalie, chiar și atunci când crizele de nervi începuseră să devină mai numeroase decât momentele de calm și interacțiune normală.

Într-o seară, Toby a așteptat-o să se întoarcă acasă, privind afară pe geam la o furtună de vară. Rachel era însărcinată în cinci luni și întârziase o oră, apoi două față de ora la care spusese că va ajunge acasă. El îi pregătise supă. De obicei, îl anunța atunci când întârzia. A sunat-o, dar nu a răspuns. A început să se îngrijoreze.

Ea a ajuns acasă la ora opt. Când a ajuns, în sfârșit, acasă, cu cămașa udă și străvezie, s-a repezit în apartament, unde el o aștepta cu supa.

— Unde ai fost? a întrebat-o el. Am încercat să te sun de câteva ori. Ce-ai pățit?

— Nu pot să mă duc pur și simplu undeva? Ești de la Gestapo?

El a plecat din bucătărie. Asta se întâmpla pe Strada 72, într-o clădire numită Wellesley, despre care Toby considera că era cel mai luxos spațiu în care locuise vreodată, primul lor apartament de după cel din timpul facultății, dar era un spațiu mic, după niște standarde stabilite

Dumnezeu ştie de cine; locul era atât de drăguţ, încât atunci când l-au avut pe Solly, s-au mutat mai sus, la etajul al optsprezecelea, într-o versiune ceva mai mare a apartamentului de la momentul acela. El i-a adus un prosop şi un halat. Ea părea confuză. O ajută să se aşeze, direct pe canapeaua din catifea maro pe care unul dintre îndrumătorii lui i-o dăruise, aproape nouă. Încercă s-o ajute să-şi dea jos sacoul, dar ea îl împinse.

— Ce s-a întâmplat?

Nu se uita la el.

— Am fost trecută cu vederea. Nu m-am ales cu niciun parteneriat.

Toby îşi luă un moment şi se lăsă pe spate.

— Poftim? Cine?

— Harry, desigur.

Ea se ridică în picioare şi merse înapoi în dormitor, unde luă loc pe pat şi începu să-şi scoată unul dintre pantofi, dar se opri.

El o urmă.

— Niciun desigur, spuse el. Tu meritai asta. Cel puţin, ţi-au spus ceva?

O împinse, cu blândeţe, pe pat până când era întinsă pe spate, o întoarse puţin într-o parte şi îi scoase pantalonii uzi. Ea stătu ca o păpuşă de cârpe, astfel că el continuă cu sacoul şi cămaşa ei. Luă halatul din cuierul de la uşă.

— Uite, ia-l pe tine.

Brusc, ea privi în jos şi văzu că era aproape dezbrăcată. Îşi ridică privirea către el, iar în ochii ei, el văzu ceva ce putea fi văzut la ea doar atunci când era nervoasă pe ceilalţi.

— Ce faci? Nu sunt un bebeluş nenorocit, Toby. Pot să mă îmbrac şi singură.

Se ridică şi se duse în baie, trăgându-i halatul din mână şi trântind uşa după ea.

Îi aduse supa pe o tavă zece minute mai târziu, când ea stătea pe spate în pat. Ea ignoră acest lucru, dar îi spuse întreaga poveste:

Nu le zisese încă partenerilor sau lui Matt că era însărcinată pentru că o poziție de parteneriat de nivel junior urma să fie disponibilă, iar ea nu voia să se autosaboteze. Se chinuise foarte mult încercând să-și ascundă sarcina, în timp ce candidații pentru parteneriat erau evaluați. Dar nu-și făcea griji prea mari. Niciunul dintre parteneri nu avea intuiția ei — niciunul dintre ceilalți candidați nu contribuise la succesul Alejandrei și nu era ca și cum Alejandra ar fi fost singura ei descoperire. Ea se gândise să facă anunțul la cina care ar fi însoțit celebrarea promovării sale. Se comporta strategic. Era atât de ironic, avea să spună ea mai târziu: se comporta pe atât de strategic pe cât fusese învățată exact de acei oameni.

Era în biroul ei și se uita prin peretele de sticlă (care era scopul unui birou dacă avea pereți de sticlă?) și l-a văzut pe Harry Sacks cum bătea palma cu ceilalți, a auzit cum se deschidea o sticlă de șampanie, iar apoi a simțit un gol în stomac. O voce din capul ei îi spunea să pretindă că trebuia să ajungă devreme acasă, dar vocea aceea nu a avut nicio șansă, așa că s-a dus în biroul lui Matt Klein și l-a înfruntat.

— Rachel! spuse acesta. Bună!

— E din cauză că sunt însărcinată, nu-i așa?

Fața lui Matt nu exprima nimic.

— Poftim? La ce te referi?

— Spune-mi adevărul. Nu te voi acuza de nimic. Vreau numai să știu.

— Te referi la promovarea lui Harry?

În dormitorul lor, ea se uită la Toby ca și cum ar fi luat o hotărâre într-o anumită privință, apoi spuse:

— În urmă cu doi ani, Matt s-a dat la mine. Desigur, am spus nu.

Toby a primit aceste vești ca pe o lovitură de bolovan în testicule. Matt Klein? Șeful ei?

— Da, spuse ea.

— Ți-a făcut avansuri?

— În urmă cu doi ani.

— Când? Cum?

— Eram la Los Angeles, la Globurile de Aur.

S-a întâmplat pe vremea când era încă asistenta lui, când era deja căsătorită de un an (iar el era căsătorit de cinci). Nu o împiedicase numai dezgustul de a ceda în brațele lui Matt Klein, totuși. Îi plăcea să fie acel ceva pe care Matt nu-l putea avea. Îi plăcea să-și imagineze că el tânjea după ea. Asta ar fi ceea ce Matt însuși ar numi „date“ într-o negociere. Datele tale erau acele lucruri despre care știai că nimeni altcineva nu le știa. Ea știa că Matt o dorea. Ea știa că dorința unui bărbat pentru o femeie nu dispărea niciodată cu adevărat dacă bărbatul nu reușea să aibă acea femeie; acest aspect se transforma într-o competiție pentru egoul bărbatului, pe lângă dorința în sine.

(— Uh, a spus Toby, în dormitor.)

Dar stând în fața lui Matt, care se uita la ea cu o privire satisfăcută, rece, ea mai înțelese și că era posibil ca el să fi jucat un joc cu bătaie lungă. Adevărul e că avansarea ei rapidă a avut mai puțină legătură cu abilitățile ei sau cu Alejandra și mai multă cu faptul că fusese umilit pentru că se dăduse la ea, iar ea îl refuzase, precum și cu îngrijorarea lui că dacă ar fi concediat-o, pur și simplu, l-ar fi dat în judecată. Ea bănuia acest lucru, dar ca un impresar adevărat ce era, știa și că oportunitatea era oportunitate. Însă acum fusese pedepsită.

— Harry muncește mult, îi zise Matt. A venit momentul lui.

— Nu-mi spune mie despre cei care muncesc mult, replică ea.

Purta o cămașă albă de mărime prea mare pe care, dacă nu ar fi fost însărcinată, ar fi ascuns-o cu siguranță în pantaloni. Nu putea accepta provocarea vestimentației specifice maternității, cel puțin nu încă. Dacă ar fi purtat vestimentație specifică maternității, i-ar fi lipsit capacitatea de a fi credibilă atunci când nega ceva.

— E din cauza a ce s-a întâmplat la Los Angeles? Fiindcă eu am crezut că am depășit situația aceea.

El s-a lăsat pe spate în scaunul său și a privit-o în timp ce stătea la biroul lui. Era prea deștept ca să spună ceva.

— E sarcina mea, a spus ea.

— Nuuu, toarse el. Nu e vorba despre sarcina ta. Sau, mai bine zis, nu tocmai.

— Ce vrei să spui?

— Ascultă. Îți spun acest lucru ca un prieten și nu ca un șef. Nu încerca să-mi scoți după aia vreo tâmpenie cu reclamații la resurse umane pentru că nu va ține. Îți spun acest lucru ca să te lămurești singură cum stau lucrurile. Este din cauză că nu ne-ai spus că ești însărcinată. Pur și simplu, te-ai învârtit pe aici însărcinată, în mod vizibil și evident însărcinată, dar nu ne-ai spus nimic. Când ne tratezi ca pe niște idioți...

— Stai puțin, există un termen obligatoriu până la care trebuie să vă spun că sunt însărcinată? Este un lucru care se întâmplă în interiorul corpului meu proprietatea companiei?

— Nu, nu. Nimic de genul acesta. Calmează-te, Rachel.

Ochii înguști și gri ai lui Matt sclipeau atunci când devenea crud.

Ca orice altă femeie din lume căreia i s-a spus să se calmeze, Rachel nu avea idee cum să se comporte.

— Nu ne-ai tratat cu același respect pe care tu l-ai primit din partea noastră. Este ceva bidirecțional, Rachel. Ești un angajat minunat. Ești valorizată aici. Dar un partener nu este doar un angajat. Un partener este un membru al familiei.

— Tu nu mi-ai spus când Virginia a rămas însărcinată.

El divorțase de prima lui soție și se căsătorise cu o actriță care divorțase înainte de asta de soțul ei, după ce situația dintre ei se înrăutățise pentru că ea uitase să-i mulțumească în discursul de la Oscar.

— Cred că-ți dai seama de ce această situație e diferită.

Același zâmbet.

— Ascultă, oportunități vor fi întotdeauna. Noi te valorizăm. Dar de ce discutăm despre asta? Mai presus de orice, suntem foarte fericiți pentru tine. Abia așteptăm să-ți cunoaștem bebelușul. Bebelușul tău face parte din familia noastră, de asemenea.

Toby începuse acum să facă ture prin dormitor.

— El m-a cunoscut. Știa că ești căsătorită. Am fost la cină împreună cu el și soția lui.

— Mda, ei bine, așa procedează jigodiile, Toby.

— I-ai reamintit faptul că mă cunoscuse?

— Îmi pare rău, Toby, nu, nu am făcut acest lucru, chiar nu m-am gândit că tot ce s-a întâmplat în acel moment avea legătură cu tine.

Dar avea puțin legătură și cu el, nu-i așa? Era soția lui! Una e să te dai la o femeie pe al cărei soț nu-l cunoști. Dar el era real. Toby era real. Iar Matt Klein nici măcar nu-l văzuse ca pe o amenințare suficient de puternică încât să-l oprească să se dea la ea. Aproape că Matt nu observase existența lui Toby. Matt nu se temea de furia lui Toby.

Lui Toby nu i-a plăcut niciodată individul. La premiere și la alte evenimente la care Toby era invitat, Matt se apropia de el și se apleca ca să-i strângă mâna cu putere, menționând ceva despre „fata noastră", apoi îl întreba dacă-i permitea să „o fure pe Rachel doar pentru un minut", fără ca aceasta să fie, de fapt, o întrebare, după care o lua cu el, atingându-i talia în timp ce o conducea. Ea nu riposta și nici măcar nu tresărea puțin — părea chiar că era obișnuită cu gestul acesta. Toby știa o grămadă de tipi precum Matt Klein, iar tipi de genul acesta nu priveau un soț ca pe un motiv suficient care să-i împiedice să facă orice își doreau. Sau poate tocmai pentru că-l cunoștea pe Toby, nu îl considera un obstacol. Poate dacă Rachel ar fi fost căsătorită cu un camarad finanțist, înalt și solid, ar fi stat cuminte. Tipii de genul lui Matt Klein stăteau deoparte atunci când venea vorba despre camarazii lor finanțiști, Toby era convins de asta. Știa acest gen de bărbați de când crescuse în Los Angeles, unde exista o anume categorie de bărbați care manifestau un fel de a fi exact ca al lui Matt Klein și care erau încurajați să se dezvolte. Existau oameni care credeau că felul acesta de a fi ca al lui Matt Klein era țelul.

— De ce nu mi-ai spus despre asta atunci când s-a întâmplat?

Existau câteva răspunsuri acceptabile pentru Toby la această întrebare: faptul că ea nu luase toată treaba prea în serios, că nu a vrut să-l rănească pe Toby, că abia dacă a observat lucrul acela în momentul în care s-a întâmplat, atât de îndrăgostită era de soțul ei — toate ar fi fost în regulă. În schimb, ea a spus:

— Nu m-am gândit că ar trebui s-o fac. A fost doar ceva ce s-a întâmplat la serviciu. Tu îmi spui tot ce se întâmplă la tine la serviciu? De fapt, nu-mi răspunde, poate că o faci.

Lui îi displăcu faptul că nu făcea parte din poveste. Îi displăcu faptul că afla acest lucru pentru că erau niște informații care puteau avea legătură cu altceva ce se întâmplase în acea zi. Îi displăcu faptul că ea nu părea să considere că mariajul său era relevant pentru toate acestea.

— Cred doar că poate ar trebui să te gândești că lucrezi pentru cineva care nu are niciun pic de respect pentru căsnicia ta.

— Dar aici nu e vorba despre căsnicia noastră, Toby. Aici e vorba despre mine. Ei nu m-au promovat pentru că nu le-am spus că sunt însărcinată.

— Asta este o prostie. Nu te-au promovat ca partener pentru că nu te-ai culcat cu Matt Klein și pentru că nu te respectă deloc.

Răspunsul lui veni ca un bumerang.

— Du-te naibii, Toby.

A fost greu pentru Toby să indice exact momentul în care a observat schimbarea la ea. Da, vorbea cu subordonații ei ca și cum aceștia ar fi fost niște gunoaie, dar asta era cultura la Alfooz & Lichtenstein — în acest mod își învățau angajații să supraviețuiască sau cam așa ceva. Toby era suprins când o auzea vorbind la telefon cu un stagiar sau cu un asistent — în mod special, se părea că al doilea asistent încasa multe înjurături în acele zile. O auzea vorbind la telefon și spunând:

— Ai uitat cu cine vorbești!

Sau:

— Scuză-mă, dar crezi că sunt idioată?

Sau:

— Sincer, te ascult și nu-mi vine să cred ce poate să-ți iasă pe gură.

Sau:

— Fără supărare, dar când angajez pe cineva în urma unui târg de joburi de la Yale, mă aștept ca acea persoană să aibă puțină inteligență.

Sau:

— Am văzut mapele de presă și arată de parcă le-ar fi făcut un vagabond de pe stradă.

El presupunea că stresul de la muncă o făcea să întreacă măsura. Dar apoi le spunea clienților ei fraze precum:

— Oh, Doamne, oare am fost aceeași persoană într-o altă viață?

Sau:

— Tu eşti prea de tot!

Sau:

— Acest lucru este minunat.

Sau:

— Tu eşti minunat.

Vedeţi? Era capabilă şi de aşa ceva, ceea ce demonstra că nu făcea eforturi prea mari să se comporte astfel acasă.

Când el le-a pus pe toate cap la cap şi s-a gândit la poziţia lui în această situaţie, şi-a dat seama că ea vorbea cu el precum cu un angajat şi nu un client. Şi atunci o întreba:

— Observi vreodată că vorbeşti cu mine precum cu un angajat pe care-l deteşti? Dar că eşti extrem de drăguţă faţă de clienţii tăi?

Iar ea îi răspundea:

— Doamne, Toby, chiar trebuie să mă prefac şi cu tine?

După care încerca o imitaţie siropoasă a ceva ce el nu era prea sigur ce simboliza — poate o femeie casnică din anii ’50? O versiune a sa pe care credea că şi-o dorea Toby?

— Sunt aşa de bucuroasă că soţiorul meu este acasă! Să-ţi aduc un martini?

Vocea ei era săltăreaţă şi jovială, iar lui i-a trecut prima dată prin cap gândul că poate ar fi fost mai bine s-o omoare.

— Nu vreau supa asta, a spus ea. Vreau paste cu sos de scoici. Vreau să merg la Tony’s.

— Bine, bine.

Era o supă bună.

Au ieşit afară. Ploaia se oprise, iar Toby a sugerat să meargă pe jos până la Tony’s.

— Nu merg pe jos, spuse Rachel, ridicându-şi braţul în aer. Am mers destul pe jos.

Localul era la numai nouă cvartale distanţă, dar Toby nu a zis nimic. Era însărcinată. Era în regulă. Ea s-a întors către el.

— Vreau să spun că sunt sătulă de plimbări lungi. Nu-mi plac. Niciodată nu mi-au plăcut. Sunt o pierdere de timp.

El nu a zis nimic. Era supărată şi era predispusă la tantrumuri când era supărată, iar el nu-şi dorea ca ea să ţipe la el pe trotuarul din faţa apartamentului lor. Ea a chemat un taxi. Nu au mai mers niciodată la vreo plimbare lungă de atunci. Niciodată nu au mai făcut efortul să se mişte prin oraş împreună, decât când era necesar să ajungă undeva şi nu erau taxiuri în zonă, iar metroul nu era la îndemână. Începând de atunci, niciodată nu au mai stat unul lângă celălalt, fie stăteau faţă în faţă, fie cu spatele unul la altul.

Seara aceea a devenit o amintire ştearsă când, patru luni mai târziu, Rachel a ajuns la spital din cauza unui puseu de hipertensiune arterială, iar obstetricianul ei a iniţiat un tratament ca să-i declanşeze naşterea. La început a fost bine. Au jucat table, iar ea a văzut în reluare o dramă adolescentină cu orfani pe un DVD player portabil pe care îl cumpărase special pentru acea ocazie. Toby credea că filmul era o alegere morbidă, dar a intuit, de asemenea, că nu exista vreo modalitate mai realistă ca ea să devină mamă altfel decât înfruntând lipsa propriilor părinţi.

Travaliul a trecut de la plictiseală la un spectacol de groază. Nu-l puteau găsi pe obstetricianul ei. Ea striga la Toby:

— Nu ai absolut nicio influenţă aici? Lucrezi aici!

Dar complicaţiile erau vaste şi imprevizibile: nu a mai făcut progrese, iar tensiunea arterială a crescut şi monitorul care arăta bebeluşul era dificil de interpretat. S-a aflat în cele din urmă că obstetricianul ei era în Hawaii.

În sfârşit, în sfârşit, a apărut un alt obstetrician, dar nici Rachel şi nici Toby nu-l mai întâlniseră vreodată; el era un doctor nou venit la clinica de obstetrică a lui Rachel. Avea părul alb, era bronzat, avea dinţii albi, purta ochelari, avea accent italian şi se uita la Toby şi la Rachel cu ochii mijiţi şi reci. În sala de naşteri, în timp ce ea striga şi blestema durerea contracţiilor pe care le provoca Pitocinul[15], el îi spuse:

— Haide, acum. Ai de gând să te comporţi ca un bebeluş sau să naşti unul?

— Aşteaptă o clipă, spuse Toby. Nu poţi vorbi aşa cu o pacientă.

Rachel l-a privit pe Toby neîncrezătoare.

— Asta e tot ce poţi să-i spui? O să-i ţii o predică?

Rezidenţii lui Toby au coborât la obstetrică când au auzit că el şi Rachel erau acolo. Au intrat, cu baloane şi flori, în timp ce Rachel spunea:

— Eşti aici doar ca să te uiţi? Care este, de fapt, contribuţia ta aici?

Îi spunea acestea lui Toby. Toby i-a scos din încăpere şi a încercat să le explice că, de fapt, ea se referea la obstetrician, iar ei au încuviinţat cu simpatie, deşi păreau să se simtă destul de stingheriţi, de asemenea. Ar fi trebuit să le spună o glumă despre o femeie în travaliu.

O zi mai târziu, cu tensiunea arterială stabilizată, Rachel a primit un narcotic. A început să aiureze — sau, cel puţin, arăta de parcă o făcea. Astfel, s-a cufundat într-un purgatoriu de coşmar cu halucinaţii: se afla într-un leagăn de la vechea ei şcoală generală, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, însă de fiecare dată când se legăna înainte, şcoala devenea din ce în ce mai mare. Dar Toby nu ştia toate acestea încă. În schimb, crezuse că ea se odihnea, în sfârşit, aşa că o sărută pe fruntea ei palidă, rece şi îi şopti:

— Mă întorc imediat.

S-a dus să-l caute pe Donald Bartuck ca să-l întrebe ce ar fi putut face în privinţa obstetricianului. Bartuck, de la biroul său, l-a întrebat:

— Romalino?

Când Toby i-a răspuns că da, Bartuck spuse:

— Îl ştiu. Bun medic, dar un ticălos absolut. Adoră să taie.

Toby a coborât ca să discute cu rezidentul-şef ca să vadă dacă puteau trimite un alt doctor acolo — trebuia să mai existe cineva, chiar dacă era Ziua Recunoştinţei. Dar nu mai era, iar el a observat că, în timp ce vorbea, butonul de alarmă al asistentei primea semnale insistente din salonul lui Rachel şi a fugit înapoi la ea şi a găsit-o răcnind ca un animal, în timp ce Romalino, cu mâinile ridicate de parcă era la un jaf, spunea:

— Cred că s-ar putea să avem nevoie de un psihiatru aici.

Toby reuşi, în cele din urmă, să înţeleagă ce spunea Rachel, iar cuvintele ei erau:

— SCOATEŢI-L AFARĂ, SCOATEŢI-L AFARĂ!

Dar nu mai era nimeni acolo, iar el văzu că pe aşternuturile lui Rachel era sânge şi întrebă:

— Ce naiba s-a întâmplat?

Rachel încă ţipa, plângea şi tremura, până când, în sfârşit, printre sughiţuri, îi spuse.

În timp ce Toby discuta cu Bartuck, o asistentă care părea drăguţă a consultat-o pe Rachel şi a spus că aceasta nu făcuse progrese, dar că tensiunea ei arterială părea stabilă acum, deşi era în continuare ridicată. Femeia îi zise:

— Nu ştii de la mine, dar în locul tău, aş spune că este clar că această inducere a travaliului nu funcţionează. Dacă vrei să eviţi cezariana, ar trebui să-l întrebi pe Dr. Romalino dacă ar fi cazul să se oprească. Îi poţi propune să stai la pat sau să rămâi în spital, orice crede el că ar fi mai bine, dar această inducere nu trebuie să continue.

Romalino a venit câteva minute mai târziu, iar Rachel i-a cerut să se întoarcă atunci când şi soţul său era acolo, iar el i-a spus că nu ştia când va putea să se întoarcă fiindcă el avea propriii pacienţi de care trebuia să se ocupe, precum şi că era necesar ca el să o consulte atunci. Ea îi spuse ce o sfătuise asistenta să zică, iar lui Romalino îi păru o idee rezonabilă.

— Haide să facem aşa. Eu o să te consult şi dacă nu există încă niciun progres, vom discuta despre faptul că nu vei naşte copilul astăzi.

Romalino a chemat o asistentă şi aceeaşi femeie care îi dăduse mai devreme sfaturi lui Rachel a intrat în salon.

— Nu-l putem aştepta pe soţul meu? a întrebat Rachel. O să se întoarcă imediat.

Romalino a spus din nou că nu era posbil.

— Este doar un consult.

Şi-a pus mănuşile, a întins mâna între picioarele ei ca să ajungă la vagin şi apoi, în loc să-i măsoare gradul de dilatare, a trecut dincolo de zona obişnuită şi a început să facă — ceva.

— Ce faci? a strigat ea. Ce face?

Asistenta a luat-o de mână, i-a mângâiat uşor părul, fără s-o poată privi în ochi.

— CE FACE? NU MĂ CONSULTĂ. FACE ALTCEVA!!

Striga de parcă un fulger de durere îi sfâșia trupul, însă mâna lui era în continuare în interiorul ei, străpungând și manevrând ceva, până când, în cele din urmă, și-o trase afară. Rachel își dădu seama că asistenta o ținea încă de mână, fără să înțeleagă de ce, când ea striga ca și cum ar fi fost atacată, femeia aceea nu intervenea cu nimic s-o ajute.

Toby a înțeles imediat ce se întâmplase. Romalino perforase membrana uterului ei, acel strat care împiedică apa să se rupă. Politica spitalului impunea ca femeile care aveau membranele perforate să nu poată pleca și nici să le fie întrerupte tratamentele de inducere, odată ce li se rupea apa.

Restul nașterii a decurs exact așa cum a prezis Bartuck: i s-au acordat câteva ore să facă progrese cu nașterea, iar stresul necesității de a face progrese într-un interval anume de timp o făcea să fie și mai încordată, de parcă orice parte din toate acestea ar fi depins de ea, de parcă întreaga ei lume și sentimentul de a deține controlul din viața ei nu s-ar fi destrămat într-un interval de cincisprezece minute.

La miezul nopții, o fetiță a fost desprinsă din corpul ei. Bebelușul i-a fost arătat lui Rachel în spatele cortinei albastre întinse de-a lungul pieptului său, care o împiedica să-și vadă propriile organe, dar ea a spus că se simțea prea nesigură ca s-o țină, din poziția ei întinsă pe spate, paralizată de la brâu în jos. Chiar și o jumătate de oră mai târziu, după ce operația se încheiase, ea nu putea să țină bebelușul. Continua să spună că voia să aștepte până când își va simți picioarele din nou. Asistenta a zis că i-ar face bine să-și țină copilul în brațe, iar Rachel a început să plângă, spunând:

— Ai văzut ce tocmai s-a întâmplat? Vrei ca eu să țin în brațe un bebeluș?

Astfel, asistenta a ținut în brațe bebelușul, în timp ce Toby stătea între soția lui și copil, nesigur de ce să facă în continuare. Se înmulțiseră. Deveniseră trei. Era responsabil pentru cea de-a treia persoană. Rachel se putea descurca singură. Fetița aceea mică însă, nu. Asistenta a așteptat, legănând copila, până când Toby a venit și a luat-o.

— Este timpul s-o iei și tu în brațe acum, îi spuse asistenta lui Rachel.

— A trecut numai un minut de când mi-ai spus același lucru! Încă nu-mi pot simți picioarele! Cum să-mi pot ține bebelușul în brațe dacă nu-mi simt picioarele?

Dar apoi s-a uitat de la Toby la asistentă și invers, și a observat ceva alarmant. A văzut în ochii lor că ea nu se comporta normal și că ceva rău se putea întâmpla dacă nu proceda așa cum se așteptau ei, așa că și-a deschis brațele.

— Dați-mi-o.

Hannah se născuse de mai bine de nouăzeci de minute în momentul în care mama ei a ținut-o pentru prima oară în brațe și, peste ani, Rachel avea să-i spună lui Toby că tot ce era în neregulă la Hannah — mai exact ce anume? Faptul că făcea tantrumuri uneori? Faptul că refuza să mănânce pizza cu legume pe ea? Faptul că nu-i plăcea baletul pe atât de mult pe cât și-ar fi dorit Rachel? — era rezultatul faptului că ea nu stabilise imediat o legătură cu ea. Propria ei mamă refuzase s-o țină în brațe. Ce fel de persoană face așa? În acea primă noapte, Rachel a stat trează, temându-se să doarmă și holbându-se la bebelușul din pătuțul de plastic de lângă ea, iar Toby a dormit la marginea patului ei. Când s-a trezit în toiul nopții, fără să-și dea seama unde se afla pentru o clipă, el a auzit-o șoptind spre pătuț:

— Îmi pare rău, îmi pare rău.

Ulterior, Rachel avea să povestească din nou întâmplarea cu nașterea ei — o spunea iar și iar, atât pentru a înțelege ce i se întâmplase, cât și pentru a-și pedepsi soțul fiindcă o lăsase exact când era cel mai vulnerabilă —, dar mai adăuga un detaliu. Spunea că, în timp ce doctorul își scotea mâna din interiorul ei, ea îl lovise în piept, propulsându-l în peretele din spate. Acest lucru nu era adevărat; nu putea fi adevărat. Cu toate astea, ea părea să creadă suficient cât să-o spună în fața lui, chiar dacă el știa adevărul — faptul că ea nu se transformase într-o războinică după ce medicul făcuse ce făcuse, ci se făcuse țăndări. Acest detaliu avea să-i reamintească întotdeauna că lucrul care i se întâmplase ei în acea zi slăbise ceva în ea, poate chiar distrugând acea părticică pentru totdeauna. Asta îl făcea să se îngrijoreze la gândul că ea nu mai putea fi reparată.

Toby a depus o reclamație la spital. Și-a luat un concediu de paternitate prelungit, ca să aibă grijă de soția lui. Au mers la psihiatri și la psihologi. Ea a participat la un grup de terapie pentru depresia post-partum, unde, spunea ea, era plin de femei triste, aplatizate afectiv, fără nicio emoție, pe care ea nu le putea înțelege, cărora nu li se întâmplase nimic în afara noii lor tristeți misterioase. Au mers la un al cincilea psihiatru, unul care lucra la spital, care a spus că ea avea tulburare de stres posttraumatic (TSPT), iar lucrul acesta a făcut-o să-i fie rușine. Nu făcuse decât să aibă un copil. Nu fusese în război. Toată lumea are copii.

Toată lumea a fost născută de cineva. De ce era tocmai ea persoana care să fie traumatizată de așa ceva? Nu era genul traumatizat. Ea era motivul traumei! Apoi, a văzut un anunț pe coridorul spitalului, când s-au dus la consultul periodic de șase săptămâni la medicul ei (pe care ea era foarte supărată), unde scria „Consilierea pentru traumele cauzate de viol s-a mutat la etajul al cincilea“. Ea îi spuse lui Toby să se ducă acasă, o luă pe Hannah cu ea și se alăturară grupului.

— Dar tu nu ai fost violată, îi spuse Toby când a ajuns acasă. A fost rău, dar nu a fost viol.

— Nu cred că am fost violată, spuse ea. Dar bărbatul acela mi-a făcut ceva îngrozitor. Ei înțeleg asta. Mă înțeleg. Nimeni altcineva nu o face.

Au intervievat aproximativ nouăzeci și două de femei și un bărbat (la sugestia lui Toby) ca să găsească o bonă. Nicio persoană nu era destul de bună, iar Rachel era convinsă că un bărbat care își dorea să fie dădacă era un pervers. În cele din urmă, a apărut Mona, o femeie din Ecuador în vârstă de patruzeci de ani, cu părul lung, tuns în scări și o cărare corectă pe mijloc, care tocmai ce rămăsese fără slujbă după ce familia Alexander Schmidt s-a mutat în Elveția ca să conducă o nouă bancă. La început, Rachel a contactat o agenție, apoi și-a dat seama că nu ajungea la cei mai buni candidați din cauză că ea nu avea la dispoziție ofertele de nivel superior specifice unei familii Upper East Side: o mașină doar pentru bonă, o cameră separată, carduri de credit, cadouri.

Mona avea și ea un fiu de doisprezece ani, care rămăsese în Ecuador și tot ce-i trebuia erau două săptămâni libere pe an ca să meargă să-l vadă. Rachel o cunoștea pe Lala Schmidt de la cursurile de gimnastică la bară și avea o părere bună despre ea. Mona era înceată și vorbea cu blândețe. A fost singura persoană intervievată de ei care a întrebat dacă o putea lua în brațe pe Hannah. A luat-o, lipind-o de corpul său mărunțel, îndesat și catifelat, iar Hannah, care nu putea încă să vadă clar, a părut să stabilească un scurt contact vizual cu ea. Poate la mijloc a fost faptul că-și vedea copila în brațele altcuiva, calmă. Poate la mijloc a fost faptul că observase încrederea în sine și autoritatea Monei. Rachel a început să plângă cum Toby n-o mai văzuse niciodată, fiind copleșită de hohote. Și-a pus mâna pe spatele ei. Rachel a dat din cap.

— Cred că ai primit slujba, a spus Toby.

Mona a început să lucreze imediat, deși Rachel nu era pregătită să se întoarcă la birou prea curând. A petrecut mai multe zile în apartamentul lor, spălând biberoane și cunoscându-le mai bine pe Rachel și pe Hannah. A trimis-o pe Rachel la un curs postnatal de yoga

pentru femei care născuseră prin cezariană — Mona auzise despre el de la cineva din cadrul rețelei sale de bone, un grup fantomă care cunoștea toate secretele acestor femei aparent echilibrate din Upper East Side. Rachel s-a dus și, când s-a întors acasă, i-a spus lui Toby că a plâns tot timpul și că a simțit că nu era legată de pământ, ca și cum nu s-ar fi supus legilor gravitației atunci când copilul ei nu era cu ea. Dar lucrurile s-au îmbunătățit în privința acestui sentiment, puțin câte puțin, iar ea a continuat să meargă la curs până când, în cele din urmă, nu a mai plâns tot timpul.

Într-o zi de miercuri, el s-a întors acasă și a întrebat-o despre cum fusese ziua ei. Ea a spus că s-a hotărât să nu mai meargă la grupul de terapie pentru viol.

— Mă simt bine acum, l-a anunțat.

El a remarcat un carnețel cu spirală la marginea mesei, plin cu notițe însemnate cu scrisul ei de mână mic, înghesuit. Părea liniștită și calmă pentru prima oară de săptămâni bune. El a hotărât să nu mai pună alte întrebări.

La finalul primei zile din cea de-a doua săptămână de când reîncepuse serviciul, Toby a fugit spre casă, fiind în întârziere, ca să vadă ce făceau Rachel și Hannah. Avusese un consult de urgență pentru un caz de hemocromatoză. Era ora opt când a intrat în casă. Acolo, a găsit-o pe Hannah, dar nu și pe Rachel. Doar pe Mona.

— Unde este Rachel? a întrebat el, în timp ce-și spăla mâinile și o lua pe Hannah din brațele Monei.

Mona o hrănea folosind un biberon cu un lichid alb, gros — mai gros ca orice lapte de mamă.

— A ieșit în seara asta. A spus că se va întoarce până la miezul nopții.

— Ăsta este lapte praf?

Nu-și dăduse seama că ea nu mai alăpta.

Toby a trimis-o pe Mona acasă și s-a așezat în balansoarul lui Rachel, legănând-o pe Hannah și uitându-se la un maraton Cops la televizor.

Ulterior avea să afle că, mai devreme în dimineața aceea, după ce Toby a plecat la serviciu, Rachel a sunat-o pe Alejandra Lopez și a întrebat-o dacă putea trece pe la apartamentul ei ca s-o întrebe ceva. Rachel își sunase cei doi asistenți și patru dintre asociații care lucrau în

subordinea ei, invitându-i la cină la Green Kitchen Diner de pe First Avenue, unde nimeni nu-i putea vedea. Ea le-a spus că urma să lucreze pe cont propriu, dar că își lua clienții cu ea — că Alejandra Lopez era unul dintre aceștia — și i-a întrebat cine ar vrea să se mai implice și să pună bazele, alături de ea, unei agenții megacreative? A rămas în oraș în noaptea aceea, a băut și a sărbătorit, până la patru dimineața, când s-a furișat înapoi în apartamentul lor, unde l-a găsit pe Toby, așteptând-o.

Acum, Toby stătea în mijlocul apartamentului său, strângând în brațe un borcan cu unt de arahide ca și cum ar fi fost un bebeluș. Luase untul de arahide imediat după întâlnirea cu Miriam și Cyndi, astfel încât să nu arate ca un psihopat care doar trăgea cu ochiul în vitrina de la Whole Foods. Îl ținea cu ambele mâini la piept, ca și cum cineva ar fi încercat să i-l ia. Voia să-și sfâșie carnea de pe față. Voia să-și rupă hainele de pe el. Voia să zdrobească borcanul cu unt de arahide cu propriile mâini, dar, în realitate, acesta era doar o bucată de plastic dur.

Concentrează-te, Fleishman. S-a îndreptat spre bucătărie și spre computer. A căutat numele lui Sam Rothberg pe Facebook. Ultima sa postare era un filmuleț Funny or Die, pe care toată lumea îl distribuia în urmă cu zece ani. A mutat cursorul în jos ca să vadă mai mult: o animație Tawny Kitaen, câteva postări cu bere artizanală, o fotografie cu el și cu Jack la seara STEM de la școală, o fotografie cu el și Miriam la o strângere de fonduri pentru sclerodermă unde mama lui Miriam plătise pentru o masă întreagă (conform descrierii). Apoi, cea mai recentă, în urmă cu două săptămâni, o fotografie cu o pizzerie numit Baba Louie's cu descrierea „Mai curând Baba booey[16], am dreptate? [emoticon care râde cu lacrimi] [emoticon care râde cu lacrimi] [emoticon care râde cu lacrimi]". A scris numele restaurantului în secțiunea de căutare. Localul se afla în Great Barrington, Massachusetts. Apoi a căutat Kripalu. La nouăsprezece kilometri distanță. Ce glumă proastă! Rachel o făcea cu un tip care îl asculta pe Howard Stern. Se lăsă pe spate în scaunul său. Ologul de tine!

În urmă cu un an, Toby și Rachel invitaseră familiile Hertz și Leffer la cina de vineri seara. În ziua precedentă, Toby gătise toată seara, iar apoi a servit cina și femeile oftau și făceau glume țintite către soții lor despre cât de drăguț era să fii servită de un bărbat sau să ai un bărbat care se implică. La masă, s-a înțeles că, de fapt, Rachel gătise, iar Toby, în semn de recunoștință, a lăsat-o să stea jos în timpul mesei. Dar nu era adevărat. El pregătise pui Milanese, una dintre rețetele sale favorite, și când Cyndi a întrebat: „Acesta este oregano?" — el a spus: „Nu, este

tarhon“. Când a spus asta, a văzut cum fața lui Rachel se întunecă și s-a întrebat ce infracțiune comisese. Cum era posibil ca el să muncească din greu ca ea să-și poată impresiona prietenii stupizi și, cu toate astea, s-o dezamăgească, totuși, atât de profund?

Mai târziu, el era în bucătărie, punând pe farfurii desertul pe care soții Hertz îl aduseseră, iar Rachel a intrat și i-a mârâit la ureche că ar putea, măcar în aparență, să afișeze mai mult respect față de ea decât să se asigure că toată lumea știa că el pregătise cina.

— Aș putea să pregătesc și eu cina dacă nu ar trebui să muncesc zi și noapte.

Existau foarte multe moduri prin care ar fi putut să-i răspundă, s-a gândit Toby. Ar trebui oare să-i spună că nici măcar nu se gândise la așa ceva când Cyndi a pus întrebarea? Că era sigur că ea nu remarcase acest lucru pentru că încerca doar să facă, într-un mod politicos, conversație? Că ea se făcea de rușine lăsându-și musafirii singuri la masă în timp ce făcea o criză de nervi în șoaptă, dar pe care toată lumea o putea auzi?

— Aveți nevoie de ceva ajutor acolo? a strigat Roxanne din sufragerie.

— Știi ce? a spus Rachel. M-am săturat de toate astea.

Toby s-a uitat la ea și a lăsat jos farfuria, trântind-o puțin.

— Tu faci toate astea. Tu contribui la toate astea.

Toby s-a dus în sufragerie și a luat loc, încercând să-și păstreze o expresie neutră. Nu îi păsa deloc de acei oameni. Dar lui Rachel îi păsa. O putea pedepsi în acest fel. O putea pedepsi prin faptul că-i reamintea că nimic din toate astea nu contau pentru el, că el făcea toate astea doar pentru ea, într-un mod devotat. Însă îi putea aminti și că, într-o bună zi, ar putea să întoarcă foaia și să vadă ce făcea ea atunci. Da, ar trebui s-o pedepsească plecând. Ar trebui s-o pedepsească, astfel încât ea să nu mai facă altă dată așa ceva.

— Vorbeam puțin despre pasiunile noastre nevinovate, a spus Roxanne, în timp ce el se așeza. În mariajul nostru, Rich și cu mine am stabilit să ne dăm voie să avem fiecare cinci asemenea pasiuni.

Soțul lui Roxanne era directorul unui fond de investiții și numele său era, la propriu, Rich (bogat).

— Oh, noi ne dăm voie doar câte una, spuse Cyndi. A mea este George Stephanopoulos. A lui este Naomi Campbell.

— Wow, spuse Todd. Încă? Trebuie să aibă vreo şaizeci şi ceva de ani.

— Are aproape cincizeci, spuse Rich. Nu e nimic greşit în a avea experienţă.

Au râs cu toţii.

— A mea este Mark Wahlberg, zise Cyndi, în mod voluntar.

— Dezgustător, spuse Roxanne.

— Vedeţi cu ce mă confrunt eu aici? întrebă Todd.

— Pur şi simplu, e ceva la el care mă face să mă gândesc că aş putea să-l salvez.

— A mea este Ariana Grande, spuse Rich. Îmi place genul acela sexy, strălucitor.

Toby a râs.

— Ce vrei să spui prin genul acela sexy şi strălucitor?

— Nu ştiu. Cineva care arată ca şi cum ar fi puţin prea bună pentru mine? La fel ca frumoasa mea soţie de lângă mine, desigur.

Pe chipul lui Roxanne se putea citi o aparentă iritare.

— Spui asta pentru ca eu să uit faptul că pasiunea ta este, de fapt, un copil.

— Are peste douăzeci de ani! Cel puţin!

Rachel a intrat ţinând platoul cu deserturi aranjate în formă de evantai.

— Cine este pasiunea ta nevinovată, Rachel? a întrebat-o Roxanne.

Rachel s-a aşezat.

— La ce te referi?

— Mă refer la persoana cu care te-ai culca dacă Toby ţi-ar da voie.

— Despre asta discutăm? întrebă Rachel.

— Haide, am răspuns cu toţii, spuse Rich.

Ea a rămas pe gânduri pentru o clipă.

— Sam Rothberg.

— Sam Rothberg?

Roxanne aproape că leșină. Todd se înecă. Ochii lui Cyndi se deschiseră atât de larg, încât Toby îi putea vedea craniul. Toby închise ochii.

Liniștea se așternu peste masă. Rich și Todd se uitară către Toby, care ar fi putut să fie necăjit, văzându-și soția atât de umilită, dacă implicația a ceea ce tocmai spusese ea nu ar fi fost că el era cel mai mare ratat din lume.

— Ce e? întrebă Rachel. Ce am spus greșit?

— Nu trebuia să alegi o persoană pe care o cunoști, Rachel, spuse Cyndi. Doamne! Trebuia să alegi o celebritate.

Atmosfera a devenit atât de inconfortabilă, încât Rich a încercat să treacă la nimicuri despre profesorii de la școală, dar Roxanne a închis imediat acest subiect. Toby a deschis ochii. Rachel, în schimb, i-a strâns pe ai săi într-un mod care ar fi fost imperceptibil dacă toate persoanele de la masă nu ar fi știut că ei se certaseră în bucătărie. Stăteau în margini opuse ale mesei, privindu-se lung unul pe celălalt, în timp ce musafirii căutau cu disperare, un subiect neutru.

Sam Rothberg era tot ceea ce Rachel și-ar fi dorit ca Toby să fie: ambițios, de succes, înalt, în largul său printre cei bogați. Însă era, de asemenea, vanitos, insipid, superficial, ostentativ, un idiot dintr-o frăție care juca în ligile fantastice. Sam Rothberg întruchipa tot ceea ce Toby încerca să țină departe de familia lui. Sam Rothberg era persoana pe care și-o imaginase atunci când Solly a spus că-și dorea să meargă în tabăra de golf, iar Toby a simțit că sângele îi îngheța în vine din cauza implicațiilor pe care le avea acest loc, în interiorul căruia el trăia, deși se simțea ca și cum ar fi existat în afara lui — acest loc în care era, dar din care nu făcea parte. Copiii lui făceau parte din el, totuși. El își dăduse seama de acest lucru atunci. Nu avuseseră niciodată vreo șansă. Ce-o fi fost în mintea lui?

Dar, în timp ce Toby se lupta cu povara acestei vieți fine și stupide, Rachel se integra în cadrul ei la fiecare nivel. El și-a dat seama, brusc, uitându-se la pagina de Facebook a acestui tâmpit, că Rachel nu-și dorea de la el doar mai mulți bani și mai mult succes. Ea își dorea ca el să fie o persoană diferită. Ea îl depășise. Era pregătită să avanseze. Ea

nu voia să renoveze casa lor de pe Strada 72. Voia să progreseze. Voia să locuiască pe Strada 75. Își dorea să fie la Golden.

Ea îl vânase pe Rothberg în tot acel răstimp, se gândea el acum. Oare orchestrase întreaga nefericire din viața lor doar pentru a obține un divorț? Dar stai puțin. Doar dacă. Doar dacă, doar dacă, doar dacă, doar dacă. Dacă toată povestea a început mai devreme? Nu era posibil, nu-i așa? Slujba de la Fendant — dar de ce? De ce ar încerca un bărbat să obțină o slujbă pentru soțul amantei sale la propria companie? De ce și-ar fi dorit ea ca el să lucreze pentru amantul ei? Ce fel de mentalitate masochistă mai era și aceasta? Sau s-au îndrăgostit în timp ce plănuiau toate astea? Sau s-au îndrăgostit în timp ce el îi căuta un apartament în care să locuiască? Oare el i-a găsit un apartament pentru că erau îndrăgostiți? Și-a închis laptopul, de parcă acest lucru putea opri întrebările.

Deci, ei, Toby și Rachel, nu au avut de fapt nicio șansă. Rachel — soția lui frumoasă, deșteaptă și de succes — a pătruns prea mult în această lume pentru a mai fi capabilă să-i opună rezistență. Sărise în piscină, iar acum se întreba de ce era atât de umedă. Sau nu! Nu se întreba! Nu se mai întreba deloc. Nu se întrebase deloc acest lucru ani de-a rândul. Nu puteai să mergi la o școală particulară fără să-ți dorești să fii unul dintre ei. Nu puteai merge să-ți cumperi o casă în Hamptons și să te întrebi cine erai. Erai unul dintre ei. Cum de nu se gândise el la toate acestea? Doamne, cât de idiot fusese!

Dar Sam era însurat. Era adevărat. Sam era însurat. Miriam nu vorbise despre fostul ei soț la Whole Foods. Miriam punea la cale o nenorocită de întâlnire la yoga pentru Toby și actualul ei soț. Ce fel de monstru idiot se culcă cu un bărbat însurat? Aplicațiile pot fi folosite și de către femei, Rachel. Poți găsi pe cineva disponibil fără să distrugi o căsnicie pentru asta, Rachel. Mișunau o groază de finanțiști prin oraș, ca Astroturf pe un teren de fotbal dintr-un campus universitar, iar ea era încă drăguță, subțirică și l-ar fi putut avea pe oricare dintre ei.

— Ascultă-ți pacientul, nenorocitule, își spuse el chiar acolo, în camera de zi, cu voce tare, în timp ce asfințitul se vedea prin ferestrele neumbrite.

Ea îi punea pe tavă acel diagnostic nenorocit. Creierul lui încercase mereu să găsească scuze pentru comportamentul ei. Nu trebuia să continue s-o facă. Se terminase totul între ei. În plus, nu existau scuze sau explicații posibile pentru acel comportament. Hristoase, de ce nu putea, pur și simplu, să recunoască acest lucru? Ce a făcut? Ce a făcut ca

să pornească la drum cu o asemenea persoană? Taci, taci, îi spuse creierului său.

În acest moment, erau aproape două săptămâni de când Rachel îi lăsase pe copii la el. Întârziase zece zile să vină după ei. Rachel plecase. Toby fusese înlocuit. Ea trecuse la un alt nivel. Acum, era liberă şi relaxată. Acum, dormea în acel parc nenorocit, în sfârşit calmă şi gata să devină una dintre acele persoane pe care ea le privea luându-le în derâdere, dar şi cu poftă, pe vremea când prinţesa era încă dispusă să onoreze parcul cu o plimbare. Acum era liberă.

*

Untul de arahide pe care îl cumpărase era inutil. Conținea zahăr adăugat. Nu ar fi mâncat niciodată acel lucru. Nu le-ar da niciodată copiilor să mănânce așa ceva. El era singura șansă a copiilor în lume în acel moment. Orice altceva și oricine altcineva erau nenorocite pentru totdeauna.

Puse jos untul de arahide și plecă din apartament. Nu știa cât era ceasul, dar era lumină când el se întorsese acasă, iar acum cerul indica un apus violet. Afară, a rupt-o la fugă. Se îndreptă spre Strada 75. La un semafor, se opri și văzu o femeie cunoscută traversând Third Avenue. Era drăguță și tânără, el o privi insistent, ținându-și respirația, iar ea, simțind că era privită, se uită înapoi la el. Și-au amintit unul de celălalt exact în același timp. El își dădu seama că o cunoștea de pe Hr — la început, într-o noapte nebună, au folosit funcția FaceTime a telefoanelor, privindu-și fața unul altuia în timp ce se masturbau — la sugestia ei. Nimic mai mult, fără alte părți corporale, fără alte discuții, s-au privit doar în față. Ea a închis în momentul în care avuseseră amândoi orgasm, ca și cum nu ar fi putut suporta să mai fie conectată cu o persoană care făcea acele lucruri. Da, acum își aminti. Ea îl privea lung, dar el merse mai departe. Lauren. O chema Lauren. A luat-o la fugă din nou. Nu mai putea suporta internetul. Nu mai putea suporta că acesta era tratat ca și cum nu ar fi fost real și, cu toate astea, era plin de oameni reali care puteau, pur și simplu, să se întâlnească pe stradă, așa cum tocmai se întâmplase. Se detesta pe sine atât de mult în acel moment, încât voia să moară. Ei bine, Lauren, la așa ceva te poți aștepta de la comunitatea de masturbare reciprocă dintr-o aplicație online pentru întâlniri romantice. Te poți aștepta ca fostul tău partener de masturbare să alerge sălbatic pe străzi, în căutarea fostei lui soții; acesta este genul de persoană cu care ai de-a face atunci când ești cineva care se holbează la un telefon în timp ce și-o freacă.

Ajunse la Golden — la casa lui Rachel. Fosta lui casă. Casa copiilor lui. Fosta casă a copiilor lui. Toby a încetinit ritmul de alergare când a trecut pe lângă George, care fusese portarul său preferat, ridicându-și mâna în semnul unui salut grăbit. Toby s-a grăbit să se urce într-un lift deschis și a apăsat frenetic pe butonul pentru închiderea ușilor. A ajuns la etajul al nouălea, copleșit de teamă, combinată cu furie și cu anxietate. Simți cum inima i se urcă în gât. Poate că avea să moară, iar aceasta va părea o tragedie teribilă și doar el va ști că fusese salvat de orice se afla dincolo de ușa locuinței ei.

Poate că era slab. Poate că era slab, așa cum susținea ea. Băgă cheia în ușă. Încă se potrivea. Păși înăuntru. Știa, la un nivel animalic, sunetele și senzațiile specifice acelui loc, atât atunci când era ocupat, cât și când nu

era. Își dădu imediat seama că nu e nimeni. Casa era goală. Se simți ușurat. De ce ești așa un papă-lapte? se mustră.

Ultima dată fusese acolo cu mai puțin de o lună în urmă, ca să ia caietul de pregătire pentru Haftorah al lui Hannah, dat fiind faptul că lecția ei se mutase la el acasă în ultimul moment. În ziua aceea, simțise încă locul acela ca pe unul în care trăise cândva. Se opri, îngăduindu-și un moment, precum Emily în ultima scenă din Orașul nostru: oare își dăduse el seama vreodată ce apartament drăguț era, în timp ce era atât de ocupat să disprețuiască materialismul din fiecare lucru de acolo? Acum, îl vedea comparativ cu noul său apartament, al cărui element nemaipomenit nu mai era setul Le Creuset, ci nuanțele metalice și aerul condiționat care se clătina, și tavanul zugrăvit în „bob de orez". Plecase în ziua aceea nervos pe sine pentru că îi permisese creierului său să facă același lucru pe care îl făcea întotdeauna, adică să pretindă că lucrurile nu erau atât de rele precum erau, când de fapt erau, în mod evident, astfel.

Cu toate astea, în spatele învelișului ordonat, era trecutul lor. Era locul în care se desfășurase viața lui în ultimii patru ani. Era locul în care mariajul său s-a distrus, da, dar era și locul unde ajutase copiii să-și facă temele pentru acasă, le arătase filmele Star Wars și făcuse sex cu soția lui. Acesta era locul în care se certau, da, dar era și locul unde se împăcau, râdeau și o ascultau pe Hannah în timp ce exersa la flaut sau îl urmăreau pe Solly în timp ce repeta fraze pentru scenetele din cadrul scurtei sale incursiuni în teatru — trebuia să joace în rolul fiului celui mai mare al lui Von Trapp din versiunea pentru copii a piesei Sunetul muzicii și a fost un dezastru. Acesta era locul în care a construit decorul pentru prelevarea amprentelor de la locul unei crime pentru târgul de știință al lui Hannah din clasa a treia sau unde a construit un model de sistem solar care se rotea cu ajutorul unui motor pentru Solly. Nu putea să urască locul acesta. Dacă ar fi atribuit niște sentimente întunecate acestui loc, ar fi simțit asta ca pe o trădare față de copiii lui, care trecuseră deja prin destule.

Păși în liniște. Lucrurile minore care păreau schimbate de când nu mai locuia acolo — scaunul subțire, în mod cert în stil specific mijlocului de secol, din cealaltă parte a încăperii, o lampă nouă care o înlocuia pe cea pe care Hannah o lovise cu mai bine de un an în urmă —, toate acestea aveau efectul de a-l deruta. Candelabrul rămăsese fără două lumini, deși el cumpărase o mulțime de rezerve înainte să plece. În bucătărie, robinetul de la chiuvetă picura încă silențios, deși o atenționase cu o lună în urmă despre defecțiune. De ce a presupus Toby că dacă el pleca, ea urma să devină o persoană care să știe cum să aibă grijă de lucruri?

Deschise frigiderul. Văzu aliniate șase cutii cu mâncare chinezească. Desfăcu una. Vită lo mein. Ea nu mânca lo mein. Ea mânca creveți în sos de homar. Solly mânca lo mein, dar lui Solly nu-i plăcea vita. Mirosi cutia, dar nu părea să fie stricată. Poate că era o porție lo mein pentru altcineva sau poate că Rachel cumpărase preparatul greșit, uitând preferințele copiilor ei. Sau. Sau este posibil ca Rachel să fi început să mănânce lo mein sau să facă sex cu un tip căruia îi plăcea lo mein. Ambele opțiuni păreau, în același timp, aproape imposibile și extrem de probabile.

Desfăcu cea de-a doua cutie. Era tot carne de vită lo mein, deși jumătate din ea era consumată. Desfăcu următoarele două cutii, cu silă și oroare, ca și cum ar fi fost în montajul unui film de groază: toate erau carne de vită lo mein. Nu avea nicio nenorocită de logică.

Pentru o clipă, cu ochii minții, a putut vedea scena. Rachel și Sam, stând pe canapea. Ea era întinsă pe spate, din moment ce acum devenise genul relaxat, se transformase în cineva care dormea în Central Park, odihnindu-și picioarele fără grijă deasupra picioarelor lui Sam, care stătea în șezut. Amândoi mâncau carne de vită lo mein din cutiile de carton, ca niște porci nenorociți. Ea scria ceva pe telefon, fiindcă telefonul era, în realitate, iubirea vieții sale — nu te amăgi, Rothberg — în timp ce Sam citea una dintre nenumăratele reviste National Reviews. Ea își ridică privirea și spuse:

— Sunt atât de fericită că încerc din nou lucruri noi. Toby nu s-ar fi gândit niciodată să-mi comande carne de vită lo mein, dar este delicioasă.

Ce făcea el acolo? Ce-și imagina? Nu ajuta cu nimic lucrul acesta. Intră în dormitor. Patul nu era făcut. Încercă să discearnă dacă ambele perne aveau urme de capete. Aveau, dar cine știe? Poate că ea se întindea în tot patul, acum că el plecase. Stătu foarte calm și încercă să simtă energia locului. Făcuse cineva sex acolo? Îi era dor de patul acela; era atât de confortabil! Se uită la el cu dorință. Ce naiba, s-a decis. Se întinse precum Goldilocks pe jumătatea patului care îi aparținuse și se răsuci, uitându-se la cea care era a ei. Își trase corpul către mijloc, tot încălțat, luând forma unei stele de mare, în semn de elegie pentru acest pat minunat pe care îl iubea, dar poate și pentru a-și impregna mirosul în pat ca să-i reamintească oricărui nou vizitator al acestui loc că nu era primul — nu, Toby era. Și-a lăsat capul pe pernă. Încă mirosea ca ea. Sau poate că nu ca ea. Poate că mirosea ca ea și Sam Rothberg.

Poate că acolo mâncau cutiile cu vită lo mein și își trăiau aventura. Acum și-i putea imagina, după sex, proptiți în coate, fiecare în

jumătatea sa, uitându-se unul la altul, încă transpiraţi şi aproape dezbrăcaţi, în timp ce-şi înşfăcau cu lăcomie cutiile cu vită lo mein.

— Doamne, în tot acest timp am mâncat creveţi în sos de homar ca o fraieră, îi spunea ea lui Sam.

— Pur şi simplu, nu ai ştiut că există ceva mai bun, iubito, îi răspundea el.

— Am atât de multe de învăţat de la tine.

Era un experiment prost. Toby se ridică.

Uşa băii de la dormitorul matrimonial era deschisă. Poate reuşea să discearnă nişte păr pubian bărbătesc; sau orice păr pubian; în mod clar, ea nu-şi mai lăsase părul pubian să crească de ani de zile. Periuţa ei de dinţi era uscată. Mai era o periuţă de dinţi lângă aceasta. Putea fi una dintre periuţele copiilor. Putea fi vechea lui periuţă de dinţi. Nu-şi mai amintea. A deschis dulapul cu medicamente. Era o sticlă de Ambien acolo. Era o sticlă de Ambien acolo prescrisă pentru nenorocitul de Sam Rothberg.

— Ah! exlamă Toby cu voce tare.

Pe moment, se simţea triumfător fiindcă pusese cap la cap toate astea; apoi, îşi aduse aminte că, în acest scenariu, cel care pierdea era el.

Dar acum îşi amintea de Tiger Woods, de felul în care acesta lua douăsprezece tablete de Ambien, iar la asfinţit, dormea şi făcea sex în mod compulsiv. Oamenii se comportau nebuneşte când luau Ambien: puteau să omoare alţi oameni, să gătească cinci feluri de mâncare pe care nu şi le mai aminteau şi să sară de la fereastră. Mama copiilor lui, drogată şi nebună.

Oh, Iisuse, acum îşi putea imagina şi tabloul acesta: Rachel era în picioare pe masa din sufragerie, complet dezbrăcată, sprijinindu-se într-o mână, în timp ce-şi îndesa carne de vită lo mein în gură cu mâna cealaltă, iar Sam i-o trăgea pe la spate — stând în genunchi pe o masă suedeză modernă, la alegerea căreia Toby a avut permisiunea să participe, dar pe care nu făcuse niciodată sex — în timp ce ţinea şi el o cutie cu vită lo mein şi îşi folosea mâinile ca să mănânce.

Se întoarse în bucătărie. Acum observă cum stăteau aliniate pe bufet şase cutii diferite cu specialităţi de ceaiuri de la branduri pe care nu le recunoştea: ceaiul Lemon Balm Fizz de la Dr. Albert, ceai de lavandă Heavenscape, ceai de valeriană Serenity, ceai de floarea pasiunii

Serenity. Rachel detesta ceaiurile. Ea bea cafea. Ceaiul, spunea, era un mod prea complicat de a bea apă. Era inutil și ea nu avea răbdare pentru așa ceva. Așadar, Sam suferea de insomnie. Era drăguț să descoperi că până și sociopații puteau fi bântuiți de propriile decizii.

Se uită în jos la podea. Acolo era maioul ei pentru sport, cel care lui îi plăcea cel mai puțin: „Orice tip de yoga pe care îl practic este fierbinte“, scria cu litere roz-aprins pe un fond albastru. Sub acesta, erau colanții ei, care aveau un model cu fulgere multicolore. Ridică maioul. Îl mirosi. Era ea. Era Rachel, chiar acolo. A vrut să mănânce maioul, să-l înghită și să-l facă să dispară. Era cald? Oare își imagina că era cald?

O voce îi veni în minte și puse capăt tuturor întrebărilor sale: ea a fost acolo recent. A fost acolo pentru că locuiește acolo. A fost acolo recent cu altcineva. Cineva care bea ceai. Cineva care mănâncă lo mein. Ea făcea sport în timp ce el s-a străduit din greu să-și convingă copiii, câteva săptămâni în plus, că mama lor îi iubea. Ea făcea sex cu un nenorocit căsătorit. Ea fusese acolo. Ești ultimul om de pe lume, Toby. Du-te naibii, Toby!

Dacă ar fi vrut să-i ducă pe copii acolo noaptea și să-i lase după ce se întorceau din tabără, ar fi putut face asta. Ar fi putut să-i ducă acolo și s-o lase pe ea să gestioneze situația. Dar copiii nu meritau o mamă care era cel puțin ambivalentă față de ei. Iar ea cu siguranță nu-i merita pe copii. Nici măcar nu conta că ea nu-i dorise; oricum, nu-i merita.

Ridică telefonul. Așa trebuia să facă. Apelă numărul ei de mobil. Intră direct mesageria vocală. Sună la biroul ei.

— Biroul lui Rachel Fleishman.

Simone răspunse după ce a sunat o singură dată, dar vocea ei era ezitantă.

— Rachel?!

— Sunt Toby. Nu este acolo?

— Oh! Bună, Toby!

Părea agitată și îngrozită.

— Suni din apartamentul lui Rachel. Ești acolo cu ea?

— Nu este aici. Am venit după niște lucruri ale copiilor.

— Te-ai întâlnit cu ea? Era acolo când ai ajuns?

— Informeaz-o că eu am spus că știu totul, că ea poate să se ducă naibii și că nu-i va mai vedea niciodată pe copii din nou dacă nu vrea să aibă de-a face cu mine. Nu avem nevoie de ea. Nu avem nevoie de nimic.

În drumul său spre ieșirea din apartament, observă că dispăruse covorul, fiind înlocuit probabil de către pinguin cu genul de covor turcesc tradițional de milioane de dolari despre care el citise la secțiunea despre stil. Plecă fără să încuie ușa. Las-o să se întrebe ce s-a întâmplat, se gândi el. Intră în lift, care încă mai mirosea ca acasă pentru el. Era la limita de sus a suportabilului. Putea un loc să aibă suflet? Putea o femeie în viață să fie o fantomă?

— La revedere, domnule doctor Fleishman, spuse George respectuos.

Toby îl salută, în semn că totul era în regulă, iar apoi ieși direct afară.

Nu-și putea aduce aminte când mâncase ultima oară și un fel de instinct de conservare i-a permis, la scurt timp după ce a aplecat de la Golden, să se așeze, sprijinindu-se pe picioarele sale gelatinoase, la o coadă interminabilă formată din femei tinere care tocmai se întorseseră de la ora de sport, la un local cu salate de pe Strada 85. S-a uitat la telefon, așa cum toate se uitau la telefoane, dar nu mai știa de unde să înceapă. Aproape că nu se mai simțea bărbat. În câteva minute, a primit mesajul că ficatul lui Karen Cooper era pregătit, înainte ca salata lui să fie gata.

La spital, David Cooper era pus la curent cu starea de fapt, chiar deasupra patului acum gol al soției sale, de către Marco Lintz, chirurgul, în timp ce rezidenții lui Toby și rezidenții la chirurgie ai lui Marco erau acolo. Și mai era o persoană: Phillipa London. Acum, ce naiba făcea Phillipa acolo? Ar fi putut paria că-i dădea raportul lui Bartuck că el nu fusese acolo și nici rezidenții lui. Ei bine, era acum.

— Dr. Fleishman, spuse Phillipa. Asistam la discuție doar până la sosirea dumneavoastră.

Acesta era un reproș? Ar fi trebuit ca el, pur și simplu, să stea la spital și să aștepte apariția unui ficat? Phillipa era prea serioasă și acuzatoare. Ea trăia o viață de călugăriță în versiunea pentru doctori: tenis trei zile pe săptămână, înot două, muncă șapte, fără nicio abatere. Nu exista niciun univers în care ea ar fi putut înțelege criza pe care Toby o îndura. Toby admira asta la ea, deși îi displăcea și disprețuia felul în care-și ducea ea viața: uitați-vă la această persoană care are control deplin asupra vieții sale, uitați-vă cât de mult reușește să-și controleze

impulsurile, uitați-vă la nevoia ei exagerată de control și la viața ei tristă.

Luau cu toții notițe în timp ce frumușelul de Lintz îi ținea o prelegere lui David Cooper. Toby o auzise cândva pe Joanie cum i-l descria pe Lintz lui Clay, comparându-l cu „niște boabe de cafea topite“. Nu știa de ce ținuse minte acest lucru sau de ce ea nu a spus, pur și simplu, ciocolată. Apropo, nici măcar nu era atât de chipeș. Pur și simplu, nu era.

— Măcar ea știe ce se întâmplă?

Întrebarea a venit dintr-un colț al încăperii, din partea unei femei pe care Toby nu o mai văzuse până atunci. Era cam de vârsta lui Karen, cu același stil urban: avea părul blond, în degrade, întins ca să stea drept, despicat la vârfuri.

— Nu știe, spuse Marco.

Asta a făcut-o pe femeie să adopte o expresie de parcă s-ar fi reținut să plângă.

Toby îi conduse pe David și pe femeie, al cărei nume era Amy, în sala de așteptare. Pe canapea, gemenii Cooper se jucau pe Xbox, iar Jasper plângea în timp ce se juca. David s-a dus să vorbească cu ei despre ce voiau să comande pentru cină.

— Am fost la Vegas împreună cu ea în weekendul de dinainte de a ajunge aici, spuse Amy.

— Serios? întrebă Toby. Cum a fost ea? Vreau să spun, cum se simțea?

Amy stătu pe gânduri o clipă, apoi zâmbi.

— Liberă.

Apoi:

— Oh, Doamne, ce am băut!

— Mda, spuse el. În general, o boală precum aceasta evoluează fără să dea semne, iar apoi, după o beție, iese la suprafață.

Amy a părut afectată.

— Vreți să spuneți că beția este cauza? A fost doar un weekend. A fost un weekend la Vegas. Ce ar fi trebuit să facem?

— Nu, s-ar fi întâmplat oricum.

Amy își căută telefonul și deschise niște poze. Era Karen Cooper. Era Karen Cooper, împreună cu Amy, la Madame Tussauds, cu piciorul încolăcit în jurul piciorului lustruit al unui membru din Mötley Crüe. Karen Cooper se prefăcea că lingea fața lustruitului Prince Harry, nici mai mult, nici mai puțin.

A avea un pacient inconștient e ca și cum ai vorbi la telefon cu o persoană ore în șir înainte să o vezi: era greu de reconciliat faptul că nu era cum îți imaginaseși, iar creierul tău, pentru că nu văzuse niciodată persoana, ajusta imaginea acesteia, astfel încât să arate mai mult precum ți-ai fi dorit să fie. Toby își imaginase o femeie inteligentă și complexă, deși nu putea spune de ce. Nu-și imaginase o persoană care să ia o postură lascivă în fotografii, cu limba scoasă. Dar iat-o, pe ecranul lui Amy: plină de viață, cu gânduri, opinii, preferințe și impulsuri, ca și cum îi fusese inoculat un suflet, iar ea devenise conștientă. Exact opusul a ceea ce se întâmplase cu adevărat, adică faptul că îi fusese luat sufletul, iar ea devenise suma părților sale biologice. El s-a uitat la o poză în care ea ținea în mână un shot de băutură la un bar. Privea spre cameră cu un aer sfidător. Era extrem de sexy. Fotografia putea fi cu ușurință una dintre pozele suplimentare ale unui profil de pe Hr, nu cea principală, ci a treia sau a patra. A trebuit să-și ia privirea de la telefon ca să o poată vedea din nou ca pe o pacientă, întrebându-se, doar pentru foarte scurt timp, dacă făcea un lucru rău că se gândea la femeile pe care le întâlnea ca la niște oameni.

În dimineața următoare, Toby se simți mult prea treaz la ora cinci, astfel că făcu o plimbare sinuoasă. Până la șase, luase o decizie. A sunat la biroul de avocatură al lui Barbara Hiller și i-a spus că avea o urgență legată de custodie. Secretara ei l-a sunat înapoi la ora opt ca să-i spună că aceasta l-ar putea primi înainte de o audiere pe care o avea în dimineața aceea. Toby aștepta în fața biroului încuiat al Barbarei în momentul în care ea a apărut într-o fustă de tenis și un tricou polo uzat, ceea ce se putea observa după mâneci și guler.

Barbara Hiller arăta de parcă fusese zdrobită într-un compactor de gunoi din Star Wars — o persoană care părea perfect normală, dar care fusese condensată, astfel încât totul cu privire la ea părea turtit pe o parte și prelungit: avea o față atât de îngustă, încât era greu de crezut că putea găzdui ambii ochi. Nasul ei era atât de ieșit în afară, încât avea înfățișarea unui tucan.

Biroul era decorat în nuanțe domoale de rozaliu și bej, ceea ce decoratoarea lui Rachel ar fi putut numi „morga anilor ’80“, întreaga încăpere fiind aranjată astfel încât să inducă o stare de calm și liniște. Deasupra biroului ei era un tablou abstract pe care l-a interpretat imediat în stilul lui Rorschach drept portretul actriței Kristy McNichol în timp ce stătea la masa din sufrageria părinților.

— Te ascult, spuse Barbara, calmă, din spatele biroului, ținând în mână un stilou deasupra unei foi albe de hârtie dintr-un carnețel îmbrăcat în piele.

Iar el începu să-i spună. Îi povesti că nu avea nicio idee unde era Rachel, că avea numai un indiciu din partea asistentei sale că era în regulă, dar nu era, la propriu, nicăieri și părea să fi dispărut din viața lui și a copiilor. Toby îi povesti despre acordul lor legat de divorț și de custodie — faptul că el trebuia să ia copiii în fiecare weekend, dar și în fiecare zi după școală/tabără până când ea ajungea acasă.

— Wow, te-a prins în plasă, spuse Barbara.

— Este un mod de a spune, presupun.

— Și eu aș fi nervoasă, spuse Barbara.

— Nu sunt nervos. Trebuie doar să rezolv problema aceasta. Au trecut două săptămâni de când ea a răspuns apelurilor mele ultima oară. Se culcă cu unul dintre tații de la școală.

— Wow.

— Este acasă. Am fost în apartamentul ei…

— Chiar nu ar fi trebuit să faci acest lucru.

— …și este evident că e acolo, adică, faptul că face sex cu un tip, ceea ce nu are deloc vreo logică, pentru că soția tipului în mod cert nu știe nimic din tot ce se întâmplă.

— Ia-o mai ușurel, spuse Barbara, în timp ce scria ceva. Bine, ești pregătit să-ți asumi întreaga custodie a copiilor?

— Deja fac acest lucru. Asta spun. Fac deja totul. Se pare că ea a dispărut din viețile noastre. Ca o vedetă care a fost doar invitat special.

— Reamintește-mi despre serviciul tău, spuse Barbara și miji ochii. Lucrezi, nu?

— Sunt hepatolog la St. Thaddeus.

— Ăştia se ocupă de plămâni?

— De ficat.

— Tatăl meu a fost pacient acolo cu nişte ani în urmă, dar la secţia de cardiologie.

Toby încuviinţă, nesigur de ceea ce ar fi trebuit să spună sau dacă această discuţie era taxată tot cu acelaşi tarif pe oră pe care îl practica ea.

— Sunt medici foarte buni la secţia aceea.

— Da, tata este acasă acum. Este în regulă. Doar o sperietură.

Toby aşteptă.

— Scuze. Care era aranjamentul?

— Sunt la mine în majoritatea timpului. Ea îi ia atunci când spune că poate. Eu sunt — eu sunt persoana de bază. Dar acum, ea a dispărut, pur şi simplu. Am trimis copiii în tabără. Nu ştie acest lucru.

— Iar asta se va finaliza ca parte a acordului.

— Am stabilit nişte linii generale cu privire la cine îi ia şi când. Eu trebuia să-i iau în jumătate dintre vacanţe şi în fiecare weekend.

— Dar ea a respectat acest acord?

— Nu întocmai. Au trecut doar vreo două luni. A fost liber doar de Ziua Eroilor şi de Ziua Americii. Au fost la mine de Ziua Eroilor. Ar fi trebuit să fie cu ea de Ziua Americii, dar i-a luat doar duminica şi lunea pentru că a vrut să meargă la Fire Island.

Barbara Hiller îşi ridică privirea.

— Dar, cu toate acestea, au fost cu ea?

— Doar în jumătate din timpul stabilit în acord.

— Ar trebui să existe un acord oficial scris. Unii oameni, de obicei taţii, ajung să fie mai şireţi decât crezi că vor fi. În mod special când cineva face o impresie bună faţă de mediator. Tu de ce ai mers la mediator?

Toby clipi nervos.

— Pentru că mi-ați spus să merg când am venit să cer un sfat?

— Ah, da. Da. Problema cu mediatorul este că e ca și cum te-ai duce la un schimb de focuri înarmat cu un cuțit, știi?

Privi în gol, gândindu-se.

— Ea are toți banii, nu-i așa? Este… avocată?

— Impresar.

— Impresar. Lucrează la una dintre firmele mari.

— Are propria firmă.

— Exact, exact. Acum îmi amintesc. O reprezintă pe Alejandra Lopez, nu-i așa?

— Așa este.

— Exact, exact. Soțul meu, copiii și cu mine fredonăm coloana sonoră din Presidentrix aproape zi și noapte. Este ceva cu adevărat spectaculos. Nu mi-a venit să cred când am văzut piesa. Mi-au dat lacrimile. Eu nu plâng niciodată.

Se uită afară, pe fereastră, pierdută absurd într-o amintire minunată, în timp ce el stătea exact în fața ei, la naiba!

— Deci ce pot face?

Barbara Hiller se lăsă pe spate în scaunul ei, expirând într-un mod generos aerul din plexul său solar.

— Știi, e o chestie dificilă. Ai putea hotărî să nu semnezi documentele finale și să soliciți custodia completă, dar ea și-ar putea retrage sprijinul financiar. Ea plătește tot, îmi amintesc bine?

— Doar pentru copii.

— Dar școală privată, tabere, lecții, profesori, genul acesta de lucruri...

— Da, ea plătește.

— Și cum îți propui să păstrezi toate aceste lucruri din salariul tău?

— Ei bine, îi pot înscrie la o școală de stat…

— Deci îi vei retrage de la școala unde au mers ani de zile fiindcă părinții lor divorțează.

Toby nu spuse nimic. Se gândi că Hannah nu ar mai putea să-și întâlnească prietenii de la școală dacă ar lua această decizie.

Barbara privi în jos, la hârtia ei. Apoi își ridică iar privirea la el. Se aplecă înainte, bătu din palme și spuse următorul lucru ca și cum ar fi fost un secret.

— Știi ce le spun soțiilor? întrebă ea.

Toby aşteptă.

— Le spun doar că nu au foarte mult control asupra lucrurilor și că balanța atârnă mai greu de partea soților.

— Eu nu simt că balanța atârnă mai greu de partea mea în acest moment.

Barbara miji ochii și scutură din cap.

— Nu, tu eşti soția.

Toby stătea privind pe fereastra dormitorului prin valul de umiditate, în care toți oamenii și toate lucrurile erau ondulate de căldură. Era mult prea cald. De ce era atât de cald în camera lui? S-a întins către aparatul de aer condiționat ca să-l pornească, dar a observat că funcționa deja. Ar fi trebuit să-l sune pe administrator de dimineață. Apoi ar fi trebuit să-l aştepte pe administrator. Sau să rateze acea zi de muncă. Sau să rateze orice.

Cum era posibil? se întreba el. Cum era posibil să faci pași extrem de dificili, extrem de sănătoși pentru a-ți pune ordine în viață doar ca persoana pe care ai eliminat-o din viața ta să devină mai responsabilă ca niciodată de fericirea și bunăstarea ta?

Se întinse înapoi în pat, holbându-se la tavan. Era o pată maro pe el. Dar tavanele pot avea pete?

Probabil că Dumnezeu îi trimisese trei notificări pe telefon în semn de răspuns. Se uită la telefon. Karen Cooper ieșise din operație. Se afla la terapie intensivă și era ventilată mecanic. Toby îl sună pe Clay, care fusese în tura de noapte.

— Cred că e totul bine, spuse Clay. Pacienta va fi conştientă mâine.

— Doamna Cooper.

— Doamna Cooper va fi conştientă mâine.

— Sunteţi siguri că nu aveţi nevoie de mine?

— Cred că ne descurcăm. Este la terapie intensivă.

— Bine. Dacă credeţi că ar trebui să vin, daţi-mi un semn. Sunt prin zonă.

Închise. Atinsese un nou prag de jos, implorându-l practic pe rezidentul său să-i spună să vină la spital. Îl sună pe Seth, dar Seth nu a răspuns, ceea ce a fost mai bine. Ce ar fi putut face Seth în acest moment în afară de a-i arăta ce viaţă uşoară ar fi putut avea dacă s-ar fi căsătorit cu persoana potrivită sau dacă nu s-ar fi căsătorit deloc? Era un exerciţiu stupid să se gândească la aceste lucruri. Îi era dor de copii. Hannah fusese în tabăra de noapte două veri până atunci, dar Solly — cum l-a putut lăsa singur aşa? Tabăra interzicea apelurile în prima săptămână, iar tot ce se putea întreba era dacă nu cumva Solly îl implora pe vreun adolescent apatic să-l lase să-şi sune tatăl. Apartamentul era prea gol; era prea liniştit. Toby era prea singur.

Telefonul sună lângă el. Nu mai putea suporta. Voia să arunce obiectul acesta pe fereastră, doar ca să se termine cu toate. Doar ca să se termine totul. Dar îşi întoarse capul şi îi văzu numele.

Nahid.

Dumnezeule Sfinte, era Nahid!

În câteva minute, el stătea pe bancheta din spate a unui taxi, dorindu-şi ca acesta să treacă pe roşu, deşi nu o făcea. Inima îi bătea în ritmul panoului care sclipea intermitent de pe strada de vizavi, pe care scria „Nu traversa“. Ce întorsătură de situaţie! Astăzi! Tocmai astăzi! Sex! Toby! Partener sexual! O femeie frumoasă cu un accent deosebit şi un corp minunat. O femeie care îl voia pe el. La televizorul din taxi, gazda unei emisiuni a lansat o provocare unei actriţe britanice mai în vârstă — trebuia să mimeze ceva, sincronizând mişcarea buzelor cu sunetul. Burtiera de pe ecran anunţa că valul de căldură va continua pentru câtva timp.

— Vă e destul de cald? întrebă meteorologul.

Meteorolog! Oare se gândise vreodată ce slujbă dificilă era aceasta? Cât de îngrozitor era să trebuiască să evaluezi vremea în funcție de valorile oamenilor: o zi plăcută, vreme urâtă și așa mai departe? Aici, în mașină, taximetristul se certa zgomotos cu altcineva la telefon. Meteorolog, taximetrist — tipii aceștia erau niște prizonieri. El, Toby, era liber.

Când a ajuns la clădire, a anunțat că era acolo ca s-o vadă pe Nahid. Portarul îi făcu semn cu mâna. Schimbă o privire scurtă cu portarul, pe care Toby încercă s-o interpreteze: oare el era unul dintre numeroșii bărbați care veneau pe acolo? Oare portarul știa, pur și simplu, că trebuia să-i lase pe tipii înfierbântați și excitați să meargă acolo? Oare conta acest lucru?

Când a ajuns la etaj, ea îl aștepta. În liniște, au intrat în apartamentul ei. Ea îi luă mâna și o trase sub fusta ei, legănându-se până când el recepționă mesajul. Brusc, își dorea ca nimic să nu fie diferit. Rachel, tabăra, copiii — dacă ar fi fost ceva diferit, el nu s-ar mai fi aflat acolo, iar în momentul acela își dorea să fie exact acolo unde era, plin de viață și cu mâna pe sub fusta acelei femei.

Au făcut sex pe podea. După aceea, ea și-a odihnit capul pe pieptul lui, iar el și-a afundat obrazul în palatul părului ei des, sălbatic. Avea strungăreață. Era una dintre trăsăturile fizice care îl făceau întotdeauna să se simtă vulnerabil, începând din clasa a patra, când știa o fată pe nume Alyssa, care își ținea limba în strungăreața ei în timp ce scria. Cum i-a mai rupt inima când și-a pus aparat dentar în clasa a șasea!

Stăteau întinși pe covorul din sufragerie, sub un cearșaf și discutau. Părinții ei emigraseră din Iran în Paris exact înainte ca ea să se nască. Familia s-a mutat în Statele Unite când ea avea doisprezece ani. Apoi, când avea nouăsprezece ani, s-au mutat în Queens. Tatăl ei vindea jaluzele verticale la Kew Gardens Hills. A spus că simțea că era singura iraniană a cărei familie nu scăpase de Shah cu un cufăr cu bijuterii. În apropiere, în Forest Hills, erau persane care aveau bogății, ale căror case erau pline de sculpturi. Nahid? Avea jaluzele în fiecare cameră.

A mers la Baruch, unde l-a cunoscut pe actualul său fost soț, la un curs de contabilitate. Voia să se ocupe de design vestimentar și să-și deschidă propria afacere, astfel că a urmat câteva cursuri de bussiness, unde l-a întâlnit pe el — deștept, chipeș ambițios. Era creștin. Un lucru pe care el nu-l putea accepta prea ușor era să se căsătorească cu o persoană care nu era creștină. Părinții ei erau evrei, dar ei nu-i păsa de religie, așadar s-a convertit. A crezut că era romantic, faptul că lui îi păsa atât de mult de ea, încât grija lui pentru ea se extindea și dincolo de moarte. S-a botezat. S-a împărtășit. Părinții ei au încetat să-i mai

vorbească, dar ce ar fi trebuit să facă? Era îndrăgostită. Era un gest drăguț pe care să-l faci pentru cineva pe care-l iubeai.

Nu au avut copii, deși au încercat, dar ea s-a simțit ca și cum soarta ei ar fi fost hotărâtă. Nu-și dorise niciodată copii neapărat. Se gândise întotdeauna că momentul acela va veni atunci când va fi să fie, dar timpul trecea, ea participa la botezul copiilor prietenilor săi, și nu simțea nicio presiune. Apoi, în fiecare lună, avea menstruație și simțea ceva îngrozitor de similar cu ușurarea.

Soțul ei vedea lucrurile altfel. El credea că era o tragedie. Avea o reprezentare clară a propriei persoane: o soție, copii, servicii comunitare în slujba valorilor conservatoare despre care credea că vor salva lumea. Ea a încercat să-i explice avantajele faptului că nu aveau copii: puteau călători, el putea merge la birou fără să se îngrijoreze că era un părinte absent. Putea să se gândească la membrii comuniunii ca la copiii lui — enoriașii lui. Puteau duce o viață bună, în absența tuturor tensiunilor din mariajele prietenilor lor, care păreau a fi țesute în jurul copiilor.

Însă el era foarte trist, iar ea îl iubea. Așadar, au încercat, apoi au încercat mai mult, apoi au încercat chiar și mai mult, iar ea a început să pompeze otrăvuri în trupul său, să facă analize, să recurgă la implanturi, la injectări și stimulări ovariene. Ea se gândea cu o oarecare ușurare că acest lucru nu era menit să se întâmple. Fusese învățată încă de la o vârstă fragedă despre Dumnezeu și controlul său asupra tuturor lucrurilor. Nu se putea abține să nu se gândească la faptul că acesta era semnul unei intervenții divine, la faptul că Dumnezeu nu îi va da copii, astfel că ea nu-și dorea acest lucru absolut deloc.

El era îndurerat. Ea se apropia de el și încerca să-l consoleze, dar el nu voia. Îi spunea că ea își dorea alinare. El îi zicea:

— Nu crezi că este ciudat cât de mult sex vrei?

A fost luată prin surprindere. Nu se gândise niciodată la asta. Tot ce știa era că prietenele ei se plângeau constant cu privire la cât de mult sex își doreau încă soții lor și ele nu-și doreau.

— Nu este drăguț, spuse soțul ei. Nu este feminin.

A tot încercat să-i spună că a-și dori să facă sex cu soțul ei era ceva normal. El schimba subiectul. Ea pleca în baie, unde se holba în oglindă la fața ei minunată și încerca să descopere ce nu era în regulă la ea.

La un moment dat, au încetat să mai facă sex. El voia să adopte un copil. Acesta era ultimul lucru pe care ea şi l-ar fi dorit. El voia să caute o mamă-surogat. Acesta era penultimul lucru pe care ea și l-ar fi dorit. Nu mai puteau discuta despre nimic fără să se ajungă la asta. O tristeţe necruţătoare pătrunsese în fundaţia căminului lor. El a început să vină acasă din ce în ce mai târziu. A început să vină acasă mirosind a parfumuri cu aromă de mosc. Iar apoi, într-o noapte tristă, ea s-a întors acasă de la o plimbare prin High Line și l-a găsit în genunchi, cu penisul asistentului său personal în gură, ceea ce a înlocuit adopţia pe lista ultimelor lucruri pe care ea şi le-ar fi dorit.

— Presupun că asta explică de ce nu voia să faceţi sex, zise Toby. Altfel, nu-mi pot imagina.

— Spune-mi despre tine, i-a zis ea.

El privi în sus pe tavanul ei. Nu avea deloc pete. Oare voia să-i povestească? Oare voia ca ea să ştie că avea loc o criză în viaţa lui? Că povestea lui era, de fapt, destul de diferită faţă de povestea pe care i-o spusese cu o săptămână în urmă?

— Soţia mea a fost o mamă nepotrivită. Dar şi-a dorit copii. Doar că nu a reuşit să descopere cum să-i iubească sau cum să ne iubească.

Ea aştepta. El nu voia să-i mai spună nimic altceva, în mare parte pentru că încă nu înţelesese ce ar putea spune şi fără să-l facă să pară precum toate femeile care îi spuseseră poveştile lor. Întotdeauna păreau nişte victime. Modul în care ele vorbeau despre trădările care le-au rănit şi despre intensitatea care s-a transformat în apatie îl făcea să se întrebe care era varianta masculină a poveştii. Atunci, s-a gândit la Rachel şi la Sam încă o dată, ţinând cutii cu lo mein în mână. Ce i-ar putea spune ea despre Toby? Cu siguranţă nu: „Am schimbat condiţiile cu privire la cine sunt şi ceea ce îmi doresc fără aproape nicio atenţionare“. Mai degrabă: „El era leneş şi mă pedepsea pentru faptul că eu aveam ambiţie“.

— Crezi că am putea ieşi să luăm cina împreună cândva? a întrebat-o.

Ea a zâmbit vulgar.

— Aş prefera să comandăm.

— Nu, serios. Mi-ar plăcea să te cunosc. Mi-ar plăcea să te scot în oraş.

— Nu pot. Încă mai am de rezolvat lucruri între mine şi soţul meu şi nu vreau să ies cu un alt bărbat chiar acum.

— Pentru că asta l-ar răni prea mult?

Ea n-a răspuns.

— Dar nu mai eşti căsătorită.

Ea i-a zâmbit.

— Divorţul nu te face cu nimic mai puţin căsătorit.

Probabil că visele sale erau prea reale sau poate că nu dormea niciodată cu adevărat, pentru că, atunci când s-a trezit în sâmbăta aceea era ca şi cum ar fi aşteptat să deschidă ochii. Toată noaptea fusese într-o penumbră, iar somnul îi tot dăduse târcoale, dar a reuşit să se aleagă doar cu nişte halucinaţii. A uitat să tragă draperiile, aşa că încăperea era prea luminoasă. Aparatul de aer condiţionat funcţiona acum, dar făcea un zgomot ciudat. Încă dormea pe una dintre părţile patului şi în fiecare dimineaţă asta îl făcea să se simtă patetic. A închis ochii şi a căutat în minte lucrul acela deranjant pe care nu-l putea identifica. Era atât de multă linişte în apartament, încât îi era greu să se gândească.

De ce toată viaţa lui se referea la încercările sale de a-şi păcăli anxietatea? Dezgustul crescu în el şi ştiu că nu putea suporta starea aceea toată ziua, încercând să se liniştească singur. I-a scris un mesaj lui Seth, care nu a răspuns. Probabil că era lăţit, într-o amorţeală postEcstasy sau postcocaină după noaptea trecută. Uşor îngrozit, mi-a scris:

Ce faci astăzi?

I-am spus că mergem la piscina de la clubul nostru.

Vino şi tu! Facem un grătar.

Privi afară. Copacii erau neclintiţi. Era ora şapte dimineaţa, iar oamenii de pe stradă îşi făceau vânt. Prezentatorul de la televizorul din taxi avusese dreptate. Era foarte cald. Mi-a scris înapoi.

Spune-mi ce tren să iau, voi fi acolo.

Când era în trenul pe care îl luase din Penn Station, telefonul său a scos un sunet. Seth îi răspunsese la mesaj.

Suntem prin zonă.

Mă întâlnesc cu Libby la piscină în NJ. Ar trebui să vii şi tu.

Mda, voi sări peste NJ.

Face grătar.

Nu există vreun grătar sau vreun ochi de apă care să mă determine să-mi doresc să merg în suburbie.

Corect.

Luăm cina împreună diseară? V vrea să te cunoască.

Sigur.

Privi pe fereastra trenului la tunelul întunecat din Penn Station. Era ora zece dimineaţa, iar bărbatul de pe culoarul paralel cu al său nu avea cămaşă pe el şi era beat. Toby avea să se descurce în ziua aceea.

La mine acasă, m-am uitat la Toby în timp ce mă urmărea cum mă luptam cu fiica mea în vârstă de opt ani, Sasha, care voia să poarte un costum de baie în două piese.

— Care este scopul acestei dezbateri? am întrebat-o. Nu suntem la un magazin de îmbrăcăminte. Nu ai costum de baie din două piese. Nu există nimic care să-ţi aducă un costum de baie în două piese în clipa asta.

— Te urăsc, spuse Sasha.

Adam, înalt şi concentrat, era în bucătărie, unde împacheta bagajul consistent pentru piscină.

— Pariez că acest refren îţi este familiar, îi spuse el lui Toby.

— Mda, răspunse el.

M-am uitat la Toby, iar el s-a uitat la mine în timp ce îi aruncam o privire lui Adam. El m-a privit înapoi, ca şi cum ce era? Am clătinat din cap şi l-am dat cu spray pentru protecţie solară pe fiul nostru de şase ani, Miles. Apoi, m-am uitat din nou la Toby în timp ce el mă privea la clubul de la piscină. Fiecare familie era exact ca a mea: o mamă dolofană, dominantă; un tată neştiutor, servil; un copil dezgustat; un copil nonşalant care abia aşteaptă să ştie dacă toboganul este deschis;

uneori, mai era un copil dacă mama dolofană, dominantă și tatăl neștiutor, servil se căsătoriseră destul de devreme.

Prin ochii lui Toby, era tulburător cât de mult se asemănau toate celelalte femei cu mine. Asta îmi displăcea legat de zona în care locuiam, faptul că, după o viață întreagă în care m-am simțit inferioară față de blondele subțirele cu păr drept și nasuri prelucrate din Manhattan, detestam cel mai mult că toată lumea arăta exact ca mine. Sau oare detestam faptul că eu arătam exact la fel ca toată lumea? Sau faptul că vedeam toată această mulțime în felul acesta îmi permitea, în sfârșit, să mă privesc pe mine clar, iar acest punct de vedere nu era deloc favorabil? Costumele noastre de baie întregi de culoare bleumarin aveau întăriturii din oțel, așa încât trupurile noastre să poată fi înghesuite, strânse în siluete de clepsidră, în timp ce membrele noastre relevau adevărata poveste despre disciplina și limitările noastre metabolice.

Nu eram jenată în fața tăticilor. Așa mă știau. Dar în fața lui Toby? Iată cât de veștejită am ajuns! I-am văzut telefonul. Trupurile erau acum ca niște produse pentru el, le evalua doar în funcție de cât de tentante și cât de alterate sau nealterate erau. Picioare, unduieli stranii ale sânilor, funduleţe, funduleţe, funduleţe, funduleţe. Știu cum arătam pentru el. Credeți-mă, nu aveam niciun fel de dorință sexuală sau romantică pentru Toby. Pur și simplu, nu-mi plăcea amintirea pe care o avea. Nu-mi plăcea să mă afișez în acest fel, acum, față de cineva care își mai amintea încă de mine de la început, de pe vremea când eram plină de energie și mereu în mișcare. Toți ceilalți de aici mă cunoșteau doar ca pe o persoană care se ocupă cu șofatul sau ca pe un calendar umblător al întâlnirilor de joacă. Pe baza acestor criterii, eram o vedetă. Pe baza criteriilor lui Toby, eram un nimeni.

L-am luat pe Miles ca să-l duc la curs. Lui Miles îi era frică de apă, astfel că m-am așezat la marginea piscinei cu picioarele în apă, gândindu-mă la cum mi se vedea colacul de găsime de pe burtă. Mi-am încrucișat brațele în fața pieptului. Costumele de baie pentru femei sunt nedrepte. Toby și Adam stăteau în șezlonguri unul lângă celălalt. Arătau ridicol împreună, fiindcă Toby era prea scund, iar Adam prea înalt. Adam avea ochii căprui, blânzi și niște dâre gri în păr care aveau bunul-simț de a fi distribuite uniform pe toată suprafața capului. Purtau o conversație în care păreau implicați.

L-am surprins pe Adam uitându-se lung la mine. Se uita lung la mine foarte des în ultimul timp, dar nu punea niciodată întrebări. Începusem să ies afară noaptea și să mă întind în hamac. Lui Adam nu-i plăcea

deloc acest lucru. El gândește liniar și deduce reguli pe baza unui comportament singular, ceea ce mă enervează la culme.

— Dar urăști să ieși afară, spunea.

Cu toate acestea, iată-mă, afară, desfăcând contractul pe care el îl stabilise în legătură cu mine. Intra înapoi în casă și punea copiii la culcare, iar eu mă uitam la cer. Se puteau vedea câteva stele de unde locuiam. Așa ceva n-ar fi fost posibil niciodată din Manhattan. Era un avantaj al acestui loc, presupun.

Petreceam atât de mult timp la telefon cu Toby, de parcă aș fi fost o adolescentă, plecând din cameră ca să stăm de vorbă chiar și atunci când copiii dormeau, de parcă Adam ar fi fost tatăl meu, ceea ce și era uneori. Când vorbea el, puneam telefonul pe mut, astfel încât să nu audă fumul lung pe care îl inhalam din iarba pe care Seth mi-o livrase acasă, prin serviciul de curierat al companiei sale. Seth îmi trimisese iarba după un prânz luat împreună, când îi spusesem că făceam de toate, dar nu mă puteam lăsa de fumat. El se întristase la aflarea acestei veşti.

— Era lucrul care te definea, spuse el. Erai campioană la asta.

Câteva ore mai târziu, am auzit soneria. Alături de coletul cu iarbă, era un bilețel pe care scria: „Chestia aceasta vine din Humboldt County și conține o tulpină nouă, prelucrată genetic care are, la propriu, o listă de așteptare de trei mii de persoane, dar tipul meu îmi face rost de lucruri“.

Nu mai fumasem iarbă de ani de zile, cu o singură excepție. Cu aproximativ un an în urmă, Adam și cu mine am mers la o petrecere în aer liber cu ocazia celor patruzeci de ani împliniți de unul dintre tăticii de la școala copiilor noștri, iar cineva a dat din mână în mână un joint. Drogată, am ascultat cum făcea karaoke după o piesă a lui Tom Petty fratele tăticului (întotdeauna se făcea karaoke după piesele lui Tom Petty în New Jersey, cu atât mai mult în Springsteen), iar în paralel, ascultam o conversație între celelalte mămici. În general, vorbeam doar despre copiii noștri una cu alta. Nu știu dacă aveau subiecte mai bune de conversație, iar eu eram exclusă sau dacă numai despre acest subiect se putea discuta. La petrecere, le-am urmărit cum consumau iarba pe care o adusese cineva, iar apoi, am ascultat cum fiecare conversație fumată pe care o aveau se transforma în orice altă conversație, dar mai zgomotoasă și mai intensă: Hunter nu era destul de sociabil pentru teatru, dar voia să facă asta în continuare, Raleigh se scuză prea mult, știi? și nu cred că școala a gestionat bine situația, iar Oscar chiar nu are un sentiment al maturității care să îi depășească vârsta biologică, ceea ce… și nu, se numește dizabilitate de învățare la matematică, dar

această parte a matematicii este partea specifică și nu este specifică în cadrul matematicii…

Conversațiile au devenit mai zgomotoase, iar femeile au început să vorbească una peste cealaltă pe măsură ce deveneau tot mai drogate, dar subiectul discutat nu s-a schimbat niciodată. Chiar dacă erau drogate, vorbeau despre același lucru. Nu exista niciun alt strat. Nu exista nicio altă dorință. Nu era nimic dincolo de asta.

— Nu este vorba despre New Jersey, spuse Adam. Este vorba despre viață. Este vorba despre a avea patruzeci de ani. Suntem părinți acum. Am spus tot ce a fost de spus.

Am început să plâng. El mă mângâie pe cap și spuse:

— E în regulă, e în regulă. Asta este natura lucrurilor. Acum ne concentrăm pe copii. Ne înmuiem cu timpul. Așa se întâmplă. Nu mai este vremea noastră.

Am încercat să-i răspund, dar, în loc de asta, am suspinat. El a zis:

— De ce oare nu mergem noi acasă?

Adam și cu mine am plecat de la petrecere, ne-am băgat în pat și am încercat să urmărim un alt episod din serialul despre cartelul drogurilor la care ne uitam și despre care toată lumea spunea că devenea foarte bun la finalul celui de-al treilea sezon, dar noi eram abia la al doilea și aveam angoase existențiale, întrebându-ne dacă ar trebui să mai urmărim ceva ce promitea să fie bun, dar nu era încă. Am căzut de acord că răspunsul era afirmativ, că speranța era un lucru pozitiv, iar în acele momente — cele în care rezistam, cele în care eram de acord, cele în care nu eram de acord și consideram punctul de vedere al celeilalte persoane destul de prostesc încât să râdem zgomotos, cele în care încă ne mai doream amândoi să ne facem numărul coregrafiat de dans nupțial în întregime în bucătărie fără niciun motiv și fără muzică, cele în care îmi dădea de înțeles că, deși era mult mai deștept decât mine, nu manifestase niciodată nevoia de a se mândri cu asta, cele în care ne dădeam ochii peste cap pentru cât de proști erau toți ceilalți, cele în care el mă scotea din nefericirea mea, pregătindu-mi o omletă cu brânză, pentru că eu eram amețită și voiam ceva cu lapte și cald, atunci îmi aminteam aspectul esențial în legătură cu Adam și cu mine, care era faptul că eu nu m-am îndoit niciodată cu privire la decizia de a fi cu el.

Așadar, atunci, de ce aveam nevoie de secretele mele? În ultimele câteva zile, fumam iarbă de dimineață și o ascundeam la timp, înainte ca Adam să ajungă de la muncă. Nu voiam să știu ce ar putea gândi despre faptul

că aveam grijă de copii fiind drogată, dar, în acelaşi timp, îmi plăcea secretul. (De cele mai multe ori.) La un moment dat, el a fost nevoit să-şi deschidă calculatorul pentru că altcineva de la muncă i-a cerut să revizuiască un document şi apoi a devenit foarte nervos şi morocănos. Reacţia mea a fost să-l tot întreb:

— Eşti supărat pe mine? Am făcut eu ceva?

În cele din urmă, mi-a spus:

— Care e problema ta?

(Am plecat din cameră şi am mers să le fac baie copiilor.)

După ce puneam copiii la culcare, îl sunam pe Toby. Adam venea afară în timp ce eu vorbeam la telefon.

— Ce faci aici? întreba el.

Eu îmi puneam ţigara sub picior şi închideam ochii. Mă oprisem din a face acest lucru când ne-am căsătorit. Dar când am împlinit patruzeci de ani, el n-a mai mâncat carne roşie şi, totuşi, iată-l, în văzul tuturor, consumând-o de două ori pe săptămână fără niciun regret.

— Vorbesc la telefon cu Toby, îi spuneam.

El aştepta o secundă prelungită, iar apoi se întorcea şi intra în casă.

— Trebuie să plec, şopteam eu la telefon.

Intram şi eu şi mă aşezam în partea de sus a scărilor, privindu-l cum stătea pe canapeaua din camera de zi, încă atât de ager, chiar dacă era finalul zilei, în timp ce se ocupa de hârtii şi legi. Îi spuneam:

— Aha! Ştiam eu!

Îi vorbeam ca un personaj din desene animate, iar apoi mă făţâiam dintr-o parte în alta în timp ce el trimitea un e-mail triumfător prin care asigura pe toată lumea că, aşa ca de obicei, găsise soluţiile — ca de obicei, se descurcase.

La mine acasă, în duminica aceea, Adam a făcut miel la grătar. La ora trei, Toby a început să-şi ia la revedere. L-am întrebat ce planuri avea pentru restul weekendului.

— Mă întâlnesc cu Seth în seara aceasta. Luăm cina împreună. O voi cunoaşte pe Vanessa. Sper că nu mă vor duce la vreun club. Par să

frecventeze o mulţime de cluburi.

— Ei bine, tinerii au multă energie, am spus eu.

— Fii drăguţă. Sunteţi invitaţi şi voi, dacă doriţi.

— Nu avem bonă, a spus Adam. Pot să te conduc la tren?

— Dacă nu te deranjează.

Toby a mers la toaletă.

— Te deranjează dacă mă duc eu? l-am întrebat pe Adam. Trece printr-o perioadă dificilă.

Weekendurile erau interminabile. Dacă vreţi să ştiţi, aspectul cel mai disperat al relaţiei dintre mine şi Adam era că el le iubea, iar eu nu. Îmi plăceau ordinea şi rutina. Weekendurile erau un abis care era exact atât de lung încât să se întoarcă împotriva mea.

— Am crezut că o să ne uităm cu toţii la Ratatouille.

Adam m-a privit cu duritate. L-am privit şi eu, dar m-am făcut că nu observ reproşul.

— Putem. Mă întorc peste câteva ore.

— Copiii vor dormi în câteva ore.

— Atunci, ne vom uita mâine. La urma urmelor, l-am văzut ieri.

Adam s-a uitat în jos către platoul de pe grătar, apoi din nou în sus către mine.

— Sigur. Distracţie plăcută.

— Nu te superi?

L-am sărutat pe Adam pe obraz şi am fugit pe uşă ca o adolescentă care tocmai primise permisiunea de a folosi maşina.

Toby şi cu mine stăteam unul lângă celălalt pe o banchetă de patru locuri. A trecut un minut, iar Toby a spus:

— Sper că te porţi frumos cu Adam. Este un tip de treabă.

I-am spus că știam acest lucru.

— Vorbesc serios. Ar trebui să te porți frumos cu el. Este un om bun.

— De ce? Pentru că nu m-a părăsit? De unde știi că nu sunt eu avantajul relației noastre?

Am căutat prin buzunar țigara electronică. I-am oferit-o lui Toby.

— Uh, nu, mulțumesc, spuse el.

— De ce nu? am întrebat.

— Pentru că ne aflăm în New Jersey Transit?

Dar nu se uita nimeni. Oamenii nu se mai uitau la mine. Îmi permiteam să merg la toalete care sunt doar pentru clienți oriunde în oraș. Puteam să fur din magazine dacă mi-aș fi dorit acest lucru, atât de ignorată devenisem. În săptămâna în care am împlinit patruzeci de ani, am fost trimisă să realizez profilul unuia dintre fotbaliștii de la New York Giants. Nu am avut acces la vestiar, iar pe ecusonul meu scria „Acces interzis: fără acces la vestiar“ cu galben aprins și îmi acoperea jumătate din abdomen. Am intrat în vestiar, oricum, stând exact acolo, printre penisurile lor, iar aceiași oameni care îmi oferiseră ecusonul treceau pe lângă mine ca și cum aș fi fost acolo pentru a organiza un târg de prăjituri.

Toby nu a fost deloc atent la mine în metrou. Îi scria mesaje noii femei cu care se culca, era atât de captivat de criza lui, încât nu putea suporta o conversație care nu era despre el. Nu voia să mai discute despre Rachel. Nu voia să se mai gândească la ea. Dar nu voia nici să discute despre mine.

— Îți dai seama că tu nu reacționezi la nimic din ceea ce spun dacă nu e despre tine? l-am întrebat.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să spun că sunt o ființă reală, cu un suflet și este posibil să am și eu nevoie de un prieten.

— Ce nevoie posibilă de un prieten ai putea avea tu?

Fusese Toby întotdeauna așa? Stăteam acolo, privindu-l în timp ce se uita la telefon și își suprima erecția, dar nu-mi puteam aminti de vreun moment în care el a stat și m-a ascultat. Chiar și în trecut, conversațiile noastre erau aproape întotdeauna despre el și nesiguranțele sale.

Întotdeauna m-am simțit privilegiată să ascult poveștile și am crezut că rolul pe care îl jucam era al unei persoane la fel de pierdută. Însă acum mă gândeam că, probabil, am fost doar o oarecare.

Am coborât din metrou, iar Toby a spus că ar trebui să luăm linia E până în centru ca să ne întâlnim cu Seth, dar eu am fost cuprinsă, din senin, de o iritare totală față de el. De ce nu rămăsesem acasă, ca să mă uit la Ratatouille? Ce căutam acolo?

— Știi ce? am spus. Eu mă întorc la film.

Apoi am plecat din Penn Station fără să mai aștept niciun cuvânt de la el.

În timp ce stătea în trenul care mergea către centru, Toby a văzut o familie cu trei copii — două fete de vârsta lui Hannah, respectiv a lui Solly, și un al treilea, un băiețel. Cel mai mic dormea pe pieptul mamei sale. Cu numai trei ani în urmă, Toby credea că el și Rachel ar mai putea avea un copil. Solly avea șase ani, iar Toby nu începuse să se gândească la faptul că mariajul în sine, nu factorii de stres din cadrul mariajului, ar putea fi problema.

Amândoi și-au dorit trei copii. Fiecare poveste pe care Rachel o spunea din copilăria ei singuratică avea foarte multă goliciune.

— Îmi plăcea foarte mult să mă uit la Three's Company în timp ce-mi făceam temele.

Lucruri de genul acesta.

— Da, îi spusese ea lui Toby după ce s-au logodit, îmi doresc trei copii. Sau patru. Îmi doresc ca ei să nu fie niciodată nevoiți să fie singuri în casă, indiferent de ceea ce se întâmplă cu noi.

Dar Solly a împlinit cinci ani, apoi șase și apoi șapte. Nu mai puteau discuta despre nimic fără să se certe. Discuția cu privire la un al treilea copil putea fi inițiată doar în cele mai bune condiții: când pentru o scurtă perioadă se simțeau amândoi bine sau erau mulțumiți, când ceva ce li se întâmpla îi făcea să-și dorească să continue acea parte din viețile lor. Cu alte cuvinte, rareori.

Cu ocazia ultimului Paște evreiesc, s-au dus la Los Angeles, în vizită la familia lui Toby. Nu spuseseră încă nimănui că urmau să divorțeze,

aflându-se încă în perioada lunii de miere a separării lor. Înaintea primei ceremonii, mama lui Toby, care era scundă, rotunjoară și avea o coafură umflată, alături de sora lui, Ilana, care începuse să calce pe urmele mamei lor, aranjau masa pentru cină pe terasa casei surorii lui, fiindcă locuința era extrem de cușer, iar ei puteau să organizeze mesele de sărbători doar acolo. Copiii se jucau cu numeroșii lor verișori, iar Toby și Rachel aveau momentul lor pe canapea, fiind uniți de dezgustul față de tradiționalismul ipocrit al surorii lui și de modul în care părinții lui aderau la acesta. Sora lui le tot arunca priviri scurte în timp ce stăteau pe canapea, apoi îi șoptea mamei, probabil ceva în legătură cu faptul că ar fi putut să le ajute. Sora lui o considera leneșă pe Rachel. Rachel — leneșă! Nu înțelegea că erau multe cuvinte care o puteau descrie pe Rachel, dar leneșă nu era unul dintre ele, iar lucrul care o oprea să le ajute era cu mult mai rău decât trândăvia.

Rachel îi spuse lui Toby:

— Deci, este ultima dată când mai facem acest lucru, nu-i așa?

După aprobarea lui Toby, fața ei a fost cuprinsă de emoție.

— Oh, Toby, cine ar fi putut spune că va urma așa ceva?

El nu era obișnuit cu această manifestare plină de emoție din partea ei. Nu-și putea imagina de ce apărea acum, față de orice alt moment din ultimii zece ani, când o exprimare a recunoașterii trecutului și pasiunii dintre ei, care fusese autentică la un moment dat, ar fi fost mai mult decât oportună. Asta nu înseamnă nimic, își spuse el. Nu trebuie să reacționezi, își mai spuse.

— Ar fi trebuit să fim cei mai buni prieteni, cred, continuă ea. Cred că aici am greșit.

El încuviință la ceea ce a perceput ca fiind un argument bine gândit, dar nu înțelegea cu adevărat. Nu era prietenia lucrul care nu existase între ei niciodată? Nu ar fi făcut prietenia toate certurile mai suportabile? Ea nu era prietenă cu el. Dacă exista un singur lucru pe care îl știa, era acesta. Trebuia să acționeze cu grijă, ca nu cumva toată povestea să se transforme într-o scenă, astfel că a păstrat tăcerea, sperând ca discuția să se termine înainte ca el să nu mai poată suporta această nouă amăgire.

Însă ea nu se opri. Se întoarse ca să-l privească în față.

— Cred că cel mai bun lucru este că suntem suficient de tineri ca să ne mai trăim viața încă, știi? Toată această situație — ea și-a desfăcut

mâinile în aer pentru a indica totalitatea vieții lor — nu trebuie să ne definească.

— Adică, mariajul și copiii noștri? Nu trebuie să ne definească?

— Bine. Știu că ești malițios în clipa asta, pentru că furia este, practic, singurul mod în care ai funcționat întotdeauna, dar gândește-te doar. Putem avea încă o șansă de a ne îndrepta viețile.

El nu ajunsese încă atât de departe cât să-și facă planuri, deocamdată. Singurele lui gânduri cu privire la viitor erau cum le va explica acelor copii că au fost nevoiți să trăiască într-o asemenea animozitate istovitoare și nefericire, toate certurile pe care ei le-au auzit, momentele în care el a țipat la ei pentru că era nervos pe ea, momentele în care ei l-au văzut aruncând cu obiecte sau dând cu pumnii în pereți. Încerca să descopere un mod în care să se redefinească pe sine ca un părinte bun în fața lor și ca un model pentru cum ar trebui să fie un bărbat și cum ar trebui să fie un cămin. La asta se gândise în ultimul timp, la cât de mult îi ignoraseră pe copii, la faptul că ei știau acum că părinții lor erau capabili să verse atât de mult venin.

— Mă tot gândesc, continuă ea, cum ar fi dacă tu vei mai avea copii? Cum ar fi dacă eu aș mai avea copii?

Reacția lui la cuvintele ei a fost atât de viscerală și rapidă, încât l-a surprins până și pe el. Ce i-a ieșit pe gură a fost un sunet, un țipăt, un mârâit, un lucru extrem de gutural.

— Ce este? îl întrebă. Ce am spus?

— Îți bați joc de mine cu asta, ce naiba? Mai vrei copii?

Fața ei a luat din nou același aer ofensiv, ca și cum nu ar fi părăsit-o niciodată.

— De ce nu aș avea dreptul să mai vreau copii?

Glumea? El și-a ridicat brațele și a strigat spre tavan:

— Pentru că neglijezi complet copiii pe care îi ai!

A surprins-o pe mama lui întorcându-se către ei din bucătărie ca să vadă ce se întâmpla. A coborât vocea.

— Copiii pe care îi ai acum au nevoie de tine. Copiii tăi reali, deja născuți au nevoie de tine. Dacă te interesează copiii, am doi copii extrem de buni de care ar trebui să ai grijă.

În trenul de pe linia E, părinții celor trei copii s-au ridicat în picioare pregătindu-se să coboare la următoarea stație. El le-a urmărit fețele în timp ce ei discutau despre cine va duce bebelușul și cine va lua căruciorul, organizându-se în funcție de asta. El a vrut să surprindă un semn de ură între ei, legat de căsnicia lor și de copiii care se născuseră în cadrul ei. A vrut să surprindă animozitatea și regretul, la fel cum tânjea după un pahar de apă. Nu a putut găsi nicio asemenea urmă. Au coborât din tren în pace, iar Toby s-a uitat lung la un anunț secret de pe Hr, care era doar o imagine a părții inferioare a feței unei femei de douăzeci și cinci de ani, cu buza mușcată în semn de entuziasm sau indecizie, sau anticipare sexuală, până când a ajuns în stația lui.

Seth și colegii săi de serviciu erau imperialiști, astfel că ar fi scotocit tot orașul în căutarea unor mici locante unde se consuma ramen și se putea achita doar cash sau restaurante thailandeze, care aveau o cameră secretă, ultraautentică în spatele bucătăriei, unde mânca personalul și unde insistau și ei să mănânce. Ei erau cei mai buni, unicii, cei mai tari, bucătarul-șef a fost pregătit în Beirut pe când fusese prizonier de război, ospătarii aveau nevoie de un antrenament de scufundări, astfel încât să înțeleagă ce însemna să atingi plăcerea, iar restaurantul în sine semăna cu o biserică sau cu un locaș secret destinat întâlnirilor iluminaților, sau cu o mănăstire tibetană, unde erau invitați numai cei mai buni. Nu era vorba doar despre monopolizarea orașului. Era ceva cu privire la monopolizarea tuturor lucrurilor aflate împrejurul, dedesubtul și deasupra orașului, de asemenea. Finanțiștii erau cea mai rea specie dintre toate.

Seth îi spusese lui Toby să se întâlnească la un bar de pe acoperișul unei clădiri la care ajungeai trecând de o ușă de pod la care, ca să ajungi, trebuia să te cațări pe o scară ce ducea înăuntrul unei băcănii coreene mizerabile. Era numai ora șase seara, iar Seth și Vanessa erau singurii oameni de la mese. Vanessa s-a ridicat în picioare pentru a face cunoștință cu Toby, fiind mai înaltă decât el cu zece sau doisprezece centimetri. Și-a desfăcut brațele ca să-i dea o îmbrățișare blândă, blondă.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc, în sfârșit, spuse ea.

Așteptă un moment. Căldura ei îl făcuse pe Toby să se simtă puțin amețit.

— I-am cunoscut numai pe colegii de serviciu ai lui Seth. Începusem să mă întreb de ce nu are mai mulți prieteni vechi!

— Am aflat lucruri minunate despre tine, îi spuse Toby. Este pentru prima oară în mulți ani când Seth se vede cu o persoană suficient de mult timp ca noi să facem planuri.

— Nu este adevărat, spuse Seth.

Apoi, către Vanessa:

— Nu am mai ținut legătura o perioadă.

Fața ei deveni brusc preocupată.

— Din cauza divorțului tău, spuse Vanessa.

— Ei bine, din cauza căsniciei mele, spuse Toby.

Era drăguță. Era implicată. Era atrăgătoare. Era aurie și bronzată, ca un Oscar cu păr. Era cu adevărat extrem de atrăgătoare.

Lucra ca agent de publicitate pentru un grup de restaurante. Munca ei presupunea să iasă aproape în fiecare seară.

— Așa l-am cunoscut pe Seth.

— Cum? Lua masa?

Ea începu să râdă copios.

— Seth a spus că ești foarte amuzant! Nu, aveam o degustare la unul dintre restaurantele pe care le promovez, LuPont, de pe West Third.

Se întoarse către Seth, privindu-l ca și cum ar fi descoperit forța gravitațională.

— Știu! Ar trebui să mergem cândva împreună acolo! Vanessa ne poate băga oriunde, spuse Seth. Chiar și în locuri pe care nu le reprezintă. Le face ceva hostesselor de zici că le vrăjește. Este incredibil. Agenția ei a fost enumerată în lista Forbes.

Rochia Vanessei era în cea mai mare parte opacă, dar nu în totalitate. Purta unul dintre acele sutiene pe care multe femei care îi trimiteau fotografii lui Toby le purtau, ajungând doar până la mijlocul sânului, deasupra sfârcului, dar lăsând în afară destul de mult. Se numea demicupă, din câte își amintea el din orele în care se masturbase în fața cataloagelor Victoria's Secret ale surorii lui când era adolescent. Rachel nu purta astfel de sutiene. Purta sutiene serioase, care aveau o bandă

de susţinere de şapte centimetri şi o încheietoare din patru găici. Alăptatul, spunea ea, îi stricase sânii. Nu te mai gândi la sâni, Toby.

— Îţi place munca ta? întrebă Toby.

— Îmi place, spuse ea. Bucătarii sunt cu siguranţă artiştii timpurilor noastre.

— Huh.

Toby nu ştia ce să răspundă la asta. Adolescenţii erau anoşti. Ştia acest lucru graţie timpului petrecut cu Hannah. Dar ceva ce învăţase din experienţa relativ recentă cu aplicaţiile pentru întâlniri romantice şi incursiunea scurtă, iniţială, în cadrul unei categorii mai tinere de vârstă era că femeile de douăzeci şi ceva de ani erau, de asemenea, anoste. Nu erau aşa şi faţă de alţi oameni de douăzeci şi ceva de ani. Erau în regulă. Oare oamenii de peste cincizeci de ani îi considerau pe cei de patruzeci şi ceva anoşti? Avea să afle peste zece ani. Rezidenţii lui Toby aveau cu toţii douăzeci şi ceva de ani şi au fost mai multe momente în care el a conştientizat că indiferenţa şi frăgezimea vârstei lor erau singurele lucruri care le permiteau să creadă că puteau să ia viaţa unui om în mâinile lor şi să devină doctori. De aceea existau persoane peste treizeci sau patruzeci de ani care se înscriau la facultatea de drept, dar niciodată la facultatea de medicină. Nu era vorba numai despre intervalul de timp necesar pentru a deveni licenţiat. Era, pur şi simplu, faptul că, pe măsură ce înaintezi în vârstă, îţi dai seama cât suntem de supuşi greşelilor în fiecare aspect al vieţilor noastre.

Acum, Toby se uita la Seth şi Vanessa. Arătau revoltător. Atractivitatea ei era revoltătoare.

Telefonul Vanessei scoase un sunet. Ea îl ridică şi începu să răspundă unui mesaj. Îşi puse telefonul jos şi se ridică în picioare.

— Mă întorc imediat.

Se îndreptă spre toaleta doamnelor.

— Este drăguţă, spuse Toby.

Seth se uită în depărtare pentru o clipă, iar apoi închise ochii.

— Am fost concediat.

— Poftim? Oh, frate, îmi pare rău.

— Nu i-am spus Vanessei încă. Șeful meu, Mitch, a luat muuuult prea multă cocaină la birou ziua în amiaza mare — a fost absolut legendar —, dar apoi a fost concediat de șeful său, după ce secretara tipului s-a plâns la HR că el nu înceta s-o numească „țâțe dulci“, după care noi, toți cei care eram subordonații lui, am fost concediați. Ieșim cu toții în seara aceasta, mai târziu, pe la unșpe. Te rog spune niște rugăciuni Dumnezeului pe care îl venerezi tu să nu întâlnesc vreo prostituată de care să mă îndrăgostesc pentru scurt timp. Mitch mai face chestii din astea. Închiriază camere de hotel și prostituate.

— Mda, ei bine, Rachel a făcut sex cu un tip de la școală.

— Iisuse, din ce clasă?

— Nu, nu. Cu un tată de la școală.

— Divorțat?

— Nu! Căsătorit, practic, cu prietena ei cea mai bună de acolo!

— Tu glumești? Chiar este cu tipul acela? O să-și lase nevasta?

— Încă nu a făcut-o! Îți spun, amice, ai făcut ce trebuie. Nu te-ai căsătorit.

Vanessa apăru din senin.

— Totul în ordine aici?

— Mda, a spus Seth, îndreptându-se în scaun. Îl necăjeam doar puțin pe Toby.

Vanessa a vorbit despre viitorul lor — un weekend în Aspen unde erau așteptați în următoarea lună, nunta fostei sale colege de cameră la Rio. Seth își sprijini mâna în jurul femeii, de parcă ea ar fi fost o balustradă. Dar Toby nu a mai auzit nimic. În schimb, și-a auzit telefonul: a primit un apel de la spital, iar întregul său trup s-a simțit eliberat. Nu voia să mai stea acolo și să-l urmărească pe Seth în timp ce se prefăcea că nu fusese concediat. Nu voia să continue s-o privească pe această biată fată frumoasă care își făcea planuri cu Seth, în timp ce el spera să nu se culce cu o prostituată în seara aceea, dar nu era sută la sută sigur de asta.

— Un pacient are nevoie de mine, prieteni. Trebuie să plec. Îmi pare foarte rău.

Vanessa îl privi pe Seth, alarmată. Toby se uită printre ei.

— Am fi vrut să cunoşti pe cineva, spuse Seth.

— Tamara, prietena mea de la serviciu, spuse Vanessa. Este foarte deșteaptă și amuzantă. Seth s-a gândit că voi doi v-aţi potrivi.

Toby se ridică, punându-și telefonul în buzunar.

— Nu trebuie să plătești nimic aici, spuse Seth.

— Nu aveam de gând să vă dau bani deloc. Nu am comandat nimic.

Vanessa se ridică în picioare, lipindu-și sânii de corpul lui într-o îmbrățișare.

— Eşti sigur că nu poţi să mai rămâi doar o secundă...

Exact atunci, Vanessa începu să fluture mâna spre uşă.

— A ajuns! Mai rămâi puţin ca s-o cunoşti!

Persoana căreia îi fusese adresat salutul, o femeie micuţă într-o rochie de vară și sandale, a intrat. Nu era numai scundă, totuși. Arăta ca un copil: avea poate în jur de un metru jumătate, era slăbuţă, fără forme. Avea o faţă care arăta de paisprezece sau de douăzeci și cinci de ani, dar nu mai mult de-atât.

Toby îi strânse mâna.

— Îmi pare foarte rău pentru această situaţie.

Era iritat fiindcă trebuia să-și ceară scuze, deși nu greșise cu nimic. Nu mai era căsătorit. Nu mai trebuia să-și ceară scuze constant atunci când nu considera necesar. Dacă ar fi știut că ei puseseră la cale o întâlnire, ei bine, nu le-ar fi permis. Nu voia să-i fie făcute aranjamente cu alţi oameni. Nu voia să știe părerea prietenilor lui cu privire la persoana pe care o merita. Toate acestea erau încă atât de noi, încât singurul lucru pe care îl putea tolera era democraţia glacială a unei aplicaţii pentru întâlniri. Uitaţi-vă la această Tamara. Nu era aceea o confirmare suficientă? Era o mică femeie-copil. Prietenii lui nu considerau că el merita o femeie în toată regula. Nu credeau că el merita întreaga revărsare de sâni ca ai Vanessei. Seth, prietenul lui, nu credea că Toby avea dreptul la tot ceea ce avea el.

Toby plecă fără să-și ia cu adevărat la revedere. Mesajul de la Logan îl înștiinţa că era timpul s-o trezească pe Karen Cooper. Toby se bucura să fie prezent acolo pentru acest moment. Voia să meargă și să-și cunoască pacienta. Voia să fie acolo pentru partea cea bună.

Era timpul pentru Karen Cooper să fie deconectată de la ventilator.

Joanie, Logan și Clay se îndreptară către el pe hol. Joanie arăta oarecum diferit — mai matură sau mai relaxată. Încrezătoare, poate? Dar de ce atât de brusc? Nu putea explica acest lucru. Ceva cu privire la gradul ei de familiaritate din acel moment era discordant, felul în care avea părul prins într-o coadă și faptul că el știa că, dacă ea s-ar fi întors într-o parte numai puțin, coada s-ar fi slăbit la bază din cauza tunsorii ei în scări.

El se gândi pentru o clipă la cum ar fi decurs întâlnirea lui cu Seth și Vanessa dacă Joannie l-ar fi însoțit. Ar fi luat prânzul, după care ei doi ar fi plecat și ar fi petrecut restul nopții împreună, poate în Chelsea, sau plimbându-se prin Meatpacking District, făcând glume pe seama Vanessei. Joanie avea cel puțin vârsta acesteia. Dar ea era sigură pe ea și inteligentă. Și avea proporțiile unei persoane obișnuite, nu ca Tamara. În plus, era deșteaptă și nu făcea mare caz de asta. Avea excentricitățile sale, pe care le dobândise. El putea fi mândru să aibă alături pe cineva ca Joanie. Ea i-ar fi putut indica lui Seth poziția reală a lui Toby în lume.

— Haideți, spuse Toby. Haideți s-o facem.

Toby, Marco și rezidenții lor la un loc îl urmăriră pe anestezist în timp ce o extuba pe Karen Cooper. Fără să vrea, Toby își ținu respirația alături de pacienta lui, expirând doar în momentul în care văzu că ea putea face același lucru.

Ochii lui Karen se deschiseră, iar ea clipi. Toby se așeză în fața ei, în câmpul ei vizual.

— Doamnă Cooper, sunt dr. Fleishman. Sunteți la spital. Tocmai ați fost operată.

Ea începu să-i caute privirea, încercând să se concentreze. Inelul de cupru era luminos, irisul ei albastru mărindu-se și micșorându-se în interiorul cercului de cupru — era cu adevărat o boală frumoasă.

— Sunt o mulțime de oameni care se vor bucura să vă vadă.

O oră mai târziu, Joanie îl aduse pe David înăuntru să-și vadă soția. David se spălase pe mâini ca înainte de o operație, își pusese un halat chirurgical, o capelină și o mască. Toby stătea la capătul patului, notând ceva în fișa ei, în timp ce rezidenții lui erau lângă monitoare. Karen Cooper clătină din cap, într-o stare de confuzie mută, închizând și

deschizând ochii. Soțul se repezi pe scaunul de lângă patul ei, îi luă mâna și începu să plângă cu fața lipită de ea. Da, aceasta era partea cea bună. Toby se uită la el și apoi privi în sus, observând-o pe Joanie în timp ce se uita direct la el, cu o expresie biruitoare pe față.

În ziua aceea, după ce m-am despărțit de Toby, am verificat orarul cinematografelor, dar nimic din ceea ce rula nu-mi suna a film, ci a cărți cu benzi desenate puse în scenă în toiul verii, așadar m-am dus în Central Park. Aveam portofelul și țigara, singurele lucruri de care aveam nevoie. Am găsit un spațiu verde în Sheep Meadow și m-am întins pe spate, fără prea multe complicații și relaxată. Verdele copacilor alături de albastrul cerului. Mirosurile de sezon. O boxă portabilă undeva prin apropiere, de la care se auzea muzica celor de la Beastie Boys. Când a fost ultima dată când făcusem acest lucru? mă gândeam. Am tânjit dintr-odată după Adam sau, cel puțin, după una dintre teoriile lui Adam: un bărbat care mă cunoștea, mă iubea, mă dorea și voia să mă asculte. Eu nu mai eram în stare să port conversații cu el.

Am scos o țigară și am fumat-o până la capăt. În Israel, fumam de la un brand israelian numit Time. Seth mi-a spus într-o seară că era un acronim. Venea de la This Is My Enjoyment (Aceasta este bucuria mea). Asta îmi venise în minte acum. Inhalam, expiram și mă gândeam: da, aceasta este bucuria mea.

În urmă cu doi ani, îl vizitam pe redactorul meu la sediul revistei, când a ajuns vestea că Archer Sylvan murise. Vorbiserăm despre un articol de care mă ocupam eu în legătură cu un actor despre care oamenii credeau că era homosexual și ne sfătuiam cu privire la modul în care urma ca eu să „gestionez“ acea controversă. Era una dintre acele povești la care mă trimiteau pentru că știau că era nevoie de o minoritate oprimată ca să gestionezi o alta. Asistenta redactorului-șef a venit în biroul acestuia și i-a spus că auziseră vestea de la prima soție a lui Archer. Fusese găsit mort mai devreme în dimineața aceea. A murit așa cum a trăit: într-o cameră de hotel din Las Vegas, practicând autoasfixierea erotică. Erau două femei tinere cu el în acel moment, amândouă prostituate.

În fine, în ziua în care a murit, redactorul nostru a anunțat că urma să încheiem mai devreme ziua de muncă. Am mers cu toții la Grill, unde era cunoscut faptul că Archer obișnuia să bea un Manhattan vineri seara la ora cinci, în fiecare săptămână când era în oraș, un gest amintind de epoca fostului redactor al revistei. El și vechii săi prieteni scriitori, care obișnuiau, de asemenea, să vâneze urși și să trăiască viața

la maximum, se întâlneau cu acel redactor-șef ca să dea pe gât mai multe rânduri de scotch până când își pierdeau cunoștința cu toții. Redactorul nostru șef, care a preluat funcția după primul redactor al lui Archer, a comandat un rând de Manhattan în onoarea lui. Am băut trei, chiar dacă îmi era rău de la vermut. Am închinat în cinstea lui și am vorbit despre leul care fusese, despre cum se afla mereu în fundalul tuturor articolelor noastre, ca un spectru a ceea ce se dorea și se aștepta de la noi.

Redactorul a vorbit despre câteva dintre articolele noastre, spunând că putea observa influența lui Archer asupra lor. Niciunul dintre cele scrise de mine nu a fost menționat în discursul lui. Am zâmbit și m-am prefăcut că nu mi-am dat seama. Am dat din cap grijuliu și mi-am mijit ochii în semn de înțelegere. Însă, în tot acest timp, singurul lucru la care mă puteam gândi era: ce făceam acolo, bând Manhattan și încercând să mă integrez printre niște oameni cu care nu mai aveam nimic în comun? Aveam copii acum. Locuiam în New Jersey. Poate că nu avusesem niciodată ceva în comun cu ei, dar mă străduiam în continuare, iar apoi, din senin, aproape din senin, nu am mai făcut-o.

Să fii femeie la o revistă pentru bărbați înseamnă să ai o sarcină foarte specifică: ori să fii compliantă, ori să fii gălăgioasă; să te încadrezi în categoria: altă persoană care pune întrebările care nu-i sunt permise unui bărbat într-o perioadă înfloritoare a corectitudinii politice sau să fii pisicuța cu ochii mari care probabil a făcut sex cu subiectul reportajului său. După ce am avut-o pe Sasha, nu mai eram sigură din care categorie făceam parte, deși mă încadrasem în amândouă la un moment dat. Orice fel de femeie ai fi, chiar dacă te definești prin mai multe tipuri, rămâi în continuare doar o femeie, ceea ce înseamnă că ești întotdeauna ceva mai puțin decât un bărbat.

Toate ziarele au publicat articole extinse despre Archer și legenda lui după moartea acestuia. Le-am citit pe toate. O zi mai târziu, a apărut o reacție negativă pe internet, în care un batalion de femei de vreo douăzeci și ceva de ani se întrebau de ce toată lumea îl venera pe acest bărbat care fusese, în mod clar, un misogin. Cea de-a treia fostă soție foarte tânără a lui Archer a scris o carte de memorii despre abuzul fizic și emoțional pe care le îndurase, deși acuzațiile ei au fost, în mare parte, respinse, pentru că ea a afirmat aceleași lucruri ulterior despre cel de-al doilea soț. El detesta femeile, spuneau ele, cu toate că eu aș putea cita o sută de exemple din scrierile lui care demonstrau faptul că le adora. Da, spunea tânăra, părea că le adoră, dar era ceva mult mai urât, în realitate. Era o obsesie legată de sex și un dezgust generalizat față de ceea ce el percepea drept condiție a sexului sau barieră a sa, sau sistemul de livrare al acestuia: femeia în sine. Femeile în sine nu erau

oameni reali. Erau numai o teorie. El scria despre ele în modul în care scria despre Vietnam — urât, romantic, pătrunzător, imposibil de obținut.

M-am gândit la aceste lucruri. Eu scriam, de cele mai multe ori, despre bărbați. Nu am luat interviuri prea multor femei. De câte ori am făcut acest lucru, articolele au fost întotdeauna despre lupta de a fi genul de femeie care era intervievată — scriitoarele care erau excluse, politicienele care erau luate, în mod eronat, drept secretare, actrițele cărora li se spusese că erau prea grase, înalte, scunde, slabe, urâte sau drăguțe. Era mereu aceeași poveste, și asta nu înseamnă că nu era importantă. Dar era plictisitoare. Prima dată când i-am luat interviu unui bărbat, am înțeles faptul că discutam despre ceva mai mult, mai de substanță.

Bărbații nu se confruntau cu nicio dificultate externă. Nu se temeau că nu-și găseau locul. Nu aveau niciun obstacol. Se născuseră știind că aveau locul lor și erau asigurați de acest lucru la fiecare pas, în caz că uitau. Dar ei erau în continuare creativi și erau oameni, așadar își exprimau problemele sub forma unei pasiuni artistice. Problemele lor nu erau reale. Nu aveau nicio problemă legată de identitate, boală sau bani. În schimb, ei descoperiseră adevărata față a sufletului lor — a sufletelor noastre, ale tuturor —, rana aflată în spatele întregii idei de supraviețuire.

Aș fi putut să-i ascult ore în șir. Dacă nu pui prea multe întrebări și îi lași pur și simplu pe oameni să vorbească, ei îți vor spune ce este în mintea lor. În aceste monologuri, mi-am regăsit propriile nemulțumiri. Se simțeau excluși, la fel cum mă simțeam și eu. Se simțeau ignorați, la fel cum mă simțeam și eu. Simțeau că eșuaseră. Aveau regrete. Aveau nesiguranțe. Își făceau griji pentru succesorii lor. Spuneau toate lucrurile pe care eu nu aveam permisiunea să le spun cu voce tare fără teama de a părea grandomană sau egocentrică, sau îngâmfată, sau narcisistă. Povestea mea se suprapunea pe cele spuse de ei, așa cum în caietele cu exerciții de la biologie se putea suprapune imaginea cu sistemul muscular deasupra imaginii cu sistemul osos al unui corp omenesc. Eu scriam despre probleme mele prin ei.

Asta știam sigur, că aceasta era singura cale prin care puteai face pe cineva să asculte o femeie — să-i spui povestea printr-un bărbat; transformă-te într-un cal troian al bărbaților, iar oamenii te vor băga în seamă. Astfel, eu trăiam din inimă poveștile despre viețile lor, extrapolând de la ceea ce ei îmi ofereau și continuând cu lucrurile pe care le cunoșteam deja prin faptul că eram o ființă umană. Ei îmi trimiteau mesaje și flori care îmi confirmau faptul că îi înțelegeam cu

adevărat într-un mod în care nimeni nu o mai făcuse înaintea mea și, astfel, mi-am dat seama că toți oamenii sunt, în esență, la fel, dar numai unii dintre noi, bărbații, au permisiunea reală de a fi așa fără să fie nevoiți să se scuze. Umanitatea bărbaților era sexy și complicată; a noastră (a mea) era de a rămâne în întuneric, la finalul articolului, fiind interesantă doar în slujba umanității masculine.

Însă, stând acolo, mi-am dat seama că problemele mele erau acum diferite. Nu mai puteau fi proiectate asupra unui bărbat pentru că erau unice și specifice dificultăților de a fi femeie. Era timpul ca eu să plec de la revistă.

Am recitit câteva dintre lucrările lui Archer în noaptea aceea. Am plâns puțin fiindcă era dureros să-mi închei cariera acolo, înainte de a fi vreodată trimisă în Chile, unde să mănânc creier de capră cu mâinile goale, dar exact atunci, poate pentru întâia oară, am conștientizat, de asemenea, că nu urma să fiu trimisă niciodată în Chile să mănânc creier de capră cu mâinile goale. Oamenii puteau să-mi iubească articolele, puteau ajunge departe, eu puteam face orice, dar nu puteam niciodată să fiu bărbat. Dar chiar dacă aș fi avut șansa aceasta, nu cred că aș fi apucat creștetul caprei, să-i spintec mandibula și să fac ceea ce trebuia să fac. Cine ar putea face așa ceva, până și unei capre moarte? Poate, în sensul acesta, sistemul funcționa.

I-am spus lui Adam că mă gândisem că ar trebui să mă retrag de la slujbă. I-am spus că mă gândisem la asta pentru că voiam să fiu cu Sasha mai mult, ceea ce era destul de adevărat, dar, în realitate, eram umilită, îmi doream doar să plec și nu știam unde aș fi putut merge în altă parte. Am mers înapoi la birou și mi-am anunțat șeful. Agentul meu a spus că ar fi trebuit să fiu mai deșteaptă. Ar fi trebuit să solicit un contract care mi-ar fi permis să scriu un articol pe an, astfel încât „să rămân în joc“. Nu a înțeles că, de fapt, eu nu fusesem niciodată în joc. I-am spus că-mi doream să scriu romane. Am încercat să scriu unul, ficțiune pentru adolescenți, despre niște surori care aflaseră că părinții lor erau spioni. Altul, pentru adulți, despre trei fii care își pierduseră moștenirea. Altul, despre o femeie care s-a mutat în suburbii și pune bazele unei bande violente împreună cu restul mamelor de la școală. I-am trimis două sau zece, sau patruzeci de pagini agentului meu, iar el mi-a spus același lucru, că niciunul dintre personajele mele nu era agreabil. M-am gândit la Archer. Personajele sale nu erau agreabile. El nu era agreabil. M-am gândit la cât de mult am lucrat la articolele mele pentru a fi agreată de către cititori. Mi-am amintit de un curs de scriere creativă pe care l-am urmat în timpul facultății, unde profesorul, un scenarist cinic care scrisese fix un singur film, ne-a spus că atunci când personajele noastre nu sunt agreabile, acest lucru se rezolvă dacă le

„dotăm“ cu un picior strâmb sau le adăugăm un câine. I-am pus un picior strâmb uneia dintre membrele găștii mele, iar agentul a scris pe margine: „Ce naiba?“ Mi-a spus că trebuia să scriu ceva mai aproape de realitate. Așa că am început să scriu romanul acela pentru adolescenți cu ceva luni în urmă, cel despre tinerețea mea, cel care nu ducea încă nicăieri, iar apoi i-am trimis agentului primele zece pagini cu vreo patru luni în urmă, dar nu am mai primit niciun răspuns. Am citit acele pagini din nou și am descoperit problema. Vocea mea prindea viață doar când vorbeam despre altcineva; capacitatea mea de a vedea adevărul și de a extrapola o emoție umană pe baza a ceea ce observam și ceea ce mi se spunea nu se aplica și asupra persoanei mele.

Am adormit în parc și am petrecut câteva minute sau poate câteva ore în starea iluzorie dintre somn și veghe. Când m-am ridicat, nu mi-am mai putut găsi niciunde țigara electronică.

Cum se făcea că era încă august? Câte zile mai erau până venea iarna? Câte zile mai erau până când copiii lui Toby aveau să se întoarcă? Câte nopți avea să mai fie singur? Încă niciun cuvânt de la Rachel, care nu știa unde erau copiii — ar fi putut fi morți, iar ea nu ar fi știut acest lucru.

Nu suporta să fie acasă. Căldura nu se diminuase nici după-masă. Erau femei pe telefonul său, dar nu făceau decât să-l enerveze. S-a gândit să o sune pe Joanie, dar sub ce pretext? Ce voia de la ea? A văzut câteva filmulețe cu soldați care își revedeau copiii. Nimic nu-l făcea să se simtă mai bine. Ziua aceea nenorocită nu se mai sfârșea.

Se uită la orarul clubului de yoga. Nu era niciun curs, ci numai ceva numit Metoda YogaD, care se referea la un antrenament de creștere a rezistenței care combina yoga, dansul și „efortul spiritual interior“. Ce naiba, a decis el, schimbându-se în pantaloni scurți și tricou.

A păşit înăuntru, era singurul bărbat de acolo şi a încercat să-şi dea seama dacă nu ratase ceva din descriere. Niciuna dintre femei nu părea şocată să-l vadă, totuşi, astfel că el şi-a luat o pernă de sprijin, la fel ca toate cele pe care stăteau ele, iar apoi a mers mai departe prin încăpere.

— Toby.

S-a întors. Acolo, pe podea, îmbrăcată într-un combinezon mov cu pantaloni mulați, era Nahid.

— Aici vii ca să agăţi femei? întrebă ea.

El a râs.

— Nu, aici vin ca să văd femeile pe care intenţionez să le agăţ.

Poate că nu fusese o replică atât de bună pe cât ar fi putut fi, dar gândiţi-vă la ce săptămână avusese.

— Este ocupat locul acesta?

— Mă urmăreşti?

— Aici vin să fac yoga.

— Eşti foarte evoluat. Cred că eşti primul bărbat pe care l-am văzut vreodată la acest curs.

— Ce faci tu aici? Eşti departe de casă.

— Trebuia să mă întâlnesc cu o prietenă care vine aici, dar ea a renunţat.

— Doar cineva foarte sigur de masculinitatea lui poate să vină aici. Ştii acest lucru, nu-i aşa?

Cursul începu. Profesoara a bătut într-un gong şi a început un discurs. Voia să vorbească despre un cuvânt nou pe care îl învăţase în sanscrită: spanda.

— Se referă la inspiraţia şi expiraţia lumii, expansiunea şi constricţia lumii. Dacă priviţi în jur, ritmul acesta există peste tot. Nu îl veţi putea vedea până nu-l veţi practica, iar apoi veţi avea dovada, veţi conştientiza că respiraţia voastră este, pur şi simplu, armonie: inspir, expir, inspir, expir.

Toby se aplecă înspre Nahid.

— În realitate, universul poate doar să se extindă. Este fizică.

Nahid se uită la două femei care se întoarseră spre ea, apoi îşi duse degetul la gură cu asprime, făcându-i semn lui Toby să tacă.

Toby simţi mirosul lui Nahid chiar atunci — un şampon cu aromă de plumeria şi oare un deodorant cu aromă de castravete? Avea un mod pavlovian de a simţi dorinţa, nu doar faţă de acele mirosuri, ci şi faţă de cele aflate dedesubtul lor, iar el a căutat cu mintea o succesiune virtuală

de imagini cu răni chirurgicale infectate, pentru a stăvili erecţia care se pregătea să erupă în el ca o lavă.

Metoda YogaD se dovedi a fi un stil de mişcare foarte energică realizată în liniște și cu atenţia concentrată, cu ochii închiși, un curs care, din fericire, nu includea dansuri care necesitau mișcarea șoldurilor, rotiri ale trunchiului sau învârtiri. Era mai mult ca o lecţie de gimnastică finalizată cu o sesiune de întinderi prelungite. El trebuia să fie atent la vederea sa periferică: corpul frumos, rotund al lui Nahid, care se întindea ca o pisică din Downward Dog, cu fundul ei superb îndreptat către cer.

Când avea paisprezece ani, îi spusese mamei lui că-i era ruşine de faptul că era gras și scund, așa că l-a luat cu ea la o întâlnire Weight Watchers, unde el a văzut o cameră plină de femei triste care vorbeau despre cât de nedemne de iubire se simţeau și cât de vremelnice erau în trupurile lor.

— Viaţa voastră este acum, spuse Sandy, lidera.

Purta fuste din denim și cămăși viu colorate cu dresuri asortate și nişte cercei mari, de bal mascat.

— Trebuie să trăiţi ca şi cum viaţa voastră este deja în progres.

Micul Toby nu a înţeles la ce se referea cu asta. Desigur că viaţa se întâmpla atunci — cel puțin așa era pentru adulți. Nu pricepea de ce aveau bariere emoţionale în calea dietei, dincolo de obstacolul major, care era faptul că mâncarea conferea o stare de confort, era delicioasă și bună. Acum el înţelegea perfect toate acestea: mâncarea conferă o stare de confort și este delicioasă, dar nu este bună, și nimeni nu ar trebui să fie sedus de gândul că aceasta ar putea fi bună.

Bine. A urmat planul și a pierdut aproape două kilograme și jumătate în prima săptămână. Apoi, din ce în ce mai multe. Femeile bombăneau când auzeau cât de mult pierdea în greutate: era băiat și era adolescent — metabolismul său era ideal. Mama lui îl ducea acasă și spunea:

— Vezi? Sunt geloase pentru că tu ai succes.

Mamei lui îi plăcea la nebunie lucrul acesta. Îl iubea mai mult decât o făcea înainte. El și-a respectat cu strictețe planul până la vârsta de douăzeci și patru de ani și a încetat complet să mai consume carbohidraţi. Nu avea să sfârşească vreodată la fel ca vreuna dintre acele femei.

Îi spusese mamei sale că voia să facă sport, iar asta a încântat-o, de asemenea. Ea s-a documentat și l-a dus la un curs de aerobic într-o mansardă din West Hollywood. El era singurul băiat de la curs, ca și aici, dar era atât de fascinat de toate fetele blonde cu picioarele lungi de la curs — fete construite pentru a fi superioare, cu picioare drepte, fete suple și învăluite de o plictiseală ocazională privitoare la frumusețea lor —, încât era capabil să uite de efort. Era mult mai plăcut să se afle în preajma lor decât a sacilor triști de la Weight Watchers. Acele fete nu se plângeau niciodată. Acele fete știau că lumea era mai bună pentru că ele făceau parte din ea. El le privea în oglindă în timpul cursului și își imagina că nu era acolo cu ele, ci că le privea din cealaltă parte a televizorului. Da, dacă ele s-ar fi aflat într-un videoclip de aerobic, iar el le-ar fi privit acolo, ar fi putut ignora felul în care arăta pe lângă ele: gras, evreu, stângaci, scund, foarte scund, când naiba avea de gând să vină acel puseu de creștere (?), căci lui i se promisese că va avea loc un puseu de creștere la un moment dat.

La sfârșitul cursului, profesoara reducea lumina și ei se întindeau, pe burtă, deasupra platformelor înalte și făceau exerciții de stretching pe o melodie lentă, în timp ce amurgul se lăsa peste Hollywood Hills și pătrundea prin ferestrele mari ale încăperii. Cu fața în jos, pe platforma sa de aerobic, el proceda conform instrucțiunilor: întindea un braț în exterior, apoi, pe al doilea. Dacă una dintre fete era pe platforma ei, pe burtă, dar orientată în direcția lui în loc de cea opusă, ceea ce însemna cap în cap cu Toby și nu cu picioarele la capul său, rezultatul era că arătau ca și cum ea și Toby erau pe niște plute, întinzându-se pentru a ajunge unul la celălalt într-un balet frumos al supraviețuirii. Un cântec lent se auzea din CD player: Uneori, zăpada cade în iunie, uneori, soarele se învârte în jurul lunii.

— Întindeți-vă spre partea stângă, spunea profesoara.

Exact atunci când am crezut că șansa noastră a trecut, tu ai venit și ai păstrat ce a fost mai bun pentru sfârșit.

— Acum, întindeți-vă spre dreapta.

În același fel se simțea el în timp ce făcea exerciții fizice în liniște, într-un mod straniu, aproape de Nahid, această femeie necunoscută pentru el, al cărei corp învelit în elastan era la fel de tentant ca și atunci când era dezbrăcat. Acum, ei stăteau pe niște salteluțe care apăruseră de nicăieri, el se întindea spre ea și ea spre el, iar de pe iPod se auzea un cântec care era versiunea lentă a unei piese de la radio care îi plăcea lui Hannah — Stau în colț și te privesc cum o săruți, oh, oh — cât de mult îi plăcea această piesă pop transformată într-o baladă.

Rachel ieșise din viața lui. El privise asta ca pe ceva negativ. Era doar din cauza faptului că lucrul acesta avea să-i distrugă pe copii atunci când vor afla, în cele din urmă. Dar, totodată, în lipsa unei decizii pe care s-o fi luat ca să creeze acea situație, era adevărat că el era încă tânăr și putea avea o nouă viață. Rachel avusese dreptate în privința aceasta.

Studioul de yoga se afla într-o mansardă de la etajul al optsprezecelea al unei clădiri rezidențiale, un avantaj pentru rezidenți și o ofertă ca la carte pentru oricine altcineva. Ferestrele erau mari și destul de înalte încât, într-o zi senină, se putea vedea parcul. Soarele apunea. Lui îi plăcea foarte mult amurgul — asfințitul albastru, în special vara, când străzile se umpleau de oameni care știau că va urma iarna, care văzuseră zile interminabile în care străzile erau neprimitoare. Cerul avea o strălucire violet-albastră. Oare chiar nu și-a luat niciodată un moment ca să venereze amurgul? Îl iubea. Iubea totul în acel moment. Privea lumea și era foarte entuziasmat de numărul de asfințituri care îl așteptau. Voia să-l folosească bine pe fiecare dintre ele. Voia să-l petreacă pe fiecare dintre ele numai cu oamenii pe care îi iubea. Voia să fugă în nord, până la tabără, exact în secunda aceea, să-și ia copiii din paturile unde dormeau și să-și ceară iertare pentru toate asfințiturile ratate. Voia să trezească fiecare copil, să-l ia în brațe și să-l învârtă. Voia să le spună să nu se îngrijoreze dacă ratează vreun asfințit, căci asfințitul se va întoarce întotdeauna. Voia să le arate că acesta era el, cel adevărat, nu măgarul morocănos pe care îl văzuseră în ultima vreme, nu persoana care încetase să mai creadă în potențial, entuziasm și surpriză. Își va aminti de acest moment și va deveni din nou el însuși. Bietul Toby din toate celelalte universuri bloc. Bietul Toby care încă mai suferea. Acest nou Toby. Acest Toby căruia nu-i venea să creadă ce noroc extraordinar avea, pentru că avea toate aceste asfințituri înainte, lăsându-le pe toate cele nefericite în urmă.

În dimineața următoare se trezi cu o senzație de panică în stomac. O parte se datora faptului că se trezise în patul lui Nahid, unde nu mai dormise și nici nu mai rămăsese vreodată până noaptea trecută — partidele lor de sex se limitaseră până atunci la podea și la măsuța de cafea din camera de zi. O altă parte se datora faptului că era prima oară când își petrecea noaptea acasă la o femeie. Dar panica lui era, de asemenea, parentală, fiind bântuit de înțelegerea clară a faptului că era acum unicul părinte al copiilor săi și că aceștia nu erau lângă el, gând care apărea din nou și din nou. Simți mirosul cafelei.

Își aminti noaptea care trecuse.

— Am o surpriză pentru tine, îi spusese ea.

Nahid îi încălecă trupul și începu să toarne diferite uleiuri aromatice pe spatele lui, făcând mișcări circulare și delicate, în timp ce rostea niște cuvinte și îl făcea să le ghicească, se apleca și-l săruta pe gât dacă el le spunea bine, dar îi mușca urechea dacă le spunea greșit. Asta a durat cam o oră, iar când s-a terminat, el și-a dat seama că nu se relaxase deloc în tot acest timp. Nu reuși nicio clipă să nu se gândească la ce obținea ea făcând acele lucruri. Nu știa să fi existat vreo situație în care cineva să facă ceva doar pentru ca el să se simtă bine, așa încât atunci când asta se întâmpla în sfârșit, aproape că nu putea înțelege ce se petrece.

Toby o surprinse pe Nahid citind Daily News în timp ce-și bea cafeaua dintr-o ceașcă chinezească. La lumina dimineții, fără machiaj, el îi putu vedea fața pentru prima dată.

— Câți ani ai? o întrebă.

— Asta este o întrebare nepoliticoasă.

— Îmi pare rău, spuse. Bine, ce greutate ai?

Ea a râs.

— Haide să ieșim să luăm micul dejun, propuse el.

— Îți pot pregăti micul dejun aici.

— Vreau să te duc în oraș.

Ea își întoarse fața, își ridică sprânceana stângă și îl privi pieziș, ca și cum ar fi încercat să decidă ceva.

— Nu pot să ies cu tine. O să-ți explic.

Soțul ei nu voia să divorțeze. O iubea; trecuseră prin atâtea împreună. Voia să mențină aranjamentul dintre ei așa cum era. Ea i-a spus că nu se gândise că mariajul lor era un „aranjament“. El era atât de chipeș, arăta și vorbea atât de blând, încât ea nu simțea ură față de el. Cu toate acestea, se simțea respinsă în continuare. Nu conta că acum știa motivul pentru care o respingea; sentimentul că exista ceva care o făcea respingătoare pentru el nu o părăsea.

Dar nu era vorba despre faptul că o parte din el o mai dorea, că încă o iubea. Nu, la mijloc era faptul că era avocatul unei rețele de știri conservatoare, iar contractul său era sub lupă și șeful lui transmisese un anunț cum că angajații companiei respectau „valorile pozitive, dumnezeiești“ ale organizației. Divorțul lui ar fi fost o problemă. I-a cerut să rămână căsătoriți până când negocierea contractului său se încheia; dacă accepta, el avea să se asigure că va fi aranjată din punct de vedere financiar pe viață. Apoi, avea să le spună că ea se va converti din nou la iudaism, iar el nu mai poate rămâne căsătorit cu ea. Ea nu putea înțelege cum era capabil să șteargă trecutul lor împreună, dar lui nu-i păsa că ea nu înțelegea. A vrut dintotdeauna să dețină controlul și să fie convingător. Amintiți-vă, el fusese cel care a determinat-o să-și bombardeze cu hormoni, ca să poată avea copii, fără să o întrebe dacă și ea își dorea același lucru.

S-a înfuriat. A refuzat. A spus că o vor lua, pur și simplu, pe drumuri separate. El a amenințat că nu-i va plăti niciun fel de pensie alimentară dacă nu se supunea. Ea a spus că avocatul ei va obține asta, oricum, dar nu era adevărat. Avocatul subliniase că ea avea o profesie, avea o diplomă în contabilitate, iar simplul fapt că nu muncise niciodată nu însemna că nu o putea face. Nu era ca și cum ar fi fost copii la mijloc. Ea ar fi trebuit să se mute. Ar fi trebuit să înceapă o viață nouă într-un oraș care nu era la fel de scump. Avea patruzeci și cinci de ani și trebuia să trăiască asemenea unei proaspete absolvente de facultate, sperând să-și găsească o slujbă în finanțe.

O învinsese. El a fost de acord să-i plătească chirie dacă rămânea în apartament, dacă nu spunea nimănui că erau despărțiți, dacă amâna divorțul până în ianuarie, dacă promitea să nu fie văzută cu alți bărbați sau să nu facă un alt lucru pe care directorul companiei l-ar fi putut vedea și l-ar considera necreștin. Vorbim de „media liberală“, care căuta întotdeauna să se delecteze cu o situație de genul acesta. Cel mai rău dintre toate — da, cel mai rău —, ea era nevoită în continuare să participe la evenimente și la cine alături de el. Era nevoită să-l țină de mână. Era nevoită să fie îndrumată de același asistent personal căruia soțul ei îi făcea o felație când a intrat în apartament în ziua aceea.

Toby asculta. Îi plăcea cum ea își privea mâinile în timp ce vorbea. Îi plăcea cum ochii ei se deschideau ușor, iar sprâncenele i se uneau atunci când asculta ceva. Altcineva ar putea crede că aceasta era situația ideală, o femeie frumoasă la care puteai să mergi și să faci sex, dar care nu voia nici măcar să iasă la micul dejun. Dar el? Își dorea o persoană. Nu voia numai să facă sex și să plece. El nu era Seth.

— Nu știu, zise Toby, înțeleg ce spui, dar eu te plac. Îmi doresc să te cunosc mai bine.

— Și eu te plac. Dar aș putea fi văzută pe aici...

Se ridică și își duse ceașca de cafea în bucătărie. Purta un halat din satin.

— Sincer, este destul de umilitor și simplul fapt că trebuie să-ți povestesc toate acestea. Nu le-am mai spus nimănui.

Se mai culcase cu câțiva bărbați până atunci, i-a explicat ea. Nu fusese niciodată cu un alt bărbat înainte de toate astea. Părinții ei nu au vorbit cu ea despre sex. Acum, nu mai vorbeau cu ea deloc. Sora ei credea că era păgână fiindcă se convertise. Îi era rușine să discute despre sex cu prietenele ei, pe lângă faptul că nu avea voie să spună nimănui ce se întâmpla, și, ca o consecință, toate prieteniile ei aveau de suferit. Așa că ea mergea în apartamentele bărbaților, făcea sex cu ei o dată, după care îi bloca pe aplicație și pe telefon. Nu le putea suporta atingerea. Era mult prea intimă; era mult prea tandră. Când te doresc, bărbații îți ating fiecare parte a corpului, nu doar zonele erogene, sperând să lase impresia că te vor cu adevărat. Îți ating talia și fața. Îți ating genunchii și curbura piciorului. Îți mângâie zona pufoasă a spatelui. Atingerile lor sunt lungi. Îți iau răsuflarea. Finețea nu mai era o datorie. Finețea era acum scopul. Intimitatea o copleșea.

Dar se obișnuia cu toate astea acum, alături de Toby. Erau în spațiul ei, iar trupul ei nu mai reacționa prin spasme la atingere. Trecea prin fazele necesare ale învățării modului în care putea exista în trupul ei cu un bărbat care o dorea. Recupera momentele pierdute.

— Ceva s-a întâmplat, iar acum sunt blocată, spuse ea. Accept acest lucru. Nu mai încerc să schimb lucrurile. Merg la yoga. Vin acasă și mă culc cu tine. Asta ar trebui să-mi ajungă. Bărbaților le este dificil să înțeleagă.

După o vreme, Toby plecă și făcu un duș la el acasă. Părea că erau peste cinci sute de grade, iar aparatul său de aer condiționat avea o capacitate de doi bani să răcorească atmosfera. Ascultă un podcast despre neuroștiință în drum spre muncă, dar nu s-a putut concentra la el. În Inbox avea e-mailuri din partea ambilor copii, care au apărut simultan când a intrat în biroul său. Al lui Solly era destul de substanțial. Scria că-i plăcea de consilierul lui, că nu îl pierduse pe S.B. (Stealth Bunny, abreviat, pentru eventualitatea în care cineva citea peste umărul lui), că Max își găsise prieteni noi, dar el credea că înțelegea acest lucru și că era un băiat pe nume Akiva cu care îi plăcea să-și petreacă timpul, iar

Hannah îl ignora atunci când îl vedea. E-mailul lui Hannah conținea doar mesajul: „Ne vedem în ziua de vizită“. Privi lung acel e-mail, de parcă ar fi putut crește sub privirea sa, până când telefonul afișă funcția de oră și dată care apărea după ce ecranul se bloca.

Acela a fost momentul în care i-a picat fisa. Aceea era ziua în care se presupunea că pensia alimentară trebuia să intre direct în contul lui bancar. Se concentrase atât de mult pe rezolvarea situației copiilor, apoi fusese preocupat să afle unde era Rachel, încât și-a permis să nu se gândească la o întrebare majoră care plutea deasupra tuturor acestor lucruri: pierduse oare și banii? Iisuse Hristoase, dacă pierduse banii?

Se așeză pe scaunul de la biroul său. Voia să fie pregătit pentru această situație. Voia să întâmpine orice ar fi aflat ca un bărbat. A durat de două ori mai mult decât de obicei ca să-și acceseze contul bancar. Când, în sfârșit, nu și-a mai introdus greșit parola, a privit rotița care se învârtea interminabil în timp ce se încărcau informațiile privitoare la contul său, vă mulțumim pentru răbdare. Poți face asta, încercă el să-și invite creierul să-l ajute să obțină informația. Poți face asta, orice ar fi. Dar creierul său îi spusese o mulțime de lucruri de-a lungul anilor. Nu putea avea foarte multă încredere. El avea nevoie de banii aceia. Știa că, deși pretindea că detesta banii, avea nevoie de ei și îi dorea.

Sau, la naiba, poate că nu era așa. Poate că ar trebui să se mobilizeze și să se mute. Nu avea să lase nicio adresă de corespondență. Va cumpăra o casă, să zicem, în Illinois, Kentucky, Carolina de Sud, sau poate într-un loc mai primitor pentru evrei, precum Philadelphia. A auzit că în Nashville era nevoie de specialiști, însă nu voia să trăiască în sud. Poate se va muta în New Jersey. Nu, era prea aproape. Era suficient de aproape încât, dacă ea s-ar decide să se întoarcă în viețile copiilor, ar putea să le facă vizite regulate. Nu, nu pentru tine, javră. Tu ai luat deja o decizie. În plus, dacă vreodată vei regreta acest lucru, vei fi nevoită să renunți la acest loc pe care îl iubești și să te hotărăști că-ți iubești copiii mai mult. Exilul va fi pedeapsa ta pe viață.

Un chenar cu un mesaj a apărut pe ecranul său: Solicitarea dumneavoastră a expirat. Vă rugăm să încercați din nou mai târziu.

— DU-TE NAIBII! strigă el.

În afara biroului său, o infirmieră își ridică privirea de la căruciorul ei cu medicamente.

Încercă să scrie din nou. Rotița se învârtea iar și iar și iar. Simțea durere fizică. Îi lipseau copiii atât de mult, încât simțea durere fizică. Toate

acestea erau agonie. Asta ți-ai dorit, Rachel? Ți-ai dorit să rămâi singură?

Într-un final, morișca stătu pe loc și suma fu afișată: cu 7500 de dolari mai mult decât în ziua precedentă. Nici măcar nu mai putea simți ușurarea. Se detesta pe sine atât de mult, încât nu mai putea suporta. Trase aer în piept, stătu jos și se holbă la suma aceea, apoi privi pe fereastră. Era ceva în legătură cu lumina care pătrundea în biroul lui dimineața, cu faptul că nu putea scăpa de atacul brutal al soarelui, care îl deprima. Crescuse în Los Angeles, unde toată lumea lăuda soarele de parcă ei l-ar fi inventat, și singurul lucru la care se putea gândi era că lipsa clădirilor înalte însemna că soarele avea să răsară și să apună pentru totdeauna la nivelul ochilor săi. Acum, în biroul lui, soarele se reflecta în oțelul inoxidabil al pupitrului și în barele peretelui de sticlă, ceea ce îl făcea morocănos.

Trebuia să plece de-acolo. Voia să ia prânzul. Era ora zece și jumătate, dar cine spune care este ora prânzului? Plecă de la spital, iar când se opri din mers, se afla în fața Muzeului de Istorie Naturală, ca și cum dorul pe care îl simțea pentru Solly îl împinse acolo. Aveau un nou exponat despre culori, centrat pe ceva numit Vantablack, un material creat în laborator, considerat a fi cel mai întunecat negru care există. Putea absorbi 99.6% din lumină. Articolul pe care îl citise în Times susținea că oamenii care îl priveau simțeau că-și ies din minți. A inrat pe ușa dedicată abonaților și a mers direct la exponat. Mostra de negru era înconjurată de folie de aluminiu, astfel încât oamenii să știe la ce se uită. Toby s-a oprit în fața exponatului și a privit acel negru până când a simțit că leșină. A stat acolo o oră întreagă.

La mijloc nu era faptul că renunțase să se mai gândească la Rachel. Era faptul că nu-și mai putea localiza propriul rol în poveste, iar acest lucru îi provoca panică. Înainte, putea înțelege regulile, anume că el era obiectul direct al apatiei și indiferenței sale. Dar acum ce mai era el? Ce mai erau copiii? Ea nu mai era în opoziție cu ei. Plecase, pur și simplu. Ce putea face în privința asta? Cum putea privi acest lucru?

Panica se intensifica înăuntrul său în mod regulat. Nu prea mânca (de parcă ar fi făcut-o vreodată). Se întreba dacă s-ar putea întâmpla s-o întâlnească vreodată copiii pe stradă. Se întreba dacă ei s-ar putea transforma în niște paria în cazul în care ar fi devenit clar pentru mamele de la școală că Rachel se îndepărtase prea mult pentru ca acest lucru să mai poată fi iertat.

Ziua următoare, marți, i-a făcut o ecografie unei tinere studente la drept. Ficatul ei nu prezenta niciun semn de îngrijorare, astfel că a putut să programeze o consultație ulterioară în luna octombrie. Apoi, el și-a dat seama cât de aproape era luna octombrie și că se apropia Bat mitzvah-ul lui Hannah. Invitațiile ar fi trebuit să fie gata săptămâna trecută, dar acestea nu erau responsabilitatea lui, ci a lui Rachel. Simone era implicată în tot: firma de catering, DJ-ul, animatorii, micile atenții de la petrecere, locul unde se desfășura evenimentul. Toby trebuia numai să se asigure că Hannah știa versetele. Oare ar trebui să anuleze totul acum? Cum ai putea să organizezi un Bat mitzvah pentru o fată a cărei mamă tocmai o abandonase? Dar, pe de altă parte: cum ai putea să anulezi Bat mitzvah-ul unei fete?

Se afla pe stradă, după serviciu, și tot restul zilei se întindea înaintea lui. Nu voia să-și verifice aplicația Hr. Voia să primească un mesaj de la Nahid prin care ea să-l anunțe că va ajunge prin zonă și că vor lua cina împreună. Nu mai putea tolera încă o seară în singurătate. Nu putea să nu vorbească despre acest lucru. A căutat pe telefon ce filme rulau la cinematografe, dar pagina nu se încărca. S-a decis să meargă pe jos spre centru, oricum. Voia să vadă un film. Oamenii normali merg la film când copiii lor sunt plecați.

Era pe Sixties când a văzut un magazin mare de animale de companie, unde se organizau adopții în seara aceea. A intrat, încercând să se obișnuiască cu mirosul, și ochii i-au căzut imediat pe un câine de talie mică, un șoricar cu părul scurt, cu un singur ochi.

— Pot să-l mângâi? l-a întrebat pe supraveghetor.

Supraveghetorul i-a dat câinele, care tremura. L-a pus în brațele lui Toby. Avea dimensiunile unui nou-născut, iar Toby îl ținea în același fel ca pe un copil, scărpinându-i burtica. Toată povara pe care Toby o dusese pe umeri în ultima săptămână începu să se înmoaie. Un câine! Ar trebui să-și ia un câine! Copiii voiau un câine de multă vreme, dar politica de la Golden nu permitea acest lucru. Uitase că și-a ales noua locuință după criteriul permisiunii pentru animale mici. Un câine ar putea îmbunătăți lucrurile. Cineva loial, cineva care putea uni familia și care ar putea înlocui ce se pierduse. L-a privit pe supraveghetor.

— Pot să-l iau?

A plecat din magazin după nouăzeci de minute complet inutile, cu peste două kilograme de mâncare pentru câini, două lese, un bol pentru apă, un bol pentru mâncare, șapte jucării pentru mușcat și șoricarul de trei kilograme și jumătate, pe care îl numise „Bubbles“ pe hârtiile de adopție. Când era în clasa întâi, Hannah obișnuia să spună că își dorea

un chihuahua pe nume Bubbles. Rachel nu i-ar fi permis așa ceva niciodată. Cine avea timp de plimbat un câine? întreba ea. Și cine va curăța? Cine va înlocui mobila?

El l-a dus pe Bubbles acasă, întrebându-se dacă dimensiunile mici ale câinelui îl făceau pe Toby să arate mai mare sau mai mic decât era în realitate. A dus câinele în clădirea unde locuia, unde două adolescente au strigat:

— Awwwwww!

S-a gândit dacă s-o sune pe Joanie și să-i ceară sfaturi legate de câini; și-a amintit că ea spusese că sora ei era medic veterinar. Ar trebui să înceteze să mai caute motive s-o sune pe Joanie.

Îl duse pe Bubbles sus, deschise ușa apartamentului și spuse:

— Aici este, micuțule. Aceasta este casa ta acum.

Nu v-ar putea spune de ce, dar și-a petrecut următoarele zece minute îmbrățișând câinele și plângând în blana lui.

Visa că înota în Israel, într-o zonă din nord unde erau cascade. A visat că putea să stea sub cascadă, lăsând apa să treacă peste trupul lui, dar fără să-l doboare cu forța ei. Însă, după aceea, s-a trezit și și-a dat seama că noul său câine făcea pipi pe capul lui.

— Nu, Bubbles, nu! strigă el, grăbindu-se să-l scoată din apartament, ajungând apoi în lift și afară.

Bubbles și-a făcut nevoile, dar Toby uitase să ia un sac din plastic cu el, iar o femeie de vreo treizeci de ani care se îndrepta spre muncă s-a strâmbat la Toby, care era plin de pipi și căuta frenetic ceva ce ar fi putut folosi pentru a curăța mizeria:

— Porcule!

Nu asta era ceea ce-și imaginase. El visase că-și va plimba câinele pe străzile din Upper East Side și asta ar fi ca și cum ar emite un fel de feromon irezistibil, ca niște dâre chimice, care ar face femeile să se oprească să mângâie câinele și să se gudure pe lângă el.

Tocmai se întorsese în apartament și dăduse drumul dușului când telefonul îi sună. S-a uitat la ID-ul apelantului. Un număr din nord. Era

din tabără. A simţit cum i se usucă gura imediat.

— Da, alo?

— Domnule Fleishman, ne cerem scuze că vă deranjăm atât de devreme.

Simţi un val de răceală.

— S-a întâmplat ceva?

— Copiii sunt bine. Dar a avut loc un incident. Va fi nevoie să veniţi aici şi s-o luaţi pe Hannah.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Aş prefera să discutăm faţă în faţă.

— Iisuse Hristoase, doar spuneţi-mi ce este, la naiba!

Directorul făcu o pauză timp de un minut.

— A fost o problemă de conduită sexuală. Vă voi povesti mai multe când veţi ajunge în tabără.

Problemă de conduită sexuală.

— Hannah este bine? S-a întâmplat ceva cu ea?

— Este bine. Este aici în birou, lângă mine. Nu a păţit nimic.

Dădu drumul duşului şi îl privi lung pe Bubbles pentru o clipă, înţelegând motivul pentru care nu toţi oamenii îşi doresc câini. Îl sună pe Seth.

— Salut, amice, spuse Seth.

— Abia se crapă de ziuă.

— Este ora opt. Am nevoie de ajutorul tău.

Îi spuse că i se întâmplase ceva lui Hannah şi că avea un câine nou de care trebuia să aibă cineva grijă. Îi părea rău, dar nu ştia la cine altcineva ar fi putut apela.

— Nu știu cum se face, dar Vanessa și cu mine am hotărât să ne luăm o zi liberă.

— O să las o cheie la portar. Mulţumesc, omule. Nu am cuvinte să-ţi mulţumesc.

— Nu-ţi face griji. Copiii sunt rezistenţi.

— Nu sunt chiar așa de rezistenţi. De ce spun oamenii mereu acest lucru?

— Eu mă refer la faptul că părinţii mei sunt divorțați, iar eu sunt în regulă.

Oare de ce îi lăsase să meargă în tabără? Aveau nevoie de el acum. În schimb, el se culca cu tot Manhattanul, făcându-și propria hartă a locurilor în care și-o trăsese, timp în care îi trimisese pe copiii săi iubiți departe de el. Se simțea ca un ratat. La asta s-a gândit când a dus mașina închiriată (nu mai voia să audă de lucrurile lui Rachel, asta este, se terminase) în parcarea FDR Drive: oricine a mers măcar la o ședință de terapie de cuplu poate spune că, dincolo de punctul de vedere propriu, există un abis creat de un cazan care clocotește pe foc, iar abia dincolo de acest abis, se află punctul de vedere al partenerului. Dacă el ar fi un cercetător adevărat în acest domeniu, oare ar reuși să găsească dovezi empirice pentru faptul că Rachel avea un motiv pentru care să-l respingă? Pentru faptul că Rachel avea dreptate să-l urască atât de mult? Da, exact atunci, pentru prima dată, a putut înțelege acest lucru. A putut să-și croiască drumul prin abis și, numai pentru o clipă, a putut vedea că el a fost același gunoi dezgustător, gras, disperat care fusese întotdeauna.

Oh, Dumnezeule, se detesta. Nu mai suporta să fie singur cu el însuși nici măcar pentru încă un minut. Nu și-a dat seama cum să pornească Bluetooth-ul în mașină, astfel că, în loc să asculte podcastul despre neuroştiinţă, a blestemat muzica pop, căutând piese country pe măsură ce se apropia tot mai mult de nord, iar apoi, a optat pentru rock creștin, orice suficient de lung încât să nu-și mai poată auzi propriile gânduri.

A luat telefonul și i-a dat un ordin:

— Sun-o pe Rachel la muncă.

Sună de cinci ori. Închise. Ce naiba făcea?

Două ore mai târziu, intra pe porțile taberei și urca dealul de pământ ca să ajungă la locul în care se afla clădirea administrativă. Ultima dată fusese acolo anul trecut, când el și Rachel au mers împreună să o vadă pe Hannah în ziua de vizită. S-au certat tot drumul până au urcat, dar

nu-și putea aminti pentru ce, doar faptul că, atunci când s-au dat jos din mașină, ea a spus:

— Sper să te prefaci și tu puțin.

Directorul taberei, care arăta ca o păpușă Ken în vârstă îmbrăcată într-un tricou polo, alergă la Toby când îl văzu urcând. Avea o față plină de empatie.

— Ce s-a întâmplat?

Directorul scoase, într-un mod solemn, un telefon — telefonul lui Hannah. Strânse din buze și mijii ochii, încercând să găsească cuvintele potrivite. Apoi spuse:

— Cu puține ore în urmă, am descoperit că o fotografie personală și confidențială pe care Hannah o trimisese unui tânăr a fost distribuită amplu în cadrul taberei.

— Dați-mi voie să o văd și eu.

— Nu sunt sigur că doriți s-o vedeți.

— Dați-mi voie s-o văd.

Îi înmână telefonul. Toby îl deschise și văzu ceea ce părea a fi o fotografie cu Hannah (dar nu putea fi cu adevărat), numai în sutien, cu unul dintre sânii ei minusculi expuși, cu sfârcul la vedere. Avea o privire lascivă, ademenitoare, care semăna cu privirile pe care mama ei obișnuia să i le arunce la începutul mariajului lor. De asemenea, era ca orice fotografie pe care o văzuse pe aplicația pentru întâlniri în ultimele două luni. Își făcuse fotografia singură. Îi venea să vomite.

Cu niște ani în urmă, Rachel a găsit cuvântul „sex“ printre termenii de căutare din computerul ei (copiii lor nu împărtășeau între ei înțelepciunea dobândită, asta era clar), iar Rachel a țipat la Hannah, spunându-i că avea să apeleze la psihologul școlii, din moment ce era evident că ceva nu era în regulă cu ea. Ochii lui Hannah păreau să explodeze de speriată ce era, iar Toby își amintea că se întorsese de la muncă exact atunci, iar în seara aceea, el a fost cel care a pus-o pe Hannah la culcare și a liniștit-o, asigurând-o că era normal să fie curioasă și că el nu va apela niciodată la psihologul școlii. Mai târziu, în timpul a ceea ce ar fi trebuit să fie o conversație discretă, cu ușa închisă, care s-a transformat în țipete și uși trântite, Toby a spus:

— La ce te gândeai? Ţipi la o fată pentru că este curioasă în privinţa sexului? O s-o nenorocești pe viaţă.

Rachel nu se deranjă să-i răspundă.

— Știu că vă este greu, domnule Fleishman, spuse directorul.

Toby ridică privirea.

— Deci ea a trimis poza asta cuiva?

— Da, unui tânăr, el a trimis-o unora dintre prietenii lui, iar aceștia mai departe. Este o regulă a taberei să acționăm imediat în cazul în care sunt distribuite materiale inadecvate. Asemenea acțiuni nu sunt tolerate, așadar mă tem că Hannah va trebui să meargă acasă.

El se simți vulnerabil, imaginându-și o viralizare aproape publicitară a imaginii cu sfârcul fiicei lui. Nu-și putea scoate din cap imaginea feței din poză, strălucirea priapică, dorința amatoare. Măcar știa ce însemnau lucrurile acestea? Oare imita ceva? Ce-i scăpase? Nu era doar un copil? Tocmai îi verificase telefonul. O săptămână în tabără nu poate transforma o persoană în altceva. (Sau poate?)

— Duceţi-mă la ea.

— Este la infirmerie, pe aici.

Trecu printr-o anticameră, unde pe un scaun era un băiat cam de vârsta lui Hannah care îi părea familiar — poate că era de la școală? Nu, nu, era de altundeva. Atunci, își aminti: era băiatul de pe stradă din ziua aceea, când Hannah a fost prea stânjenită ca să-l privească, iar apoi, din nou, în Hamptons, când a lăsat-o cu prietenii ei.

S-a oprit.

— Acesta este băiatul?

— Domnule Fleishman, nu vă putem spune care este băiatul. I-am sunat...

— Va pleca și el acasă acum? Va fi și el umilit în faţa tuturor?

— I-am sunat părinţii.

— Trebuie să plece și el acasă?

— Chiar ar trebui să veniţi să o vedeţi...

— Vreau să știu dacă el va merge acasă.

Directorul părea învins.

— Nu va pleca. Părinții lui sunt în Elveția și nu el este persoana care a trimis fotografia.

— Dar el a distribuit-o.

Se ghemui și-l privi în ochi pe copil.

— Am dreptate că distribuirea pornografiei infantile implică o sentință serioasă cu închisoarea, indiferent de vârstă?

Băiatul privi în depărtare. Toby se aplecă, apropiindu-și fața foarte mult de el.

— Într-o zi, vei avea confirmarea absolută și sigură cu privire la cât de idiot ești. Într-o zi, vei conștientiza că ești un gunoi. Sper că asta o să te doară.

Directorul spuse:

— Domnule Fleishman... iar Toby se trase înapoi, dar știa că dacă se uita bine, da, iată, acolo era, rânjetul celor care se cred îndreptățiți pentru orice.

Oare la ce se așteptase, crescându-și copiii printre oamenii aceștia? Uitase ceva esențial în legătură cu viața, să se asigure de faptul că valorile sale erau înțelese de către copiii lui. Indiferent de cât de multe ori ar fi trebuit să le șoptești valorile tale, aspectul cel mai important era ceea ce alegeai să faci din timpul și resursele tale. Ai fi putut detesta Upper East Side. Ai fi putut detesta apartamentul acela în valoare de cinci milioane de dolari. Ai fi putut detesta școala privată, care costa aproape 40 000 de dolari pe an pentru un copil din gimnaziu, dar copiii nu aveau să afle niciodată acest lucru pentru că tu ai acceptat asta. Ai ales asta. Nu le spuneai despre asteriscurile tale, despre faptul că erai, în secret și în privat, mai bun decât lumea din care făceai parte, în ciuda tuturor aparențelor exterioare. Credeai că ai putea face parte din ea, măcar puțin. Credeai că ai putea lua binele din ea și lăsa deoparte răul, dar asta, de asemenea, necesita foarte mult efort. Îți luai copiii la un concert și sperai ca ei să-ți audă șoaptele de pe fundal, spunându-le că nu e totul pentru ei. Nu te poți aștepta la nimic din partea lor. Nu te poți aștepta să nu folosească telefonul pe care tu l-ai reținut timp de o săptămână — o săptămână — și să nu facă și să nu distribuie fotografii pornografice ale pieptului lor plat, acoperit parțial de un sutien pe care

mama lor îl cumpărase doar pentru că începea să devină stânjenitor să fii singura fată din clasa a șasea care nu purta unul.

Toby încercă să se adune și intră în cabinetul asistentelor. Hannah stătea pe un scaun pliant, cu brațele încrucișate și cu fața umflată de plâns.

— Ne puteți lăsa un minut? îl întrebă Toby pe director. Și ea chiar trebuie să-l vadă cum stă acolo în hol?

Directorul se dădu înapoi și închise ușa. Toby se ghemui lângă ea. Hannah nu se uita la el.

— Hannah, Hannah.

Ea era problema lui.

Nimic.

— Ți-am spus că telefoanele acestea te fac să iei niște decizii specifice adulților. Ți-am spus că nu trebuie să iei acele decizii.

Hannah nu se uita la el.

— El mi-a cerut să-i trimit fotografia. Nu a fost ideea mea.

Toby își puse mâinile pe umerii ei.

— Acum chiar nu contează.

Ea se îndepărtă de el.

— Vreau la mami. Unde este mami?

Toby ridică din umeri.

— Eu sunt cel care se află aici. Îmi pare rău.

Ea plânse puțin, apoi încercă să se oprească, el se ridică și îi spuse că se va întoarce imediat, că trebuia să meargă să-l aducă pe Solly.

În hol, directorul se plimba.

— Unde este fiul meu? întrebă Toby.

Directorul îl conduse prin tabără, printre clădiri noi, construite astfel încât să pară vechi. Camerele în care erau cazați copiii aveau forma unor cabane din lemn, deși era evident că nu erau cabane. Generația

celor care considerau că e util pentru dezvoltarea instinctului de supraviețuire al copiilor să-i trimiți în tabere în care să se simtă mai puțin confortabil decât în restul anului era moartă și îngropată.

Au ajuns la o baracă pe a cărei ușă scria „Veveriţele“ și au intrat. Doisprezece băieți de nouă ani stăteau tolăniți pe paturile lor, citind și vorbind. Mirosea absolut dezgustător acolo, era o combinație de douăsprezece tipuri diferite de mirosuri de șosete murdare și douăsprezece tipuri diferite de pârțuri de adolescenți.

— Tată!

Solly îl văzu pe Toby înainte ca Toby să-l vadă pe Solly. Fugi în brațele lui, aproape împingându-l.

Toby își băgă nasul în părul lui Solly. Mirosea a sebum și era lipicios, dar exista ceva în profunzime ce nasul său interpreta drept mirosul unic al băiatului.

— Ce faci aici?

— Am venit s-o iau acasă pe sora ta. De ce nu vii și tu cu mine?

Solly era confuz.

— Am făcut ceva greșit?

— Nu, nu. Cred doar că ar trebui să fim cu toţii împreună, ca o familie, în aceste momente.

— Tată, mă distrez așa de mult. Este foarte tare aici. Ai avut dreptate. Mama a avut dreptate.

— Vara următoare vei veni din nou. Îți promit.

— Mama este acasă?

Toby se uită în jur după geamantanul lui Solly.

— Vino să împachetăm.

Directorul îl văzu ducând bagajele ambilor copii.

— Solly a avut o vară cu adevărat grozavă, spuse el. Nu e nevoie să plece. De fapt, domnule Fleishman, chiar vă recomand...

Toby a deschis portbagajul, a pus lucrurile în maşină şi numai după ce a închis portbagajul s-a întors către director.

— De fapt, sunt domnul doctor Fleishman, i-a spus el.

Hannah nu a vrut să stea pe locul din faţă pe drum spre casă. A vrut în spate, cu Solly, pentru ca, în cele din urmă, să-şi aşeze capul în poalele băiatului, iar Toby l-a putut vedea asumându-şi responsabilitatea pentru sora lui ca un mic adult, mângâindu-i părul şi privind solemn pe geam. Du-te naibii, Rachel!

Căldura nu era nici pe departe la fel de rea aici pe cât fusese în oraş. Copacii erau verzi şi puternici. El s-a gândit ca, poate, în weekendul din Ziua Muncii să-i ducă din nou în nord, la Lake Placid sau Saratoga. Au făcut un popas după o oră de mers, când s-au dat jos cu toţii din maşină ca să meargă la toaletă, cocoşaţi şi buimăciţi de parcă tocmai ar fi fost la război.

— Haideţi să mai stăm un minut înainte să ne urcăm înapoi în maşină, a spus Toby.

Era o masă de picnic în apropiere. S-au aşezat acolo.

— Trebuie să discut cu amândoi despre ceva.

Hannah îngheţă.

— Ce este?

— Este vorba despre mama voastră.

Faţa lui Solly arăta de parcă s-ar fi rupt în bucăţi, iar vocea lui a atins o intensitate imposibil de susţinut.

— Este moartă, nu-i aşa? Am ştiut eu. Am ştiut că este moartă.

— Taci, Solly! strigă Hannah.

— Opriţi-vă, amândoi. Nu este moartă. Este bine. Dar mă tem că are nişte probleme în legătură cu sentimentele ei. Ar fi trebuit să vă spun mai devreme.

Ochii lui Hannah se deschiseră larg.

— Este la un spital de psihiatrie?

— Nu. Însă cred că și-a dat seama că toate acestea sunt cam mult și o afectează. Munca, obligațiile ei. În acest moment, ea… nu știu cum să spun. Ea a luat o pauză de la lucrurile astea.

— De ce are nevoie de o pauză de la noi? întrebă Hannah.

Capul său începu să țiuie, din cauza căldurii și a stării de alertă. Ar fi trebuit să consulte un terapeut. Ar fi trebuit să apeleze la psihologul școlii. Ar fi trebuit să apeleze la Carla, terapeuta lui. Dar iată-l cum o dădea în bară, distrugându-și copiii pe viață.

— Uneori, oamenii au probleme mai mari, pe care un divorț nu le poate rezolva, spuse el. Mama voastră vă iubește mai mult decât orice pe lume.

Când a rostit aceste cuvinte, s-a gândit că le spune pentru a-i face să se simtă mai bine, dar în clipa în care i-au ieșit din gură, a simțit că erau adevărate. Trebuia să fie adevărate. Cum puteau să nu fie? Cum ai fi putut să nu-i iubești pe copiii aceștia? Cum ai fi putut să nu te simți norocos în fiecare zi fiindcă erau ai tăi?

— Mamei voastre i-a fost greu să vă aibă. A avut probleme la spital la ambele nașteri. Aceste lucruri au afectat-o puțin și nu știu dacă a reușit vreodată să le depășească. Nu știu dacă a învățat vreodată să-și împace afacerile și viața de familie. Dar, de asemenea, nu mi-a dat explicații cu privire la ceea ce simte, așadar tot ce vă spun acum este o presupunere.

Solly vorbi primul:

— O să se întoarcă vreodată? Unde a plecat?

— Trebuie să fiu sincer cu voi. Nu știu unde se află. Știu doar că este în siguranță. Este în siguranță și sănătoasă. Nu știu ce urmează să facă, dar am încercat s-o întreb și ea nu mi-a răspuns. Nu vreau să continui să vă mint. Știu că doare, dar trebuia să vă spun.

Își aminti de ziua din luna mai în care el și Rachel le-au spus copiilor despre divorț. Această discuție decurgea aproape la fel.

— Unde vom locui? întrebă Hannah, cum o făcuse și atunci.

— Cu mine, așa cum ați locuit și până acum. Doar că acum veți avea o singură casă.

— Asta se întâmplă pentru că ea te urăşte, spuse Hannah. Nu poate suporta să fie în preajma ta.

— Poate, spuse Toby.

A fost mai bine că spusese asta decât altceva.

— Îmi pare rău că noi nu putem avea un divorţ normal şi paşnic, la fel ca alţi oameni. Dar noi suntem familia Fleishman. Nu suntem la fel ca alţi oameni.

Au plâns pentru o bună bucată de vreme. La un moment dat, Solly stătea în poalele lui Toby şi plângea lipit de gâtul lui, în timp ce Hannah se ridicase şi se plimba prin jur. Au pus întrebări legate de logistică, în funcţie de ierarhia nevoilor pe care le aveau: cine va veni la şedinţele cu părinţii, la concerte şi la recitalurile cu orchestra? Le-a reamintit că el nu lipsise de la niciuna dintre aceste acţiuni până atunci. Cum vor petrece Ziua Mamei? Mai era mult până atunci. Au pus întrebări care nu aveau răspunsuri. El s-a străduit să nu-i inunde cu informaţie sau cu minciuni. Simţea ca şi cum îi era jupuită pielea. Spera, oriunde s-ar fi aflat, să sufere şi ea, spera că nu va mai avea parte de nicio clipă de pace.

— Vreau să vă spun ceva, totuşi. Indiferent ce se va întâmpla, eu nu o să vă părăsesc niciodată. Nici măcar pentru o zi. Nici măcar pentru o oră.

— Deci nu te vei mai duce niciodată la una dintre întâlnirile tale să te joci? întrebă Hannah.

— Mă voi duce, uneori, dar mă voi întoarce întotdeauna acasă. Voi veţi merge la şcoală şi veţi veni acasă. Vom dormi întotdeauna sub acelaşi acoperiş. Ce ziceţi de asta?

După o oră, au intrat cu toţii înapoi în maşină. În momentul în care aveau centurile de siguranţă puse şi Toby conducea, au început amândoi să plângă din nou, apoi s-au oprit, apoi au început iar, iar Hannah a întrebat dacă el mintea cu privire la Rachel, dacă ea era, de fapt, moartă şi acest lucru l-a făcut pe Solly să plângă mai mult, până când, în cele din urmă, au obosit din cauza plânsului şi s-au uitat doar pe geam şi atât.

O oră mai târziu, erau acasă. Era deja şapte, era vremea pentru cină. Au luat liftul, fiecare dintre ei sprijinindu-se de un perete al acestuia, frânţi de oboseală.

Lui Hannah îi trecu ceva prin minte.

— Voi mai putea să-mi iau lucrurile din cealaltă casă?

— Da. Îmi spui ce ai nevoie, iar eu o să merg să aduc.

— Bine. Eu nu vreau să merg, spuse ea.

La ieșirea din lift, auziră un lătrat. Pe măsură ce se apropiau de ușă, lătratul devenea tot mai puternic. Solly și Hannah se uitară unul la altul și, pentru o clipă, îngrijorarea și tristețea de pe fața lui Hannah au lăsat loc pentru lumină și veselie. Cum putea să fie așa dual, s-a întrebat el. Lucrul care îl fascina de când devenise tată era simplitatea copiilor. Simplitatea se estompa pe măsură ce ei creșteau. Nu e ușor să fii cineva care, cu numai câteva ore înainte, a avut parte de o umilire generală, a aflat că mama ei o abandonase, iar apoi, într-o clipă, să fii în genunchi, confuză din cauza descoperirii noului tău cățeluș. Timp de câțiva ani, Hannah a reușit să îmbine ambele personalități, iar acesta nu a fost un lucru bun. Nici pentru ea, fiindcă era nevoită să îndure existența inocenței și a maturității într-un singur trup, dar nici pentru el, fiindcă fusese nevoit să asiste la modul în care inocența s-a evaporat treptat, până când a dispărut cu totul.

Seth și Vanessa stăteau deoparte. Toby le-a făcut semn să se apropie.

— Copii, acesta este vechiul meu prieten, Seth, alături de noua mea amică, Vanessa, spuse el.

Vanessa se puse în genunchi ca să mângâie câinele împreună cu ei.

— Ești foarte drăguț, cum a spus tatăl tău, îi zise Vanessa lui Solly. Iar tu — s-a uitat la Hannah —, tu ești la fel de drăguță ca în fotografii. Mereu mi-am dorit să am părul drept.

Hannah ripostă imediat.

— Al tău este drept.

— Oh, nu, spuse Vanessa. Trebuie să-mi aranjez părul cam o oră în fiecare dimineață ca să stea așa.

— Este adevărat, spuse Seth. Când se trezește, arată ca Medusa.

Vanessa îl lovi în joacă.

Hannah începu să scarpine câinele după urechi.

— I-ai pus numele Bubbles, nu-i așa? îl întrebă ea pe Toby.

— Mă cunoşti prea bine.

— Credeam că acest lucru ar fi o idee bună când eram prin clasa întâi.

— Ei, bine, nu am auzit altele mai bune de atunci, aşadar...

Bubbles linse faţa roşie a lui Hannah.

— Are un singur ochi? întrebă Solly.

— Ew, exclamă Hannah.

Solly începu să plângă.

— Asta mă face să îl iubesc mai mult.

— Haideţi să blestemăm tabăra, spuse Seth. Fie ca o varicelă să cuprindă această tabără şi să poată fi depăşită doar de o plagă de termite, astfel încât, atunci când, într-un final, clădirile de acolo se vor prăbuşi, nimeni nu va şti ce binecuvântare fuseseră acestea, în afara oamenilor din interiorul lor.

Toby nu putu să zâmbească.

Seth continuă:

— Fie ca odraslele directorului taberei să moară de salmonella, din cauza ouălor lăsate în soare înainte de a fi pregătite torturile de ziua lor cu acestea.

Mama lui Toby îi spusese cu ani în urmă că tot ce era rău în viaţă era, până la urmă, o binecuvântare. Doar că noi nu înţelegem planul lui Dumnezeu. El se tot plângea de înălţimea sau de greutatea lui — nu, era înălţimea lui cea care îl deranja. Era în clasa a cincea când a aflat că trei fete, cele mai răutăcioase, l-au votat drept persoana cu probabilitatea cea mai mică de a avea o iubită. Era ceva stupid, el ştia acest lucru. Dar faptul că ştia acest lucru nu-l ajuta prea mult. Mama lui îi spusese că, într-o zi, ele îşi vor înghiţi cuvintele, când el va fi un doctor bogat şi de succes, precum şi că Dumnezeu nu ne dă mai mult decât putem duce. Toby nu s-a simţit consolat. Nu putea să fie consolat de zicala „Dumnezeu nu ne dă mai mult decât putem duce“, după cuvintele mamei sale. Oare cum poţi măsura cât de bine poţi gestiona ceva? Prin faptul că nu te sinucizi? Toby a simţit un impuls brusc să fugă din apartament, să intre în lift, să apese frenetic butonul din hol, să alerge afară, prin parc, apoi să intre în clădirea unde locuia Nahid, să-şi îngroape faţa între sânii ei enormi şi să se lase înghiţit de tabăra de

privare senzorială a corpului ei. S-a uitat la copiii lui. O să mai treacă ceva vreme înainte să poată face acele lucruri.

Vanessa și Seth au rămas la cină, unde au mâncat spaghete pregătite de Vanessa, în timp ce Toby a despachetat bagajele copiilor, a pus lucrurile în dulapuri și a încercat în zadar să contacteze psihologul pentru copii pe care îl consultaseră în luna mai, când se pregăteau să le spună copiilor despre divorţ. A pus copiii la culcare devreme, apoi a scos telefonul lui Hannah din buzunarul lui. S-a uitat prin profilurile ei de Facebook și Instagram. A șters fotografiile pe care și le făcuse. A găsit o aplicație pe telefonul ei, cu un program-oglindă care îi permitea să folosească două conturi în cadrul aceleiași interfețe, astfel încât ea să poată avea un profil de Instagram de fațadă, foarte sobru, dar și unul unde posta fotografii cu ea cu foarte mult machiaj sau râdea de un alt copil de la școală, sau întreba care dintre ținutele ei era mai „sexy“.

A șters mesajele din partea băiatului, al cărui nume era Zach, care erau varianta infantilă (și prea asemănătoare, totuși) a genului de mesaje pe care el le schimba cu femeile pe Hr. Câteva dintre ele i-au tăiat răsuflarea. Nu știa cum reușise Hannah să învețe cum să se exprime în felul acela. Nici măcar nu avea menstruație încă.

Maturizarea era extrem de urâtă, se gândi el. Maturizarea presupunea condamnare, victime și daune colaterale. Da, maturizarea era dezgustătoare: ideea dezvoltă un sentiment de repulsie atât de adânc în el, încât niciun chirurg nu ar fi reușit să-l scoată.

— Nu merg înapoi la Y, a anunțat Hannah în dimineața următoare, ieșind din dormitorul ei.

Solly încă dormea. Avea ochii umflați, aproape închiși, iar Toby se simțea ca și cum ar alerga la un maraton. Își mai luă o zi liberă, trimițându-i un e-mail lui Bartuck, fiindcă nu avusese norocul să-l prindă la telefon. Nici nu terminase bine de organizat mersul în tabără al lui Solly și acum era nevoit să decidă ce avea să facă în privința lui Hannah.

— Pot sta singură aici, spuse ea.

— Ha, a zis Toby.

— Pot să merg la bunica în Los Angeles?

— Mi-ar plăcea să fii mai aproape de casă. Iar Bubbles are nevoie de tine.

— Ce spui despre Braverman's? Știu oameni care merg acolo.

— Nu mai pleci nicăieri acum.

— Nu mă poți trimite din nou la Y!

— Cred că sunt nevoit să fac acest lucru.

— El ar fi trebuit să fie dat afară, nu eu.

— Trebuie să înțelegi că băieții fac lucruri stupide ca să se dea grozavi unii în fața celorlalți. Nu gândesc. Dar, de asemenea, trebuie să fii atentă în cine alegi să ai încredere în această lume. Nu-i poți oferi inima sau prietenia, sau corpul unei persoane care nu va avea grijă de acestea.

— Te rog, oprește-te.

— Hei, mi-ar fi plăcut enorm să nu trebuiască să port această discuție cu tine pentru încă trei ani de acum încolo, dar iată-ne ajunși aici.

Luă loc la masă, alături de ei.

Toby îi târî pe copii până la campusul Y, lăsându-i să ducă pe rând lesa lui Bubbles.

— Te urăsc, spuse Hannah când erau la un cvartal distanță de tabără.

— Urăște-mă. Ai putea veni oricând cu mine la serviciu.

— Nu, mulțumesc. Nici măcar nu mai am telefon acum.

— Ai putea, știu și eu, să citești o carte? Îți amintești de lucrul ăsta? Îți amintești de Bat mitzvah-ul pentru care trebuie să studiezi?

— Nu voi avea niciun Bat mitzvah dacă mama nu este aici.

— Vei avea cu siguranță.

La Y, Toby discută cu directorul taberei, o versiune mult mai amabilă a tipului din nord, care dădea din cap în mod empatic în timp ce Toby îi împărtășea întreaga poveste despre abandonul copiilor lui.

— Îmi imaginez că nu este uşor pentru niciunul dintre voi. Un adevărat coşmar! spuse el.

Toby luă o mină curajoasă. Se simţea bine să le spună oamenilor, în sfârşit, despre monstrul nenorocit de care fusese legat prin căsătorie. Nu mai trebuia să se îngrijoreze acum în privinţa reputaţiei sale sau dacă expunea în mod corect povestea din perspectiva ei. Nu mai trebuia să-şi pună întrebări dificile în legătură cu rolul său în poveste. Doar faptele: ea nu-şi mai contactase copiii de aproape trei săptămâni. Este o maniacă nenorocită. Nu este nevoie de alte exagerări.

Stătu pe treptele unei vile de pe Strada 91. Nu era încă foarte cald şi voia să ţină câinele pe afară cât mai mult posibil. Mă sună.

— Pari obosită, spuse el.

— Nu, doar stăteam în hamacul meu.

Îmi povesti despre copii.

— Niciodată nu mi-a plăcut Rachel, i-am spus. Oare ţi-am spus vreodată acest lucru?

— L-ai pomenit.

Apoi îi mai scrise un e-mail lui Bartuck, prin care îi transmitea scuzele sale, dar era inevitabil să se descurce fără o zi liberă. Chiar aşa era. Nu angajase încă pe cineva care să aibă grijă de câine. În plus, trebuia să se ocupe de jaluzelele de la ferestrele sale şi de aparatul de aer condiţionat. Le telefonă părinţilor lui. Îi telefonă surorii lui. Îi telefonă verişoarei sale, Cherry, din Queens, care a început să plângă când a aflat ce se întâmpla şi îi spuse că dorea să ia copiii la ea în weekend.

— Nu cred că am ajuns deja în punctul acela. Cred că ar trebui să rămână cu mine.

— Ei bine, atunci, vă putem vizita? Vă putem scoate în oraş la cină?

— Ne-am bucura foarte mult.

Ar fi făcut îngeri în zăpadă graţie empatiei şi validării lor, ceea ce însemna, totodată, validarea răspunsului la întrebarea nerostită din spatele fiecărui divorţ, indiferent de genul postărilor de pe Facebook în legătură cu acesta: cine era de vină? Ei, bine, nenorociţilor, acum ştiţi.

A primit un mesaj pe telefon. Nu era de la spital. Era un mesaj de la Nahid:

Vrei să vii la cină aici?

Ce putea răspunde la așa ceva? Era hotărât să nu se mai vadă cu ea. Era hotărât să-și comunice nevoia de respect față de sine și să-i spună: „Nu, scuze, chiar am nevoie de o femeie pe care nu ar deranja-o să fie văzută cu mine în public. Vezi tu, am trecut prin multe și sunt destul de fragil".

Dar dacă toate acestea erau benefice? Poate că era un lucru bun. Poate că doar atât putea gestiona acum. Avea o soție dispărută, niște copii de care trebuia să aibă grijă îndeaproape și o rezidentă despre care era tot mai sigur că ar putea fi partenera lui romantică în viitor. Avea nevoie de ceva, dar nu voia să se întoarcă la aplicație. Aplicația îi părea acum precum povestea despre Sodoma și Gomora. Înainte să fie transformați în sare, înainte să fie distruși, făceau exact ceea ce făcea el. Deci, nu, trebuia să ia o pauză de la aplicație acum. Fără aplicație în seara aceea. O relație pe jumătate romantică, sexuală, cu o femeie captivă într-o locuință nu era convențională, dar la ce l-au ajutat lucrurile convenționale până acum? El era fragil, dar la fel era și ea. Avea și ea nevoie de un prieten. Iar el putea simți încă mirosul unor părți din ea, în valuri fantomatice, deși făcuse câteva dușuri de atunci.

Îi răspunse: Ok, ne vedem la cină.

Ea: Trebuie să iei prânzul mai întâi.

El: Mă întâlnesc cu un prieten la prânz.

Ea: La mine, diseară.

Seth purta un costum. Venea de la un interviu pentru o slujbă nouă, dar era vorba despre un start-up condus de femei și până când a ajuns la prânz, a tot vorbit despre toate porcăriile legate de computere pe care nu le putea suporta.

— Au vrut să știe cum aș putea să contribui la dezvoltarea companiei din punct de vedere intersecțional, spuse el în timp ce Toby se așeza. Ce vrea să însemne asta? Intersecția dintre ce? Bani și bani? La asta chiar mă pricep.

— Poate că nu este locul potrivit pentru tine.

Seth privi în gol timp de o clipă, iar apoi schimbă subiectul.

— O s-o cer în căsătorie, spuse Seth.

O spuse cu ochii închiși, ca și cum ar fi repetat niște versuri pentru o interpretare. Apoi, deschise ochii.

— Îl știu pe tipul ăsta din Yakutia care deține o mină de diamante și are diamantele astea, diamante plătite cu sânge, dar cele mai bune. Nici măcar nu e legal să fie comercializate aici.

Își împreună palmele zgomotos.

— Ce părere ai despre ea?

Toby nu știu ce să spună.

— Este minunată. Este tânără. Cum i-ai putea rezista?

— Acesta este cuvântul potrivit pentru ea. Minunată.

Mâinile lui Seth erau pe masă acum. Unghiile lui erau roase până mult mai jos decât marginea distală a corpului unghiei. Oare întotdeauna au fost așa? Toby nu-și putea aminti.

— Chiar îți dorești să te căsătorești?

Lui Toby nu-i venea să creadă că o persoană care a fost martoră la modul în care el își petrecuse vara până atunci s-ar putea gândi că ar fi o idee bună să se căsătorească — nu după Rachel, nu după prelegerile pe care noi i le-am oferit lui Seth în legătură cu mariajul. De fapt, el credea că tocmai Seth putea fi stimulentul de care câteva mariaje absolut în regulă ar avea nevoie pentru a se destrăma.

— Nu chiar. Dar a fi un bărbat necăsătorit la o anumită vârstă este ca și cum nu ar exista niciun loc pentru tine în lume. Lumea vrea să ai o familie, iar în caz contrar, vei rămâne pentru totdeauna prietenul burlac al cuiva, folositor pentru o bună bucată de vreme, dar care nu are nimic substanțial în el.

Toby era șocat, poate nejustificat, totuși, acest Seth putea avea o înțelegere atât de profundă a rolului său în lume.

— Părinții mei vor muri și, după aia, unde am să merg eu de Ziua Recunoștinței?

— Sunt sigur că Libby te-ar invita la ea, spuse Toby.

El nu se gândise la ce va face de sărbători.

— Eu aș putea să gătesc.

— Nu, am o mulțime de invitații. Dar acestea se bazează pe faptul că eu sunt dorit, știi? Vreau să spun că nu este același lucru cu sentimentul că aparții unui loc. Nu există invitații necondiționate în viața mea.

Seth avea dreptate. Lumea știa ce avea de făcut cu un bărbat divorțat. Până și un bărbat divorțat avea un loc în care să meargă și oameni în jurul lui. Nu existau dileme extraordinare în privința sa. Existau dileme cu privire la bărbații care nu se căsătoriseră niciodată, o suspiciune legată de ce fel de monstru trebuie să fie un bărbat sănătos care lucrează în finanțe de nu s-a așezat la casa lui.

Acum Toby încerca să pară fericit pentru prietenul lui. Ce ușurare a fost când Toby și-a făcut din nou apariția printre noi, iar Seth rămăsese, în cea mai mare parte, așa cum îl lăsase: un amic în călduri cu o mare parte din păr pierdută, dacă nu chiar cu tot. Era ceva pur și nemuritor cu privire la burlăcia lui Seth: iubea petrecerile, iubea fetele, iubea sexul. Acestea puteau fi niște forțe mai stabilizatoare ca oricare altele, în timpul în care Toby își contempla divorțul. Dar acum și-a dat seama că-l ignorase pe Seth. Nu doar în ultimul timp. Poate pe toată durata prieteniei lor. Seth era o ființă reală. Nu era numai cineva care aștepta, înghețat în timp, ca Toby să fie gata să iasă din nou. Avusese oportunitățile lui, desigur. Dar adevărul era că el nu trecuse peste modul în care fusese crescut. Părinții lui erau profund îngrijorați că nu se va căsători cu o persoană ortodoxă; acum, erau profund îngrijorați că nu se va căsători cu una evreică. El era îngrijorat că va face acest lucru, că un fel de inerție îi va răpi viața spectaculoasă și independentă, transformându-l în părinții lui mizerabili, cu teamă de Dumnezeu. Toate acestea îi produceau numai teamă.

După facultate, realizarea cea mai mare a lui Seth era că dădea petreceri tematice în apartamentul său din Williamsburg. Dădea petreceri cu tema Super Bowl (unde purta protecție pentru ochi), organiza sesiuni de vânătoare a ouălor de Paște (unde se îmbrăca în iepuraș) și petreceri cu tematica personajelor din serialele de comedie (unde Seth era Greg Brady). A fost o petrecere cu tematica anilor ’70 într-o seară, când a încercat să-i determine pe ceilalți să fie de acord să completeze distracția cu un joc cu chei, așa că și-a încrețit părul ca și cum ar fi fost permanent și a purtat o cămașă desfăcută. Era charismatic, avea un magnetism aparte și energie suficientă cât să o scoată la capăt. Jumătate dintre femeile prezente în public și-au pus cheile într-un bol, deși s-au simțit mai târziu stânjenite față de celelalte invitate. Toby a privit extragerea cheilor din bol, deopotrivă cu profundă dezamăgire și ușurare. A doua zi Seth s-a trezit cu două femei, pe care nu le-a mai văzut niciodată după aceea.

Ulterior, petrecerile sale au luat o altă formă. Le-a numit, atunci, „cluburi“. Exista un club de artă, un club de film, un club de muzică și un club de știință; exista până și un club de sex, unde el pătrundea direct în miezul problemei invitând un psiholog specializat în terapie de cuplu („Nu ați auzit-o de la mine, dar, practic, acest om a salvat mariajul familiei Clinton!“) ca să vorbească pe tema resuscitării iubirii libere, ceea ce făcea pe toată lumea să se excite. La clubul de film, „cel mai lăudat, titrat și premiat“ profesor de film de la Universitatea New York („Probabil că ea va deveni decanul întregii facultăți cam în cinci ani“) venea să discute despre modul în care politica economică a lui Reagan a afectat filme din anii ’80, precum RoboCop și Videodrome. Clubul de muzică îl avea invitat pe criticul clasic de muzică din Observer („câștigător al premiului Pulitzer“), care ținea o prelegere pe tema „Este în regulă ca evreii să-l asculte pe Wagner?“ Fiecare club avea „membri“ diferiți, ceea ce el numea liste de invitați. Cu toate acestea, existau câteva suprapuneri. Toby, de exemplu, era invitat la toate cluburile. De cele mai multe ori, listele de invitați erau împărțite între prietenii de sex masculin ai lui Seth, dar erau, în cele din urmă, redactate astfel încât să nu existe suprapuneri între numele mai multor femei cu care el se culca în același timp și prietenele lor.

Clubul favorit al lui Seth era cel de Știință, în mod special una dintre ramificațiile acestuia, Clubul de Fizică. Seth a angajat un savant Fullbright („A câștigat în perioada care era numită anul celor mai mari mize pe care l-au avut laureații Fullbright“) pentru a vorbi despre teoria coardelor, efectul Doppler sau teorema lui Ehrenfest și toți studenții din Ivy League puneau întrebări, își țuguiau buzele și încuviințau reflexiv la auzul răspunsurilor, iar după prelegere, fluxul continuu de alcool și iarbă din timpul discuțiilor devenea, brusc, ceva cuantificabil în compoziția sângelui fiecărei persoane de acolo și întregul eveniment degenera (sau se transforma) într-un carnaval tăcut și neglijent de sex.

Pe vremea aceea, Toby era logodit cu Rachel și, din senin, Rachel a devenit deranjată de intervalele în care aveau loc întâlnirile de la cluburi. Toby a început să refuze invitațiile, dar Seth continua să insiste: „Trebuie să vii, trebuie să vii“. Rachel continua să găsească scuze, spunând mereu că erau ocupați fiindcă mergeau la cină alături de colegii ei de la muncă sau luau cina cu vecinii lor (oare Toby consimțise să participe la aceste cine înainte sau ea aranja, pur și simplu, lucrurile?). În sfârșit, au găsit o seară în care puteau participa, o noapte planificată cu foarte multă vreme înainte, când Rachel a fost luată prin surprindere și nu mai avea alternative în minte. În cele din urmă, a fost de acord să meargă, dar s-a mocăit atât de mult prin apartament, încât au întârziat și, când au ajuns acolo, nu mai erau decât niște lumini slabe, săruturi și dans, fiind evident că lui Rachel nu-i convenea.

— Oof, spuse ea. Este ca la Plato's Retreat aici.

— Este o prelegere despre fizică, răspunse Toby. Sau, cel puțin, a fost înainte ca noi să apărem cu două ore mai târziu.

Seth îi văzu la intrare și alergă la ei.

— Ați reușit să ajungeți!

— Am reușit. Ce mai e nou, omule? Îți amintești de Rachel?

— A trecut o veșnicie, spuse Rachel.

— Desigur.

Seth a pupat-o pe obraz.

— Ascultați, lucrurile devin cam opace pe aici. Trebuie să întreținatmosfera.

A plecat și apoi și-a pus o mască africană care stătea aruncată pe o masă. Strigă la toată lumea din încăpere:

— Sunt zeul copulației! Rugați-vă la mine!

— Vezi? a spus Toby. Este întotdeauna pus pe distracție.

Ea l-a urmărit pe Seth formând un scurt șir conga din femei tinere de-a lungul încăperii.

— Seth este deprimat cronic sau numai în seara aceasta?

Toby credea că ea era răutăcioasă, detestându-i prietenii fără motiv.

— Nu îi urăsc, doar că nu-mi dau seama de ce tu îi simpatizezi atât de mult!

Însă, acum, el se gândi din nou la seara aceea. În sfârșit, putea vedea totul clar. Seth trecuse prin toate, fiind cel mai beat tip din încăpere, dar și cel mai sexualizat tip din încăpere. Pretindea că se distra atât de bine, încât își permitea să funcționeze ca id pentru alte persoane, pentru momentele lor bune, era tipul la care apelau atunci când viețile lor convenționale, complet satisfăcătoare se loveau de un obstacol. Toby își dorise dintotdeauna charisma lui, înălțimea lui, modul în care arăta, dar acum îi era clar: Seth nu avea nimic altceva. Nu avea niciun prieten. Nu avea pe nimeni aproape de el. Toby se îndepărtase, eu mă îndepărtasem și nimeni nu ne-a mai înlocuit. Probabil că nici nu am fost prieteni buni

cu el, de la început. Oare de ce nu a înțeles Toby aceste lucruri înainte? Ascultă-ți pacientul și așa mai departe.

Atunci Toby întrebă:

— Ai vorbit cu Vanessa despre ceea ce s-a întâmplat?

— Nu vreau s-o îngrijorez. O să găsesc o altă slujbă în cel mai scurt timp. Fostul meu șef m-a sunat în această dimineață să-mi spună că are un plan să deschidă o afacere nouă și că ne ia pe toți cu el.

— Din perspectiva unei persoane care a fost căsătorită, începutul vostru pare îngrozitor, spuse Toby. Dacă minți acum, când riscurile sunt aproape inexistente, nu mi-aș dori să te văd în cinci ani, când ea se va îngrășa sau va pierde o sarcină.

— Dar o iubesc. Chiar simt asta. Este blândă și drăguță. Este vorba doar despre moment. Nu știu. Ar trebui să-ți dorești să te căsătorești? Sau ar trebui doar să-ți dorești să te căsătorești cu persoana de care îți place atunci când hotărăști că este momentul să te căsătorești?

— Nu mă întreba pe mine. Eu nu m-am descurcat prea bine. Știi sigur că ea va spune da?

— Cred că va spune da, a răspuns el.

Devenea iritat.

— Mai ai întrebări? Adică dacă suntem îndrăgostiți? Este ea o persoană minunată? Este acesta un motiv destul de bun? Nu pari să te bucuri pentru mine. Eu am fost întotdeauna fericit pentru tine.

Chelnerița sosi, într-un final, să le ia comanda. Toby ceru supă de legume fără orez, dar i se spuse că avea deja orez în compoziție, astfel că optă pentru salată Cobb fără gălbenuș de ou, brânză cu mucegai sau bacon.

(— Aveți cumva gheață dietetică pentru prietenul meu aici de față? întrebă Seth.

Chelnerița păru confuză, iar Seth râse, ceea ce o făcu să devină și mai confuză, astfel că renunță și plecă.)

— Mă bucur pentru tine, omule, spuse Toby. Îmi pare rău, doar că eu nu mă aflu acum în starea pe care comunitatea psihiatrică ar considera-o întocmai „o stare bună“. Uite, dă-mi voie să-ți spun o binecuvântare: fie

ca uterul ei să fie generos și să ofere cantități nelimitate de bebeluși finanțiști, care să aibă succes pe piață.

Seth zâmbi ușor.

— Fie ca zestrea ei să cuprindă mai multe tipuri de marijuana și niște Ecstasy, iar ea să rămână prea amețită ca să observe cât de ușor îți vor fugi ochii după verișoarele ei mai tinere.

— Trebuie să sărbătorim, spuse Seth. Unde este Libby?

— Este la Disney World. Mi-a trimis o fotografie din caruselul lui Peter Pan.

— Nu-mi pot imagina una ca asta. Ea s-ar evapora, pur și simplu, în preajma unui loc atât de fericit. Cred că oamenii care sunt acolo cu ea ar trebui să poată să-și ceară banii înapoi.

Înainte de plecare, Seth îi spuse lui Toby:

— Nu pot să cred că lucrurile s-au încheiat atât de rău pentru tine. Întotdeauna mi-a plăcut Rachel. Am considerat-o atrăgătoare și drăguță. Iar tu păreai fericit. Dar, după aia, într-o zi, pur și simplu, nu ați mai fost?

Până și când venea vorba de prietenii săi cei mai buni, întrebările nu puteau fi niciodată despre el.

— Neah.

Dar le răspundea, oricum.

— A fost ca prăbușirea Romei: încet, apoi, totul dintr-odată.

Seth dădu din cap în semn de înțelegere, dar tot ceea ce putea gândi Toby era: n-ai ascultat nimic până acum?

Toby își sună terapeuta, pe Carla, pe care nu o mai văzuse constant de când aplicația îi acaparase toată atenția și timpul, dar era august, iar ea era plecată pe insula unde profesioniștii din domeniul sănătății mintale dispăreau pe timpul verii. Asistenta socială inutilă de la școală s-a dovedit a fi și mai inutilă decât de obicei, fiind plecată cu cortul la Adirondacks cu familia ei pentru două săptămâni. Apelă la serviciile de sănătate mintală oferite de spital, dar i se spuse că toți psihologii

pentru copii și adolescenți erau disponibili numai începând cu luna septembrie. Asta se întâmplă când un domeniu întreg din medicină era atât de puțin respectat pe cât era psihologia. Ei își creau propriile reguli, una dintre ele fiind faptul că nimănui nu-i era permis să sufere o cădere nervoasă pe durata lunii august, iar alta că așa era și în Europa și ei aveau nevoie de o lună întreagă liberă de la muncă.

Poate specialiștii în terapie de cuplu nu mergeau în vacanță. Se întrebă dacă ar fi putut fi prin preajmă măcar consilierul pe care el și Rachel aproape că-l uciseseră cu vitrilolul dintre ei. Poate că ar fi trebuit să-l sune pe tipul acela ca să-i povestească întâmplările din viața pacientului său. Dr. Joe? Așa îl chema oare? Da, trecuseră cam doi ani de atunci, iar Toby a tot implorat-o pe Rachel să consulte un terapeut, ceea ce, în mod natural, ea a perceput ca pe un atac personal. Apoi, din senin, a acceptat, în cele din urmă. Pe atunci, era încă sigur că, dacă Rachel și-ar vedea furia și ticăloșia pe un ecran neutru, ar putea primi ajutor și ei ar putea să depășească acel moment. Însă, totodată, se gândea deja că poate acela era ultimul efort depus înainte de acceptarea faptului că lucrurile nu se mai puteau rezolva între ei.

Era aceeași vrăjeală. Ea spunea:

— Mă simt ca și cum aș fi pedepsită pentru că muncesc.

Sau:

— Mă simt ca și cum ar trebui să merg pe vârfuri când vine vorba de succesul meu, fiindcă lui îi plac banii care vin din asta, dar mă urăște pentru că eu îi obțin.

Sau:

— Eu îi vorbesc destul de frumos. El strigă și trântește obiectele când este nervos, iar eu fac tot posibilul ca să rămân calmă. O fac pentru copii. Mi-aș dori s-o facă și el.

Lui i-au slăbit efectiv puterile din cauza acuzațiilor și minciunilor ei. Dar erau minciuni? Sau ea chiar credea toate astea? Oricât de mult ar fi încercat Toby, a devenit clar că, în terapia de cuplu, avantajul aparținea persoanei care putea să-și adune gândurile. El voia să plângă, voia să ridice pumnii la ea și s-o facă să-l audă. Pe măsură ce oscilau între una și alta, iar Toby încerca să combată fiecare jumătate de propoziție, chiar dacă știa că era greșit să procedeze astfel, simțea cum pierde teren. Dr. Joe și-a scos ochelarii, folosindu-și aceeași parte a mâinii pentru a-și freca un ochi, ceea ce a părut a fi semnul unei stări de epuizare a cărei deghizare eșuase.

— Uite, Rachel! a vrut Toby să spună. Am reuşit să distrugem un terapeut pentru cupluri! Atât de răi suntem! Nu vreau decât să mă laşi să plec!

Toby se căsătorise cu Rachel din mai multe motive, unul dintre cele mai importante fiind că ea nu era nebună. Era drăguţă, era amabilă (pe atunci), era deşteaptă (aşa a crezut), îl iubea. Dar cel mai important, nu era nebună. Nebună nu reprezenta o insultă în sensul în care folosea el termenul, a jurat acest lucru, în mod special după ce m-a numit nebună de câteva ori. Era numai o etichetă, o categorie. Da, el admira stilul meu excentric, ieşit din comun. Da, dar nu şi-ar fi dorit să trăiască zilnic cu aşa ceva. Îi plăcea la nebunie să petreacă la cină alături de oameni nebuni. Dar nu îşi dorea o viaţă cu o persoană nebună. Şi acum, uite! Uite ce situaţie întâmpina acum!

Poate că ar fi trebuit să-şi reconsidere perspectiva asupra nebuniei. El îşi imagina că femeile nebune emanau constant iraţionalitate. Rachel era dificilă şi încăpăţânată, dar avea întotdeauna o logică, iar el era foarte recunoscător pentru acest lucru. Acum el se întreba dacă ţinuse totul în ea, astfel încât, atunci când barajul a fost doborât, a avut loc o inundaţie. Conform legii contrariilor, totul căpăta sens acum. El nu era nebun, era atât de calculat şi raţional (în opinia lui), încât era sigur că persoana alături de care sfârşise era nebună. Din ce alt motiv ar fi putut dispărea ea în felul acela?

Cândva, am scris o nuvelă — asta se întâmpla prima dată când am crezut că aş putea scrie ficţiune — şi a sfârşit prin a fi publicată într-o antologie. Trei dintre noi, cei care publicasem în acea antologie, am fost solicitaţi să ne citim poveştile la un eveniment Barnes & Noble din Upper West Side. A fost prezent şi Toby. Mi-a spus că-şi făcuse griji că nimeni altcineva nu va mai veni şi, într-adevăr, nimeni altcineva nu a mai venit.

După aceea, Toby m-a întrebat dacă voiam ceva de băut. Locuiam în Village pe atunci, într-un studio de vis de pe Bleecker Street. Am luat-o spre pasajul subteran, dar am ajuns acolo şi am trecut de el. Am mers pe Strada 74, unde ne-am strecurat dincolo de copertina unei construcţii din cărămidă ca să ne aprindem un joint. Întreţineam pe atunci relaţii sexuale cu un redactor (încercând să devin iubita lui) care lăsa iarbă în apartamentul meu şi, pentru prima dată în viaţă, începusem să fumez regulat.

— Iisuse, Elizabeth, spuse Toby.

— Este plăcerea mea vinovată, Tobe.

El se plimbă în tăcere pentru încă un minut.

— Povestea aia a fost bună, zise Toby. Îmi amintesc că dintotdeauna am crezut că tu ești cea mai amuzantă și deșteaptă dintre prietenii mei. Dar, totodată, mă gândeam și că tu nu-ți vei atinge niciodată potențialul pe deplin.

— Mulțumesc, am spus eu.

— Nu, vreau să spun doar că sunt foarte mândru de tine. Cred că vei face un lucru extraordinar într-o bună zi.

Am scos o țigară. El mi-a făcut semn că aș putea să-i dau și lui una și apoi a tras de puloverul care-mi atârna din geantă, înfășurându-și-l în jurul capului ca un beduin.

— Asta e pentru ca ea să nu simtă mirosul de fum? am întrebat eu.

— Fie ca niciun bărbat să nu te placă, a spus, imitând vocea femeii care cerșea.

S-a oprit din mers.

— Pentru că sunt atât de nebună?

— Poftim? întrebă el.

— Sunt extrem de nebună, am spus.

— Wow, tu nu uiți niciodată nimic, nu-i așa? Eram beat. Asta a fost cu zece ani în urmă. Am vrut să spun altceva.

— Ce-ai vrut să spui, atunci?

— Faptul că eu, pur și simplu, nu pot să mă adaptez suișurilor și coborâșurilor tale. Nu puteam fi responsabil pentru ele.

— Nu ai fost niciodată responsabil pentru suișurile și coborâșurile mele sau pentru orice altceva în legătură cu mine. Am fost doar prieteni.

Toby era tăcut.

— Mă bucur că tu ți-ai găsit o parteneră atât de normală, Toby, am spus. Mă bucur că ai parte de tot ce ți-ai dorit dintotdeauna. Ai alături femeia de carieră pe care ți-ai dorit-o, ai o slujbă grozavă și un apartament

uriaș. Este absolut minunat. Mă bucur pentru tine. Dar, într-o zi, vei înțelege că ai fost atât de ocupat să fii alergic la nebunie, încât nu ți-ai dat seama că te-ai scufundat în ceva plictisitor, predictibil, stupid și insidios.

Am chemat un taxi și i-am făcut cu mâna, luându-mi la revedere. Și-a făcut atâtea griji că ar putea fi alături de o nebună, încât a sfârșit, în mod accidental, alături de o persoană crudă și neiubitoare. Acasă, Rachel a simțit mirosul de țigară, în ciuda eforturilor sale, dar numai după ce a observat că avea un pulover de femeie, care nu-i aparținea. Nu îl întrebă de unde îl are sau în compania cui și-a savurat țigara.

În ziua următoare, au aflat că Hannah urma să vină pe lume.

*

Dintr-odată se făcuse ora patru, așa că el a alergat înapoi către recepția de la Y după copii. Era singurul bărbat printre mamele cu ochelari de soare masivi, care vorbeau haotic în grupuri de câte trei sau patru, îmbrăcate în maiouri pe care scria „Stăpânește lumea“ sau „Și totuși, a transpirat“. În curând, copiii lor au apărut săltând pe scări, plini de solicitări și dorințe, iar printre aceștia, erau Hannah și Solly, care arătau ca și cum ar fi fost la o înmormântare. Bieții lui copii. Toby le-a făcut cu mâna ca să le atragă atenția. Solly, văzându-l în cele din urmă, a alergat către el și l-a îmbrățișat preț de vreo douăzeci de secunde. Hannah nici măcar nu se uita la el.

Au mers în tăcere două cvartale, timp în care Solly l-a ținut strâns de mână pe tatăl lui. În cele din urmă, Toby vorbi cu Hannah.

— Știu că nu vrei să fii aici. Nu știu ce altceva aș putea face.

— Toată lumea știe motivul pentru care am fost dată afară din tabără, i-a zis Hannah.

Bubbles făcuse caca de două ori cât timp lipsiseră ei: o dată în patul lui Toby și o dată pe podeaua din baie.

— Cel puțin unul este în baie, tată, spuse Solly. Nu trebuie să-l ducem înapoi, nu-i așa?

Era ceva ce-ţi rupea inima în privinţa lui Bubbles. Tremura constant. Toby s-a documentat să afle dacă ar putea avea o răceală, dar pe forumurile veterinare pe care le-a găsit scria doar că şoricarii au tendinţa de a fi anxioşi. Bine ai venit în familie, amice, s-a gândit Toby.

După cină, Toby câştiga cel de-al patrulea joc Uno consecutiv contra lui Solly, când a primit un apel de la spital. Era Clay. Karen Cooper era în comă — în timp ce le vorbea copiilor ei a devenit inconştientă, din senin. Fusese trimisă la tomografie.

— Accident vascular cerebral, spuse el. Activitate cerebrală minimă.

Toby se frecă la ochi.

— Domnul Cooper a fost anunţat?

— Dr. Lintz i-a spus.

Toby se trase de lobii urechilor. Nu ar fi trebuit să-şi mai ia încă o zi liberă. Era la câteva zile distanţă de promovare şi nu voia să dea nimănui niciun motiv să nu o primească. Şi, de asemenea, era doctorul lui Karen Cooper şi era de datoria lui să informeze familia. Avea probleme, dar trebuia să fie responsabil. Le oferise speranţă. Acum venise momentul să le-o răpească.

Îi întrebă pe Hannah şi pe Solly dacă îi deranjează ca el să dea o fugă până la spital pentru o oră.

— Am o pacientă pe moarte. Trebuie să discut cu familia ei.

— De ce nu ai împiedicat-o să moară? l-a întrebat Solly.

— Nu depinde întotdeauna de mine.

Toby îşi pieptănă părul şi plecă din casă, dar, în timp ce aştepta liftul — clădirea avea o sută cincizeci de apartamente şi doar două lifturi —, Solly ieşi şi-l strigă.

— Ce este? întrebă Toby.

— Vrem să venim cu tine.

Uşa liftului se deschise. El o lăsă să se închidă.

— Bine, doar pregătiţi-vă repede. Şi luaţi-vă cărţi.

Când a ajuns la spital, patul lui Karen era încă gol, dar David Cooper era în camera ei.

— Ce înseamnă asta? întrebă el, trecându-şi mâinile prin păr. Credeam că operaţia a funcţionat.

Toby îi ceru lui Clay să-i aducă domnului Cooper nişte apă, dar acesta îşi flutură braţul în semn că o refuză, spunând:

— Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Credeam că era în regulă.

Toby îi explică faptul că operaţia fusese un succes. Encefalopatia dispăruse după extirparea ficatului. Organul problematic a fost îndepărtat. Cu toate acestea, suspectau că ea suferise un atac cerebral hemoragic — unul sever —, iar acest risc exista după orice intervenţie chirurgicală. Sângele ei s-a revărsat în creier. Era ceva aleatoriu. Era unul dintre numeroasele lucruri din medicină care nu putea fi anticipat. Fusese trimisă la un computer tomograf pentru confirmarea acestei suspiciuni. Dar nu era neapărat necesar. Ea nu a mai răspuns la niciuna dintre testările reflexelor efectuate de rezident.

— Îmi pare foarte rău, spuse Toby. Nu ştim foarte multe încă. Dar lucrurile nu arată prea bine.

— Când vom şti?

— În câteva ore. De ce nu mergeţi acasă ca să luaţi cina alături de copiii dumneavoastră? Vă voi suna de îndată ce vom şti mai multe.

David privi patul gol.

— Nu o pot lăsa aici singură.

— Nu o lăsaţi singură. Este cu noi.

David a avut nevoie de puţin timp ca să înţeleagă toate lucrurile pe care nu le putea crede. Toby auzise de la doctori care aveau o clientelă mai săracă cum că oamenii mai puţin norocoşi acceptă mai uşor asemenea lucruri. Nu cei bogaţi. Pacienţilor bogaţi nu le venea să creadă că banii nu puteau ajuta, că funcţiile, apartenenţele lor la cluburi şi statutul lor nu puteau ajuta. Nu puteau să creadă că nu venea nimeni să-i salveze. Dar chiar nu venea nimeni să-i salveze.

David părăsi rezerva, aşa cum îi sugeră Toby, iar Toby se duse să verifice la radiologie. Aveau dreptate; era un accident vascular hemoragic. Cei de la chirurgie au intervenit şi au spus că nu mai puteau face nimic. Săraca femeie! Abia îşi revenise. Abia începuse să vorbească. Părea că ar

fi putut trece peste asta. Au avut grijă de toate cu atât de multă atenţie. Să supravieţuieşti unei boli rare doar pentru a ceda din cauza unui lucru atât de banal precum atacul vascular cerebral de cauză chirurgicală — era ca o glumă proastă. Se îndreptă spre capătul holului, dar când trecu de colţul uşii ca s-o ia spre scări, îl văzu pe David pe coridor, vorbind cu prietena lui Karen, Amy. Îi privi în timp ce David îi dădu vestea şi o îmbrăţişă. David urcă în lift, iar Amy rămase, uitându-se, pur şi simplu, lung la telefon, nesigură de ce ar fi trebuit să facă. Îşi ridică privirea şi-l reperă pe Toby.

— Dr. Fleishman, este adevărat?

— Îmi pare rău. Este, pur şi simplu, un foarte mare ghinion.

— O să moară? întrebă Amy.

— Nu ştiu. Este examinată chiar acum. Lucrurile nu arată prea bine.

Amy începu să plângă. Toby o conduse spre zona destinată familiilor pacienţilor, dar înainte să ajungă acolo, ea s-a întors spre el.

— A fost foarte nefericită, spuse Amy. Era nefericită de atât de mult timp, dar copiii, bla, bla, bla, ştiţi cum este.

— Ştiu.

— Avea de gând să-l părăsească pe David.

Toby clătină din cap.

— Poftim?

— O înşală. Nu îi dă acces la bani. Îi dă o indemnizaţie lunară. Vă puteţi imagina? Ea trebuie să aibă grijă de copii, să ţină casa curată şi să-i întreţină pe prietenii lui nenorociţi la seara de poker. A fost avocată.

Toby se aşeză, şocat, dându-şi seama că singura problemă din viaţa lui era că putea fi încă şocat de informaţii care revelau ceea ce se dovedea a fi adevărat în majoritatea timpului, adică faptul că lucrurile nu erau aşa cum păreau.

Se pregătea să spună: „Dar ei păreau foarte bine“, iar apoi şi-a amintit că nu o cunoscuse niciodată pe Karen Cooper conştientă.

În schimb, zise:

— Domnul Cooper părea foarte devotat.

— Desigur că părea. Aţi fost vreodată căsătorit?

— Eu... da.

Ea aşteptă.

— Sunt în mijlocul unui divorţ.

Ea râse, neîncrezătoare.

— Acum ea va muri. Nu pot să cred că acum va muri, la naiba! Ştiţi, oricine vede asta va crede că este o tragedie imensă că un asemenea lucru i s-a întâmplat unei femei aşa de tinere. Însă ei nu vor şti că adevărata tragedie este că ea tocmai era pe punctul de a pleca de lângă el.

Era extrem de cald. Toby deschise toate geamurile în timp ce administratorul aştepta nu ştiu ce componentă magică pentru aparatul său de aer condiţionat, care trebuia comandată şi care nu se putea găsi în tot Manhattanul. El se întinse pe pat peste cearşaf, doar în boxeri, şi se gândi să-şi deschidă aplicaţia. Hannah intră şi se plânse că Solly stătea în baie de o oră. Toby a mers să vadă ce se întâmplă, pentru a-l găsi pe Solly întins pe jos, doar pentru că gresia era rece.

La ora nouă seara, se auzi soneria. El deschise uşa, gândindu-se că ar putea fi administratorul, dar era un bărbat care purta o cască pentru ciclism.

— Tobin Fleishman?

Bărbatul îi înmână un plic care avea trecut un birou de avocatură la adresa expeditorului. Îl deschise şi descoperi că statul New York îi trimisese actele de divorţ, alături de două bileţele galbene care indicau locul în care era necesară semnătura lui; totul pentru a încheia mariajul pentru totdeauna. Şi-a permis să râdă. Cum putea fi mariajul său mai încheiat decât era deja?

Dacă ar fi fost în zonă, el i-ar fi spus Carlei despre fanteziile sale de răzbunare. Acestea includeau refuzul complet de a semna documentele şi returnarea acestora către Rachel, prin intermediul lui Sam Rothberg în casa lui Miriam Rothberg. Nu se putea gândi la nimic altceva. Era atât de cald, încât nici măcar fanteziile de răzbunare nu mai erau zemoase. Lumea devenise josnică.

— Haide să fim genul de oameni care iau prânzul împreună după semnarea actelor de divorţ, a spus Rachel în timp ce părăseau biroul de avocatură după prezentarea listelor privitoare la partaj cu două luni în urmă. Haide să fim oameni care se pot ridica deasupra acestor lucruri.

— Urmezi un nou curs de yoga? întrebă el.

— Ostilitatea și sarcasmul tău sunt întotdeauna atât de smintite, Toby, spuse ea. Nu poţi să tot împroști cu furie. Nu-ţi stă bine.

El dădu să plece, dar ea îl ajunse din urmă.

— Într-o zi, care sper că va fi în viitorul apropiat pentru sănătatea ta, dar mai ales pentru sănătatea copiilor, vei avea o revelaţie cu privire la cât de furios eşti. De îndată ce vei înceta să mai fii atât de furios, lumea ta va deveni mai bună. Problemele tale se vor rezolva.

— Nu, de îndată ce termin cu tine, problemele pe care le am se vor rezolva.

— Vezi?

— Adevărata problemă este că nu voi termina niciodată cu tine, spuse Toby. Tu vei continua să fii părintele inferior al copiilor mei cât timp vom mai trăi. Nu voi trăi să văd ziua când copiii mei vor avea parte de mama potrivită, pe care o merită.

— Cum poţi să-mi spui aşa ceva? Cum poţi să continui să mă pedepseşti pentru că fac ceea ce trebuie să fac?

— Nu trebuia să faci nimic din toate acestea. Ai vrut să le faci.

— Ştii, dacă eu aş fi bărbat...

— Oh, scuteşte-mă de chestia cu „dacă eu aş fi fost bărbat“. Serios. Dacă tu ai fi bărbat, atunci aş spune că eşti un tată de nimic.

Adormi cu documentele pe perna de lângă el. A visat că făcea sex cu Rachel. Nu a reuşit să descopere perioada — dacă erau acele zile de început miraculoase sau anii superficiali de după naştere, sau partidele de sex furios de mai târziu.

— De ce facem asta? tot întreba el în vis.

Ea nu răspundea.

— Te-am protejat! îi ţipa el. Te-am protejat!

Ea se uita doar la el, curioasă, până când, în cele urmă, închise ochii și țipă.

Se trezi simțind o oarecare doză de entuziasm și rămase pe pat, întins pe spate, cu o lumină timidă care îi acoperea trupul în timp ce privea tavanul, dincolo de erecția imensă și umedă. Visul a fost ca o amintire, deși era absolut sigur că nu țipase niciodată la ea în timpul sexului și era la fel de sigur că nici ea nu strigase în felul acela. Momentul care se încadra cel mai bine în circumstanțele visului său era unul dintr-o vacanță în Santa Cruz, imediat după nuntă. Nu era luna lor de miere. Luna de miere o petrecuseră în Hawaii, un an mai târziu, când Rachel a putut să-și ia liber de la serviciu și Toby a avut o pauză în orarul gărzilor pe care trebuia să le facă. Dar imediat după nuntă, în următoarea dimineață, astfel încât să nu mai fie nevoie să petreacă mai mult timp cu familia insuportabilă a lui Toby, au plecat la nord de Los Angeles, la un motel din Santa Cruz, pe vremea când ea încă accepta să se cazeze la moteluri.

Locul era amplasat exact deasupra apei, având o placă de beton drept verandă, care atârna de o stâncă gigantică spre plaja de mai jos. Camera lor avea un aer de mucegai și vechituri, iar așternuturile miroseau de parcă ar fi stat într-un dulap impregnat de mirosul respingător de naftalină care, în mod sigur, nu era cedru.

S-au plimbat prin oraș în fiecare zi, amuzându-se de hipioți. Au mers la Mystery Spot, unde era amețită de poveștile care nu puteau fi adevărate despre magneții din interiorul pământului.

(— Ei spun, șopti el în timp ce traversau una dintre pietrele magnetice, că magnetul funcționează doar pentru oamenii care și-au pierdut virginitatea înainte de paisprezece ani.

Ea făcea un spectacol cu întregul ei trup, zbătându-se printre roci, ca și cum nu ar fi putut să se abțină. Au fost rugați să plece după zece minute.)

Seara, în timp ce soarele apunea, se uitau la surferii de mai jos, poate cam vreo sută în fiecare zi, iar motelul încerca să pretindă că era un hotel și servea niște vin oțetit și o brânză mizerabilă în timpul orei de cocktail de la apus. De unde știa familia lui Toby Fleishman să fie atât de cinică? Le plăcea la nebunie.

— Îmi este atât de clar că oceanul nu vrea ca tu să faci surf. Dacă te-ar fi dorit, ţi-ar fi oferit un val mai sustenabil, spunea ea.

— Cred că tocmai asta-i ideea.

Stăteau pe banca din balconul lor, ea ridicată, el întins, cu picioarele încrucișate în poala ei.

— Dar de ce trebuie să faci un spectacol din asta? Uită-te la ei. Se urcă pe plăci, apoi cad. Este atât de trist! Chiar și pentru cei care reușesc să plutească un timp, care este scopul acestui lucru?

— O fac din plăcere.

— Nu-mi pot imagina că aș face vreodată asta.

— Uh, noaptea trecută pare să fi fost excepția de la această regulă.

— Până și asta. Până și asta, faci sex cu soțul tău pentru a solidifica o relație. Nici măcar sexul nu este ceva ce faci doar de dragul de a-l face. Îl faci pentru a demonstra ceva sau pentru a construi intimitatea.

— La mine nu-i așa. Eu îl fac pentru că te iubesc.

Ea se gândi o clipă, periind ușor înainte și înapoi cu degetele părul lui de pe picioare.

— Ai niște gambe cu adevărat grozave, spuse ea.

— Nu mă obiectualiza.

— Sunt chiar... nu știu... masculine. Mă excită.

— Te gândești că ai putea găsi un motiv pentru care să intri din nou în pat cu mine?

— Voi găsi eu ceva.

Timp de câteva minute, întins în pat, încă în aburii visului său, a uitat ce s-a întâmplat cu ei. Pentru câteva minute, a uitat că au fost un dezastru. Nu suporta să-și amintească de momentele rele, dar nu voia să-și amintească nici de cele bune. Îi plăcea să descopere sensul fiecărei amintiri, până și a celor bune, când ea îi spunea cine era cu adevărat. Dacă putea face acest lucru, așa ceva nu avea să i se mai întâmple din nou. S-a masturbat rapid, prea rapid, apoi s-a dat jos din pat și a petrecut următoarea oră detestându-se pentru că a lăsat garda jos atât de flagrant, încât s-o viseze.

Verișoara lui Toby, Cherry, care era verișoara lui preferată în copilărie, trăia în New York, spre deosebire de toți ceilalți veri ai lui. Cu ocazia celor două sau trei vizite ale lor înainte ca tatăl lui să înceteze să-i mai vorbească mamei ei, Toby îi spunea că, atunci când va crește, va dori să trăiască viața ei. El voia să meargă cu trenul, să rontăie covrigei în vagon și să urmărească oamenii care se sărutau pe stradă noaptea. Cherry era cu șapte ani mai mare decât el și, când Toby s-a mutat la New York la facultate, ea a devenit profesoară la școala generală. A fost primul membru al familiei care a cunoscut-o pe Rachel. Rachel a fost drăguță cu ea sau poate că el nu observase că nu a fost. Când Toby a sunat-o pe Cherry în acel an ca să-i dea vestea divorțului său, cel puțin a avut bunăvoința să se prefacă tristă pentru el.

Acum, Cherry l-a sunat ca să vadă dacă el avea cumva nevoie de o seară fără copii. Toby a stat pe gânduri un minut. Colega mea de cameră din facultate, Sonia, avea să dea petrecerea anuală organizată de ea în seara următoare, sâmbăta, iar eu îi invitasem pe el și pe Seth, care nu mai participaseră la una dintre petrecerile Soniei de când aceasta a împlinit douăzeci și trei de ani.

— Crezi că ai putea să vii mâine, în schimb? Este o petrecere la care ar trebui să merg, dar n-aș vrea chiar să las copiii cu o bonă…

Seara următoare, Cherry a venit în oraș însoțită de cele două fiice ale sale, care erau adolescente, ca să scoată copiii la cină.

— Am să-i aduc teferi acasă. Promit, spuse Cherry.

— Până la ce oră ar trebui să ajung acasă? întrebă Toby.

— Unde mergi, tată?

Solly părea alarmat.

— Doar la o aniversare. Mă voi întoarce acasă diseară.

— Nu-ți face griji, spuse Cherry. Poți să stai toată noaptea. Noi vom merge la cină, iar apoi ne vom întoarce acasă și ne vom uita la televizor până când te întorci. Distrează-te! Serios. Promite-mi.

Au plecat, iar Toby s-a retras la dulapul lui ca să se gândească ce să aleagă dintre două cămăși aproape identice. Se auzi soneria. Era Seth.

— Puțină încălzire! spuse Seth.

Ținea un bax de șase beri.

— Carbohidrații, omule. Cred că mai am votcă în congelator. Și o sticlă de vin rosé spumant în frigider.

— Vin rosé spumant? Frate!

— A rămas de la o întâlnire pe care am avut-o cu o lună în urmă.

Toby se gândi pentru o secundă.

— Oh, așteaptă, aia chiar n-a fost o poveste bună.

— Povestește-mi.

— Am cunoscut-o pe Hr, am schimbat aceleași mesaje sexuale obișnuite înainte, apoi am decis să ne întâlnim. Oricum, am ieșit la barul ăla de pe Second, am comandat ceva de băut, ne-am distrat de minune, după care, pe drum înapoi, ea a insistat să cumpărăm două sticle de rosé spumant. Și cine eram eu ca s-o opresc?

— Exact.

— Așa că ne-am întors aici, iar ea a început să facă un striptease nebunesc, râzând tot timpul.

— Asta este foarte sexy.

— Am mers în dormitor, dar eu eram prea beat. Nu am reușit să am o erecție. În plus, eram foarte stresat în privința asta și ea mi-a ținut faimosul discurs despre faptul că era în regulă și că i se poate întâmpla oricui.

— Nu ai avut nicio vitamina V?

— Viagra? Nu! Am patruzeci și unu de ani.

— Oh, eu am una la mine întotdeauna.

— Ți se întâmplă și ție?

— Nu. Dacă este la tine, e ca pana lui Dumbo. Atunci nu se întâmplă niciodată nimic.

— Acum știu.

— Trebuia să rămâi cu ea, spuse Seth. Doar partenerele foarte grijulii spun acel discurs.

— Poate că se adevereşte blestemul cerşetoarei.

— Nu mi-l amintesc. Fie să ai parte de un dans în poală realizat de o avocată cu minte perversă care are eructaţii din cauza vinului rosé spumant, iar penisul tău să nu funcţioneze.

Toby se uită în oglindă, îndreptându-şi gulerul, apoi îl urmă pe Seth spre ieşire.

*

Am s-o spun din nou: viaţa este un proces în care colecţionezi oameni şi îi elimini când nu mai sunt utili pentru tine. Singura excepţie de la această regulă sunt prietenii din timpul facultăţii.

Adam şi cu mine am ajuns la petrecerea Soniei, care avea loc într-un bar nou din centru, aproape de ora 11 seara. Tocmai aterizaserăm de la Disney World, unde petrecuserăm ultimele trei zile, am dus copiii acasă la bonă, după care am condus înapoi în oraş. Zborul nostru avusese patru ore întârziere. Adam fusese nervos întregul drum parcurs cu maşina.

— Petrecerea aceasta nu aduce niciodată ceva bun, a spus el. Sunt extenuat. De ce nu putem să lipsim, pur şi simplu?

Dar eu mă simţeam din nou ca la douăzeci de ani şi nu puteam accepta gândul că prietenii mei se strângeau cu toţii într-un loc, iar eu nu eram acolo. Prima persoană pe care am văzut-o când am sosit a fost Jennifer Alkon — obiectul dorinţei israeliene a lui Seth şi al reuşitei lui pentru baza a cincea, mai recent — afundată în conversaţie cu Danielle. A doua persoană pe care am văzut-o a fost Seth, care se apropia de noi.

— Acesta este bărbatul care i-a topit inima lui Libby Epstein? întrebă Seth.

— Seth Morris.

Adam nu-l recunoscu.

— Îmi pare bine să te cunosc, în sfârşit.

Adam încuviință, nesigur de ce era încântat să-l cunoască, în sfârșit. Nu i-am povestit niciodată lui Adam despre Seth, cred. Nu i-am povestit prea multe despre niciunul dintre oamenii aceștia.

Toby ne găsi și el.

— Cum a fost la Disney? a întrebat. Noi am dus copiii acolo anul trecut.

Adam scutură din cap.

— Îmi place la nebunie locul acela. Este atât de drăguț. Oamenii salută, le spun copiilor pe nume. Este curat. Este sigur. Libby îl consideră devastator. Pot să-ți aduc ceva de băut?

— De ce?

— Pentru că ea detestă bucuria.

El zâmbea încă, dar era un zâmbet istovit. Apoi, plecă.

— Chiar te înțelege, îmi spuse Toby.

— Mă plâng prea mult, i-am zis eu.

Am luat loc pe una dintre canapele, cu picioarele desfăcute, întinsă pe spate, semnalând ceea ce ar trebuit să fie o stare de epuizare simulată, dacă ar fi fost ceva simulat în legătură cu asta. Copiii îmi mâncau sufletul tot timpul. Citisem toate acele bloguri stupide despre Disney și toate mă avertizau că locurile disponibile la prânzul personajelor de la Palatul de Cristal se vor epuiza rapid, astfel că trebuia să fac o rezervare la ora 11 înainte de prânz, dar nu mă avertizau și despre spaima existențială de a fi acolo. Era ca și cum aș fi putut vedea, în sfârșit, ceea ce devenisem, aspect clarificat de prezența mea printre o mulțime de femei care arătau exact ca mine. Nu mai puteam suporta să fiu această mamă din suburbii care alterna între a țipa la copiii ei și a-și asculta inima, având privilegiul de a fi martora bucuriei lor. Dar oamenii din jurul nostru — mamele cicălitoare și tații lipsiți de sex... tot încercam să găsesc moduri în care eu eram mai bună decât acești oameni, însă singurul lucru pe care îl puteam constata era faptul că numitorul comun eram eu.

Adam se întoarse cu două beri.

— E gălăgie aici! strigă el.

— E un bar! i-am strigat înapoi. E un bar din Manhattan într-o seară de sâmbătă! Îți amintești de așa ceva?!

Cineva mi-a dat un pahar de șampanie. Am sorbit o înghițitură lungă. A fost atât de zgomotoasă, încât a trebuit să zic ceva, astfel că am strigat ceva despre Disney și despre faptul că nu m-am putut bucura defel de acel loc. Am avut parte de o cazare foarte bună. Am avut condiții superioare, concierge, tot tacâmul. Un salon cu mâncare și distracții interminabile, un hotel care era amenajat în tematica promenadei din Atlantic City, mai puțin infractorii și prostituatele. Magicienii și jucătorii de cărți erau pe promenadă. Libertate dată de lucrurile care fac o vacanță interesantă — oameni diferiți de tine și locurile nefamiliare —, dar și extrem de relaxantă. Nu m-am putut bucura deloc de toate astea.

— Am avut bilete de intrare care ne-au permis să nu stăm la cozi, am spus. Am trecut prin fiecare carusel în decurs de aproximativ șase minute. Dar mergeai prin acel rând special destinat intrării fără să mai aștepți la coadă, trecând pe lângă oamenii care așteptau la un alt rând, și atunci îți dădeai seama că nu depășeai celălalt rând, ci îl tăiai. Subminai un sistem bazat pe corectitudine pentru oamenii care, întâmplător, nu se încadrau în categoria superioară.

— Un lucru interesant legat de soția mea este că ea poate fi nefericită atât atunci când stă la rând, cât și atunci când taie rândul, a spus Adam. Este de-a dreptul uimitoare, nu-i așa?

— Poți să obții o intrare fără să stai la cozi și dacă ajungi la parcul de distracții dimineața devreme, de asemenea, spuse Toby. Să ajungi devreme nu înseamnă elitism.

— Sigur că înseamnă. Dar nu ai prins ideea mea. Vreau să spun că până și atunci când ceva care nu este corect este în favoarea mea, nu pot trece peste faptul că nu este corect. Sunt o persoană nefericită, dar nu știu dacă acest lucru a fost întotdeauna așa sau dacă am devenit astfel în timp.

— Abia aștept să-mi duc copiii la Disney World, spuse Seth. Mi-a plăcut la nebunie locul ăla când eram mic.

— Am auzit că reducerea pentru pensionari este considerabilă, spuse Toby.

Dar eu nu mă puteam opri.

— Nu, Seth. Nu este ca atunci când eram tineri. Te duci și începi să te gândești la cât de oribili sunt toți oamenii, la cât de identice sunt formele femeilor, la cât de stupizi sunt cu toții. Observi că femeile poartă pantaloni de yoga în loc de pantaloni obișnuiți și țipă la copiii lor, după care îți dai seama că și tu porți pantaloni de yoga.

— Nu înțeleg, spuse Seth. De ce nu porți, pur și simplu, pantaloni obișnuiți?

Am tot băut și, în cele din urmă, câțiva dintre noi, care țineau minte totul despre nopțile acelea grozave din facultate, ne-am strâns într-un cerc pe canapele, începând să depănăm amintiri și să râdem. Cine știe cât timp a trecut înainte ca Adam să se apropie de canapele și să fluture mâna ca să-mi atragă atenția către ceasul lui?

— Avem planificat să mergem la fotbal mâine-dimineață și o bonă de condus până acasă.

— Oops! I-am spus că va ajunge acasă până la miezul nopții.

— Ar fi bine să mergem.

— Sunt destul de prinsă în discuție, i-am spus. Te superi dacă rămân?

— Rămâi.

Arăta epuizat.

— Doar puțin. Niciodată nu reușesc să mă întâlnesc cu oamenii aceștia. Retrăiesc gloria tinereții mele.

— A avut o tinerețe glorioasă, a strigat Sonia, care era foarte beată, fără a se adresa cuiva anume.

El mă privi lung.

— O să iau un taxi până acasă, am spus. O să fiu ok.

— Putem totuși să discutăm chestia asta pentru o clipă?

— Haide, tăticule!

Am râs, dar apoi am văzut că el nu râdea și am făcut un întreg spectacol când m-am ridicat în picioare. Am mers într-un colț.

— Când o să se termine treaba asta? întrebă el.

M-am prefăcut că nu am înțeles la ce se referă.

— O să fie totul bine, am spus. O să iau o mașină până acasă, pur și simplu.

L-am sărutat cu putere pe gură și m-am întors la prietenii mei. Am așteptat suficient de mult, astfel încât, atunci când am privit, în sfârșit,

spre locul unde stătea, nu mai era acolo.

Vanessa îi scrise lui Seth că lucrurile au scăpat de sub control în cel mai bun mod posibil la petrecerea burlăciţelor la care se afla, întrebându-l dacă îl deranjează ca ea să lipsească de la petrecerea Soniei. Seth îi scrise înapoi: Oh, haide. Vanessa transformă fundalul conversaţiei cu emoticoane în formă de inimă. Am urmărit schimbul de mesaje peste umărul lui.

— Dacă eu îmi pot trimite soţul acasă, poţi şi tu să stai o noapte fără iubita ta.

— Te-ai gândit că poate eu o plac pe Vanessa mai mult decât pari să-l placi tu pe soţul tău?

— Poftim? am ţipat, acoperind muzica, ca şi cum nu aş fi auzit, deşi auzisem.

Am continuat să discutăm cu toţii pentru încă o oră, în ciuda zgomotului. Am vorbit despre Israel, facultate, masterat, despre faptul că piaţa imobiliară din anii ’90 a fost cea mai bună piaţă imobiliară pe care am avut-o vreodată, despre măselele de minte şi taxe şcolare, iar eu am observat o tânără frumoasă cu părul auriu strălucitor şi cu ochii mari care se îndrepta spre noi zâmbind. Seth s-a întors şi a sărit în picioare. Vanessa strălucea atât de tare, încât părea să dobândească un nivel suplimentar de atenţie şi, din senin, conversaţia s-a concentrat pe siguranţa de sine specifică celor douăzeci şi ceva de ani pe care îi avea. Când vorbea, totul părea un mod de autoreferinţă care se centra pe coincidenţă şi magie.

— Aşa ceva mi se putea întâmpla numai mie! a încheiat ea două dintre istorisirile sale.

Toby şi Seth o priveau ca nişte câini în călduri. I-am urmărit cum se uitau la ea şi mi-am dat seama că eram prea beată.

Am spus:

— Avem nevoie de o cantină.

Era ora două dimineaţa când, în cele din urmă, am găsit una. Eram destul de beată ca să mă prefac că nu voi mânca pâine, iar Toby era

destul de beat ca să nu se simtă jenat de faptul că nu avea să mănânce deloc.

— Este o toaletă pe aici? întrebă Vanessa.

Cineva îi arătă un loc în spate, care era, la propriu, singurul în care putea fi toaleta.

— Pare foarte drăguță, i-am spus lui Seth.

— Elizabeth.

Dar Toby nu avu cum să mă oprească.

— Chiar o să te căsătorești cu ea?

Seth păru afectat.

— I-ai spus? îl întrebă pe Toby.

— Sigur că mi-a spus. Eu nu sunt împotriva căsătoriei, Seth. Îmi iubesc soțul. Cred că tu nu înțelegi că mariajul nu este, de fapt, numai despre partenerul pe care îl ai.

Privi lung, în gol. Dar nu m-am putut abține.

— Ai auzit despre piramida nevoilor lui Maslow? Avem impulsul de a căuta hrană și adăpost. Dar, de îndată ce știm că hrana este larg răspândită și disponibilă, de îndată ce știi asta, te poți gândi la ce vrei să mănânci și la cât vrei să mănânci. Odată ce ai acces la un adăpost, poți începe să te întrebi unde vrei să trăiești și cum îți dorești să decorezi locuința. Dar dacă una dintre nevoile pe care nu le-am înțeles niciodată este cea legată de iubire și de mariaj, implicit? Cu alte cuvinte, dacă urmărim să ne asigurăm că suntem demni de iubire și că meritățm pe cineva care să ni se dedice în mod absolut și exclusiv, iar singura cale de a ne confirma cu adevărat că meritățm toate acestea este când o persoană își dorește să-și unească destinul cu al nostru; o persoană spune: „Da, tu ești cel pe care îl voi iubi în mod exclusiv. Tu meriți asta“. Atunci, doar când ești căsătorit, de îndată ce această nevoie este satisfăcută, te poți întreba pentru prima oară dacă ți-ai dorit cu adevărat vreodată să fii căsătorit sau nu. Singura problemă în privința acestui lucru este că, în momentul în care conștientizezi că ai acces la iubire, ești deja într-o căsnicie și este nevoie de o cantitate imensă și îngrozitoare de cruzime și birocrație pentru a anula totul, doar pentru că nu ai știut că nu-ți doreai acest lucru înainte de a-l avea.

— Numai oamenii beţi vorbesc despre piramida nevoilor lui Maslow, a spus Seth.

L-am ignorat. Aceea era persoana pe care Seth urma s-o ia în căsătorie. Însă ce nu știa, iar eu i-am spus, urma să afle: o soție nu este o iubită la alt nivel sau o iubită permanentă. Este ceva cu totul diferit. Este tot ce ați construit împreună, iar tu ești un ingredient. Nu ar putea fi soția ta fără tine. Așadar, să o urăști sau să te întorci împotriva ei, sau să discuți cu prietenii tăi despre problemele pe care le ai cu ea ar fi ca și cum ți-ai detesta propriul deget. Este ca și cum ți-ai detesta propriul deget după ce s-a necrozat. Nu te poți separa de acesta. Te uiţi la soția ta și nu vezi chiar pe cineva pe care detești. Te uiți la cineva și îți vezi propriile disfuncționalități și desfigurări. Îți detești propria creație. Îți detești propria persoană.

— Uită-te la Vanessa, am spus. Este atât de fericită să fie în preajma ta, te venerează. Îi place tot ce porţi și îi place pe prietenii tăi. Am fost și eu astfel. A fost și Rachel astfel, nu-i așa, Toby?

— Poate, pentru scurt timp. Sau poate doar în exterior? Cred că, până la urmă, nu s-a mai putut preface.

Seth își lăsă linguriţa jos și luă loc într-un separeu, fără a-și lua privirea de la mine nicio clipă.

— Uşor, Elizabeth, spuse Toby.

— Nu sunt nebună, am replicat. Mă simt doar copleșită.

— Dar Adam te iubește, zise Toby. Nu pune presiune pe tine.

— Ba o face. Nu-și dorește asta, dar o face. Nu este vorba în mod special despre el anume. Copiii o fac, de asemenea. Totul e copleșitor. Este greu să te simți astfel când încă îți mai amintești cum era să fii vioi și lipsit de griji din nou.

Vanessa reveni la masă.

— Îmi cer scuze, am primit un apel de la Tamara. Voia să știe dacă v-ar plăcea să ne întâlnim cu toții.

S-a uitat în jur.

— De ce este toată lumea așa de serioasă?

Am privit-o preț de o clipă periculoasă. Aș fi vrut să-i ating tot corpul și să-mi aduc aminte cum era să te simți astfel. I-aș fi mâncat inima sau i-

aș fi supt sângele dacă aș fi putut. Dar lucrurile acestea se vor schimba și pentru ea.

— Trebuie să plec, a spus Toby repede. Verișoara mea mă așteaptă să ajung acasă.

S-a ridicat în picioare, iar eu am făcut la fel. Am simțit că, dacă l-aș fi lăsat să plece chiar atunci, nu ar mai fi vorbit cu mine vreodată. Era la fel de cald precum fusese la prânz. L-am condus acasă, dar în apartamentul său l-am urmat fără să spun un cuvânt. Înăuntru, Cherry și fiicele ei erau pe canapea și se uitau la un serial despre un agent sportiv pe HBO. Cherry adormise.

— Trezește-te, mamă, spuse fiica mai mare.

Cherry privi împrejur, dezorientată, iar apoi ne văzu, pe Toby și pe mine.

— Libby! Tu ești?

— Cherry!

Ne-am îmbrățișat.

— Nu te-ai schimbat, a spus Cherry. Nu știam că ești divorțată.

— Oh, nu sunt. Locuim tot împreună în New Jersey, avem doi copii. Am un soț care este în continuare căsătorit cu mine.

Cherry mă privi, distrată, iar apoi se întoarse către fiicele ei.

— Ea este Libby, prietena lui Toby, le spuse ea.

Cherry zăbovi pentru o vreme, fără să înțeleagă exact ce făceam acolo, dar nu-mi păsa. Zâmbi, un zâmbet undeva la limita dintre căldură amicală și formalismul din mediul de afaceri, spunând:

— Mă bucur foarte mult să te văd. Te descurci să ajungi acasă?

Ca și cum ea ar fi fost stăpâna casei.

— Sunt în regulă, am răspuns.

Cherry se uită la Toby, dar acesta era ocupat să-și scoată portofelul și telefonul din buzunare. Ea își luă la revedere.

Douăzeci de minute mai târziu, stăteam la fereastra din dormitor, fumând un joint pe care Seth mi-l dăduse la petrecere, urmat de o țigară dintr-un pachet pe care îl cumpărasem de la o bodegă la un moment dat, în timpul nopții, nu-mi puteam aminti când. Toby stătea pe patul lui.

— Este vreo trei dimineața. Nu o să fii prea obosită mâine? întrebă el.

— Ba da, am spus. Dar se așteaptă foarte puțin din partea mea. Este al naibii de cald aici, Toby. De ce este atât de cald aici? Jur că pot vedea sunete.

Ce naiba căutam acolo? M-am gândit la o noapte din timpul anului nostru în Israel, în Purim, după ce eu fusesem părăsită de un cretin pe nume Avi, iar Seth își lingea încă rănile lăsate de Jennifer Alkon. Eram beți toți trei, la fel ca orice alt student din Ierusalim. Am mers către cerșetoare, iar apoi am mers către Zid și, când am ajuns acolo, Seth a văzut-o pe prietenea cea mai bună a lui Jennifer Alkon, Betheny, cea neîngrijită și cu labele picioarelor plate, care s-a oferit să-i cumpere o băutură și el a sfârșit prin a merge acasă cu ea. Toby și cu mine am continuat să ne plimbăm, fără să reușim să descoperim un drum înapoi pe unde să o ocolim pe cerșetoare. Eram beți și făceam caz de faptul că voiam s-o evităm, dar, în cele din urmă, am trecut pe lângă ea, oricum. Amândoi ne doream să auzim ceva adevărat despre noi. Ea nu-și mai amintea de noi — niciodată nu și-a mai amintit de noi —, noi am trecut pe lângă ea, dar ne-am dat seama că nu mai aveam bani, iar ea a apelat la mila noastră și Toby a făcut greșeala să se uite la ea, spunându-i că-i părea rău, în ebraică, dar îi oferise deja ultimul lui shekel. Ea, desigur, nu a reacționat rezonabil la asta. A îndreptat asupra lui un batalion de blesteme:

— Fie ca odraslele tale să nu cunoască niciodată profunzimea iubirii tale. Fie ca odraslele tale să nu se maturizeze niciodată.

Apoi, arătând spre mine:

— Fie ca soția ta să descopere că iubirea și dorința ei față de tine sunt putrezite precum testiculele tale.

Eu am strigat la femeie în ebraică:

— Nu sunt soția lui!

Toby m-a luat de braţ şi m-a tras mai departe. Am rupt-o la fugă şi am ajuns să ne oprim în spatele unui zid, beţi şi hohotind de râs, ne-am ghemuit ca şi cum ar fi fost din nou prima noapte în care ne întâlniserăm, feţele noastre fiind foarte apropiate una de cealaltă, şi, brusc, Toby mi-a părut perfect. A fost sub nasul meu tot timpul. La propriu, sub nasul meu, deoarece ajungea doar până acolo. De ce oare îmi doream ceva dificil când puteam avea ceva simplu? Oare de ce nu mă mulţumeam cu tipii ca Toby — cu Toby însuşi, care era chiar acolo? Până atunci, în acel an, inima mea fusese frântă de un băiat care, indiferent dacă a ştiut acest lucru sau nu, era cu siguranţă homosexual şi de un cap sec cu care ieşisem doar pentru că pierdusem ceva în greutate şi eram atunci, în sfârşit, vizibilă pentru asemenea capete seci. Tot ceea ce mi-am dorit mereu a fost să fiu obişnuită, dar poate că a fi obişnuită nu era pentru mine. Poate că Toby era pentru mine. M-am aplecat spre el ca să-l sărut. M-a împins înapoi.

— Nu profit de o fată beată, a zis el.

A doua zi a spus că-i părea rău pentru seara precedentă, dar eu m-am prefăcut că nu-mi mai aminteam nimic.

În dormitorul lui, cu ferestrele deschise, mi-am întins picioarele până la pat şi apoi m-am aruncat în el. Mi-am aşezat capul pe perna de lângă a lui şi m-am mutat pe partea mea, astfel încât să fiu faţă în faţă cu el. Am închis ochii ca să evit întrebările sale, iar când i-am deschis, Toby adormise. Iată cum încă putea rezista o prietenie, după toţi aceşti ani. Era un miracol durerea căreia îi puteai supravieţui. Era un miracol prin ce puteau trece doi oameni. Era un miracol că doi oameni puteau să se observe unul pe altul trecând prin atâtea şi să simtă iubire faţă de celălalt în continuare. I-am privit faţa. Nu puteam să văd semnele îmbătrânirii pe faţa lui aşa cum le vedeam pe a mea. Pentru mine, el era exact aşa cum îl lăsasem cu atâţia ani în urmă, iar eu eram cea care putrezise. I-am atins pleoapele închise cu degetele.

La un moment dat, după ce s-a făcut lumină, am fost treziţi de un sunet. Solly plângea. Toby a fugit la el şi a văzut că făcuse din nou pipi în pat.

— Nu-ţi face griji, o să schimbăm iarăşi aşternuturile, atâta tot.

Dar Solly nu se putea opri din plâns.

— Mă întorc imediat. Stai doar să aduc un prosop.

Toby a fugit înapoi în camera lui și m-a scuturat ca să mă trezesc.

— Trebuie să pleci acum, a spus.

M-am ridicat, nesigură unde mă aflam, pentru un moment, m-am încălțat și am mers pe vârfuri spre ieșire. Era opt dimineața. Pe stradă erau oameni care alergau și tați care împingeau cărucioare, oferindu-le mamelor pauza săptămânală. Erau covrigării și tăvi de cafea. Comercianții își deschideau prăvăliile. Toată lumea părea în regulă; toată lumea părea destul de mulțumită sau destul de distrasă. Un bărbat citea din Times în timp ce traversa strada. Am clătinat din cap observând sălbăticia delăsării lor. Adam îmi trimisese un mesaj la ora două dimineața, apoi nu mi-a mai scris deloc. Nu știam ce să-i spun. M-am hotărât să mă plimb pentru câteva minute, care s-au transformat în mai mult decât câteva minute și, după aceea, trecuseră deja trei ore.

Cam atunci, Toby mi-a scris că-i părea rău, dar nu am văzut mesajul pentru că eram cu Rachel.

[15] Medicament folosit pentru a induce travaliul. (N.r.)

[16] Poreclă dată producătorului emisiunii lui Howard Stern. (N.r.)

Partea a III-a

Rachel Fleishman are necazuri

Venea vremea răzbunării. Dacă te hotărai să-i analizezi viaţa lui Toby în funcţie de nişte parametri atipici, care nu luau în calcul existenţa lui Rachel sau dispariţia ei de trei săptămâni, sau istoria mariajului lor, sau modul în care Solly suferea sub masca unei veselii false şi făcea pipi în pat noaptea, sau faptul că Hannah era solemnă şi dormea din ce în ce mai târziu, sau felul în care traumele puneau bazele unei tulburări de lungă durată, s-ar fi putut spune că era bine. Copiii lui erau sănătoşi. El se descurca. Urma să fie promovat în ziua aceea. Se culca cu o femeie frumoasă. Venise vremea răzbunării.

Aceea era. Aceea era ziua în care totul s-a schimbat. Şi-a scos o cămaşă albă şi o cravată bleumarin. Nu mai purtase cravată Dumnezeu ştie de când. S-a privit în oglinda din baie în timp ce îşi făcea nodul, gândindu-se la ambiţie.

— Ambiţia poate exista şi fără să-ţi mănânce întreaga viaţă, Rachel, spuse el în oglindă. Oamenii buni nu au nevoie de ambiţie. Succesul vine şi îi găseşte. Vezi? Competenţa şi excelenţa sunt recompensate pentru cei care sunt competenţi şi performanţi.

Era posibil doar să fii sincer şi serios ca să ajungi acolo — poate că nu meteoric, dar puteai să ajungi acolo. Nu era nevoie să rupi picioarele nimănui. Nu era nevoie să-ţi mănânci progeniturile. Era de-ajuns să faci o treabă bună în linişte. Sistemul mai promovează încă o treabă făcută ca lumea. Se simţea atât de copleşit de mândrie şi izbăvire, încât, preţ de o clipă, nu şi-a dorit ca nimic din viaţa lui să fi fost diferit. Nici măcar un lucru. Nici măcar puţin.

Îi trezi pe copii, dar Hannah nu voia să se ridice din pat.

— Te rog nu mă trimite înapoi acolo, spuse ea din spatele păturii.

— Nu pot să întârzii astăzi. Este o zi importantă pentru mine.

— De ce? Pentru că pacientul tău este pe moarte?

— Pentru că... ei bine, nu v-am spus despre asta — Hannah aruncă o privire din spatele păturii ei —, astăzi este ziua în care devin şeful secţiei mele.

Toby văzu cum Hannah se împotrivi, după care faţa ei îşi schimbă expresia.

— Adică tu vei fi şeful?

— Eu voi fi un şef.

La micul dejun, ea îi spuse lui Solly:

— Tati va fi șeful astăzi. Îl vor face șef.

— Un șef. Nu șeful. Dar acesta este un lucru bun, fiindcă șeful nu mai ajunge niciodată să consulte pacienți. Eu voi reuși să-mi văd în continuare pacienții.

Toby nu se simțise nicicând în viața lui mai mare.

— Mă doare stomacul iar, zise Solly.

— Va fi o zi lungă, i-a spus Toby lui Hannah. Dacă nu mergeți la Y, va trebui să stați în camera de conferințe de la spital și să nu vă plângeți.

— Da! au strigat amândoi.

La spital, îi lăsă în locul la care se gândea de acum ca la camera lor de conferințe, iar apoi a plecat să-și facă vizita împreună cu rezidenții lui. Văzu trei pacienți și, la fiecare dintre ei, își spuse în sinea lui: „Această persoană este norocoasă că eu sunt doctorul său. Competență! Expertiză! Acesta este Toby. Acesta este Super Doctorul Fleishman".

Actualiza o fișă la calculatorul din camera asistentelor, când telefonul său vibră. Venise momentul. Le spuse rezidenților lui să ia o pauză și se îndreptă spre biroul lui Bartuck.

— Ai fost să-ți vezi pacienta? întrebă Bartuck, indicându-i cu o mișcare a bărbiei să ia loc.

— David Cooper încă mai speră la un miracol.

— Este în moarte cerebrală. Miracolul nu s-a întâmplat până acum.

— Da, domnule. Ne-am gândit să-i mai dăm o zi ca să se împace cu gândul înainte de a discuta din nou despre asta.

— Experiența spitalicească este raportată ca fiind mai rea în familiile unde aparținătorii sunt lăsați să aștepte. Nu uita chestia asta.

Bartuck își împreună mâinile pe birou. Se încruntă.

— O să spun pur și simplu ce am de zis, fiindcă nu există nicio modalitate mai ușoară de a face asta.

— Nu, am discutat cu el. Cred că Marco i-a comunicat deja. Mai au nevoie de încă puțin timp.

— Nu, nu e vorba despre asta. Este vorba despre funcţia ta.

Toby clipi încurcat pentru ceea ce păru un moment mai lung decât în mod normal. Dintr-odată, simţi că îi e frig. Auzise cuvintele lui Bartuck, dar nu în ordinea firească.

— Altcineva slujbă angajat pentru această noi am.

Toby încercă să priceapă ce se petrece şi că e vorba de ceva real. Rămase cu gura căscată.

— Pare rău, Toby, mie îmi.

— Poftim? Pe cine?

— Am angajat pe cineva din afară pentru că am vrut puţină noutate.

— Angajaţi pe cineva din afară ca să fie şeful meu?

— Da, să fie şeful secţiei.

Toby privi afară pe fereastra lui Bartuck. Se putea vedea parcul şi toată partea dinspre East Side de acolo. Uitase iar să-l sune pe administrator pentru pata de pe tavan. Scutură din cap.

— Credeam că hotărârea era luată deja.

— Nimeni nu se îndoieşte de abilităţile tale, spuse Bartuck. Dar s-a considerat că tu nu eşti dispus să investeşti timpul necesar.

— Timpul? Am fost aici zi şi noapte pentru cazul lui Cooper. Cât de mult timp în plus aş mai putea investi?

— Oare câte zile libere ţi-ai luat din motive personale în ultimele trei săptămâni?

— Deci despre asta este vorba? Pur şi simplu, nu voi mai putea avansa niciodată aici? Lucrez în locul ăsta de paisprezece ani. Am avut câteva săptămâni proaste.

— Eşti un doctor excelent, spuse Bartuck. Toată lumea este de acord cu asta. Dar au existat câteva dubii cu privire la faptul că tu nu exprimai niciun fel de interes faţă de cercetare, că grantul tău nu a funcţionat foarte bine, că erai întotdeauna cu ochii pe ceas…

Restul nu mai conta cu adevărat. Phillipa a avut obiecţii faţă de modul în care Toby îşi organiza consultaţiile. Phillipa, care nu făcea altceva

decât să fie cu ochii pe ceas ca să se asigure că lucra cât mai mult posibil și atingea o performanță în privința acestui aspect!

— Nu am spus niciodată. Dacă începi să te implici mai mult, niciodată nu știi ce se poate întâmpla.

— Phillipa a ocupat această funcție timp de nouă ani, domnule. Nu mai pot aștepta încă nouă ani ca să fiu promovat.

Bartuck se ridică și se plimbă în cerc, ca apoi să se așeze din nou.

— Sunt sigur că vei înțelege că te așteptăm să vii să bem ceva în seara asta pentru a-l sărbători pe Dr. Schwartz.

Toby clătină din cap.

— Desigur, domnule.

Avea sentimentul că, dacă el ar fi fost genul de tip care ar fi plecat furios de acolo, ar fi fost și genul de tip care ar putea primi slujba.

— Schwartz?

— Aaron Schwartz.

Nenorocitul de Aaron Schwartz. Acum, șeful lui.

— Am fost împreună la facultate.

— Atunci este bine pentru el să cunoască pe cineva aici care știe cum merg lucrurile.

Toby încuviință, se ridică și plecă.

Toby rămase într-o cabină de toaletă, ținându-și capul plecat între picioare timp de douăzeci și cinci de minute lungi și ascultă o sesiune de giugiuleli, o partidă de sex oral zgomotos dintre doi rezidenți și un incident gastrointestinal extrem de nefericit al unui îngrijitor.

Își distrusese viața. Tot ceea ce făcuse era greșit. Ieși din cabina de toaletă și se duse să se spele pe mâini. Uscătorul electric pentru mâini avea niște instrucțiuni care conțineau mesajul „Simte puterea“, cu o săgeată indicând locul unde se așezau mâinile. Se uită în oglindă. Era un piticot nenorocit de două parale. Simte puterea. Care putere? Rachel

avusese dreptate. La naiba, Rachel avusese dreptate. Toby s-a temut c-o să se prăbușească din cauza tristeții și a nedreptății pe care le simțea — nu era în stare să le mai tolereze pentru nicio secundă în plus. Avea să fie descoperit de bietul Clay, care încerca să ațipească și el puțin pentru prima dată în tura lui de douăzeci și patru de ore. Clay avea să cheme asistentele ca să-i sutureze sângerările, pe ici pe colo, găurile din inimă, din plămâni și din canalele lacrimale.

Însă nu ar fi fost în stare să-l salveze. Într-o zi, această situație va fi nimic mai mult decât un alt lucru banal din universul bloc, care conținea deja o cantitate imensă de rahat, astfel că ce diferență ar mai fi făcut încă ceva în plus?

Nu intrase în biroul său de mai mult de un minut când Joanie a băgat capul pe ușă. Joanie. Joanie.

— Cei de la Urgențe tocmai au trimis un om la tomograf. Sunteți solicitat să-l consultați peste vreo douăzeci și cinci de minute acolo jos.

— Am înțeles. Te rog să intri.

Ea se așeză în fața lui la birou.

— Cum merg lucrurile, Joanie?

— Vă referiți, aici?

— Mda, în general.

— În regulă. Am învățat foarte multe. Nu-mi vine să cred că am văzut un caz de boală Wilson. Păcat că pacienta o să moară.

— Mda.

Se ridică în picioare și se plimbă în jurul biroului, după care se așeză pe tăblia lui.

— Știi, cred că tu ești foarte talentată.

Ea zâmbi, agitată.

— Sunteți pe cale să-mi dați niște vești proaste?

Era atât de amabilă și specială. Îl plăcea — îl plăcea pe el ca om. Îl aprecia și îl respecta. Asta era ceea ce își dorea el. Își dorea ce avea Seth. Își dorea ce aveam eu. Nu, își dorea ceva și mai bun decât ceea ce aveam noi, ceva mai aparte. Da, în sfârșit, era capabil să descrie exact genul de

persoană pe care și-o dorea: o persoană obișnuită, fără nimic spectaculos, care să-l iubească. Își dorea pe cineva care să prindă rădăcini pentru el. Își dorea să fie el steaua relației, măcar de data asta.

— Mă gândeam, spuse el, ai vrea să vii să iei cina cu mine și copiii diseară?

Ea îl privi, confuză.

— Eu… poftim? Adică să stau cu ei?

— Nu, cu noi. M-am gândit că, poate, având în vedere că nu ești de gardă în seara aceasta, am putea merge la un local italienesc care ne place.

Oare de ce îi luase atât de mult să facă pasul acesta? A fost atât de cinic în privința lui Bartuck și a celorlalți tipi care sfârșiseră prin a se combina cu subordonatele lor. Dar, sincer, ce era să faci? Să continui să faci sex cu femei la întâmplare pentru totdeauna? Să refuzi ceva ce era, în mod evident, o oportunitate frumoasă și o soluție delicată?

Copiii ar iubi-o pe Joanie. Ar avea un efect liniștitor asupra lui Hannah; ar putea elimina toată otrava pe care Rachel i-a injectat-o în vene cu privire la integrare și aspirații. Ea, cu hainele ei ciudate de om bătrân și cu înclinațiile ei dubioase spre lucrurile clasice, i-ar putea demonstra unei fete cum este să te simți bine în pielea ta. Iar Solly, Solly ar avea încă o persoană în viața lui care să-i poată valida interesele și să-i permită să-și exprime natura puțin ieșită din comun. Altcineva care ar putea discuta cu el despre univers — da, cineva care știe fizică, Rachel. Cineva care înțelege că lucrurile care îl fac pe Solly diferit îl fac, de asemenea, să fie minunat.

Ar fi ciudat pe la serviciu, sigur, dar relația nu ar fi întocmai ca toate celelalte. El și-ar lua drept parteneră pe cineva care îi este egală, poate doar puțin în urma lui. Nu o subordonată, nu o asistentă, nu pe cineva care să-i facă rezervări la restaurant — nu, o parteneră egală. Ar face același lucru pe care l-a făcut Rachel, la drept vorbind; și-ar găsi pe cineva de nivelul lui, care îl aprecia și nu voia să-l schimbe. Lucrurile nu au mers între el și Rachel. Lucrurile nu mergeau bine deja cu mult timp înainte ca ea să plece. Se potriviseră cândva, dar acest lucru nu mai era valabil. Acum erau adulți în toată regula, iar asta însemna că știau ce-și doreau și ce nevoi aveau. El voia pe cineva care considera acțiunile sale pe atât de incredibile și extraordinare pe cât erau. Joanie. Joanie! Joanie.

De ce erau din sticlă pereții aceia? Ar fi trebuit să poată merge la ea, să-i ia fața în mâini și să-i spună:

— Tu eşti persoana pe care am aşteptat-o în tot acest timp.

În schimb, păstră distanţa şi îi spuse:

— Joanie. Ai avut dreptate când ai spus că am trecut prin ceva dificil. Ştiu că şi tu. Dar poate că nu ar trebui să mai irosim încă o zi… Ceea ce încerc să spun este că ai avut dreptate tot timpul şi nu ştiu cum de nu am înţeles acest lucru.

Vocea lui deveni din ce în ce mai stinsă, pentru că îşi auzi propriile cuvinte, iar acestea l-au mişcat şi l-au speriat, în acelaşi timp. Da, se gândi. Era lucrul cel mai potrivit.

Ea îl privi pentru o clipă.

— Nu, uh, mulţumesc.

Se ridică.

— Mulţumesc de invitaţie, oricum.

Făcu un pas înapoi.

— Mă duc să văd ce este cu acel consult, în regulă?

Nu aşteptă să primească un răspuns.

La naiba!

Privi dincolo de geamul biroului său şi o văzu pe Gilda, uitându-se lung la el. Nu avea să meargă la petrecerea lui Aaron Schwartz. Era ridicol să se aştepte de la el să meargă. Trebuia să-şi ducă copiii acasă. Dacă ei voiau să-l persecute pentru că era tată, atunci va fi tată.

S-a dus în camera de conferinţe.

— Strângeţi-vă lucrurile, le spuse copiilor. Mergem acasă.

— Să sărbătorim? întrebă Solly.

— S-a anulat sărbătorirea. Ieşim să mâncăm paste.

— Toby, a spus Marco, a doua zi.

— Marco, a răspuns Toby.

— L-ai cunoscut pe tipul cel nou?

— Îl cunoșteam deja.

— Pare destul de simpatic. Nu înțeleg de ce a fost nevoie să aducă pe cineva din afară.

Toby o luă aproape ca pe un compliment, dar apoi își dădu seama că Marco vorbea despre el însuși. Probabil că Marco nu ar fi pățit ca Toby, dar și pentru el era dificil să avanseze. Era la fel de rece precum bisturiul și un hărțuitor sexual inegalabil al rezidentelor lui.

Toby s-a dus în salonul lui Karen Cooper. Rezidenții lui erau acolo. A stat cu ochii pe pacientă evitând în felul acesta s-o privească pe Joanie sau, mai exact, evitând să vadă cum se uita ea la el. Nu știa dacă ar fi trebuit să-și ceară scuze sau să se aștepte de la un telefon de la Resurse umane. David Cooper o ținea de mână pe Karen, privindu-i lung figura lipsită de viață. Nu va mai vedea niciodată ochii soției lui deschiși. Toby l-a privit pe bărbatul incapabil să accepte situația. Oare era un nemernic sau își iubea soția cu adevărat? Oare avea o aventură cu prietena ei, ceea ce a contribuit la destrămarea mariajului? Oare eram cu toții la fel?

Îl conduse pe David în afara salonului. Era o bună practică să nu discuți despre moartea iminentă a pacientului în fața lui, chiar dacă era inconștient — era considerat nepoliticos, oarecum.

— Pur și simplu, așa se întâmplă uneori, spuse Toby.

Ai fi putut spune că David Cooper era norocos. A reușit să-și ia rămas-bun. A reușit să se obișnuiască treptat cu ideea morții. Dar el nu ar fi spus acest lucru. Ar fi spus că ce se întâmpla nu era just. Dar ce știau tipii precum David Cooper despre corectitudine? De parcă tipii precum David Cooper și-ar fi dorit cu adevărat să aparțină unui sistem bazat pe corectitudine. Nu conta. Pentru că nimic din toate acestea nu era corect. Fiul lui făcea pipi în pat, iar fiicei sale îi lipsea o figură maternă care ar fi putut împiedica, poate, umilirea ei publică, și toate astea doar pentru că Rachel era prea prinsă cu niște superpartide de sex cu Sam Rothberg. Cu nenorocitul de Sam Rothberg, care duminica purta pantaloni Adidas din nailon cu dungi pe lateral și punea nenumărate pariuri pe nenumărate meciuri pentru March Madness[17]. Era corect? Faptul că el a zâmbit și și-a luat-o peste bot în timpul medierii doar ca să le poată oferi copiilor un divorț pașnic și amiabil, iar apoi, în momentul în care aproape terminaseră, ea a făcut cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut face — un lucru atât de rău, încât nu era nici măcar pe aproape de alte lucruri oribile de pe lista celor săvârșite de ea înainte? Așa ceva era

corect? Dacă ar fi fost corect, iar dacă păcatele lui Toby ar fi fost raportate la pedepsele pe care le-a primit ar fi fost clar că el s-a ales cu adevărat cu o afacere proastă. Ce a făcut greșit în afara faptului că a fost devotat? Ce a făcut greșit în afara faptului că a încercat? În afara faptului că a iubit? În afara faptului că a mers acasă la timp? În afara faptului că s-a gândit că soția lui va fi o parteneră pentru el așa cum el a fost partener pentru ea? În afara faptului că, poate, a aruncat niște pahare și a spus, poate, câteva lucruri greșite?

Dumnezeule, era atât de sătul să încerce să descopere în ce fel greșise, care fusese acțiunea minoră care o determinase pe Rachel să plece de lângă el. Ea l-a abandonat. Ea a fost crudă cu el. I-a negat iubirea, respectul și stima de sine. L-a subestimat atât de mult, până a devenit cineva care aproape s-a dezintegrat în suspiciune și apoi în deșertăciune la cea mai simplă formă de afecțiune din partea altcuiva. Ea a fost crudă față de copiii lor — copiii lor! A plecat de lângă ei! Știa ce înseamnă să nu ai părinți, dar, cu toate acestea, a plecat de lângă ei!

Și acela a fost momentul în care și-a dat seama de ceva: da, era furios. Iisuse Hristoase, cât era de furios! Pe durata mariajului lor, Rachel îi tot arunca o acuzație de furie pe care el o deturna imediat, dar acum nu își putea da seama de ce. Oare ce avea de câștigat din faptul că se prefăcea că nu era? Ce era greșit în a fi furios? De ce nu era furia permisă ca un standard al emoțiilor umane? Da, era atât de furios, încât îi tremurau genunchii. Era furios și nu mai putea să-și dea seama de ce mișcarea victorioasă ar fi fost să pretindă că nu era așa. Era furios și voia să-i strige acest lucru în față lui David Cooper, apoi lui Joanie, lui Clay, lui Logan, apoi lui Bartuck, apoi mie și lui Seth și apoi, cu toată energia pe care toate acestea i-ar fi dat-o, ar fi găsit-o pe Rachel și și-ar fi revărsat furia asupra ei până când ea ar fi încetat să mai existe, astfel încât el să rămână doar cu satisfacția de scurtă durată că a avut parte de dreptate pentru câteva secunde și că această furie ar fi fost ultimul lucru pe care ea l-ar fi știut înainte de a se evapora. Furia suna în urechile sale ca un clopot — nu, ca o sirenă. O putea auzi. O putea auzi cu adevărat. Furia lui avea un sunet și era o sirenă.

Dar nu, sunetul venea din salonul lui Karen Cooper. O asistentă fugi înăuntru. Toby și David o urmară. Karen Cooper suferise un embolism pulmonar și intrase în stop cardio-respirator. A fost adus defibrilatorul; Logan și Clay și-au dat toată silința. În câteva minute, el a dat din cap către Clay, indicându-i că sosise momentul să pronunțe decesul.

Rezidenții dădură să iasă, dar el îi opri, făcându-le semn cu mâna. Era important să rămână la cea mai dificilă parte a slujbei lor. Toby obișnuia să se întrebe cum ar fi putut vreodată să fie un medic bun dacă nu putea

înţelege moartea, dacă era în continuare la fel de cutremurat de ea. Dar, la un moment dat, în ultimii cinci ani, pe măsură ce s-a gândit din ce în ce mai mult la lucrurile care aveau viaţă şi lucrurile care nu aveau, a început să creadă că faptul că moartea îl făcea încă să fie atât de cuprins de îndoieli era exact cheia pentru a fi un medic grozav. Nu suntem meniţi să înţelegem sfârşiturile. Nu suntem meniţi să înţelegem moartea. Întreaga esenţă a morţii este să nu fie înţeleasă. Asistentul social de pe etajul lor intră, iar Toby îi urmă pe membrii rămaşi ai familiei Cooper în încăperea unde erau conduşi cei îndoliaţi şi le spuse cât de rău îi părea pentru pierderea lor.

Ultimul loc în care am locuit în Manhattan înainte de a mă muta în New Jersey a fost Upper East Side. Ne căsătoriserăm, iar Adam deţinea o proprietate extinsă pe Strada 79, pe când eu stăteam cu chirie într-un studio minuscul, umed, mucegăit şi perfect din Village. În dimineţile de sâmbătă, Adam mergea să joace tenis la sală, iar eu mă duceam la o covrigărie de pe Strada 77, beam o cafea bună, comandam un covrig mare cu mac şi unt şi stăteam singură. În dimineaţa de duminică când am plecat de la apartamentul lui Toby, mi-am luat o cafea de acolo, am stat afară, am mâncat un covrig, purtând hainele din seara precedentă şi fumând ţigări. Oare fusesem vreodată mai fericită? Mă întrebam. Mă întrebam acest lucru, în ciuda golului din stomac şi a furnicăturilor din spatele nasului, care mă provocau să răspund întrebării privitoare la ce naiba făceam în Manhattan într-o duminică dimineaţa îmbrăcată în hainele din seara precedentă.

Atunci am văzut-o.

Stătea la o masă de pe partea cu trotuarul, vizavi de mine. Nu o mai văzusem de ani de zile, arăta diferit, dar ea era, cu aceeaşi culoare a părului, cu acelaşi trup suplu, mâncând un covrig.

Am încremenit, dar a fost prea târziu. M-a văzut şi a mijit ochii. I-am făcut cu mâna timid, nesigură de poziţia pe care ar trebui să o adopt în situaţia aceea. Cum procedezi când dai peste o fantomă care a făcut recent obiectul obsesiei tale de pe timpul verii? Nu este ceva ce poţi să planifici cu adevărat.

— Libby? a întrebat ea, apropiindu-se.

— Rachel, am salutat. Bună.

— Ce mult timp a trecut, a spus ea. Nu cred că te-am mai văzut de când s-a născut Hannah?

Părea că încearcă să rezolve o ecuaţie în mintea ei.

De aproape arăta diferit. Nu doar mai bătrână faţă de ultima oară când o văzusem, dar şi mai neîngrijită. Purta o pereche de pantaloni de trening care se lăbărţau între picioare şi un maiou pentru sport pe care scria „Nah, mai stai în pat“.

Nu era machiată, cu excepţia faptului că avea un ruj roşu pe buze, care nu făcea decât să atragă atenţia asupra cearcănelor movulii de sub ochii ei. Avea o tunsoare scurtă, ciudată, cu părul complet nearanjat, care chiar dacă ar fi fost pieptănat şi coafat cum trebuie, tot n-ar fi avantajat-o şi ar fi îmbătrânit-o prea mult. Încercase să-şi acopere ridurile din jurul ochilor şi gurii cu fond de ten, dar acesta se strânsese în pliuri şi nu fusese bine întins, astfel că faţa ei era o combinaţie de mai multe culori.

— Eşti bine? am întrebat-o.

A închis ochii.

— Sunt bine.

Apoi i-a deschis din nou.

— Tu cum eşti? Ce faci pe-aici?

— Eu… am rămas în oraş noaptea trecută. Mă pregătesc să plec acasă.

Nu am ştiut ce să spun, aşa că am întrebat-o:

— Rachel, ce se întâmplă?

— La ce te referi?

— Eu am… luat legătura cu Toby. Este îngrijorat pentru tine. Copiii voştri.

Nu am putut să termin ce aveam de zis.

Rachel a părut confuză.

— I-ai văzut pe copiii mei? Nu ştiam că tu şi Toby mai ţineţi legătura.

M-am gândit la Solly, strigându-l pe Toby din dormitorul lui.

— Mda. Nu se simt foarte bine.

Ea a privit peste umărul meu drept. M-am întors să văd la ce se uita acolo. Nu era nimic. M-am uitat la ea din nou. Părea drogată.

— Pot să te duc undeva?

— Trebuia să merg la SoulCycle, dar am greșit ziua.

— Vrei niște cafea?

M-am uitat la covrigul ei. Era întreg; nu luase nicio îmbucătură din el. Era un covrig simplu. Nu era nici măcar tăiat pe jumătate. Un covrig uriaș pe care ea îl ținea, fără a arăta vreo intenție să-l mănânce.

În cele din urmă, am spus:

— Rachel, ce s-a întâmplat cu tine? Ești bine? Pot să-l sun pe Toby?

Ea m-a privit şi s-a încruntat. A scuturat din cap, încercând să se concentreze.

— Nu-l suna pe Toby. Nu-l poți suna pe Toby.

— De ce nu? Dar pe altcineva? Un prieten?

— Nu am niciun prieten.

— Sigur că ai prieteni.

Deși poate că nu avea. Ce știam eu?

Rachel s-a uitat lung la covrigul ei. Din când în când, reacționa la un zgomot minor, tresărind și uitându-se în jur să vadă de unde venea, apoi, mă privea căutând o confirmare a faptului că ceva era în neregulă, din moment ce se auzeau atât de multe zgomote intense.

— Sunt bine copiii? a întrebat ea. Am tot vrut să-i sun.

— Ai tot vrut să-i suni? Ar fi trebuit să mergi după ei în urmă cu trei săptămâni. Copiii cred că i-ai părăsit.

S-a uitat din nou peste umărul meu, dar, de data aceasta, nu m-am mai întors. Doar m-am uitat lung la fața ei. Era atât de buimacă! Trebuia să sun pe cineva.

— Toby știe de ce nu sunt acolo. Se poate preface cât vrea, dar știe.

— Nu știe. Sunt convinsă că nu știe.

A privit lung înspre ceilalți oameni din covrigărie. De fiecare dată când clipea, își ținea ochii închiși timp de vreo două secunde.

După aceea, mi-a povestit ce s-a întâmplat cu ea.

Sam Rothberg avea un nepot care își dorea să devină actor pe Broadway, așa că el a întrebat-o pe Rachel dacă ar vrea să meargă la cină împreună cu ei într-o seară — asta se întâmplase pe vremea când ea era cu Toby încă, poate cu vreo doi ani în urmă. Desigur, a spus ea. Întotdeauna spunea da. Le făcea tot timpul servicii tipilor precum Sam Rothberg și tuturor celor de la școală cărora le putea face o favoare. La școala copiilor, Miriam Rothberg era persoana cu rangul cel mai apropiat de unul de viță nobilă. Miriam nici măcar nu era nevoită să facă parte din Asociația Părinților. Ea și banii ei finanțau aproape fiecare inițiativă de la școală, ceea ce o punea constant în postura unui consilier pentru toate comitetele. Avea atât de multă putere, încât a reușit chiar să elimine complet temele pentru acasă — complet! Temele pentru acasă! — în școala primară după ce „a insistat“ ca directorul agitat și anemic să citească un document de trei sute de pagini elaborat de un absolvent de studii doctorale în domeniul educațional de la Barnard cu privire la analiza costuri-beneficii a temelor pentru acasă.

La momentul la care Hannah era înscrisă la școala pregătitoare, Rachel realizase foarte multe lucruri în viața ei. Supraviețuise unei copilării fără părinți, la propriu, reușise în ciuda apatiei bunicii ei, dăduse naștere de două ori (o dată în cele mai riscante condiții), se căsătorise cu un bărbat de treabă la o vârstă rezonabilă, astfel încât să nu întâmpine probleme legate de fertilitate, și prinsese în mreje cea mai prestigioasă și cuprinzătoare agenție de impresariat de mărime medie din New York, creându-și propria versiune a acesteia, dar mai bună. A fost subiectul unor articole din ziarele economice, iar apoi al unui portret editorial din secțiunea „Arată-le ce poți, șmechero!“ dintr-o revistă pentru femei pe care o citea când era mai tânără. Era o sursă de nivel înalt pentru jurnaliști de top; era câștigătoare a unor premii pentru cele mai bune afaceri deținute de femei. O descoperise pe Alejandra Lopez — Alejandra Lopez. Contribuise la transformarea piesei Presidentrix, de la un musical nu-pentru-o-singură femeie la un spectacol autentic de pe Broadway, care nu depindea de sănătatea și stabilitatea unei singure persoane. Ea a reprezentat-o după ce l-a adus pe Matt Klein însuși să vadă spectacolul, iar el a numit-o pe Alejandra o

„fanfaroană lipsită de talent“. A impresariat un grup de talente cultivate cu grijă de care ați auzit cu siguranță. Dar, la sfârșitul primului an de școală al lui Hannah, Rachel ar fi spus cu sinceritate că cea mai mare realizare din viața ei a fost să o facă pe Miriam Rothberg să fie suficient de interesată de pilates, încât să încerce acest lucru împreună cu ea la sala de lângă biroul lui Rachel, determinând-o să participe la un curs săptămânal.

— Este un exercițiu fizic foarte eficient, de asemenea, i-a spus Rachel când au mers împreună să bea un smoothie după curs.

Miriam a aprobat-o cu voioșie, iar apoi i-a spus angajatului ei care se ocupa de managementul casei — managementul casei — să programeze o întâlnire privată săptămânală cu asistenta lui Rachel. Rachel participa la aceste întâlniri ca și cum ar fi făcut parte din fișa postului ei. Toate întâlnirile dintre copii ca să se joace se făceau prin Miriam Rothberg. Toate strângerile de fonduri și oportunitățile de socializare și acceptare pentru copiii ei țineau de poziția de putere a lui Miriam. Ea și Sam Rothberg aveau doi băieți gemeni în clasa lui Hannah și un băiat de vârsta lui Solly, Jack, care nu era nici pe jumătate la fel de isteț și curios precum Solly al ei și ai cărui ochi erau prea apropiați unul de celălalt, dar care, cu toate acestea, urma să ducă o viață mai bună datorită identității părinților lui. Au mai avut un al patrulea copil, o fată, pe care au obținut-o după ce au plătit un catralion de dolari ca sperma lui Sam Rothberg să fie divizată în molecule specifice genului feminin. Au cumpărat o fată! Au controlat genul!

Miriam era mărunțică, scundă, ridicolă și dezorganizată, fiind una dintre puținele femei cu adevărat libere pe care Rachel le cunoscuse. Nu avea nicio obligație. Ea credea că avea — bogăția ei, simțul responsabilității sociale, copiii care erau crescuți de o armată de alte persoane —, dar dacă te naști bogat, nu ajungi să afli niciodată cu adevărat ce înseamnă să ai obligații sau dificultățile supraviețuirii, indiferent de cât de mult consideri că le simți. Pe când, devenind bogat nu uiți niciodată cât de aproape este fundul, cât de ușor ai putea ajunge din nou acolo. Miriam nu știa nimic despre supraviețuire; nu știa nimic despre greutăți. Nu avea nici măcar sarcina de a supraveghea mulțimea de oameni care lucrau pentru ea. Persoana care se ocupa de managementul casei și șeful de personal — șeful personalului ei — monitorizau mulțimea de oameni plătiți de ea și de Sam: pe cei care aveau grijă de casă, asistenții personali, bonele care călătoreau împreună cu ei, cei care aveau grijă de celelalte patru case aflate în proprietatea lor — îmi pare rău, mă scuzați, trei case și o vilă.

Tot acest ajutor o elibera pe Miriam, astfel încât ea să poată duce o viaţă în care să-şi facă simţită permanent contribuţia, să-şi spună cuvântul: ce ar fi trebuit să facă şcoala cu ocazia strângerii de fonduri din perioada iernii (pe lângă a solicita un cec din partea ei), care ar trebui să fie ocupaţiile copiilor după şcoală (şi dacă lui Hannah i-ar plăcea să se alăture unui curs de mandarină, căci ar fi fost mult mai eficient dacă ar putea exersa unii cu alţii în timpul prânzului de la şcoală), cine ar trebui să candideze pentru a ocupa o funcţie în administraţie în New York City. Da, ea se ocupa, de fapt, de candidaţii pentru diverse funcţii. Banii ei îi permiteau să adopte o postură feministă, deşi niciodată nu experimentase dezavantajele de a fi într-o lume dominată de bărbaţi la modul în care acestea existau: tipii precum Matt Klein, aşteptările reduse, modul în care oamenii erau uimiţi sau pretindeau că erau uimiţi din cauza existenţei tale, aerul superior al acelor încurajări feministe de tipul „dă-i bătaie, fato!“, acel „ea e şefa“ rostit de soţ care putea spune acest lucru doar pentru că amândoi ştiau categoric cine e şeful şi cu siguranţă nu era vorba despre ea. Miriam doar auzise despre inechităţile de gen; cum ar fi putut trăi aşa ceva? Ea nu avea serviciu. Nu făcea nimic altceva în afară de donaţii şi exerciţii fizice, donaţii şi exerciţii fizice, donaţii şi exerciţii fizice. Când şi-a investit banii în cauze feministe, ea se baza, de fapt, pe nişte zvonuri pe care le auzise despre patriarhat.

Dar putea face aceste lucruri. Îşi putea selecta şi alege interesele. Miriam Rothberg era capabilă să gândească limpede, să lectureze cărţi, să se gândească la persoana cu care ar trebui să voteze şi să fie disponibilă din punct de vedere sexual pentru soţul ei, pentru că asta este ceea ce fac banii. Îţi pot oferi o viaţă auxiliară care decurge paralel cu viaţa ta obişnuită, iar între aceste două vieţi, scopurile tale sunt cumva îndeplinite şi toată lumea din jurul tău este mulţumită. Trebuie să fie drăguţ, se gândea Rachel.

— Nu ştiu cum reuşeşti, Rachel, spunea Miriam în timp ce luau o gustare superproteică după antrenament.

Roxanne şi Cyndi încuviinţau onomatopeic.

— Să te descurci aşa cu toate. Dacă stai să te gândeşti numai la copii!

De parcă Miriam avea grijă de copiii ei. Rachel o făcea, asta era problema. Nu tot timpul; o avea pe Mona. În plus, îl avea pe Toby, Slavă Domnului, care era realmente interesat să se implice în vieţile copiilor lui. Dar Rachel era implicată într-un mod în care Miriam nu putea fi. Rachel şi Mona luau legătura de zece ori pe zi. Rachel lua fiecare decizie. Ştia unde se aflau copiii ei în fiecare minut.

Într-o zi, mai pe la începuturi, când Solly și Jack aveau trei ani, Rachel și-a luat o zi liberă când Miriam i-a scris s-o întrebe dacă ar vrea să le lase libere pe bone o oră și să meargă la un curs Music n Me împreună cu băieții. Rachel a anulat un interviu din acest motiv — trebuia să se întâlnească cu un potențial nou asistent — și a spus „Bine!“, ca și cum să-i dea bonei o oră liberă era un lucru pe care îl mai făcuse. Problema era că avea nevoie de un nou asistent. Însă a văzut că pentru a rămâne în sfera de interes a lui Miriam trebuia să te arăți disponibilă, iar ea simțea că face o investiție profitabilă pentru viitor dacă putea fi, într-un fel, disponibilă social, dar fără să se bazeze pe aceste femei pentru niște favoruri minore, care le-ar fi putut face să se ferească mai apoi de ea.

(— Poți s-o iei tu pe Hannah? Întâlnirea mea s-a prelungit.)

Așadar, a mers la curs, iar ea și Miriam s-au întâlnit pe stradă chiar la intrare. Au intrat în localul muzical împreună, iar Solly și Jack au alergat amândoi către ele. Exact la fel. Exact la fel, ca și cum mamele lor investiseră la fel de mult timp în a fi mame. Exact la fel, ca și cum profunzimea devotamentului pe care îl afișa Miriam ar fi reprezentat măcar un procent rezonabil din cel pe care îl afișa Rachel. Ca și cum nu Rachel ar fi stat trează toată noaptea ca să caute programe de activități extrașcolare sau ca și cum nu Rachel ar fi verificat rețetele pe care Mona le pregătea copiilor și în ce locuri îi ducea. Ca și cum nu Rachel ar fi trebuit să ia decizii, cum ar fi să facă sport numai când le înlesnea copiilor ei agenda socială, lipsindu-se de exercițiul care îi plăcea cu adevărat (alergatul). Și iată-le acum aici: nu era nicio diferență, o legătură nu era mai prejos decât cealaltă. Asta a înfuriat-o. A bătut din palme și la tobe și a scuturat zornăitoarele conform instrucțiunilor dirijorului stângaci și tot ce se putea întreba era de ce naiba făcea toate acestea, din moment ce Jack Rothberg o va iubi pe Miriam Rothberg la fel de mult precum Solly o iubea pe ea. Nu conștientizase încă faptul că iubirea copiilor era la fel ca iubirea părintească: era înțelegătoare, trainică și menită să fie puțin dată peste cap.

Rachel fusese crescută cu o dietă frugală bazată pe tăcere, resemnare și resentimente. Bunica ei nu o iubea, dar asta nu era o problemă, pentru că bunica ei nu iubea pe nimeni, în general. Era rece, dar măcar își făcea datoria. Bunica ei credea că datoria era același lucru cu iubirea, dar așa ceva era imposibil, pentru că datoria și iubirea erau lucruri paralele. Sunt două filme diferite. Datoria nu putea fi tradusă drept iubire, admirație sau tandrețe. Datoria era numai cel mai mic numitor comun care îți indica ceea ce trebuia să faci, iar îngrijitoarele dintr-un orfelinat ar fi procedat la fel. Rachel înțelegea că nu era întocmai corect că bunica o crescuse pe mama ei, iar acum trebuia să o crească și pe fiica mamei ei. Nu era corect că propria ei fiică era moartă.

Răceala bunicii sale s-a infiltrat în fiecare aspect din vieţile lor. Casa era modest decorată şi friguroasă. Femeia îi dădea să mănânce lui Rachel în faţa televizorului, ca nu cumva să înceapă să vorbească despre cum fusese ziua ei. Purtase aceeaşi vestimentaţie practică ani de zile, o „bluză“ şi o pereche de „nădragi“, care erau aproape la fel cu cei pe care îi purta cu o zi în urmă, când ne-am întâlnit. Nu purta bijuterii şi nu râdea. A cheltui mulţi bani însemna să te laşi pradă unei emoţii, iar bunica ei evita emoţiile de câte ori era posibil. Cea mai frecventă stare a ei era furia: era furioasă pe lenea lui Rachel sau pe întrebările ei, sau pe copilăriile ei, sau pe dorinţele ei sau pe faptul că era o fiinţă umană — avea nevoie să fie hrănită de trei ori pe zi. Era furioasă că Rachel voia să joace baschet sau să se alăture echipei de majorete, sau să încerce să participe la spectacolul de teatru al şcolii. Era atât de furioasă, iar furia ei era atât de ameninţătoare, încât Rachel a încetat să mai ceară ceva similar unei copilării normale, mulţumindu-se, în schimb, cu lucrul ce trebuia să treacă drept iubire, mai exact cu absenţa exteriorizării animozităţii şi mâniei.

Dacă Rachel s-ar fi plâns vreodată, bunica ei nu ar fi înţeles care ar fi fost problema. Era acasă în fiecare zi când sosea Rachel. Îi gătea fiecare masă.

— Niciodată nu ai ajuns să nu ai ce mânca, îi plăcea bunicii ei să spună.

A trimis-o la o şcoală privată, care a însemnat o felie substanţială din economiile ei şi din ajutorul social, chiar şi după ce primise bursă: o şcoală catolică de lux, chiar dacă ele aveau origine evreiască, unde mergeau copiii diplomaţilor din D.C. şi ai altor oameni cu pretenţii. Bunica ei s-a gândit că ea ar putea avea parte de o educaţie bună şi că asta ar compensa, într-un fel, toate modurile în care viaţa fusese dură cu Rachel până atunci. Vedeţi, nu a fost în totalitate un monstru. Mai degrabă, nu a ştiut cum să fie un om.

Dar Rachel era nefericită. Locuia în Mount Washington, unde trăiau toţi evreii de clasă mijlocie, însă toţi colegii ei erau non-evrei bogaţi şi locuiau în Ruxton, în Green Spring Valley sau chiar pe o insulă privată, lângă Annapolis. Erau luaţi de la şcoală cu maşini în nuanţe de negru sau argintiu-închis, conduse de şoferi care lucraseră pentru ei încă de pe vremea când erau bebeluşi. Erau niveluri de bogăţie despre care auzise că ar fi putut deschide noi posibilităţi şi privilegii pentru ea, oferindu-i acces la tot ce se putea. Fetele din clasa ei aveau prenume precum Clancy, Devon, Atterleigh, Westerleigh, Bonneleigh, Plum, Poppy şi Catherine. Catherine, Catherine, Catherine şi iar Catherine. Mergeau la schi în Aspen cu o săptămână înainte de vacanţa de Crăciun. Mergeau în safari în Africa. Vizitau o insulă privată din Fiji sau plecau

într-o croazieră privată pe Nil, sau mergeau într-un tur privat în Galápagos, sau se cazau într-un hotel privat la Veneţia, sau mergeau într-o pădure privată în Brazilia. Mergeau la concerte, la operă, luau lecţii de franceză în afara şcolii, apoi mergeau de-adevăratelea în Franţa şi deveniseră sofisticate într-un mod în care ea nu era — într-un mod în care ea nu putea fi niciodată, pentru că sofisticarea era fie limba ta nativă, fie o limbă pe care o vorbeşti, dar în care păstrezi mereu un accent.

În clasa a şaptea, o fată timidă pe nume Catherine H., care nu avea prea mulţi prieteni, a întrebat-o pe Rachel dacă voia să ia lecţii de tenis. Rachel era conştientă că nu avea rost să o întrebe pe bunica ei. Pentru că nu ar fi fost vorba doar de orele de tenis. Ar fi vorba şi despre ţinute, drumul până acolo, drumul înapoi. Ar fi fost turneele, orele de practică şi haosul de a avea ceva nou în program. Rachel i-a spus lui Catherine că nu putea să meargă, dar Catherine nu putea înţelege motivul.

— Nu vrei să mergi? o întrebă ea.

— Sincer? spuse Rachel. Pare destul de plictisitor.

Chiar dacă nu era aşa. Părea distractiv şi era exact genul de activitate care i-ar fi permis să aibă un grup de prieteni pe care să-i placă, să-i poată suna, să-i poată vizita şi cărora să le cunoască secretele. Acasă ea se uita la televizor tot timpul, astfel ca, în cazul în care într-o bună zi i s-ar fi ivit ocazia, să poată să aproximeze cum ar fi arătat un comportament normal între persoane. Era un show la televizor, în care două fete care erau cele mai bune prietene povesteau, uneori, în timp ce-şi periau părul una alteia sau în timp ce una dintre ele era la toaletă. Se gândea tot timpul la asta, la faze cu periatul părului şi la scena cu toaleta. Cum trebuie să fi fost senzaţia din momentul în care altcineva îţi atingea părul. Cum trebuie să fi fost să te simţi liberă în faţa cuiva. Fetele care jucau tenis arătau de parcă şi-ar fi putut peria părul una alteia şi ar fi putut face pipi în faţa celorlalte. Catherine H. a mers, până la urmă, la lecţiile de tenis şi s-a apropiat de fetele de acolo. Apoi a mers în tabere de tenis, care erau peste noapte, unde probabil că ele îşi periau părul una alteia şi probabil că nici măcar nu era uşă la baie. Într-o zi, când Catherine era acolo, a sunat-o pe Rachel. Nu erau apropiate, dar Rachel fusese prea singură vara aceea pentru a deveni sceptică în privinţa apelului primit. Catherine H. i-a spus că avea un nou prieten pe nume Trey şi a întrebat-o pe Rachel dacă ar vrea să vorbească cu el. Rachel i-a spus că ar vrea, desigur. Rachel a rămas la telefon, iar prietenul a vorbit cu ea cam cinci minute înainte de a spune:

— Am auzit că-ţi place s-o sugi…

După aceea, s-au auzit chițăituri de râs pe fundal. Rachel a avut nevoie de un minut pentru a înțelege ce se întâmplă, dar, între timp, ei închiseseră telefonul, iar ea a rămas cu receptorul în mână, uitându-se lung la el.

Nu voia să continue să fie diferită. În clasa a șaptea a început să fure din magazine haine foarte scumpe. Bunica ei o ducea numai la White Marsh la Woodies, un centru comercial de doi bani, în care colegele ei de la școală nu ar fi intrat niciodată. S-a dus singură la Nordstromul din Columbia Mall cu cei șaizeci de dolari pe care îi strânsese având o slujbă pe durata verii ca ajutor pentru o mamă. Școala ei avea o uniformă: o fustă plisată și o cămașă albă cu nasturi. Ca și fusta, cămașa se putea cumpăra de la școală, dar majoritatea fetelor își cumpărau cămăși pentru băieți marca Ralph Lauren cu niște simboluri polo mici pe piept. Ele își țineau cămășile descheiate la câțiva nasturi sau alegeau unele cu o mărime mai mică, astfel încât să dea la iveală obraznic o bucată din sutien. Măcar dacă ar fi putut să facă și ea același lucru, se gândea. Măcar dacă ar fi putut să arate la fel ca restul.

Dar cămașa costa nouăzeci de dolari. S-a dus să o probeze. Îi stătea minunat. Arăta ca una dintre ele. Nu putea să plece fără ea. Știa că alte fete furau din magazine. Vorbeau despre asta. Aveau o mulțime de bani, ceea ce transforma gestul lor în ceva ciudat și patologic. Dar Rachel — Rachel era nevoită s-o facă. Trebuia s-o facă pentru că era o metodă pragmatică de supraviețuire pentru ea. În ziua aceea, a plecat din magazin, pur și simplu, luând cămașa. La un magazin de lux, cămășile scumpe nu aveau etichete care puteau declanșa alarme, fiindcă nouăzeci de dolari nu însemna prea mult. A mai șterpelit un sutien cu efect push-up, negru, din dantelă, cu o demicupă, a cărui etichetă prezenta imaginea unei femei atingându-și fața în culmea extazului, de parcă purtarea sutienului ar fi fost suficientă pentru acest lucru. S-a dus la școală în ziua următoare purtând cămașa, cu sutienul dedesubt, dar asta n-a schimbat cu nimic lucrurile. Era prea târziu. Totul era prea târziu. Sentința ei era deja hotărâtă. Trebuia doar să aștepte să meargă la facultate, astfel încât să poată avea un nou început. Așa a și făcut.

Apoi l-a cunoscut pe Toby. În sfârșit, un bărbat o iubea și o alesese pe ea. Modul în care el o privea, felul în care o făcea să se simtă în siguranță pe lume. S-a dus în vizită în casa în care el fusese crescut și a văzut haosul și stabilitatea, iar atunci a știut că acest bărbat le cuprindea pe ambele înăuntrul său și că ea ar fi putut face la fel. S-au căsătorit.

Ea a început să se ocupe de corespondență la Alfooz & Lichtenstein, cea mai veche și mai importantă agenție de impresariat de dimensiuni

medii care oferea servicii complete din oraș, și a descoperit acolo un loc în care putea să-și exprime dorința de afirmare. Șeful ei i-a făcut avansuri, apoi a pierdut un parteneriat din cauză că era însărcinată. Aceasta era doar una dintre părțile îngrozitoare cu privire la situația de a fi însărcinată. Înainte să rămâi însărcinată, ești o persoană. În momentul în care devii incubator pentru o altă viață, ești redusă la părțile tale componente. Insultele pe care le primea erau mari, dar erau și subtile, în același timp. De-a lungul sarcinii, oamenii au numit-o drăgălașă. Spuneau că era adorabilă.

Subordonații ei au organizat o petrecere cu ocazia nașterii copilului, transformându-i biroul dur, din sticlă și metal, într-o adunătură lipicioasă de stegulețe pastelate ale căror rămășițe încă mai ieșeau la suprafață săptămâni bune după aceea. Aceasta nu e o petrecere, se gândi ea în timp ce se afla acolo. Aceasta era o scurtă imagine a viitorului ei. S-a gândit la atitudinea ei față de mame și maternitate. S-a gândit la faptul că fiecare mamă pe care o cunoștea îi părea neutră, ca și cum nu ar fi fost o persoană adevărată. Cum de nu și-a dat seama că se alătura unui club pe care abia îl putea tolera? Oare cine depășise ideea că a fi mamă te transforma în ceva moale și ridicol? Ea nu fusese considerată perfectă nici înainte, știa acest lucru. Iar acum trebuia să lupte doar pentru a fi considerată un om obișnuit.

Și apoi, un bărbat a tăiat-o, la propriu, ca să ajungă la singurul motiv pentru care ea era în viață.

Toby s-a întors la muncă după șase săptămâni de la nașterea lui Hannah, dar Rachel nu a făcut același lucru. La șase săptămâni, ea o aștepta pe Mona ca s-o scoată pe Hannah la plimbare; după aceea, se ducea în camera de zi, unde, la ora 11 dimineața, o rază de soare pătrundea pe fereastră, iar ea stătea în locul acela călduț, mai întâi în genunchi, după care se apleca precum un musulman în timpul rugăciunii și stătea acolo și plângea. Cum era posibil? se gândea. Cum era posibil ca simplul act de a avea un copil să-ți poată face una ca asta? Oare fiecare naștere care avea loc distrugea fiecare femeie din lume? Oare fusese acesta un secret pe care ele îl ascundeau sau nu ascultase ea suficient? În spatele înțelepciunii vide, crude împărtășite de femeile pe care ea le întâlnise în timpul ultimelor stadii ale sarcinii, majoritatea având legătură cu programul de somn și cu aprecierea fiecărui moment prețios pentru că totul trece foarte repede, era, de fapt, mesajul că ea trebuia să renunțe la faptul că era o persoană?

Celelalte femei de la cursul de yoga prenatală conversau pe e-mail și din mesajele lor ea a încercat să descopere dacă și ele erau, de asemenea, îngrozite, abuzate, triste și rănite, dar nu erau. Credeți-o, pur și simplu

nu erau. Făceau glume despre cât de obosite se simţeau şi era o tragedie dacă una dintre ele fusese nevoită să accepte o anestezie epidurală sau dacă una dintre ele nu avea suficient lapte pentru puiul ei şi trebuia să-l suplimenteze cu lapte praf. Ea ar fi vrut să le scrie înapoi şi să le spună că ea nici măcar nu se putea privi în oglindă. Îşi dorea să găsească o persoană care să înţeleagă cât de insignifiantă se simţea acum. Voia să o întrebe pe una dintre ele dacă aceasta era ea cu adevărat — dacă adevărata ei persoană i se revelase în acea zi la spital sau dacă ar putea, în vreun fel, să-şi revină la vechiul sine. Ideea de revenire la ce a fost era un limbaj pe care ele îl înţelegeau: vaginul lor trebuia să-şi revină, sânii lor trebuiau să-şi revină, dar oare abdomenul lor îşi va reveni vreodată? Cu puţine ajustări, aceste femei se readaptau la viaţă. Se recunoşteau pe ele însele. Dar Rachel va putea face la fel? Îşi va putea reveni Rachel? Întreaga sintagmă „a reveni la ce ai fost“ îi părea o bătaie de joc la adresa ei. Nu exista nicio revenire. Nu exista nicio întoarcere la ceva ce ai fost.

Aşa că participă la un nenorocit de grup de sprijin pentru victime ale violului, iar persoanele de acolo îi povestiră cum fuseseră puse la pământ sub ameninţarea pistolului sau cuţitului, sau cum un iubit devenise violent într-o noapte sau cum se treziseră şi nu ştiau unde se aflau sau cum ajunseseră acolo, dar nu mai aveau chiloţi pe ele, şi aveau să afle mai târziu că erau însărcinate sau că aveau, din senin, chlamydia. Ea stătea acolo, cu bebeluşul ei, şi de fiecare dată când îi venea rândul să vorbească, începea să plângă. Nu plângea în tăcere. Urla şi toată lumea o lăsa, pur şi simplu, să facă asta. O lăsau să facă asta preţ de cinci minute, după care celelalte femei se adunau în jurul ei, se ghemuiau în faţa ei şi îi mângâiau umerii şi genunchii până când se oprea.

Într-o zi, la spital, a plecat de la grup şi a ajuns într-un lift tocmai cu Romalino, care nu a recunoscut-o. A mers patru etaje singură cu el. A avut patru etaje ca să-i spună:

— UITE, UITE CE I-AI FĂCUT UNEI PERSOANE EXTREM DE NORMALE. M-AI DISTRUS.

Dar nu a putut. În schimb, s-a întors cu spatele la el, astfel încât să fie cu faţa la peretele liftului, ca o maniacă, strângând-o în braţe pe Hannah, cu inima care îi bătea cu putere şi, după ce totul s-a terminat, tot nu se putea uita în oglindă, gândindu-se la ce laşă nenorocită putea fi. Nu era cine credea că era. Era exact cine credea Matt Klein că era. Era cine credea doctorul acesta că era. Era un nimeni. Era numai o femeie. Aceasta a fost iniţierea ei în maternitate.

Le-a ascultat pe femei vorbind despre violurile prin care trecuseră. Una dintre ele nu-și mai amintea violul. Se trezise într-o dimineață, cu dovezi peste tot în jurul ei, dar nu mai avea nicio amintire a scenei. Un polițist i-a spus că absența amintirilor legate de act în sine îl făcea foarte dificil de raportat. Rachel se tot întreba dacă ea ar mai fi fost deranjată de ceea ce făcuse Romalino dacă ar fi fost doar informată despre asta și dacă nu ar fi trăit experiența în mod conștient. Nu știa. Această femeie părea la fel de supărată precum celelalte, dar Rachel nu credea că se afla sub aceleași circumstanțe. Amintirile erau cele care îi provocau suferință, faptul că nu se putea întinde pe spate fără să-și amintească totul, astfel că nu dormea pe spate. Dormea pe o parte sau în capul oaselor, sau nu dormea deloc.

După cea de-a patra vizită în grupul de sprijin pentru victime ale violului, una dintre femei a întrebat-o dacă ar vrea să meargă să bea o cafea după aceea, iar Rachel a fost cutremurată la gândul minciunii pe care o perpetua. Dacă o descopereau? Dacă se dădea de gol, iar ele se îndreptau împotriva ei, strigându-i că-și bătea joc de suferința lor? A spus nu, îi părea rău, nu putea, era așteptată undeva și nu s-a mai întors niciodată. Ea nu fusese violată. Avea un bebeluș sănătos. Trecuse printr-o naștere dificilă. Toby avea dreptate. Nu fusese violată. Revino-ți, Fleishman.

În plus, mai era o mică nuanță la mijloc, faptul că ea nu se putea gândi la acele femei fără să se întrebe ce altceva mai avea în comun cu ele. Nici ele nu știau dacă se născuseră pentru a fi pradă sau acest lucru li s-a întâmplat pentru simplul fapt că existau. Erau atât de multe moduri de a fi femeie pe lume, dar dincolo de toate acestea, rămâneai tot femeie, cu alte cuvinte: o pradă. Ce l-a făcut pe Romalino să creadă că ea era genul de persoană care să accepte comportamentul lui? Era oare același lucru care a determinat-o să nu-l pocnească drept în față pe Matt Klein atunci când acesta a pipăit-o?

(— Stai puțin, te-a pipăit? Credeam că a fost doar ceva la nivel verbal.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum.)

Trebuia să afle care era acel lucru și să-l elimine din identitatea ei, iar faptul că petrecea mai mult timp cu aceste femei o făcea să se asemene mai mult cu ele, nu mai puțin. Pentru că ea nu era o victimă precum toate aceste femei. Ea era puterea. Ea era cea care provoca trauma. Nu-și putea permite să mai fie vreodată încadrată greșit în cealaltă tabără.

Săptămâna următoare, în loc să meargă la grupul de sprijin, s-a dus în parc cu Hannah și a cutreierat terenul de joacă de pe Strada 72. A luat loc. Ochii săi au analizat celelalte bănci. Era un grup de bone care aveau

grijă de copii și vorbeau între ele pe una dintre bănci. Pe o altă bancă, era un grup de mămici, dintre care trei fuseseră în grupul ei de yoga prenatală. S-a dus la ele, fericită să le vadă și să facă un lucru atât de normal cum ar fi o vizită în parc cu bebelușul în cărucior. Dar a observat că una dintre ele o reperase și le-a șoptit ceva celorlalte, întorcându-se puțin, înainte să afișeze un zâmbet larg și să spună:

— Rachel.

Habar nu avea de nimic. Ele ținuseră legătura în tot acest timp. Copiii lor aveau să fie prieteni. Ea era exclusă din nou. Gândul a lovit-o încet, apoi, dintr-odată: faptul că avea un copil însemna să îndure din nou toată copilăria ei. Cum de nu-i spusese nimeni acest lucru?

Ei bine, dacă acest lucru era adevărat, de data asta avea să facă lucrurile ca la carte. Ascensiunea ei socială, cum o numea Toby, nu avea legătură cu ea și copilăria ei; avea legătură cu copiii ei. Un lucru firesc care decurgea din felul în care fusese crescută Rachel era că, indiferent dacă îți plăcea sau nu să fii singur, solitudinea devenea starea obișnuită de repaus a corpului tău — nivelul său de bază. Cu alte cuvinte, ea nu-și dorea prieteni. Nu le plăcea pe Miriam sau pe Roxanne, sau pe Cyndi; ele nu erau prietenele pe care ea și le dorea. Toby era prietenul pe care și-l dorea. Toby era prietenul ei pe viață. Toby era persoana alături de care putea fi singură. Atunci când ești o persoană care a fost respinsă întreaga copilărie din motive imposibil de identificat, sunt puține lucruri pe care să nu le percepi drept respingeri care ți se mai pot întâmpla ulterior. Miriam te place, dar de ce nu ai fost invitată la masaj pe Great Jones Street împreună cu ea? Roxanne vrea să știe dacă vrei să mergi la cină înainte de petrecerea în pijamale a copiilor, dar apoi menționează faptul că ea și Cyndi au fost la cumpărături împreună toată ziua, deși a merge la cumpărături cu ele nu este ceea ce-și dorește de fapt, ci doar să fie invitată. Își dorește să se simtă o parte integrantă în viețile lor. Își dorește ca ele să se uite la ea și la copiii ei ca și cum nu ar fi numai niște opțiuni. Toby nu înțelegea de ce îi păsa de lucrurile acestea sau de ce erau importante. Cum ar fi putut? Avea o soră pe care se baza pur și simplu. Avea niște părinți — o mamă pe care o blama pentru imaginea lui de sine îngrozitoare, fără să ia vreodată în considerare faptul că persoana căreia îi spunea aceste lucruri ar fi fost în stare să ucidă ca să aibă o mamă pe care să dea vina pentru orice. Avea toți acei prieteni care și-au dorit să fie în viața lui din tinerețe. Îl avea pe Seth. Mă avea pe mine. Avea toți acei oameni care îl văzuseră neajutorat și patetic, dar asta nu-i făcuse nici măcar o dată să nu-l mai iubească.

Cealaltă problemă era și mai greu de pus în cuvinte. Toby avea o slujbă bună. Îi plăcea slujba lui bună. Era priceput la slujba lui bună. Foarte bine. Dar provocările vieții pe care amândoi au fost de acord că și-o doreau necesitau ceva ce slujba cea bună a lui Toby nu le putea oferi. Foarte bine. Nu se gândise la asta la început, când ieșeau la întâlniri. În perioada aceea, ea considera că era norocoasă pentru că se îndrăgostise de cineva care era altruist, deștept și voia să facă bine oameni bolnavi. Dar împărtășeau niște valori asupra cărora căzuseră de acord. Rachel i-a povestit lui Toby într-o noapte, șoptindu-i pe sub așternuturile din patul ei minuscul de la cămin, totul despre școala ei, despre Catherine H., despre tenis și telefonul acela. A spus că ar fi vrut ca povestea să nu se repete niciodată pentru copiii lor. El i-a răspuns:

— Nu voi permite așa ceva niciodată.

El se referea la sprijinul emoțional. Ea se referea la sprijinul financiar. Poate că nu erau de acord în privința aceasta, de fapt.

Ea a încercat ani de zile să-l determine să țintească sus, să-și dorească mai mult, dar el nu voia, pur și simplu. Mai mulți bani ar fi prins bine, spunea el, dar ceea ce îi cerea ea să facă era ceva complet diferit de ceea ce făcea, adică să-i facă bine pe cei bolnavi (aura de tămăduitor nu era ceva ușor de negociat în aceste conversații). Nu chiar, replica ea. Orice era diferit de ceea ce el făcea îi părea corupt și dezgustător din punct de vedere moral. Da, spunea ea. I-ar fi plăcut și ei să facă lucruri bune și minunate pentru lume. Dar ce-ar fi dacă ar face asemenea lucruri pentru copiii lor, înainte de toate?

— Ne-am putea muta, spunea el.

Dar unde altundeva ar fi putut ea să facă tot ce făcea? Sigur, ar fi putut trăi ca niște regi din salariul lui în partea rurală din Pennsylvania, dar asta ar fi însemnat ca ea să-și semneze condamnarea la moarte.

— Niciodată nu am pretins că sunt altceva decât sunt, de fapt, spunea el.

Aceasta era una dintre replicile lui favorite, de parcă oamenii nu ar fi trebuit să evolueze, să se schimbe și să le pretindă și celorlalți să crească și să se dezvolte.

La un moment dat, ea a acceptat situația de fapt. Depindea de ea să obțină câștigurile care le-ar fi permis să ducă viața pe care o anticipaseră împreună. El a acceptat acest lucru, de asemenea. Pretindea că nu-l interesau prea mult banii, dar ar fi trebuit să vedeți cât de mult îi plăcea mașina. Ar fi trebuit să vedeți cât de mult îi plăcea

clubul — piscina de pe acoperiș, cu mult deasupra orașului, atât la propriu, cât și la figurat. Astfel, Toby și-a ajustat programul ca să ajungă acasă puțin mai devreme s-o înlocuiască pe Mona, dădaca lor. A făcut un pas în spate și i-a permis să încerce să realizeze lucrul măreț pe care și-l dorea. Ea a reușit, dar nu datorită curajului, ci, în primul rând, pentru că nu avea de ales și, în al doilea rând, pentru că a-l vedea pe Matt Klein din nou ar fi însemnat să comită o greșeală fără cale de întoarcere.

Ea și-a făcut partea, iar Toby se comporta precum cineva care a făcut un pas în spate, dar nu era chiar așa. Venea acasă la timp, desigur. Pregătea cina atunci când Mona nu gătea. Dar nu își adaptase și așteptările pe care le avea de la ea sau nu îi acorda spațiu pentru cât de obosită putea să fie sau cât de grăbită și ocupată. Lui Toby îi plăcea foarte mult să facă acele plimbări lungi. Indiferent cât de mult întârziaseră, el voia să meargă pe jos. Prin parc, prin oraș. Ea tot încerca să-i explice faptul că timpul funcționa în unități. În ciuda pasiunii lui pentru fizică, nu înțelegea pe deplin acest lucru: dacă voia să petrecem timpul mergând pe jos la un local pentru cină, care era la treizeci și cinci de cvartale distanță, în loc să-mi permită să termin acest e-mail într-un taxi în drum spre restaurant, voi fi nevoită să termin e-mailul la masă. E-mailul nu era ceva opțional. E-mailul era toată treaba.

— *Unii oameni ar spune că orice poate să aștepte, zicea el.*

Însă el nu înțelegea volumul. Nu înțelegea că trebuia să răspunzi mesajului de la Roxanne cu un emoticon stupid care își dă ochii peste cap pentru ceva la care Cyndi a replicat cu un „LOL“ sau că trebuia s-o anunți pe Cyndi când avea loc petrecerea în pijamale, sau trebuia să-i spui lui Miriam să-și noteze că pe 5 mai urma ziua lui Solly, fiindcă ea își făcea programul cu o lună înainte, iar lipsa lui Jack de la ziua de naștere a lui Solly ar fi fost un dezastru și le-ar fi aruncat prietenia pe un teren alunecos. Nu putea fi cu adevărat conștient de lucrurile pe care nu le putea vedea, de fapt. Dacă nu ar fi știut despre schimbul cu Mona, acesta nu s-ar fi întâmplat. Dacă nu ar fi știut despre conversațiile absolut degradante cu Miriam, nu ar fi înțeles sacrificiul. Dacă nu ar fi știut despre toate orele în care el dormea și ea era trează, încercând să descopere care program preșcolar avea cea mai corectă filosofie, nu s-ar fi întâmplat. Toată contribuția ei pica, într-un mod magic, din cer sau se năștea din ceva inerent corpului ei femeiesc. El considera că dorința ei de a petrece o zi în plus la Paris în cadrul unei călătorii de serviciu era o crimă de război. Ea trebuia să meargă la Premiile Tony, fără să-și dea seama că gala lui de la spital era în aceeași seară, astfel că ea se transforma într-o persoană îngrozitoare pentru că alegea Premiile Tony, unde erau nominalizați trei dintre clienții ei. El nu putea înțelege felul în care volumul o strivea.

Toby avea programări cu pacienții. Avea niște proceduri de urmat. Erau niște intervale de timp, iar când acestea se scurgeau, era totul gata. Nu trebuia să fie în două locuri în același timp. Tot ce trebuia să facă se desfășura într-un cazinou al timpului de tip Vegas, unde pereții încadrau momentele, fără ceasuri, ferestre sau modalități de ieșire ușor de identificat. Nu era nevoit niciodată să-și ascundă telefonul sub masă, fiindcă avea loc o licitație pentru un scenariu, iar actorul pe care îl reprezenta era pe cale să fie scos din schemă și avea nevoie ca tu să găsești un agent de publicitate dispus să se implice. Sigur, și Toby avea urgențe, dar mai erau zece oameni pe lângă el, care așteptau să-i facă treaba în cazul în care nu putea să-și facă apariția, grupuri de oameni pe care el îi instruise să fie exact ca el când nu putea fi acolo.

Foarte bine. Ea lucra zi și noapte, dar nu era o problemă. Respecta termenele-limită impuse și stingea incendii în fiecare zi. A avut zece, apoi douăzeci, apoi cincizeci și apoi o sută de oameni în subordine. Lucra pentru peste două sute de actori, scriitori, producători și regizori. Presidentrix era în discuții pentru marele ecran, iar ea, da, ea, nu mai era interesată să-l predea unui agent de film. Ea însăși era perfect capabilă. Asta a fost. A renunțat la externalizare. A renunțat la parteneriate sinergice. Super Duper Creative oferea acum servicii complete. Ea a crescut și a tot crescut, iar dezvoltarea ei părea să fie lipsită de limite. Era opusul maternității și, în secret, era o corecție necesară pentru asta. Era un gen de realizare în care maternitatea nu s-ar fi putut încadra niciodată. Hannah și Solly creșteau, iar ea se întreba dacă erau prea înregimentați sau nu erau suficient de înregimentați. Dacă ar fi trebuit și ei să ia ore de germană, precum cei din familia Leffer. Noaptea, ea adormea, iar pe terenul minat și sălbatic al halucinațiilor specifice etapei precedente somnului REM, mama ei moartă apărea și întreba:

— De ce nu știe Solly încă programare?

Această întrebare i-a răsunat în urechi ani de-a rândul. Contractul cu un actor se încheia într-o săptămână sau două și aceasta era tot. Dar ea nu știa dacă toată treaba cu Hannah și Solly va funcționa până în momentul în care avea să moară, iar nimic rău nu se întâmplase până atunci.

Ea venea acasă în fiecare seară — nu la aceeași oră, dar, de cele mai multe ori, când copiii erau încă treji — chiar dacă nu-și terminase toată treaba și încheia ce mai avea de făcut în bucătărie, chiar dacă acest lucru era aproape imposibil. Hannah voia să vorbească despre motivele pentru care nu avea telefon, Solly voia să joace Uno, iar Toby își dorea ca ea să-l privească plină de adorație și să-i asculte poveștile nesfârșite, nesfârșite despre diagnosticarea problemelor ficatului. Știa atât de

multe despre acel organ dezgustător, încât ar fi putut diagnostica minimum patru sau cinci boli majore și rare. Fiecare seară se desfășura astfel:

Ea: Am ajuns!

El: N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat astăzi și cât de păcălit/ignorat/subestimat m-am simțit.

Ea: Haide să vorbim despre asta! Dă-mi voie doar să-i salut pe copii și să răspund la niște mesaje, fiindcă am o premieră în seara asta…

El: Niciodată nu-ți pasă de mine.

Ea: Poftim? Cum poți să spui lucrul ăsta?

El: Ascultă la tine. Abia dacă ești aici. Abia dacă ești mamă.

Ea: Ai auzit partea legată de faptul că am o premieră în seara asta? Ai auzit partea legată de faptul că vreau să-i salut pe copii?

El: Nu-ți mai pot tolera furia.

Nu exista nicio modalitate în care ea ar fi putut să-și exprime opinia fără să fie acuzată de furie. Oriunde se întorcea în propria ei casă, avea parte de o nouă insultă. Se trezea dimineața, ieșea din casă împreună cu Toby și copiii și, înainte s-o ia în direcția opusă școlii, îl auzea pe portar vorbind despre faptul că Toby era un erou pentru că-și ducea propriii copii la școală. Dădea peste unul dintre profesorii de la școală, care îi spunea:

— Este uimitor cum soțul tău îi aduce la școală în fiecare dimineață.

Ea ar fi vrut să spună:

— Oare nu este uimitor modul în care eu plătesc ipoteca aceea nenorocită? Nu este uimitor faptul că programul copiilor mei este mai bine organizat decât al președintelui și că vor absolvi școala primară pregătiți pentru trei sau patru cariere care necesită o diplomă? Nu este minunat modelul pe care eu îl ofer copiilor mei?

Profesorul spunea despre ea că este o femeie de carieră, iar acest lucru era insultător, într-un fel, chiar dacă era adevărat. Poate pentru că era o raritate la școală. Poate pentru că asocia un asterisc numelui ei și părea să explice motivul pentru care era inadecvată.

Au fost invitaţi de familia Rothberg acasă la ei, în nord, pentru o petrecere de Anul Nou și, în timp ce Sam Rothberg și Toby au mers cu băieții la bowling, fiica lui Miriam a început să vină de-a bușilea spre ea și Miriam a spus:

— Jur, nu se termină niciodată.

Iar Rachel a aprobat cu toată convingerea — da, sigur, părea să nu se mai termine —, dar apoi a spus:

— Ești norocoasă că ai încă un bebeluș. Îmi pare rău că eu nu l-am făcut pe al treilea.

Miriam o întrebă de ce nu avea al treilea copil, iar Rachel spuse:

— Cred că lucrez prea mult.

Însă răspunsese astfel doar fiindcă nu voia, de fapt, să discute despre acest subiect. Ea nu voia să discute despre faptul că Toby nu-și dorea un al treilea copil fiindcă știa că greul ar pica pe el, iar ea nu voia să se confrunte cu vinovăția constantă pentru felul în care i-ar fi făcut lui viaţa imperfectă.

Dar Miriam nu procedă cum ar fi trebuit. Nu a dat din cap, zâmbind și încercând să înțeleagă, așa cum Rachel se străduia atât de mult să dea din cap, să zâmbească și să încerce să înțeleagă problemele pe care Miriam le întâmpina în viaţa ei complet lipsită de griji. În schimb, ea spuse:

— Ei, bine, cu toţii muncim.

Rachel era confuză.

Miriam și Roxanne schimbară o privire. Mai vorbiseră despre acest lucru înainte.

— Asta nu înseamnă că tu muncești mai mult decât noi, spuse Miriam.

— Așa e, desigur, spuse Rachel, după care s-a detestat complet pentru că-și ținuse gura.

Singurul lucru mai deranjant chiar decât faptul că Miriam nu muncea era că ea credea că muncea, de fapt. Dar Miriam nu avea să cunoască niciodată succesul autentic. Nu avea să afle niciodată cum e să obţii ceva cu forţe proprii. Nu avea să afle niciodată cum era să construiești ceva și apoi să ai acel lucru în mâinile tale. Nu avea să rezolve o

problemă sau să urmărească un spectacol în care trei dintre clienții ei intonau un cântec împreună, gândindu-se: și ei sunt copiii mei.

Cu o săptămână în urmă, luase cina cu Sam Rothberg și nepotul acestuia, pe care l-a sfătuit și l-a îndrumat spre ce instructori de teatru să se îndrepte, să le spună că vine din partea ei și apoi să se întoarcă la ea atunci când instructorul va considera de cuviință. După cină, Sam i-a mulțumit și a condus-o la apartamentul ei. El a insistat să o conducă până la intrare, ceea ce ea a considerat că era ciudat, dar Sam Rothberg fusese întotdeauna drăguț cu ea. I-a spus că era liber un post de medic la compania lui, iar salariul era extraordinar. Voia să știe dacă Toby ar lua în considerare o asemenea ofertă. Rachel nu știa și i-a spus acest lucru. Ar fi trebuit să-l întrebe pe el!

Ea îl lăsă pe Sam Rothberg să-i prezinte oferta lui Toby în timpul weekendului, iar acesta s-a înfuriat. După aceea, au încercat să meargă la terapie de cuplu, dar el nu asculta. Nu conta nimic în afara punctului său de vedere — faptul că ea nu făcea nimic altceva decât să muncească, neglijându-i pe el și pe copii —, niciun alt lucru despre care putea să discute. Nici măcar nu putea să audă ce spunea ea, mai exact faptul că-și iubea munca. Faptul că da, poate că ar trebui s-o lase mai moale, dar nu prea știa cum. Nu știa cum să aibă încredere în oamenii pe care îi angajase. Dacă el ar fi ascultat, ar fi putut să o audă. Ea avea nevoie de ajutor în privința aceasta.

Dacă ea ar fi fost bărbat, se gândea, partenera sa ar fi primit cu recunoștință răsfățul datorat faptului că muncea mult. El i-ar permite să vină acasă de la muncă, să stea cu picioarele ridicate pentru o clipă înainte să o bombardeze cu povestea despre cum viața lui era îngrozitoare, nimeni nu-l respecta și cu felul în care Aaron Schwartz era preferatul profesorilor, iar Phillipa London era răutăcioasă față de el.

Toby își iubea slujba foarte mult. Cel puțin, așa susținea el. Dar, la un moment dat, el a uitat că ocupația ei era cea care îi permitea lui să facă numai ceea ce-și dorea. A uitat că profesiile lor erau simbiotice, iar el făcea ca nefericirea lor să fie simbiotică, în schimb socotea că succesul ei era motivul eșecului său. Și nu era cu adevărat un eșec, dar cu siguranță nu ajunsese în viață așa departe cât ar fi putut ajunge. Undeva, adânc înăuntrul lui, o alesese pe ea pentru că știuse că asta însemna că el putea face orice își dorea cu viața lui, fără să fie obligat să facă nimic exclusiv pentru bani. Iar undeva, adânc înăuntrul ei, poate că ea îl alesese pe el pentru că a știut că, în absența foamei pe care el, în mod evident, nu o avea, ei îi era permis să fie animalul care fusese întotdeauna.

Dar, cu toate acestea:

— Eşti nervoasă mereu, îi spunea el.

Şi apoi, în final, ea putea să recunoască faptul că era într-adevăr nervoasă, mai ales după acele şedinţe de terapie, unde observa cât de dezgustaţi erau atât Toby, cât şi terapeutul din cauza iritării pe care ea o simţea doar pentru simplul fapt că trebuia să se afle acolo. De parcă ar fi trebuit să te bucuri că mergi la terapie de cuplu! De parcă ar fi trebuit să te bucuri de timpul pierdut şi de banii cheltuiţi nu pentru a face lucrurile mai bune, ci pentru a începe din nou să le tolerezi. Întotdeauna a şocat-o ironia faptului că revelaţia furiei sale nu a venit de la terapie în sine, ci de la simplul fapt că mergea acolo. Oricum, în ciuda tuturor acelor acuzaţii, Toby nu s-a întrebat niciodată de ce era nervoasă. Pur şi simplu el o detesta pentru că era astfel. Furia era o grădină pe care ea o tot îngrijea, iar grădina era plină de iarbă toxică a cărei creştere ea nu mai reuşea s-o controleze. El nu înţelegea că şi el era, de asemenea, unul dintre grădinari. El nu înţelegea că amândoi plantau seminţe acolo.

Când ea a împlinit patruzeci de ani, a decis să înceteze să mai pretindă că nu era furioasă din cauza tuturor acestor lucruri. Nu voia să le facă viaţa grea copiilor, dar şi-a dat seama, de asemenea, cât de multă energie consuma prefăcându-se că-l plăcea în continuare pe Toby la fel de mult ca înainte. Ea îl plăcuse cândva! Îl iubise. Doamne, chiar îl iubise! A fost prima persoană care a făcut-o să simtă plăcere, căldură, i-a oferit siguranţă şi respect. Era deştept, iar amărăciunea lui era dulce, gestionabilă şi foarte amuzantă. Era onest — faţă de ea şi faţă de sine însuşi. Cel puţin, credea că era. Mirosea atât de bine, ca săpunul şi America. Acum tot ce-şi dorea el era să meargă la terapie. Dar ea a fost la terapie cu el. El voia să ţipe şi să arunce cu obiecte în afara orelor de terapie, după care voia să meargă la terapie, să se aşeze şi să se poarte raţional. Ea voia să ştie de ce, dacă poţi fi raţional, să nu te comporţi întotdeauna raţional, astfel încât să nu mai fie nevoie să mergi la terapie de cuplu?

Apoi, într-o zi, Toby a deschis subiectul divorţului. Asta a şocat-o. Ştia că abordările lor erau diferite: ea încerca doar să supravieţuiască, pe când el încerca să aibă un mariaj minunat. Dar divorţ? După aceea, a adus subiectul în discuţie din nou. Rachel îl imploră să asculte şi să încerce să rezolve lucrurile. Îl rugă să se gândească la ideea că problemele lor erau, în cea mai mare măsură, datorate faptului că treceau printr-o perioadă dificilă a vieţii lor, aveau copii mici şi o afacere care încă necesita multă atenţie, iar ea ştia că el era necăjit fiindcă povestea cu grantul lui nu ieşise cum ar fi vrut, dar că aveau să treacă prin asta.

— Nici măcar nu vrei să mergi la terapie, îi spuse el. Şi nu mai aduce în discuţie grantul meu.

Ea refuza să ia în considerare divorţul. Îl refuzase vara trecută, când Hannah a plecat de la masa unui restaurant din Bridgehampton fiindcă era sătulă de certurile lor. Îl refuzase când el s-a îmbătat prea tare la o cină cu un regizor pe care ea încerca să-l racoleze şi s-au certat tot drumul până acasă în taxi. În plus, îl refuzase când el a făcut o criză de nervi la familia Rothberg fiindcă i se oferise o slujbă. Ea nu a considerat niciodată că merita să fie fericită. Nu s-a întrebat niciodată dacă exista ceva mai bun. Aceea era căsnicia lor; aceea era familia lor. Era a lor, ei o deţineau, ei o creaseră. Dacă era un singur lucru pe care ea îl învăţase de la bunica ei era înţelegerea faptului că viaţa nu era întotdeauna aşa cum ne-am fi dorit să fie, iar obligaţiile sunt obligaţii şi nimic altceva.

— Nu vreau să-mi trăiesc viaţa astfel, spunea el.

— Toby, zicea ea, frecându-şi tâmplele, înţelegi că nici măcar nu am timp să divorţez?

Dar el nu înţelegea. Pricepea doar că ea nu-i oferea ceea ce îşi dorea el şi că, încă o dată, lumea se întorcea împotriva lui, fie pentru că el era obişnuit cu obedienţa ei, fie pentru că auzise nişte tâmpenii despre cum ar trebui să fie soţiile într-un cămin tradiţional, deşi nu putea recunoaşte că şi-ar fi dorit ca ea să se comporte astfel. Sau pentru că el îşi alesese domeniul de activitate într-o perioadă în care medicii erau încă respectaţi. Sau pentru că era conştient că alţi oameni se descurcau mai bine. Sau pentru că era de părere că oamenii mai înalţi aveau parte de mai mult sex. Sau pentru că prietenii lui erau prea boemi, iar asta îi permitea să creadă că el era mai responsabil şi mai integru şi, din acest motiv, mai virtuos decât era în realitate. Sau pentru că fusese rănit în secret din cauză că grantul pentru laboratorul lui nu fusese reînnoit, cercetarea lui fiind socotită, în mare parte, o pierdere de bani şi de timp şi un dezastru, iar el ştia că a exprima regret în loc de furie faţă de circumstanţele privind eşecul de reînnoire a grantului ar fi însemnat să se îndoiască profund de abilităţile şi competenţele sale.

Cândva, prin ianuarie, curând după ce şcoala începuse şi toată lumea se întorsese la muncă, Sam Rothberg a apărut la biroul ei cu flori. Ea nu îl aştepta. Voia să-i mulţumească pentru ajutorul acordat nepotului său şi să-şi ceară scuze pentru că provocase tensiuni între ea şi Toby în acel weekend la Saratoga. Când i-a oferit florile, ea a cedat şi a început să plângă. Sam Rothberg a întrebat dacă putea s-o scoată la cină, fiindcă avea impresia că i-ar prinde bine un prieten. Ea a acceptat. Rachel i-a povestit toate lucrurile pe care Miriam nu le-a întrebat niciodată fiindcă

nu fusese suficient de atentă la ea — faptul că Toby o detesta pentru ambiția și succesul ei, faptul că, în fiecare seară, avea loc o ceartă nouă care era, de fapt, aceeași ceartă.

— Haide, spuse Sam Rothberg, evaziv, mă minți.

— Poftim? Cu privire la ce te-aș putea minți?

— Ambiția este sexy, spuse el. Dacă aș putea să mă plâng de ceva… — se uită într-o parte — nu ar trebui... — apoi, se uită din nou la ea — ei, bine, nu m-ar deranja ca Miriam să dea dovadă de ceva mai multă.

— Ce vrei să spui?

Lui Rachel îi plăcea la nebunie ce auzea.

— Este atât de ocupată!

— A fi ocupată să cheltui bani nu este același lucru cu a crea cu adevărat ceva în lume, știi?

Se aplecă înainte, ridicându-și sprâncenele, ca și cum fața lui ar fi pus o întrebare.

— Aș minți să spun că nu consider tot ceea ce ai realizat tu drept un stimulent puternic.

Sam Rothberg îi spuse că hotărârea și succesul lui Rachel îl făceau să o vrea mai mult. El era căsătorit cu o moștenitoare leneșă. Îi plăcea la nebunie ingenuitatea lui Rachel și dorința ei de a progresa. Înainte ca ea să-și dea seama, luau cina într-un local micuț din Brooklyn, la lumina lumânării, unde nimeni dintre cunoscuți nu-i putea descoperi.

Ei bine, Rachel era consternată. Acea parte a stomacului ei care înregistra victoriile a avut o convulsie intensă de triumf. La mijloc nu era faptul că ea își dorise vreodată să-l înșele pe Toby; nu era faptul că ea își dorise vreodată s-o trădeze pe biata Miriam. Dar faptul că nu vrei să câștigi nu face victoria cu nimic mai puțin reală.

În timpul cinei, el îi tot aruncă acea privire — prea apropiată, prea dulce, prea intimă —, aceea care însemna că un bărbat dorea o femeie. Era ea mai scoasă din uz, dar nu era oarbă. O lăsă fără suflare.

Însă era căsătorită. Ce făcea acolo? Dar, pe de altă parte, avea un soț care îi cerea divorțul. Din senin, se văzu din afara corpului ei. Privi în jos și vizualiză cum lua cina alături de Sam. Era încă tânără. Era încă în formă. Era încă drăguță. Văzu că ea, această femeie drăguță, tânără, care

era într-o formă bună, era dorită, iar dorința lui față de ea a excitat-o. Făcea ca fiecare mișcare a ei să fie și mai vie, ca și cum ar fi fost privită așa cum și era de fapt. Când s-a întâmplat ultima oară?

Unul dintre multele motive pentru care ea nu voia să divorțeze era că simțea că lumea ar fi fost un abis adânc și gol pentru o femeie care avea peste patruzeci de ani și era singură. Toby va fi dorit și va face sex, iar ea va deveni genul acela de matroană care va avea parte, poate, din când în când, de o întâlnire aranjată cu vreun verișor divorțat, fără păr și cu unghii încarnate. Nici măcar nu era de vină vârsta. Era, pur și simplu, felul în care decurgeau întâlnirile romantice în prezent. Asistenta ei, Simone, avea douăzeci și nouă de ani și ieșea la întâlniri folosind aplicații, prin intermediul calculatoarelor și telefoanelor. Așteptările erau acum ca o femeie să meargă la o întâlnire, extrem de excitată, în patru labe, doar să ceară sex. După, de îndată ce se încheia, să clipească, să chicotească și să se retragă în același mediu, pretinzând că toate astea erau în regulă, că intimitatea era o necesitate fizică pe care ea o avea și că el putea liniștit să nu o mai caute niciodată. Rachel nu ar fi fost capabilă să tolereze așa ceva.

Dar Sam Rothberg era acolo, iar ea putea simți căldura privirii sale prelungite și puterea dominației lui — ca și cum el s-ar fi hotărât deja în privința ei, iar acum ea nu mai putea face nimic. Degetele ei de la picioare se încovoiau în pantofi. Respirația ei era sacadată, iar acest lucru se putea auzi. Trecuse atât de mult timp de când simțise ultima oară o dorință atât de puternică de a face sex cu cineva.

Se întoarseră cu mașina lui la biroul ei. Ea îl împinse înăuntru pe ușă, trecând de pupitrul lui Simone și rezemându-l de masă. Super Duper Creative era la etajul al treilea, biroul ei avea ferestre din podea până în tavan, iar ea se întoarse spre geam și fu uimită să descopere senzualitatea de neconceput a orașului, cu toate luminile sale — reflexiile și… uitați-vă la ea! Uitați-vă la el! El, în genunchi, ghemuindu-se în fața ei. El, împingând-o până când a lipit-o de fereastră. El, trăgând-o deasupra lui. Ei, ajungând împreună la orgasm, sunetul „Ah“: o revelație! Ah! Asta ar fi trebuit să fac în tot acest timp! Cu omul acesta ar fi trebuit s-o fac în tot acest timp!

După aceea, rămaseră întinși pe canapeaua din piele, ea stând deasupra lui.

— Deci acesta este biroul tău, spuse el.

— Cu siguranță așa este, a răspuns ea, cu fața îngropată între firele lui de păr de pe piept.

— N-o să intre nimeni?

Ea a râs.

— Aștepți pe cineva?

Și-a pus fusta înapoi, dar nu și ciorapii sau lenjeria. Pe acestea le-a aruncat afară într-un coș de gunoi. Sam Rothberg îi propuse ca șoferul lui să o ducă acasă. Dar ea refuză, prefera să meargă pe jos.

Continuară să se vadă în weekenduri la hoteluri. Comandau mâncare și făceau sex pe podea, în pat și la duș. Aveau o relație care ar fi trebuit să fie temporară, până când, într-o zi, Sam spuse că-și dorea ca Rachel să poată fi cu el pentru totdeauna.

— Sunt fericit doar atunci când sunt cu tine, spuse el, gol pușcă, în timp ce mâncau sushi. Mi-aș dori să putem rezolva acest aspect.

Rachel se gândise la asta multă vreme. Iată un tip care o dorea cu adevărat. Iată un om puternic, deștept, ambițios și de succes, care nu privea trăsăturile ei similare ca pe un referendum la adresa lui. Cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât își dădea seama că toate criticile lui Toby față de ea se infiltraseră încet în porii ei și deveniseră propriile ei critici față de ea. Cum ar fi fost dacă nu ar mai fi trăit astfel în continuare?

— Cum ar fi posibil una ca asta? întrebă, pretinzând că era doar o fantezie, când, de fapt, era incapabilă să gestioneze orice nu era planificat.

— Am face lucrul ăsta, pur și simplu, spuse el. Am spune la naiba cu toată lumea, așa stau lucrurile în viață, uneori.

Ea tot încerca să-și imagineze acest lucru. Ar fi declanșat un scandal la școală. Ar fi fost nevoiți să-și retragă copiii și să-i înscrie la instituții diferite la liceu. Sau poate că nu ar fi fost cazul și copiii lor ar fi supraviețuit. S-a mai întâmplat, nu? Nu știa pe nimeni căruia să i se fi întâmplat una ca asta, dar s-a mai întâmplat totuși. Trebuia să se fi întâmplat. Și-a imaginat cum ar fi fost să meargă la școală, să le vadă pe Miriam, pe Roxanne și pe Cyndi, șușotind toate și aruncând otravă din priviri și atunci s-a cutremurat.

Tocmai în acel moment, filmul Alejandrei, care trecuse prin opt scenarii și trei regizori, primise undă verde, filmările începuseră, iar ea era, brusc, fericita câștigătoare a unei alte sume semnificative de bani. S-a gândit că ar fi putut s-o folosească ca să cumpere încă un etaj din

clădire, dar s-a oprit. În acea perioadă, mergea în Los Angeles o dată pe săptămână. În urmă cu un an, se întâmpla o dată pe lună. Clienţii ei erau mai interesaţi de Hollywood şi se părea că fiecare scriitor şi actor erau gata să fie angajaţi, pentru că noua piaţă de streaming era infinită. Îi plăcea foarte mult Los Angelesul. Niciodată nu dormea aşa de bine ca atunci când era acolo. Accesul la sănătate era extrem de accesibil acolo: tot ce-ţi plăcea se putea transforma într-un suc, erau cursuri de yoga în permanenţă. Era atât de puţină grabă. Timpul părea să se dilate acolo. Cum ar fi fost să-şi deschidă un birou în Los Angeles? Cum ar fi fost să-şi deschidă un birou în Los Angeles şi să devină cineva care să creadă în angajaţii ei şi să nu se grăbească?

— Ce ar fi să-mi deschid un birou în Los Angeles? îl întreba ea pe Sam, pe când se aflau ori la Waldorf, ori într-unul dintre apartamentele companiei sale din nord, ba chiar o dată, în casa lui din nord, în patul lui Miriam, la doar un etaj distanţă de locul în care ea se prefăcuse cândva că o aprobase pe Miriam când aceasta i-a spus că toate mamele munceau.

— Ce ar fi dacă eu aş face acest lucru? întreba Sam, la rândul său.

Compania lui farmaceutică se afla în New Jersey, iar naveta era deprimantă. Laboratoarele în care ei creau medicamentele împotriva cancerului erau în Manhattan Beach şi necesitatea supervizării era luată în calcul.

Rachel se gândea cum ar fi fost să se retragă complet din lumea în care se afla. Dă-o naibii pe Cyndi Leffer! Dă-o naibii pe Roxanne Hertz! Dă-o naibii pe Miriam Rothberg, în mod special. Toby se putea muta, şi el, dacă îşi dorea acest lucru. Oricum detesta New Yorkul, era din Los Angeles şi susţinuse întotdeauna că ar fi drăguţ să le ofere copiilor mai multă interacţiune cu familia lui.

Îşi putea imagina totul. Se putea imagina îmbarcându-se într-un avion alături de copiii ei. Se putea imagina mergând la yoga şi având un instructor de meditaţie care o putea învăţa cum să aibă încredere în oamenii care lucrau pentru ea. Va ajunge acasă la timp. Le va acorda atenţie copiilor ei. Ar putea face un tur victorios pentru viaţa pe care o construise, lăsându-l să o susţină. Ar redirecţiona clienţii mai mici unora dintre agenţii din subordinea ei. Ea i-ar păstra pe cei mari. Şi-ar face timp.

Într-o seară de iarnă, în casa lor din East Hampton, ea se întoarse spre Toby, într-un final, fiind de acord cu divorţul. Le-au spus copiilor exact înainte ca Toby să se mute. De îndată ce el plecă, ea rămase singură în apartamentul ei. A stat acasă alături de copii în primele două săptămâni

că să-i ajute să se adapteze schimbării. Solly a dormit cu ea în fiecare noapte în acea săptămână. A dus-o pe Hannah la yoga cu ea după tabără.

Seara, după ce copiii adormeau, ea era liberă. Nu mai răspundea nimănui. Stătea doar în lenjerie, se uita la reality show-uri, își punea benzi pentru curățarea porilor pe bărbie, se scobea în nas și nu termina de spălat vasele, ceea ce nu mai putea fi privit ca un gest prin care ceri altcuiva să le spele. De obicei, oamenii se simt deprimați și nefericiți după un divorț. Dar nu și Rachel. Rachel lăsase deoparte întregul eșec asociat acestui lucru. Ea își oferea timp. Avea pe cineva în viața ei care o iubea pentru cine era și nu pentru cine spera să fie. Avea pe cineva care o înțelegea. Îi părea atât de rău pentru toți cei care rămâneau loiali unei vieți pe care o construiseră doar pentru faptul că o construiseră. Avea doi copii — pe Hannah cea caldă, isteață, îndrăzneață și pe Solly cel sincer, deștept și curios. Le putea acorda atenție, în sfârșit, fără să-și facă griji în legătură cu egoul soțului ei.

Apoi, după ce a auzit de la Todd Leffer că l-a văzut pe Toby cu o femeie într-o seară, și-a dat seama că era timpul să-i spună. Era la birou, dar toată lumea plecase acasă. Îl sună pe Toby și îi spuse că voia să discute cu el despre ceva.

— Ce mai este acum? întrebă el.

Ea îi spuse că avea de gând să-și deschidă un birou în Los Angeles.

— Îți bați joc de mine? zise el.

El rămase tăcut în timp ce ea încercă să-i explice că acestea erau vești bune, fără să fie nevoită să se umilească și să-i spună că nu mai putea tolera presiunea școlii și solicitările de care avea parte din partea acesteia. Nu îi putu spune că era, în sfârșit, pregătită să trăiască după propriile reguli și să-i învețe pe copiii ei să aibă încredere. Nu erau acestea vești bune? În sfârșit, ar fi putut și el să înceteze să fie tot pe fugă la muncă. Ar fi putut să trăiască aproape de familia lui, iar copiii ar ajunge să-i cunoască…

— Nu mă mai ameți, spuse el.

Ea își dădu seama, prima prima dată, că era posibil ca el să fi fost beat. Se auzeau zgomote pe fundal. Nu era acasă. Fir-ar.

— Poate nu am nimerit în cel mai bun moment, spuse.

— Chiar trebuie să distrugi fiecare părticică din viața mea și acum? o întrebă el.

Își ceru scuze. Spuse că nu și-a dat seama că era în oraș. Gândul că el ar fi putut fi cu altcineva o întrista. O parte din ea încă nu putea suporta ideea că mariajul lor nu funcționase. O parte din ea încă nu putea suporta ideea că nu-l mai avea pe Toby. Da, îi plăcea libertatea de care avea parte. Da, divorțul fusese decizia corectă. Întotdeauna a considerat că divorțul venea din ură, dar furia ei nu a provenit niciodată din ură. Venea din dezamăgirea că o persoană pe care ea o iubea o judeca atât de greșit. Erau foarte diferiți, dar se maturizaseră împreună. El a fost prima ei mare iubire.

— Tu îți ceri scuze mereu, spuse el. A fost prea mult să-mi ceri să cresc copiii și să te învăț cum să te comporți ca o persoană. Du-te în California. Dar nu îi vei lua pe copii cu tine. Du-te. Serios. Ei nici măcar nu ar observa dacă ai pleca.

Toby îi închise telefonul.

În seara aceea, Sam îi scrise că a mai prins două locuri libere la Kripalu în ultima clipă și că ar putea merge împreună în weekend dacă ar porni devreme ziua următoare. Ea nu putea să nu se gândească la cât de crud devenise Toby. Nu reușise deloc să doarmă. Se întâmplau prea multe lucruri, iar ea dormise foarte puțin în ultimul timp cu toată agitația. Mai întâi, era plăcerea ei să stea trează și să se uite la programe proaste la televizor fără cineva care să comenteze acest lucru. Dar apoi, încetișor, își dădu seama că nu voia să meargă la culcare. Sau, mai curând, nu reușea. Nu reușea să-și amintească cum să adoarmă. Părea ceva foarte la îndemână, foarte simplu, doar că era ceva intangibil, precum iepurele mecanic utilizat la cursele pentru câini.

Și-a făcut bagajul pentru Kripalu. A așteptat până s-a făcut o oră destul de rezonabilă ca să-i ducă pe copii la Toby, dar destul de devreme ca el încă să mai doarmă, pentru că nu voia să-l vadă. Sam a venit după ea o oră mai târziu. Au mers până la Massachusetts în liniște. Ea încercă să nu plângă, dar era foarte obosită și atunci când era obosită, plângea. Sam i-a spus:

— Ești nasoală.

Ea s-a uitat la el. Era o glumă, nu-i așa? Era prea obosită ca să-și dea seama.

Când au ajuns acolo au făcut sex, dar ea aproape că nici nu a conștientizat acest lucru. După aceea, au mai făcut-o de două ori, totul

în timpul aceluiaşi interval de douăzeci de minute. Toby era în continuare ca un băieţel în această privinţă, dar până şi el avea nevoie de puţin timp de recuperare. S-au înscris la masaje şi cursuri, iar Rachel s-a înscris la un curs individual de meditaţie bazată pe respiraţie. Un bărbat cu părul lung şi roşcat şi fără sprâncene a instruit-o cum să respire, spunându-i că, atunci când îşi putea simţi respiraţia în trahee sau în plămâni, ar fi trebuit să monitorizeze unde se află şi să strige.

— Să strig? întrebă ea.

— Ai încredere în mine, spuse bărbatul.

Inspira şi expira cu tot corpul, iar respiraţia ei se afla, practic, peste tot. La început, a scos doar un scâncet uşor, dar apoi a strigat. După care a strigat şi mai mult. La început, strigătele ei au fost pătrunzătoare şi ascuţite, dar după aceea, pe măsură ce tipul îşi tot mişca mâinile, indicându-i că strigătele ei ar fi trebuit să provină de mai jos de gât, din sternul şi plexul ei solar, ea a continuat şi a început să scoată nişte sunete puternice, dezgustătoare, guturale. Unul dintre strigăte a fost pentru Toby. Altul a fost pentru Hannah, care căpătase boala ei, aceea a nevoii de iubire şi acceptare. Unul pentru Solly, care credea că îi era permis să fie el însuşi în lumea aceasta. Altul, cel mai puternic dintre toate, a fost pentru ea însăşi, pentru toate lucrurile pe care a fost nevoită să le îndure în viaţa ei — faptul că nu a primit nicio şansă, faptul că nu a fost niciodată iubită cu adevărat. Da, asta era problema. Niciodată nu fusese iubită cu adevărat. Nici de către părinţii ei, nici de către bunica ei, nici de către Toby, nu cu adevărat.

Sesiunea a rămas numai pe jumătate finalizată. Deja se îneca printre hohotele de plâns. Când au terminat, şi-a rezervat strigătele rămase pentru ziua următoare.

L-a găsit pe Sam la cină. Abia aştepta să povestească despre după-masa ei ciudată, dar el era supărat pe ea şi stătea la telefon.

— Care-i problema? întrebă ea.

— Problema mea este că am crezut că vei fi puţin mai distractivă, spuse el. Am crezut că vei fi mai disponibilă. Nu m-aş fi gândit că vei alege o şedinţă de strigăte de trei ore, în loc să, nu ştiu, să ne petrecem timpul împreună?

Ea a încercat să-i spună cum a decurs sesiunea, cât de catharctică a fost, cât de diferit s-a simţit după aceea.

— Niciodată nu am fost iubită, spuse ea. Mi-am dat seama că tot ceea ce nu este în regulă cu mine e din cauza faptului că nu am fost iubită niciodată.

El nu își ridică privirea din telefon; nu ar fi putut fi mai dezinteresat de atât. Când ea îi vorbea despre afaceri, el îi spunea că asta îl excita. Dar acum ea vedea în privirea lui ceva ce semăna cu dispreţul. O speria acest lucru. Se ridică de la masă și se întoarse în cameră.

Sam o urmă la scurt timp și-i cuprinse talia cu mâinile. Începu să se frece de ea, apoi o îndoi pe pat și îi trase colanții în jos. Era obosită din cauza ședinței cu strigăte, dar își făcea prea multe griji ca nu cumva să-l dezamăgească. După aceea, el se întinse ocupând tot patul și adormi, iar ea stătu la margine. Nu putea să doarmă. Îl privi din nou și ceva în legătură cu sforăitul lui îi păru foarte prevestitor. Încercă să-l zgâlțâie ca să-l trezească, dar nu reuși și acela fu momentul în care ea își aminti că el lua pastile pentru somn.

Se ridică și merse pe vârfuri prin cameră ca să caute medicamentele. Găsi un flacon de Viagra (oh) și unul de Ambien. Le luă în baie și stătu pe vasul de toaletă, holbându-se la ele. Păreau ceva atât de serios când le ținea în mâini. O rețetă. Simțea că dacă le-ar fi luat, s-ar fi scufundat. Dacă se număra printre oamenii aceia care comiteau crime atunci când luau Ambien? Le lăsă jos pe chiuvetă și se duse să se întindă.

La un moment dat, posibil să fi adormit, deși ar fi putut să jure că nu dormise. Dar Sam se trezi la ora șase, așa cum făcea întotdeauna, cu penisul deja în erecție și cu mâinile deja pe coapsele ei. Ea îi spuse că nu reușise să doarmă. El replică:

— Știi, nu am parte prea des de vacanțe.

(Dar nu era adevărat. Doar în ultimul an și jumătate el și Miriam au fost la Madrid, Lisabona și în Africa. El a vrut să spună că nu mergea foarte des în vacanțe fără Miriam.)

Dacă era un singur lucru la care se pricepea întotdeauna era vorba despre deducții. Era vorba despre conștiința de sine. Era vorba despre observarea comportamentului altor persoane și despre faptul că își permitea să analizeze cum totul ducea undeva. Învățase aceste lucruri observând lumea fără să interacționeze cu ea timp de ani la rând. Se gândea la ceea ce spusese Toby cu o seară în urmă. Se gândea la Sam acum.

De asemenea, se gândea la copiii ei.

Nu la Solly, pentru că Solly o iubea. Îi căuta fața, se lipea de gâtul ei și o prindea de pantaloni în timp ce mergea. O întreba dacă îi plăceau hainele lui și cum era să fii adult. Nu o judeca în niciun fel, deocamdată, dar era încă mic. Nu, ea o vedea pe Hannah atunci când își analiza viața pe larg. Hannah o implora să fie mai implicată în activitățile de la școală sau să facă voluntariat pentru servirea prânzului, dar cum ar fi putut să facă aceste lucruri? Chiar și pentru o singură zi? Nu a putut s-o însoțească în excursia peste noapte la Washington. Nici măcar pentru o noapte? Nu a putut nici măcar să împacheteze gustările pentru zilele din excursie.

— Eu nu pot să fac aceste lucruri, îi spunea lui Hannah. Dar mă asigur că se vor face.

— Mi-ar fi plăcut să le faci tu, răspundea Hannah.

Rachel nu a întrebat care era diferența pentru că știa răspunsul. Trebuie să vă amintiți că Rachel nu a avut mamă.

S-a gândit la ceva ce Toby îi spusese cândva încercând s-o consoleze. Ea îi povestise că i se părea trist să fie considerată la școală o ciudățenie fiindcă era o mamă care lucra. Iar Toby, bine intenționat (probabil), îi spusese:

— Ar face-o și ei dacă ar putea. Pur și simplu, nu pot să înțeleagă acest lucru pentru că au prea mulți bani.

Ea îl privi cu furie, dar el nu-și dădu seama ce spusese, de fapt, și anume că era ceva rău față de copiii tăi să fii o mamă care lucrează.

Înțelegerea ei față de toate acestea s-a consolidat în mai multe etape. Da, cu siguranță Sam spera ca ea să rămână doar un fel de fantezie alpha pentru el — o partidă de sex distractivă și intensă fără vreo emoție la orizont. Da, cu siguranță el nu va sta niciodată cu ea, pentru că unde ar putea o femeie cu atâta ambiție să ducă un bărbat? În plus, da, cu siguranță, mariajul ei nu ar fi putut supraviețui, pentru că oare ce fel de femeie se comportă așa? Și da, cu siguranță, oamenii o tratau în felul acesta pentru ca ea să înțeleagă rolul său în lume: faptul că era doar o femeie. Iar femeile sunt extrem de rele. Acele grade variate de politețe afișate de unii bărbați aveau rolul de a proteja lumea de sentimentele lor reale, dar politețea nu este, în ultimă instanță, viabilă. În felul acesta a abuzat-o doctorul acela. Iar bărbații aceia le-au violat pe femeile alea. Și iată-l și pe Sam aici de față, care nu putea suporta nimic din partea ei decât să se aplece și să accepte ce-i făcea el.

Poate că era lipsită de valoare. Asta îi spuneau ceilalţi. Poate că tocmai despre asta era vorba. După cum am spus, se pricepea bine la deducţii.

Îl găsi pe Sam, care fusese la o şedinţă de reflexologie, tastând ceva pe telefonul lui sub un copac. Îşi ridică privirea ca s-o vadă şi fu iritat de această întrerupere, după care se enervă mai tare când observă că ea plângea.

— Ce mai e de data asta? întrebă el.

Ea nu a putut răspunde pentru că plângea prea tare şi îi era ruşine de lacrimile ei.

Se întoarseră în cameră, iar el începu să împacheteze. Spuse:

— A fost o greşeală. Înţelegi acest lucru, nu-i aşa?

Desigur că înţelegea. Oare ce fusese în mintea ei? Nu-i putea lua locul lui Miriam Rothberg. Nu se putea confunda cu genul acela de existenţă. Iar genul de femeie pe care îl reprezenta ea era inacceptabil: inacceptabil pentru un bărbat ca Toby, care nu o putea ierta pentru succesul ei. Inacceptabil pentru Sam, deşi el pretindea că-i plăcea ambiţia ei, dar nu putea, de fapt, să accepte asta în viaţa lui — nu putea suporta ceea ce presupunea să fie lângă cineva ale cărei obligaţii erau la fel de importante şi imposibil de negociat precum ale lui.

Era oficial. Ea era inacceptabilă; un tip ilegitim de persoană. Succesul ei îi otrăvea pe ceilalţi. Slăbiciunea ei o transforma în otravă. Nu exista nimeni pentru ea. Soţul o respinsese. Acum, amantul ei făcea la fel. Poate că Toby avusese dreptate. Nu şi-ar fi dat seama nimeni dacă ea ar fi dispărut. Dar acum nu mai avea unde să meargă.

Aşa că a rămas la Kripalu. Încă nu putea dormi, dar se gândea că aceste lucruri — sentimentele şi insomnia ei — făceau parte, probabil, din procesul dezlănţuit de noua ei practică a respiraţiei. Se întindea în pat, cu trupul vibrând în fiecare seară şi, la un moment dat, s-a hotărât să nu-i mai pese că nu putea dormi. S-a întors la instructorul de strigăte. A strigat mai mult. A făcut yoga. A sunat-o pe Simone şi a anunţat-o că mai rămânea câteva zile, dar a rugat-o să nu o contacteze şi să direcţioneze urgenţele către Ben, Hal sau Rhonda, spunându-i că nu voia să răspundă niciuneia dintre întrebările lui Toby. Simone a sunat-o ca s-o întrebe ceva, dar Rachel a strigat la ea că nu — NU! — chiar nu voia să mai audă nimic.

— Toby a zis că este rândul tău să ai grijă de copii.

— Mai spune un singur cuvânt și rămâi fără slujbă, a replicat Rachel.

Apoi, pe un ton mai blând:

— Mi-am luat puțin timp, Simone. Nu am mai avut nicio vacanță de ani de zile. Nu una adevărată, cel puțin. Crezi că te poți ocupa de toate în locul meu, iar eu promit să mă întorc cât de repede pot, ca nouă?

— Bine, dar Rhonda a fost puțin îngrijorată fiindcă unul dintre producători…

— Cred că nu ai auzit ce am spus, Simone. De cât timp lucrezi tu pentru mine?

— De patru ani.

— Acesta este momentul în care vom afla dacă ești cineva care va ajunge mai departe decât atât.

Dar e-mailurile veneau în continuare. Mesajele soseau în continuare. Unde era? Îi putea cere unui client să coordoneze acest eveniment? Se putea uita puțin peste scenariul acesta? Acest contract? Acest e-mail? Putea să revină? Să revină, să revină, să revină. Întreaga lume voia să revină până în momentul în care se autodistrugea.

A văzut un pliant cu un program de recreere și s-a înscris. În liniștea de acolo, le permise tuturor certurilor cu Toby să se deruleze în mintea ei. A stat întinsă în pat fără să doarmă mai multe nopți, uneori murmurând ceva din profunzimea gâtului ei pentru a se asigura că vocea îi era în continuare disponibilă pentru momentul în care o va folosi din nou. Sticla de Ambien a lui Sam era pe blatul din baie, dar ea nu îndrăznea s-o atingă.

Cu toate acestea, era foarte obosită. Stătea în pat, holbându-se la tavan. Alterna între a fi panicată că timpul trecea mult prea repede și nervoasă fiindcă nu trecea destul de repede. Cel puțin dimineața, ar fi fost normal să se trezească. Se ridică, în mijlocul nopții, dându-și seama de ceva: faptul că telefonul ei era cel care nu o lăsa să doarmă. Atunci îl închise. Îl lăsă închis pentru câteva zile, dar poate că se adaptase atât de mult la telefonul ei, încât putea simți când acesta o voia. Telefonul se tot umplea, dar niciodată nu era sătul. Era ca un tufiș în flăcări, era aprins, dar nu ardea complet, deși era, totuși, în flăcări.

Trebuia să ucidă telefonul. Era singura modalitate în care ar fi reușit să mai doarmă vreodată. Așa că, în toiul nopții, a mers cam un kilometru și

jumătate pe o cărare, după care și-a îngropat telefonul. S-a dus înapoi în camera ei, știind sigur că va dormi, dar desigur că nu a putut.

Apoi programul de recreere a ajuns la final, dar ea tot nu a plecat. S-a întors la cursurile de strigăte, unde a strigat pentru restul certurilor cu Toby care mai rămăseseră restante. A strigat pentru toate felurile în care se simțea subestimată. Era goală. Era o zdreanță. Era pregătită să meargă acasă. Întârziase câteva zile, dar avea să-i explice totul lui Toby. Avea să-și ceară scuze. Înțelegea acum că destinul ei era să fie singură. Avea să-i spună că înțelegea acum faptul că era inacceptabilă.

Se duse din nou în pădure, își căută telefonul, dar nu reuși să-l mai găsească. Era noapte când îl îngropase și nu rămăsese nicio urmă; doar pământ. Oare a mers un kilometru și jumătate? Sau mai puțin de un kilometru? Cam nouăzeci de metri? Nu știa. Dispăruse.

Folosi telefonul de la recepție ca s-o sune pe Simone și să o roage să caute un șofer.

— Toby a încercat să ajungă…

— Nu vreau să aud nimic despre mesaje! strigă Rachel. Nu vreau să aud despre el, nu vreau să aud că i-ai spus ceva despre mine.

Apoi veni o mașină și o duse acasă pe drumul care dură câteva ore. Ea a stat pe bancheta din spate, privind pe geam. Oare cât de mult timp lipsise? O zi? O săptămână? A ajuns la apartamentul ei și a stat în mijlocul acestuia, fără să știe cum să procedeze. Mâncase doar niște tâmpenii vegetariene în ultimele zile. Avea nevoie de ceva care să conțină carne. A sunat la restaurantul chinezesc. Era pe cale să comande preparatul ei obișnuit, creveți în sos de homar, când i-a răsărit dintr-odată în cap amintirea colegei sale de cameră din perioada în care era la Hunter, care avea o tulburare alimentară și care putea găsi orice motiv ca să mănânce paste la orice oră. Când comandau mâncare chinezească, colega de cameră se străduia din greu să comande pui la abur cu legume, dar, uneori, spunea:

— Renunț.

Atunci își comanda vită lo mein. Rachel nu făcea niciodată astfel. Ea nu renunța. Nu avea să renunțe niciodată. Dar lo mein mirosea întotdeauna atât de bine și părea să-i confere colegei de cameră un minunat sentiment de bunăstare.

— Ahhh, spunea, ca și cum hormonul fericirii care făcea din paste o mâncare miraculoasă îi inunda întreg sistemul.

Așa că Rachel comandă lo mein pentru că... la naiba! La naiba cu tot! La naiba cu trupul și cu sufletul ei! A renunțat! Avea să mănânce vită lo mein. După care se putea duce la culcare. S-a uitat de jur împrejurul apartamentului. Era ca un ecran verde, ca și cum ea ar fi fost un obiect de captare a mișcării în cadrul propriului film cu efecte speciale. Și-a întors capul și a auzit un vuiet. A făcut câțiva pași și apoi a auzit un ecou. A stat jos și a auzit o lovitură. Totul se întâmpla lângă ea. Dar nimic nu se întâmpla cu ea.

S-a auzit soneria, dar ea încă încerca să-și dea seama cum ar fi trebuit să existe în acel apartament. Îi dădu tipului care a livrat mâncarea un bacșiș, după care începu să mănânce, pe jos, sub un tablou bej pe care consultantul de artă îl alesese pentru ea. Oare de ce îi plăcea acel tablou? Ce reprezenta acel tablou? Oare tocmai se mișcase?

A scuipat vita lo mein înapoi în cutia de carton. Era dezgustătoare. De ce ai mânca spaghete de la un restaurant chinezesc? Poate că era doar obosită. Le-a pus în frigider și a hotărât să se întindă. Dar, când a ajuns în patul ei, miza părea prea mare. Știa că dacă nu va putea dormi acolo, nu va mai reuși să doarmă vreodată.

Se gândea că ar trebui să-i sune pe copii, dar își făcea griji. Cum îi putea suna pe copii dacă nu dormise? Părea periculos, într-un fel. A plecat din apartament. S-a dus la magazinul cu mâncare sănătoasă de pe Third, iar un hipiot bătrân i-a spus despre toate ceaiurile care ar fi putut să o ajute să adoarmă. Erau șase tipuri diferite, așadar ea a cumpărat din toate. Le-a dus înapoi în apartament și a băut din toate, dar tot ce a reușit după aceea a fost să meargă la toaletă.

Nu funcționa. A început să intre în panică. Pereții apartamentului păreau să respire, inspirând și expirând, inspirând și expirând. Trebuia să plece de acolo. Trebuia să-și schimbe emoțiile în mod activ. Nimeni nu făcuse niciodată nimic pentru Rachel Fleishman. A trebuit să facă totul de una singură. Așa că s-a dus la Bergdorf, de unde a furat o pereche de cercei în formă de candelabru făcuți din aur și jad — i-a probat și a ieșit direct cu ei la urechi, dar nici măcar adrenalina nu putea schimba nimic. Când s-a întors, portarul spuse:

— Doamnă Fleishman! Nu v-am mai văzut de mult!

A înghețat locului de parcă ar fi fost o infractoare. Dar nu ea era infractoarea. Acolo era casa ei.

A încercat să se uite la televizor, în camera de hobby. Era un maraton treizeci și ceva pe Lifetime. Stătea acolo încercând să-și dea seama cum

de toate acele căsnicii funcţionau bine, cum toată lumea era atât de blândă, sinceră şi bună. Unde greşise ea? Ce era atât de rău la ea?

Apoi, cumva, se făcu din nou dimineaţă, fără ca ea să conştientizeze măcar că fusese noapte. Se ridică brusc şi hotărât de pe canapea, un impuls involuntar indicând faptul că sistemul ei nervos pregătise cumva mişcarea aceea. Trebuia să plece de acolo. Dumnezeule bun, trebuia să plece de acolo!

O sună pe Simone de la telefonul fix, cerându-i să-i comande o maşină către Baltimore. Trebuia să meargă într-un loc unde ştia că putea să doarmă. Niciodată nu a avut o noapte de insomnie în Baltimore. Avea de gând să se ducă să o vadă pe bunica ei, pe care nu o mai văzuse de mai bine de şase luni. Avea să fie bine. Era absolut normal să procedeze astfel.

Cinci ore mai târziu, se opri la vechea ei casă. Bunica ei era bătrână acum, dar timpul nu o făcuse mai sentimentală. Nimic nu o putea face pe afurisita aceea sentimentală. Bătrâna deschise uşa şi se uită dincolo de Rachel ca să vadă cine o adusese acolo.

— Este doar o maşină închiriată, spuse Rachel.

Pielea de sub ochii ei era movulie, era foarte obosită.

— Nu te aşteptam, zise bunica.

— Surpriză! răspunse Rachel, trecând pe lângă ea.

Îi spuse bunicii că se afla în oraş cu afaceri, dar nu voia să stea la hotel. Voia să doarmă puţin, ar fi în regulă?

Bunica ei se uită înspre uşă, ca şi cum, dacă ar fi determinat-o şi pe Rachel să privească în direcţia uşii, ar fi putut s-o conducă de partea cealaltă a acesteia.

— Nu am pregătit nimic. Nu am mâncare să-ţi dau.

— Nu-i nimic, vreau doar să dorm. A fost o zi lungă. O grămadă de întâlniri.

Urcă, trecând pe lângă canapeaua extensibilă şi mobila provincială şi veche din lemn, se întinse în vechiul ei pat, dar era mai rău de data aceasta. Casa era a naibii de şubredă. Viaţa bunicii ei era atât de măruntă! Dar patul ei era acolo, cel care îi oferise nopţi întregi de somn dulce. Îl putea gusta. Îşi scoase hainele şi se cuibări sub aşternuturi.

La un moment dat, a ajuns în liniștea unui vis. În vis, încerca să-și dea seama ce zi era. Nu dormea cu adevărat, își dădu ea seama. Nu-ți poți planifica zilele în somn. Se ridică și se uită în vechea ei oglindă, care avea o altă oglindă în spatele ei, motiv pentru care părea că existau o sută de oglinzi. Bunica ei șterse orice rămășiță a ei de acolo — posterul cu Bon Jovi, fotografiile de la școală. Nici bunica ei nu o iubea. Acesta era un loc malefic. Bunica ei era malefică. Patul acesta era un gunoi, după ce te obișnuiseși să dormi pe o saltea realizată din pene de unicorni din Sri Lanka.

O sună pe Simone de pe telefonul ei Princess din fosta sa cameră și îi ceru să-i comande o altă mașină, de această dată până la aeroport și să-i rezerve un bilet către Los Angeles. În avion, de fiecare dată când clipea, accesa o stare grețoasă de semiconștiență, care nu era întocmai somn. Bărbatul de lângă ea adormi imediat și sforăia, astfel încât ea nu mai putea dormi deloc, ceea ce era probabil un lucru bun, din moment ce voia să ajungă acolo extrem de obosită.

Clădirea hotelului se afla într-o zonă împădurită chiar lângă Sunset.

— Doamnă Fleishman, spuse recepționerul pentru departamentul VIP al hotelului. Fără bagaje astăzi?

A fost condusă la vila ei. Ah, se gândi ea. Acesta este locul. Erau o mie de perne acolo. Mirosul avea un efect pavlovian. Când a fost în Los Angeles pentru o călătorie de afaceri, nu ar fi trebuit să se bucure prea mult, pentru că ar fi trebuit să-i fie prea dor de copiii ei. Și chiar i-a fost. Dar, oameni buni, cum arăta locul acesta! În exteriorul vilei era o piscină. Dimineața, avea să meargă să înoate, dacă se va simți din nou normal.

Dar acum își făcea griji. Dacă adormea și apoi intra într-o stare atât de delirantă încât ar fi putut ieși afară și s-ar fi înecat? Cum ar fi putut dormi, când osânda era atât de aproape? Era foarte periculos. A ațipit de mai multe ori, dar apoi tresărea și devenea din nou alertă până când tot trupul ei s-a transformat într-o terminație nervoasă în stare pură, cu ochii ieșiți din orbite și cu respirația scurtată, terifiată.

Stătea întinsă pe patul din hotel, înconjurată de toate formele pe care le putea îmbrăca luxul. A ieșit pe Sunset Boulevard și a găsit un magazin care vindea marijuana. A cumpărat două pastile despre care dealerul de acolo îi spuse că o vor înmuia, iar apoi și-a petrecut următoarele trei ore plimbându-se prin camera ei.

În cele din urmă, aproape de miezul nopții, a înghițit amândouă pilulele și a stat lângă piscină până când cineva a întrebat-o dacă ar dori ceva de băut, dar ea era prea deșteaptă ca să combine alcoolul și iarba, astfel că

a comandat, în schimb, un cheeseburger, o salată Cobb, trei smoothie-uri și o supă franțuzească de ceapă. A mâncat metodic — trecuseră ani de când se drogase ultima oară — și, când a terminat, a remarcat că stomacul era aproape să explodeze, dar gura ei avea nevoie de mai mult. S-a simțit copleșită de rușine, așa că s-a întors în camera ei și s-a întins pe canapea.

Ce făcea acolo? Înainte de ora cinci, în acea dimineață, porni spre aeroport.

— Ne părăsiți deja? a întrebat recepționerul pe când ieșea pe ușa hotelului.

De pe bancheta din spate a mașinii, Los Angelesul arăta prevestitor și îngrozitor. Clădirile păreau să respire. Palmierii se aflau acolo ca s-o păcălească. Nu ar fi putut trăi acolo. Nu s-ar fi putut nici măcar întoarce vreodată în vizită. A găsit un creion și o hârtie în geantă și a scris o notiță pentru sine: „SĂ NU TE MUȚI LA LOS ANGELES“.

Nu-și putea aduce aminte cum a ajuns în avion, dar la clasa business era un bebeluș nenorocit, ceea ce era o nebunie, pentru că această clasă este adresată femeilor și bărbaților de afaceri, iar bebelușii nu fac afaceri. A privit-o urât pe mamă în timp ce mergea la baie, apoi și-a văzut imaginea reflectată și și-a dat seama că arăta ca o vrăjitoare. În reflexia ei, a făcut o față de leu și a mârâit.

A ajuns înapoi acasă, înapoi la Golden. Apartamentul ei era atât de mare și de gol, încât se simțea ca o nălucă în el. Avea nevoie de ceva de mâncare.

Era pe cale să comande preparatul ei obișnuit, creveți în sos de homar, când i-a răsărit dintr-odată în cap amintirea colegei sale de cameră din perioada în care era la Hunter, care avea o tulburare alimentară și care putea găsi orice motiv ca să mănânce paste la orice oră. Când comandau mâncare chinezească, colega de cameră se străduia din greu să comande pui la abur cu legume, dar, uneori, spunea:

— Renunț.

Atunci își comanda vită lo mein. Rachel nu făcea niciodată astfel. Ea nu renunța. Nu avea să renunțe niciodată. Dar lo mein mirosea întotdeauna atât de bine și părea să-i confere colegei de cameră un minunat sentiment de bunăstare.

— Ahhh, spunea, ca și cum hormonul fericirii care făcea din paste o mâncare miraculoasă îi inunda întreg sistemul.

Așa că Rachel comandă lo mein pentru că... la naiba! La naiba cu tot! La naiba cu trupul și cu sufletul ei! Avea să mănânce vită lo mein. Apoi se putea duce la culcare. Se auzi soneria, ea îi dădu un bacșiș curierului și începu să mănânce, stând pe un covor pe care îl cumpărase de puțin timp, chiar dacă fibrele acestuia o înțepau prin lenjerie, iar ea nu mai știa de ce îl cumpărase.

A scuipat vita lo mein înapoi în cutia de carton. Era dezgustătoare. De ce ai mânca spaghete de la un restaurant chinezesc? Poate că era doar obosită. Le-a pus în frigider.

Se gândea că ar trebui să-i sune pe copii, dar își făcea griji. Cum îi putea suna pe copii dacă nu dormise? Părea periculos, într-un fel. Trecuse o săptămână. Sau două săptămâni. Sau poate că erau numai patru zile, pur și simplu, nu știa. Știa doar că îi era dor de copiii ei, dar nu îi putea revedea până nu reușea să doarmă câteva ore. Își legă o pereche de ciorapi în jurul feței. Poate că era întunericul. Nu era niciodată destul de întuneric acolo. Cumpărase apartamentul pentru că avea o lumină atât de bună, dar acum nu-și mai dorea nimic în afară de întuneric.

La naiba, își dădu ea seama dintr-odată. Era vineri. Era vineri, ora trei după-masa. Trebuia să fie la SoulCycle într-o oră. Lucrurile nu au funcționat cu Sam. În mod evident, nu se putea muta la Los Angeles pentru că ia uite ce spunea pe notița aceea din geantă pe care cineva i-o scrisese. Trebuia să-și mențină statutul în comunitate. Trebuia să fie normală pentru o oră, ca să se poată întoarce și să-și piardă calmul încet și treptat, astfel încât prietenii ei să fie încă acolo atunci când avea să-și revină.

Și-a îmbrăcat hainele pentru antrenament și a plecat, dar când a ajuns la SoulCycle, a aflat că bicicleta ei nu fusese rezervată, că nu era ora patru după-masa și că, să vezi ce chestie, nu era vineri, ci miercuri.

— Vă simțiți bine? întrebă femeia de la recepție.

Rachel se uită la celelalte femei, care aveau părul perfect întins, botox și bronz fals. De ce era nevoie ca ele să arate în felul acela? Era prea mult. Acestor femei li se cerea prea mult.

A ieșit și a mers un bulevard mai încolo unde a găsit un salon de coafură Supercuts. A stat la rând, după o familie. Problema ei, și-a dat ea seama, era rutina de zi cu zi. O mânca de vie. S-a așezat pe scaun, iar o portoricană a întrebat-o:

— Doriți să luăm puțin vârfurile?

Iar Rachel i-a răspuns:

— Nu, nu. Ceva mai mult. Îmi doresc să arăt ca Tilda Swinton.

— Cine este el?

— Nu este un el. Aveţi telefon? Căutaţi!

Se holbă în oglinda din faţa ei la femeia aşezată pe scaun, al cărei păr era atins de fiecare dată când stilista lui Rachel atingea părul lui Rachel. Straniu, se gândi ea.

Ieşi, simţind că putea respira, în sfârşit. O tunsoare nouă! Oare de ce păstrase atât de mult tunsoarea aceea, ca şi cum ar fi fost religia ei? Ca şi cum ar fi fost important să nu o schimbe niciodată? Se simţea atât de uşoară, încât ar fi putut să-şi ia zborul. Era pe Second, încercând să-şi dea seama ce să facă în continuare. Văzu o femeie cu un scaun de plajă legat de spatele ei, mergând spre vest. Parcul. Îşi aminti brusc de oamenii din parc care dormeau în pantaloni de trening, aceia pe seama cărora ea şi Toby obişnuiau să glumească. Dar dacă ştiau ei ceva ce ea nu ştia? S-a întors acasă şi a început să-şi caute o pereche de pantaloni de trening, pe care ştia că nu-i avea.

Plecă din nou şi se duse la Gap şi, când nimeni nu se uita, a furat o pereche de pantaloni, în amintirea vremurilor de demult. Nici măcar nu a făcut-o în cabina de probă. Pur şi simplu şi-a scos colanţii de pe ea, într-un colţ, i-a pus în geantă şi apoi s-a îmbrăcat cu pantalonii de trening.

Pantaloni de trening! Aceasta era ceva, într-adevăr. Întotdeauna desconsiderase atât de mult pantalonii de trening, dar oare şi-a dat vreodată voie să încerce o pereche? Felul în care creau acele îmbrăţişări călduroase în jurul picioarelor atunci când păşea. Modul în care fricţiunea lor o făcea să încetinească. Colanţii nu făceau altceva decât să înlesnească mişcarea. Oare se gândise cineva că acest sentiment — de parcă ai fi umblat prin argilă — era mult mai plăcut?

Se deplasa prin parc, răsfăţându-se cu îmbrăţişările primite de picioarele ei. Era foarte cald, cu toate acestea. De cât timp era aşa de cald? Va mai fi vreodată la fel de cald?

În parc, cel puţin, căldura avea un context. Se întinse, chiar acolo, pe iarbă. Îşi puse braţele peste ochi. Ce era atât de nebunesc în legătură cu asta? Era minunat. Era însorit şi cald. Asta ar fi putut funcţiona. Începu să se scufunde, tot mai adânc. Ar fi putut jura că ajunsese aproape acolo. Era atât de aproape…

— Rachel. Fleishman.

Își luă brațele de pe ochi, doar ca să le vadă pe Cyndi și Miriam, stând deasupra ei și râzând.

— Ne-am gândit noi că tu ești, a spus Cyndi.

— Cineva a chiulit de la cursurile de pilates, a adăugat și Miriam.

Avea un smoothie în mână. Apoi, uitându-se la ea mai îndeaproape:

— Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Cyndi a râs.

— Roberto a făcut asta?

Rachel s-a ridicat, sprijinindu-se în coate.

— Eu, doar….

Își atinse părul. Nu știa cum să încheie.

— Vrei să vii la Soul? Este Beyoncé versus Rihanna.

— Oh, da. Voi fi acolo. În curând.

Miriam și Cyndi s-au privit una pe cealaltă.

— Te simți bine, Rachel? întrebă Miriam.

— Ha, da, desigur. Mi-am luat puțin timp pentru mine.

Ele înțelegeau treaba cu timpul pentru sine. Au spus ceva despre faptul că erau în întârziere, iar apoi s-au îndreptat spre ieșirea din parc.

Rachel s-a dus acasă. Și-a dat seama că avea nevoie de ceva de mâncare.

Era pe cale să comande preparatul ei obișnuit, creveți în sos de homar, când i-a răsărit dintr-odată în cap amintirea colegei sale de cameră din perioada în care era la Hunter, care avea o tulburare alimentară și care putea găsi orice motiv ca să mănânce paste la orice oră. Când comandau mâncare chinezească, colega de cameră se străduia din greu să comande pui la abur cu legume, dar, uneori, spunea:

— Renunț.

Atunci își comanda vită lo mein. Rachel nu făcea niciodată astfel. Ea nu renunța. Nu avea să renunțe niciodată. Dar lo mein mirosea întotdeauna atât de bine și părea să-i confere colegei de cameră un minunat sentiment de bunăstare.

— Ahhh, spunea, ca și cum hormonul fericirii care făcea din paste o mâncare miraculoasă îi inunda întreg sistemul.

Așa că Rachel comandă lo mein pentru că... la naiba! La naiba cu tot! La naiba cu trupul și cu sufletul ei! Avea să mănânce vită lo mein. Apoi se putea duce la culcare. Se auzi soneria, ea îi dădu un bacșiș curierului și începu să mănânce, stând la masa ei mare suedeză, al cărei lemn se păta atunci când era atins de ceva umed.

A scuipat vita lo mein înapoi în cutia de carton. Era dezgustătoare. De ce ai mânca spaghete de la un restaurant chinezesc? Poate că era doar obosită. Le-a pus în frigider și a hotărât să se întindă. Dar, când a ajuns în patul ei, miza părea prea mare. Știa că dacă nu va putea dormi acolo, nu va mai reuși să doarmă vreodată.

Au mai trecut încă zece zile. Nu putea să dea nicio explicație legate de acestea. Nu că nu și le mai amintea. Ci mai degrabă că toate păruseră ca o singură zi. Dacă te oprești de la a mai urmări maratonul Boys Meet World în mijlocul după-amiezii când este lumină, iar următoarea dată când te uiți afară este în continuare lumină înseamnă că ai ratat noaptea? Au trecut douăsprezece ore, dar chiar ai ratat noaptea? Pur și simplu.

În dimineața în care am văzut-o, ea renunțase să mai încerce să adoarmă la ora patru dimineața și ieșise la o plimbare. Înainte să-și dea seama, s-a trezit că era aproape de centru, lângă apartamentul unde locuia Alejandra Lopez. A privit în sus, l-a văzut și s-a gândit: „Poate ar trebui să-i fac o vizită. Am fost pierdută în ultimele zile. Nu se compară nimic cu interacțiunea directă“.

Da. Poate că aceasta era problema. Nu era obișnuită să nu lucreze. Poate dacă ar fi lucrat puțin, ar fi putut dormi. S-a apropiat de intrare, dar și-a dat seama că nu ar trebui să meargă în vizită cu mâna goală. S-a dus la o prăvălie din apropiere și s-a uitat la produse. Nimic nu părea să fie potrivit ocaziei, așa că a cumpărat un sendviș cu carne de curcan și un bidon de apă. Alejandra a comandat cândva un sendviș cu carne de curcan la prânz, și-a amintit ea. Un agent bun își amintește lucruri de genul acesta. S-a întors la clădirea în care era apartamentul. Portarul era ocupat, așadar a trecut pe lângă el, salutându-l cu mâna. A urcat la apartament și a apăsat pe sonerie.

Soția Alejandrei, Sofia, a răspuns. Sofia era unul dintre membrii trupei WASP din Upper West Side, care renunțase la serviciu pentru a avea grijă de cele trei fiice ale lor. Aceasta îi aruncă o privire lui Rachel.

— Alex, strigă ea către încăperea alăturată.

Apoi, către Rachel:

— Ești bine?

— Sigur, spuse ea.

Un zâmbet larg.

— Am avut o întâlnire aici și a trecut mult timp. Nu i-am mai văzut pe copii de o veșnicie.

— Este ora șase dimineața.

Nu-și dăduse seama de acest lucru. Alejandra a venit la ușă în pijamale. Avea o formă de bobină, un gât gros, niște glezne groase, o talie lată și cei mai visători ochi. Nu se machia, dar pleoapele ei superioare arătau întotdeauna ca și cum ar fi fost date cu tuș.

— Eram prin cartier.

— Rachel. Wow, te-ai tuns.

Rachel ținea în mână sendvișul cu carne de curcan. Nu părea să fie atât de rău. Care era marea problemă, de fapt? Reintegrarea mergea bine.

— Nu te așteptam, spuse Alejandra.

— Ar putea exista vreun moment nepotrivit pentru a-mi vizita clienta favorită?

Nu-și vizitase niciodată un client acasă fără să anunțe, până atunci.

— Nu am mai știut nimic de tine de câteva săptămâni, a spus Alejandra.

— Ei bine, încerc să nu rămân prea mult în același loc.

— Cred că chestia asta este un gest foarte agresiv din partea ta.

Era confuză.

— La ce te referi? Știu că ar fi trebuit să sun, dar am fost plecată din oraș și mi-am pierdut telefonul. Mă pot întoarce mai târziu. Sau

niciodată? Putem pur şi simplu să luăm prânzul împreună.

Alejandra şi Sofia s-au uitat una la alta. Sofia i-a gonit pe copii în camera alăturată, iar Alejandra a condus-o pe Rachel pe canapea şi a întrebat-o dacă se simte bine.

— Desigur că sunt bine.

— Am avut o săptămână destul de proastă aici, spuse Alejandra.

— Îmi pare rău să aud acest lucru.

Alejandra îşi controla faţa.

— Ştii ceva din lucrurile la care mă refer?

Rachel îşi căută prin minte. Nu ar fi trebuit să fie acolo. Nu era pregătită. A zâmbit.

— Am fost plecată, spuse Rachel. Am avut o urgenţă în familie.

Alejandra s-a lăsat pe spate fără să-şi ia ochii de la Rachel.

— Am pierdut filmul. Ştii asta?

Contractul pentru scenariul Alejandrei fusese decis în acea săptămână, ceea ce, desigur, Rachel ar fi trebuit să ştie, din moment ce-i spusese lui Simone că Hal trebuia să se ocupe de asta. Simone îi spuse Rhondei să preia această sarcină, dar Rhonda a avut o dispută cu firma de producţie, iar Alejandra s-a trezit cu vestea că piesa ei nu va mai fi adaptată pentru film. Din nou.

Rachel închise ochii.

— Pot să rezolv problema asta.

— Nu trebuie.

A deschis ochii.

— De ce?

— Pentru că nu poţi.

— Ai încredere în mine, am rezolvat situaţii mai rele de-atât.

— Nu, nu poţi. Nu mai eşti agentul meu.

Rachel clipi, dar simţi din nou acest gest ca şi cum ar fi căzut din picioare.

— Poftim? Alejandra...

Următoarea întrebare a fost rostită, chiar dacă ea ştia răspunsul şi nu putea accepta să-l audă.

— Cine?

Dar nu avea nevoie să afle asta de la Alejandra.

— L-am ales pe Matt Klein. Cred doar că Matt este mai bine echipat să mă ajute. Îţi sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut. Nu aş fi nimic fără tine.

— Aceasta nu pare a fi recunoştinţă, Alex.

Alejandra o privi cu îngrijorare.

— Aş putea s-o sun pe Simone?

— Matt Klein este un şarpe.

Dar nu mai era nimic de spus. Rachel nu se putea înjosi aşa. Trebuia să gestioneze situaţia ca o profesionistă. Aşadar, asta a fost tot. A plecat.

Acum era oficial. Nu se putea baza pe nimeni. După doisprezece ani, şi-a luat o săptămână liberă. Bine, au fost două săptămâni sau trei, dar s-a deconectat. Roxanne nu făcea mereu aşa ceva?

— Vom merge la [inseraţi numele unei insule private aici] şi ne vom deconecta cu adevărat.

Dar nu o făcea, desigur. În schimb, posta fotografii cu ea pe Instagram purtând pălăria ei stupidă, costume de baie şi arătându-şi muşchii care se chinuiau să iasă în evidenţă. Rachel s-a deconectat cu adevărat. Şi-a omorât telefonul cu sânge rece! Şi acum, uitaţi-vă la ea! În sfârşit, s-a descărcat de toate. A strigat. Şi-a luat piciorul de pe acceleraţie pentru o clipă. Dar nu i-a fost permis. A fost inacceptabil. Ea era inacceptabilă.

A luat un taxi. S-a uitat la ceas. Era 8 dimineaţa, iar ea bănuia că era duminică. Habar nu avea.

Grupul de sprijin pentru victimele violului de la spitalul lui Toby se mutase la parter, ceea ce era foarte bine, pentru că îi permitea să intre şi să iasă rapid, fără să fie nevoită să se gândească prea mult dacă

colegii lui Toby s-ar fi holbat la ea. Întârziase cincisprezece minute în momentul în care a intrat. Grupul se opri și o salută.

Cineva tocmai terminase de vorbit. Liderul grupului se uită la Rachel.

— Se pare că avem un nou vizitator, spuse aceasta.

— Eu sunt Rachel, spuse ea grupului.

— Eu sunt Glynnis, spuse femeia. Sunt stagiară. Liderul nostru obișnuit este în concediu.

Într-adevăr, își aminti Rachel. August. În august nu ai voie s-o iei razna pentru că în august lucrează numai stagiarii.

— Dorești să ne împărtășești ceva?

Un instinct pavlovian a copleșit-o în timp ce stătea acolo și a început să plângă. Se simțea bine. Nu mai plânsese de mult, de când l-a urmărit pe Sam plecând de la Kripalu, ceea ce s-a întâmplat fie în urmă cu cinci zile, fie cu douăsprezece săptămâni, nu era sigură.

Rachel nu a vorbit niciodată în fața grupului pe vremea când a mai participat, după ce se născuse Hannah. Poate că aceasta era problema. Poate că nu și-a lăsat niciodată spațiu pentru vindecare fiindcă nu s-a implicat suficient. Poate că lucrurile pe care le spusese Toby despre ea cu privire la stilul ei parental au fost adevărate tot timpul, că nu era suficient numai să existe. Implicarea era singura cale să dobândești semnificații reale. Da. Da.

De data aceasta, chiar urma să o facă, era hotărâtă. Începu să vorbească. Le-a spus despre nașterea lui Hannah, despre faptul că obișnuia să participe mereu la grup, pe atunci. Le-a spus despre căsătoria ei. Le-a spus despre afacere, despre Sam Rothberg și despre strigăte. Le-a spus despre Alejandra, deși nu i-a folosit numele. Le-a spus despre Toby și copiii ei. Le-a spus despre faptul că nu avea unde să meargă și nu avea pe nimeni care s-o iubească — despre faptul că se simțea în mod fundamental inacceptabilă. A vorbit și a tot vorbit. Nu s-a gândit că ar putea cineva s-o lase să vorbească atât de mult în viața ei până atunci.

Când a terminat, a rămas fără aer. A inspirat profund pe nas, dar nu mai simțea ceea ce terapeutul de la strigăte numea sughițuri. Avea probleme. Nu-și mai văzuse copiii de câteva săptămâni, poate? Sau zile? Își pierduse cel mai important client. Dar avea să fie bine.

În cele din urmă, Glynnis a vorbit.

— Acesta este un grup destinat victimelor violului, a spus ea încet.

— Da, spuse Rachel.

— Ai trecut vreodată printr-un viol? a întrebat-o Glynnis.

Asta o derută pe Rachel.

— Ei bine, practic, nu, nu în acel fel…

— Acesta este un grup destinat victimelor violului, a adăugat femeia. Mi-e teamă că trebuie să pleci.

Vedeţi? Era inacceptabilă.

A fluierat după un taxi și a mers în Upper East Side. A ajuns la apartamentul lui Toby; a scos cheia, dar nu a reușit să-și găsească puterea să o folosească. S-a întors la clădirea unde era apartamentul ei. Nici măcar nu putea să intre. S-a gândit să-și ia un covrig și să meargă la Muzeul de Artă ca să vadă ce mai era pe acolo. Poate că impresioniștii o vor plictisi până va adormi. De asemenea, se gândea acum că poate ar fi trebuit să ia un Paracetamol, dar era devreme, astfel că era mai bine să aștepte lăsarea serii.

— Cred că ai nevoie de puţin somn, i-am spus. Cred că ar trebui să mă laşi să-l sun pe Toby.

— Toby nu vrea să audă de mine.

— Ba vrea, îţi spun eu.

— Nu se poate să mă vadă în halul ăsta. Îi va îndepărta pe copii de mine. Asta face: îndepărtează.

Am întrebat-o dacă o puteam conduce acasă. Nu a spus nici da, nici nu. Am ajuns la clădirea ei, am urcat și am condus-o în dormitor. S-a întins pe pat, pe jumătatea ei, iar eu i-am mângâiat părul pentru o vreme. M-am ridicat ca să merg după apă, dar ea m-a tras înapoi.

— Am nevoie să rămâi să mă păzeşti, a spus ea.

Am stat pe marginea patului ei până când a adormit în sfârşit, în sfârşit.

Toby a dus copiii la Muzeul de Istorie Naturală după ce am plecat de la apartamentul lui în acea duminică dimineața. Voia să vadă din nou acel Vantablack. Era dependent de dezorientare.

— Nu văd ce e atât de nebunesc, a spus Hannah.

Dar Solly s-a pierdut în acel abis, plângând.

După aceea, au luat autobuzul care traversa orașul până acasă ca să-l poată plimba pe Bubbles. Hannah nu a obiectat în privința autobuzului, așa cum făcea de obicei. Asta era ori pentru că nu vedea pe nimeni în jur în fața căruia să se rușineze, ori pentru că știa că tatăl ei nu era în stare de nimic mai mult. Copiii s-au uitat la Ferris Bueller din nou. El nu se gândise la cină. Așa avea să fie viața lui pentru următorii zece ani. Muncă, cină, Ferris Bueller. În regulă.

— Ne putem uita la Horse Feathers? a întrebat Solly, iar ceva dinăuntrul lui Toby capitulă, fiindcă Marx Brothers îl făcea să se gândească la Joanie cu un junghi de dorință și o teamă din cauza aplicației Hr.

Îi spuse lui Solly să citească până când el avea să vină să-l culce. Spera ca Solly să adoarmă singur, dar nu s-a întâmplat astfel, iar Toby s-a dus lângă el și a început să-i citească Hobbitul, o carte pe care o începuseră înainte ca Solly să plece în tabără. Citea mecanic, fără să absoarbă nimic, fără nicio inflexiune în vorbire, astfel încât trebuia să ia de la început frazele, pentru că nu înțelegea întrebările lui Solly.

— Știi, sunt puțin obosit, spuse Toby. Putem să citim mâine mai departe?

O trimise și pe Hannah la culcare. Fata a adoptat imediat o postură indicând rezistență, deși nu simțea așa ceva.

— Am avut o zi foarte grea.

Ea a consimțit, ceea ce părea a fi un semn de empatie. Poate că era un lucru bun că Hannah era acum a lui, doar a lui. O putea transforma într-un om bun.

Se întinse în patul lui și privi lung tavanul pătat. La muzeu, au mers la spectacolul de la planetariu. Fusese despre toate lucrurile pe care oamenii de știință nu le înțeleg încă în legătură cu universul care se întinde dincolo de Pământ. O voce a explodat dintr-odată și a vorbit despre materia întunecată, o substanță despre care nu se cunoaște nimic în afară de faptul că leagă obiectele în spațiu, stabilind între ele un fel de ritmicitate. Obiectele se pot vedea, dar nu și materia

întunecată. Aceasta este un mister și cu toate acestea, totul depinde de ea — nu se poate vedea, dar pune totul în mișcare.

— Care a fost partea ta preferată, tată? l-a întrebat Solly după ce au plecat.

— Mi-a plăcut când a spus că, oriunde te-ai afla în spațiu, ai simți ca și cum ai fi în centru. Am rezonat întru totul cu acest lucru.

— Ca o planetă?

Toby a râs.

— Mie mi-a plăcut faptul că nici măcar nu poți vedea lucrul cel mai important, spuse Solly. Așa ceva este de-a dreptul nebunesc.

— Ție ce ți-a plăcut, Hannah?

— Mi-a plăcut că s-a terminat.

— Haide, spuse Toby.

— Nu mi-a plăcut partea despre materia întunecată. Nu cred că poți decide existența unui lucru doar pe baza faptului că totul reacționează la acesta. Nu-i poți da, pur și simplu, un nume, sperând că este real.

— Dar poate că obiectele se comportă într-un fel pe care noi nu îl înțelegem. Poate că nimic nu le face să reacționeze astfel, doar ele însele.

În duminica aceea, l-am sunat pe Toby după ce am dus-o pe Rachel acasă, dar a intrat căsuța vocală pentru că era la muzeu. Când m-a sunat înapoi, eu stăteam în hamacul meu, drogată.

— Asta e tot? a întrebat el, după ce am terminat de povestit.

— A avut ceva ce pare a fi o cădere nervoasă destul de serioasă.

Rămase tăcut din nou.

— Trebuie s-o ajuți cumva, Toby.

Tot nimic. Într-un final, a spus:

— Nu trebuie s-o ajut cu nimic.

Toby a mers în vizită la Nahid, în apartamentul ei, dar când a ajuns, ceva era diferit.

— Toby, spuse ea.

Îl sărută puternic pe buze. Oare își schimbase ceva la păr?

— Am o idee, a continuat Nahid. Haide să luăm prânzul.

— Să comand ceva? a întrebat el.

Poate că era mai machiată decât de obicei?

— Nu, hai să ieșim. Afară. M-am săturat de toată treaba asta. Vreau să-mi trăiesc viața.

Zâmbi, căutându-i privirea în semn de confirmare pentru cadoul pe care i-l oferea.

Ah! Era ceva diferit. Era îmbrăcată în haine — haine de stradă în toată regula. Blugi, niște cizme cu toc înalt, o cămașă din denim fără mâneci și niște bijuterii aurii mari.

— Ești sigură? a întrebat el.

Era prima oară când ieșeau undeva împreună. Ea era cu doi centimetri și jumătate mai înaltă. El nu-și dăduse seama de acest lucru. Ea mergea încet. Când au părăsit clădirea în care se afla locuința ei, ea i-a luat mâna între degetele sale, cu blândețe. Au mers la restaurantul thailandez de unde comandaseră cândva mâncare. Era ora unu, iar înăuntru toate mesele erau rezervate. Au mâncat afară, chiar la intrare.

— Te-ai hotărât să urmezi medicina când erai mic?

El i-a răspuns, dar, în tot acest timp, s-a gândit: „Ei bine, ce fel de întrebare prostească era asta?“ Era ca o întâlnire din 1992. Discuții banale. Ca și cum ar fi fost străini acum.

O privi în timp ce se uita prin meniu. Aproape că voia să-i explice, dar s-a abținut. Și-a amintit că aceasta nu era, de fapt, prima oară când ea ieșea în lume. Fruntea ei avea trei cute orizontale pe care el nu le remarcase niciodată până atunci. Poate că lumina din dormitorul ei nu era cea mai bună. Sau poate că era, când venea vorba despre genul acesta de lucruri. Dacă o priveai atent, avea cam doi centimetri de păr

grizonant la tâmple. Îi spusese că avea patruzeci şi cinci de ani. De fapt, ar fi putut avea patruzeci şi opt. Asta înseamnă aproape cincizeci.

O întrebă dacă a lucrat vreodată. Ea spuse că nu, ceea ce era în regulă, pentru că niciodată nu-şi dorise asta. Avea o diplomă în contabilitate, ceea ce era plictisitor. Iubea designul vestimentar, dar era greu să te lansezi. El nu a ştiut ce să spună în legătură cu asta.

— Ce te interesează să faci? Adică ai hobby-uri?

Ea a râs.

— Sigur că am interese. Citesc foarte mult. Am hobby-uri. Am făcut un curs de desen anul trecut la Muzeul de Artă. A fost interesant; umbrele conferă tot farmecul. Mă gândeam să urmez un curs de pictură, de asemenea.

El nu se putu gândi la o întrebare ulterioară care să nu sune absolut condescendent, pentru că, sincer, aşa se simţea. Se simţea condescendent.

— Ei bine, asta e ceva, spuse ea.

— Cum se simte?

— Este înfricoşător. Dar şi bine.

Ea se întinse peste masă la mâna lui. El îi strânse mâna, la rândul său. Niciodată nu observase că braţele ei erau atât de păroase. Avea nişte fire de păr închise, groase, care creşteau viguros undeva în zona încheieturii mâinii, ca la bărbaţi.

El încercă s-o privească din nou în ochi, dar, dintr-odată, nu mai putu suporta. Ce făcea el acolo? Ce credea că îi plăcea la ea atât de mult? Ea spunea ceva, o pălăvrăgeală anostă şi superficială lipsită de sens: Paris, lecţiile de dans pe care se gândea să le înceapă. El a încuviinţat în timp ce mânca, dar a rămas tăcut pentru restul mesei, iar ea, la fel. Brusc, devenise timidă, confuză, simţind o iritare din partea lui. El s-a simţit prost în legătură cu asta, dar cam asta face lumina soarelui, uneori. Îţi arată ceea ce nu puteai vedea cu adevărat în întuneric.

Cel puţin, asta şi-a spus el atunci când şi-au luat la revedere. Stăteau pe trotuar, el i-a strâns mâna, şi-a atins telefonul şi s-a prefăcut că primise un apel urgent de la spital. S-a îndreptat rapid în direcţia opusă clădirii ei, fără să se oprească decât după ce trecuse de colţ.

— Deci ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Toby la telefon. Îmi plăcea mult povestea cu Nahid — acea prizonieră care încerca să-și redobândească libertatea culcându-se la întâmplare cu bărbați în apartamentul ei.

Era ca un basm vulgar.

— Pur și simplu, nu era cine credeam eu că este, a spus el.

— Dar cum era?

— Doar obișnuită.

Mă îndreptam spre oraș. Metroul era pe cale să intre într-un tunel.

— Trebuie să închid, i-am spus.

— Bine, vorbim mai târziu.

— Te-ai gândit vreodată că ești cam nesimțit?

Însă el nu-mi răspunse. A doua zi după ce m-am întâlnit cu Rachel, am venit din nou în oraș ca s-o duc la un doctor. Acesta a spus că era bine, dar era deshidratată și extenuată. I-a făcut o perfuzie, apoi a trimis-o acasă, cu o rețetă pentru antidepresive și pastile pentru somn.

— Asta este tot? l-am întrebat.

— Ei bine, ar trebui să consulte un terapeut bun, după cum arată lucrurile, a spus doctorul. Dar, în rest, este sănătoasă.

Am dus-o înapoi în apartamentul ei și m-am așezat iar pe patul ei. Avea deschise niște anunțuri imobiliare pe calculator.

S-a auzit soneria. O tânără istovită — era asistenta ei, Simone — a intrat în apartament cu o groază de dosare.

— Trebuie să semnezi toate astea, a spus Simone. În plus, trebuie să-ți stabilești programul pentru săptămâna aceasta.

Rachel s-a ridicat să-și caute stiloul norocos pentru semnături.

— Cum au mers lucrurile fără ea? am întrebat.

— A fost dezastru. Abia am reușit să conving pe toată lumea că a avut o urgență familială și nu putea fi deranjată.

— Dar nu a fost așa.

— Mda, dar acesta este singurul lucru care poate fi iertat.

— Sper că știe cât de loială îi ești, am spus.

— Nu știu dacă se gândește cu adevărat la valorile oamenilor în felul acesta, a replicat ea. Cred că se gândește numai la ceea ce se află în fața ei la un moment dat.

Simone a plecat, luând cu ea documentele semnate. Rachel a întrebat dacă puteam să mai rămân puțin. Urma să se întoarcă la treabă, mi-a spus. Fusese destul în vacanță. Trebuia să se vadă cu toți clienții ei, dar, cel mai mult, trebuia să-și acorde o săptămână binemeritată de somn ca să poată reintra în lume și să îndrepte puțin lucrurile. Citise un articol din Variety despre Alejandra, care se întorcea la Alfooz. Nu putea lăsa așa ceva să se întâmple din nou.

— O să mă adun puțin și după aia o să-i sun pe copii.

Nu voia să mai știe nimic despre ei. Nu voia să știe unde erau sau ce făceau.

— Nu, atâta vreme cât eu nu sunt bine.

M-a întrebat dacă puteam rămâne cât timp ea se întindea puțin.

— Pot să dorm dacă tu mă păzești, spuse ea.

I-am pus mâna pe picior. În timp ce adormea, șopti:

— Întotdeauna mi-a plăcut de tine.

Mi-am petrecut restul săptămânii venind în oraș și mergând la filme. Avea loc o retrospectivă Diane Keaton la Forumul de Film. Casierul mi-a spus că niciodată nu a văzut un fan Diane Keaton mai dedicat. Apoi am plecat și am trecut pe la Rachel, care era acasă, alături de o asistentă/supraveghetoare pe care ea și cu mine o angajaserăm ca să stea cu ea când voia să doarmă. Tot spunea că-i va suna pe copii dacă va putea să doarmă câteva ore măcar.

Mă uitam la Baby Boom când am primit un mesaj din partea lui Seth. Voia să ne invite pe mine și pe Toby să-i facem o vizită sâmbătă seara în apartamentul lui. Era important, a spus el.

În sâmbăta aceea, Adam a spus că voia să stea acasă, alături de copii.

— Au stat foarte mult cu bona săptămâna asta.

Era cel mai bun mod în care își putea exprima nemulțumirea față de mine. Toby m-a întrebat dacă voiam să mergem împreună, așa că l-am luat cu un taxi. Nu mai vorbiserăm de câteva zile.

— Ești foarte tăcută, spuse Toby.

— Sunt doar obosită.

Era iritat.

— De ce ești atât de nefericită?

Am dat din umeri.

— Chiar sunt doar obosită.

Seth stătea încă în Williamsburg, în aceeași locuință, care valora acum a mia parte din cât valorase în 1999, când o cumpărase. Casa lui arăta de parcă ar fi fost desprinsă dintr-o secțiune din Wired. Mobila era foarte lucioasă, din piele, în stilul anilor ’80, iar mesele erau importate din Danemarca și Suedia. În colț se aflau niște scoici de dormit și niște pufuri din catifea. Apăruseră niște grinzi pe tavan care nu fuseseră acolo ultima dată când văzusem locul. Obiectele de artă ale lui Seth erau luate din galerii — un tablou cu Victoria din Samothrace, dar realizat din gunoaie; un portret al unei sirene din Coney Island, făcut în stilul unei oglinzi care deformează. În casă fuseseră adăugate încă două dormitoare și o baie suplimentară. Jaluzelele de la ferestre erau automatizate, ajustându-se pentru controlul temperaturii.

Era o întrunire ciudată — nu erau doar prietenii lui Seth de la bancă, ci și părinții și surorile. Toți erau mai bine îmbrăcați decât ar fi trebuit să fie, dar nu cu mult. Era ca la un Bar mitzvah.

— Televizorul era acolo înainte, nu-i așa? am spus. Încă pot să-l văd acolo.

Seth ne întâmpină. Purta un costum.

— Heeeeeeiiii, spuse el.

Părea agitat.

— Oh, Dumnezeule, zise Toby.

— Ce este? întrebă Seth.

— O vei cere în căsătorie în seara asta, așa e? În fața tuturor acestor oameni? Ești așa un ticălos!

Am privit în jur. Avea dreptate. Era totul ca la carte. Costume. Părinții lui Seth. Era pe bune. Ne aflam la o petrecere-surpriză de logodnă.

Am văzut-o pe Vanessa în colț, salutând oamenii.

— Ea știe deja?

— Încă nu. Vreun sfat?

— Noi ți-am dat deja sfaturi, spuse Toby. Ne bucurăm că le-ai ignorat.

Seth ne strânse de braț și zise:

— Să-i dăm drumul.

Apoi se auzi sunetul linguriţelor lovind sticla.

— Puteți fi atenți la mine, vă rog? întrebă Seth.

Aşteptă până când toată lumea tăcu.

— Am organizat multe petreceri de-a lungul anilor, începu el. Acest loc a văzut de toate, de la petreceri de absolvire până la prelegeri de matematică. În timp ce mă gândeam la ce temă îmi doresc pentru această petrecere, mi-am dat seama că-mi doresc să fie despre femeia aceasta incredibilă pe care am întâlnit-o. Toate prelegerile pe care le-am avut aici pentru Clubul de Artă și Clubul de Fizică, pentru aceia dintre voi care vă amintiți, aveau menirea de a sărbători ceva ce nu înțelegeam. Astăzi suntem aici pentru a sărbători ceva ce nu înțeleg nici acum, adică dragostea.

— Plângi? mă întrebă Toby.

M-am uitat la Vanessa cum îl privea, cum se citea pe fața ei minunată multă confuzie și cum dinții ei, care aveau forma clapelor unui pian, s-au dezvelit rapid când a înțeles, în cele din urmă, ce se întâmpla. Seth — chipeșul Seth, ale cărui mâini fuseseră pe absolut fiecare femeie din

încăperea aceea la un moment dat — se cuminţise, ca un idiot nenorocit.

— Vanessa, te rog să-ţi petreci viaţa ajutându-mă să descopăr restul lucrurilor pe care nu le înţeleg.

Ea îşi duse mâinile la gură, după care o îndepărtă pe una dintre ele. Încuviinţă în timp ce el îi punea un inel pe deget. Locul explodă în aplauze când se sărutară.

Seth se apropie, după ce părinţii şi prietenii lor îi îmbrăţişară, ţipând şi deschizând şampanie.

— Credeţi că sunt un prost? întrebă el.

— Mariajul îmi aminteşte întotdeauna de vechile proverbe despre democraţie, i-am spus. Este cea mai proastă formă de guvernare, în afara celorlalte forme de guvernare.

— Ştii, zise Seth, tot ce a spus cerşetoarea s-a adeverit. A spus că tu eşti un om bun, Toby. A spus că Libby nu va fi niciodată fericită.

Din dorinţa de a fi politicoşi, dar şi pentru că aceasta era petrecerea lui de logodnă, nimeni nu-i reaminti lui Seth ceea ce îi spusese şi lui cerşetoarea, anume că niciodată nu va avea parte de iubire cu adevărat.

— A spus că tu vei face lumea un loc mai bun, i-am zis lui Toby.

— Dar asta a fost doar atunci când am avut bani să-i dau.

Mai târziu, adulţii au plecat de la petrecere şi am rămas doar Toby şi cu mine. Stăteam pe podea, aşa cum făcuserăm în urmă cu toţii anii aceia în Israel, dar ne tot ajustam posturile pentru că nimic nu mai părea în regulă acum pentru articulaţiile noastre. Puteam simţi în fiecare zi tot timpul care trecuse.

— Mă simt pierdută, atâta tot, am spus eu. Îmi pare rău. Cred că va trebui să-mi dau seama ce e de făcut cu viaţa mea.

— Te aşteaptă cineva acasă care te iubeşte, spuse Toby. Nu ştii că eu aş fi fost în stare să ucid pentru a fi iubit de cineva? Tu eşti iubită, Elizabeth. Poţi să înţelegi cât de special este acest lucru?

Apoi, continuă:

— În plus, eşti talentată. Ai putea să scrii o carte.

— Poate că o voi face, am spus. Poate că voi scrie o carte despre noi.

— Ce anume să scrii despre noi?

— Despre toate astea. Despre lucrurile prin care ai trecut tu. Despre vara noastră.

— Poate. Dar cum ai termina? Rachel încă nu a apărut. Nu există încă niciun final.

— Poate că acesta este sfârşitul, am spus.

— Doamne, a zis el. Imaginează-ţi cum ar fi să fie aşa. Nu încheia aici. Este un final slab. Logodnele sunt finaluri slabe.

— Sau poate aş putea aştepta ca Rachel să-şi rezolve problemele şi să se întoarcă la copii, dar nu ştiu. Cum ar fi revenirea ei acasă? Nu poţi să ştergi totul cu buretele, nu poţi să te prefaci că nu ai plecat.

— Asta sună bine. Îmi place un final vag.

Nu a vrut să audă despre Rachel sau despre timpul pe care eu îl petrecusem cu ea.

— Sau poate că s-ar sfârşi odată cu revenirea ei, am spus eu. Cred că mi-ar plăcea mai mult aşa.

— Deci se va întoarce? întrebă el.

— Poate.

— Ce va face după ce se va întoarce? Ce va spune? Ce se va întâmpla?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, va apărea. Va fi o zi ploioasă, tu vei auzi cheile în uşă şi scârţâitul balamalelor, şi atunci te vei răsuci şi ea va apărea, din senin, în pragul uşii.

— Şi după aceea?

— După aceea se termină cartea.

— Dar ce se va întâmpla după aceea?

— Nu ştiu, am spus.

Plângeam din nou.

— Nu am destulă imaginație pentru asta. Însă nici nu o mai pot aștepta.

Toby se aplecă, de parcă ar fi vrut să-mi spună ceva, dar, apoi, brusc, buzele lui erau peste buzele mele, gurile noastre deschise, fierbinți și uscate. Am stat cu gurile deschise, lipite una de cealaltă, fără să ne mișcăm, dar și fără să ne sărutăm, de parcă ne-am fi resuscitat unul pe celălalt, cu ochii închiși, nasurile noastre atingându-se. Când, în cele din urmă, Toby se retrase, gura mea rămase încă deschisă, iar ochii mei erau încă închiși.

— Ești tot tu, a spus el. Ești tot nebunatică, întunecată și bună. Nu te-ai schimbat atât de mult pe cât crezi.

Am închis gura și am simțit cum lacrimile îmi curgeau pe obraji. După un moment lung de tăcere, Toby zise:

— Fie ca Dumnezeu să le dea fericire.

Am deschis ochii.

— Fie ca Dumnezeu să-i condamne pe copiii dușmanilor lor la probleme digestive și la pori mai mari decât media.

— Da, spuse el. Fie ca Dumnezeu să le umple inimile celor care i-au cadorisit cu sume de bani cu o valoare nominală de 18 dolari, dar nu mai mare de 360 de dolari, cu puroi și bilă.

S-a ridicat în picioare, și-a întins mâinile, iar eu le-am prins. M-a ridicat, iar eu am continuat să mă înalț și mai sus, depășindu-l, exact așa cum făceam cu ani în urmă.

L-am întrebat:

— Crezi că te vei mai căsători vreodată din nou?

El s-a uitat la Seth și Vanessa, care dansau.

— Sper.

A spus-o prea repede, fără să se gândească. A clipit, surprins de ceea ce spusese.

Apoi mi-a spus să ne întâlnim afară; voia să meargă la toaletă. Aveam să ne plimbăm de-a lungul podului și prin oraș împreună, ca în trecut. Am ieșit afară ca să-l aștept, am găsit un pachet de Camel la fundul genții, m-am sprijinit de fațada clădirii unde locuia Seth și am aprins o țigară.

Am privit un cuplu trecând, ghemuiți unul lângă celălalt, astfel încât aproape că erau față în față, deși mergeau înainte, ca pe coperta unui album al lui Bob Dylan. Îi compătimeam. Mă uitam la fată, care nu putea avea mai mult de douăzeci și patru de ani, știind că, în scurt timp, acea fată nu va fi decât soția unui tip. Va fi cineva despre care soțul ei va spune că e nervoasă — nervoasă și cicălitoare. El se va întreba unde a dispărut farmecul ei; se va întreba unde erau zâmbetele ei. Se va întreba de ce nu râdea niciodată pe săturate; de ce nu purta niciodată lenjerie fină; de ce lenjeria ei, cândva dantelată și sexy, era acum albă, din bumbac; de ce nu-i mai plăcea de la spate; de ce nu mai voia să stea deasupra lui. Corpul sacru al mariajului — lucrul care-l împiedica să se deschidă față de prietenii săi cu privire la problemele din căsnicia lui — era ultimul loc în care ar fi trebuit să ajungă. Fortăreața unde erau adăpostite secretele lor va începe să se crape, iar el va turna apă peste acele crăpături când va începe să se confeseze prietenilor lui. Va primi suficientă empatie și aprobare, astfel încât va începe să se întrebe exact ce avea de câștigat din faptul că rămânea lângă o persoană atât de plină de amărăciune, cineva care nu-l mai aprecia pentru cine era, iar viața este prea scurtă, omule, viața e prea scurtă. Va divorța de ea și toate divorțurile aveau în comun lipsa iertării: ea nu-l va ierta pentru faptul că nu era mai degrabă impresionat de realizările ei decât inhibat de propriile sensibilități; el nu o va ierta pentru faptul că era o stea care strălucea atât de tare, încât el nu-și mai putea vedea propria imagine în oglindă. Dar, de asemenea, divorțul este caracterizat de uitare — o decizie de a înceta să-ți mai amintești momentul precedent haosului — momentul în care s-au îndrăgostit unul de altul, momentul în care au știut că erau mai speciali împreună decât separați. Mariajele supraviețuiesc datorită amintirii acelor momente. Mariajul lor nu le va ierta faptul că îmbătrâneau, iar ei nu-și vor ierta mariajul pentru faptul că era martorul acestui lucru. Acel băiat va sta cu prietenii lui și nu va reuși să-și dea seama cum de au mers atât de prost toate astea. Dar ea ar ști; eu aș ști.

Pe când Rachel și cu mine eram mici, aveam promisiunea din partea unei societăți libere care aproape că ratificase Amendamentul privind Egalitatea Drepturilor că vom putea face tot ce ne doream. Ni s-a spus că putem avea succes, că e ceva special și unic cu privire la noi și că putem obține orice — ultimele vestigii ale fetelor care au fost învățate că sunt speciale, combinate cu primele efecte ale celui de-al doilea val al feminismului. În tot acest timp, chiar dacă eram numai în clasa a șasea, îmi amintesc că mă gândeam că părea ciudat faptul că profesorii și părinții aveau, pur și simplu, permisiunea de a spune acest lucru și o spuneau în fața băieților, dar pe băieți nu părea să-i deranjeze. Până și atunci, am știut că băieții tolerau acest lucru pentru că era atât de clar că nu era adevărat. Era precum acele tricouri, purtate de toate

prietenele fiicei mele la școală acum, pe care scrie „Viitorul este al femeilor“ cu litere mari de tipar. Cum mărșăluiesc ziua în amiaza mare cu tricouri precum acestea. Dar singurul motiv pentru tolerarea acestui lucru este faptul că toată lumea știe că este doar o minciună pe care le-o spunem fetelor pentru a le face marginalizarea mai suportabilă. Se știe că, în cele din urmă, fetele vor fi pedepsite pentru viitorul lor, așadar li se permite să poarte acele tricouri cu mesaje stupide acum.

Rachel și cu mine am fost crescute să facem ceea ce ne doream, iar noi așa am făcut; am avut succes și am arătat acest lucru tuturor. Nu am avut nevoie să purtăm tricouri apocrife fiindcă noi știam deja secretul, care era acesta: atunci când reușeai cu adevărat, când câștigai mai mult și îi depășeai pe alții, când întreceai cu adevărat toate așteptările, nimic din jurul tău nu se mai potrivea. Trebuia să mergi tiptil în continuare pe lângă fragilitatea unui bărbat, ceea ce nu era o problemă pentru femeile care făceau cumpărături și beau martini toată ziua — aceasta era compensarea lor, negociaseră deja cu ele însele —, dar era absolut intolerabil pentru femeia care muncea, era respectată și devenea persoana în jurul căreia alții erau nevoiți să meargă tiptil. Faptul că acei bărbați puteau fi așa delicați, încât le putea lipsi orice urmă de autoexaminare atunci când venea timpul să încerce să descopere de ce femeile de lângă ei nu păreau să fie extrem de entuziasmate de încă o noapte de stimulare, mângâiere și felație a fiecărei insecurități din interiorul lor — acesta era lucrul pe care noi îl consideram intolerabil.

Mai era ceva — ajunsesem să trăiesc într-o ceață constantă a regretului și ambivalenței. Ceața m-a determinat să fiu fără direcție, până într-o zi, când mă uitam pe acel Facebook stupid, al cărui flux pasiv mi-a lăsat spațiu de reflecție și m-am gândit: cum mi-aș fi putut găsi din nou calea către un moment în care viața mea nu era un șuvoi de obligații, ci o serie infinită de alegeri, fiecare menită să mă învețe ceva despre existență și lume, în opoziție cu faptul că mă căsătorisem pentru toată viața? La un moment dat, nu-mi amintesc când, mi-am adunat toată libertatea și independența, le-am pus pe masa de poker în fața lui Adam și am spus:

— Iată, acesta este jackpotul meu. Ia-l pe tot. Nu mai am nevoie de el. Nu o să mai am niciodată nevoie de el.

Eram pe cale să mă retrag. Era prea deprimant să nu mai poți să-ți creezi fantezii cu privire la ceea ce deveniseră oamenii, fiindcă, în schimb, știai că sfârșiseră exact ca tine — dolofani, banali, suburbani și plictisitori. Eram pe cale să-mi șterg cu totul profilul acela nenorocit, când, din senin, am primit o notificare de la pictograma cu solicitări de

prietenie și am văzut că era din partea lui Larry Feldman, primul meu iubit (primul pentru mine în legătură cu multe lucruri) din clasa a opta.

El a fost prima mea obsesie, de asemenea; sticla s-a învârtit, șapte minute în rai, iar apoi luminile s-au stins și el a bâjbâit după mine peste tot. Am fost înnebunită de dorință în ziua aceea și în săptămânile care au urmat. În timpul săptămânii, îl vedeam trecând pe coridorul din fața sălii mele de clasă pe când mergea spre baie, și atunci ieșeam și îl urmăream ca un lup, dar nu reușeam niciodată să-l găsesc. În weekenduri, ne întâlneam la aceeași petrecere sau același spectacol de teatru, iar pleoapele mele se închideau pe jumătate și respirația mea devenea superficială. Totul s-a întâmplat atât de repede! Larry m-a purtat rapid pe drumul spre maturitate într-un mod care m-a stânjenit și m-a speriat. Înainte de a mă obișnui cu săruturile, mâinile lui erau deja pe cămașa mea. Înainte de a mă obișnui cu asta, erau deja dedesubt, pe sutienul meu. Apoi, dedesubtul sutienului meu. Apoi, în exteriorul pantalonilor mei. Apoi a încercat să-și ducă mâinile mai jos de pantalonii mei, dar, în anul acela, fetele purtau pantaloni largi și colanți pe dedesubt. Nu a reușit să navigheze prin toate aceste straturi. Nu a reușit să descopere, în intervalul scurt de timp pe care l-am avut la dispoziție înainte ca un părinte să intre, care erau pantalonii și care erau colanții, așadar eu am mers acasă și m-am înecat în propriii mei hormoni.

În timp ce stăteam în fața computerului, cu acea nouă solicitare de prietenie din bara de navigație, am simțit că era ceva viu în mine care nu fusese acolo cu puțin timp înainte — o neliniște, o mâncărime. Orice era mai bine decât acea suburbie nenorocită, cu spațiul ei amplu și cu o baie pentru fiecare membru al familiei. Am dat click pe „Acceptă“ și, aproape instantaneu, am primit un nou mesaj privat. Simțeam entuziasmul din țesuturile mele. M-am gândit la prietena mea din liceu care își părăsise recent soțul — l-a luat cu totul prin surprindere, după cum am auzit de la el — pentru iubitul ei din facultate, pe care l-a reîntâlnit pe Facebook.

— Mă simt din nou eu, îmi spunea ea.

M-am gândit cum ar fi fost să mă simt din nou eu, de asemenea.

Am dat click pe mesaj.

Larry: Nu știu dacă îți mai amintești de mine, dar am fost împreună la școală. Prin clasa a opta?

Deci așa stăteau lucrurile. Mi-ai atins corpul virgin până când l-ai avut și nu știi dacă îmi mai amintesc.

Eu: Sigur că-mi amintesc de tine.

Larry: Mă gândesc foarte mult la tine.

Woa! Speram să existe un context, o conversaţie politicoasă, însoţită de efluviile situaţiilor comice din adolescenţă. El mergea direct la ţintă.

Eu: Serios? E ciudat.

Larry: Mă gândesc la cât de cald era vaginul tău.

Mi-am trântit laptopul cu putere, înghiţind în sec.

Mai târziu în după-masa aceea, înainte de sosirea copiilor, mi-am deschis din nou laptopul cu un singur deget, de parcă aş fi suferit de vreo afecţiune. Mi-am băgat nasul prin pagina lui Larry Feldman. Avea o fiică, se părea. Locuia încă în acea suburbie din Long Island unde a trăit tatăl meu. Nu părea să fi fost vreodată căsătorit, dar era greu de spus. Majoritatea fotografiilor lui erau nişte selfie-uri cu maşini, făcute cu gura deschisă în semn de uimire, ca şi cum ar fi descoperit tehnologia telefonului său şi l-a programat, cumva, să posteze imediat poza pe Facebook, fără nicio măsură de verificare a calităţii. L-am şters din lista de prieteni şi am simţit imediat repulsie faţă de tot — faţă de bărbaţi, de îmbătrânire, de umanitate, de nevoile mele dezgustătoare.

Aşa mă simţeam când copiii mei, împreună cu Adam, au ajuns acasă şi tot aşa mă simţeam când a sunat telefonul mai târziu în seara aceea, când i-am văzut numele lui Toby Fleishman pe ecran, am răspuns şi am ascultat. Mi-a spus că-i părea rău că trecuse atât timp. Mi-a spus că divorţa de Rachel. Mi-a spus că îi lipseam. Da, m-am gândit eu. Da, aceasta a fost tinereţea mea, nu acel idiot de Larry. Nu mai eram cine fusesem în clasa a opta. Eram cine am fost mai târziu, la facultate.

Am fost să mă văd cu Toby. Apoi, din nou. Apoi, din nou. Apoi a venit şi Seth. Şi era atât de bine să nu fiu nevoită să explic cine eram; era atât de bine să fiu o manifestare mai bună decât media persoanei care ar fi trebuit să devin, după aşteptările lor. Am petrecut tot mai mult timp cu ei şi, de fiecare dată, veneam acasă puţin mai nesigură, puţin mai confuză. În acele nopţi, Adam, întotdeauna atât de pasiv şi compliant, mă privea în timp ce mă dezbrăcam şi încerca să evalueze exact cine era persoana care se băga în pat cu el — soţia lui sau creatura care fusesem în ultimele câteva luni.

Vara aceea, m-am comportat cu bietul Adam ca o colegă de apartament. Veneam acasă târziu. Comandam mâncare chinezească la cină, iar şi iar. A menţionat cândva că exageram cu asta, aşa că am comandat mâncare

thailandeză. Îl provocam dimineața să-mi pună întrebări, doar ca eu să-i pot spune că nu mai știam cum să trăiesc. Doamne, aș fi vrut să spun, cum ai fi putut să trăiești așa, știind că nu i-ai mai răspuns nimănui? Oare cum ne stabilim aceste condiții pentru o viață împlinită? Dar el nu ar fi înțeles niciodată aceste lucruri. El ducea viața pe care și-a dorit-o. La fel și eu. Și totuși. Totuși, totuși, totuși, totuși.

Ce ar fi trebuit să faci? Să nu te căsătorești, când soțul tău era persoana care te înțelegea, te iubea și își lua un angajament față de tine pentru totdeauna, indiferent ce ar fi fost? Să nu-i ai pe copiii tăi, pe care îi iubeai și care făceau toate daunele colaterale (timpul tău, corpul tău, lumina ta, întunericul tău) să merite? Oricum, timpul mergea înainte. Nu aveai să mai fii vreodată tânără. Riscai doar să nu-ți mai amintești că perioada aceea fusese cât se putea de bună, în fiecare clipă — faptul că, exact acum, ești atât de tânără cum nu vei mai fi niciodată din nou. Și acum. Și acum. Și acum, și acum, și acum.

Cum am putea să nu contestăm căsnicia, atunci? Aceasta devine atât de puternic legată de calitatea vieților noastre, drept una dintre puținele instituții care funcționează constant de-a lungul fiecărui moment al existenței noastre, încât persoana cu care suntem căsătoriți nu mai are nicio șansă. Oamenii se țin de mână în timp ce merg pe stradă atât timp cât sunt fericiți, se întorc cu răceală ca să privească pe geamul mașinii în timp ce mașina trece podul atunci când nu sunt fericiți, dar nimic din toate acestea nu are legătură, de fapt, cu modul în care se comportă cealaltă persoană. Are legătură cu modul în care ne simțim în legătură cu noi înșine, iar persoana de lângă noi este greșit înțeleasă din cauza circumstanțelor și ne gândim atunci: poate dacă aș extirpa acest lucru, m-aș simți din nou eu. Dar nu mai ești tu. Nu mai ești tu de multă vreme. Nu este vina lui. Pur și simplu, se întâmplă. Întotdeauna se va întâmpla, pur și simplu.

Dar Toby avea dreptate. Eu eram iubită. Eram iubită de un bărbat care nu-mi punea întrebări. Am observat că, deși pasivitatea era prima reacție a lui Adam, bunăvoința era următoarea. Eram diferiți în privința aceasta. Tot ceea ce-și dorise Adam dintotdeauna era să-i fie luată independența. Tot ceea ce-și dorea era să mă iubească. În schimb, oare eu ce-mi doream? Ce ar fi putut fi mai bun decât stabilitatea și iubirea unei persoane de treabă care își lua un angajament față de tine? Ne îndrăgostim și decidem să ne căsătorim în acel moment incredibil, dar dacă tot ceea ce urmează după aceea este numai în amintirea acelui moment? Suntem martorii schimbării proprii și a partenerilor noștri, iar ceea ce trebuie să facem este să ne reamintim motivele pentru care am luat acea decizie, înainte de toate. De ce este onorabil să trăiești în

slujba unui moment pe care trebuie să te străduieşti atât de mult să ţi-l aminteşti?

Eu îmi doream acest lucru pe deplin. Sau îl doream în cea mai mare parte. Sau doream să ruleze pe fundal. Sau eram plictisită. Sau ierarhia nevoilor mele personale ajunsese într-un punct în care, de îndată ce apare îndoiala în raport cu necesitatea mariajelor stabile, singura cale posibilă este una descendentă. Sau, pur şi simplu, destinul meu era să fiu o persoană nefericită, indiferent de statutul meu marital. Sau New Jersey este un loc pe care oamenii îl aleg adesea în detrimentul New York-ului, iar eu ar fi trebuit doar să trec peste asta. Sau îmi doream numai puţină independenţă şi puţin timp singură ca să mă uit la orice mi-aş fi dorit la televizor, fără să fiu judecată. Sau voiam ca abdomenul meu să fie mai puţin asemănător cu o hartă a oraşului Sarajevo. Sau voiam să înţeleg cum aş fi putut să trăiesc o viaţă în care nu eu eram steaua, să învăţ să mă retrag în decor şi să fiu aşa cum aveau nevoie copiii mei să fiu, dar, de fiecare dată când mă apropiam de asta, simţeam un abis vast şi fugeam în direcţia opusă. Sau voiam să mă simt din nou relevantă, ca şi cum aş fi contat. Sau oricine altcineva poate asculta o piesă a celor de la U2 din tinereţea lor şi poate fuma o ţigară, fără să cadă pradă nostalgiei faţă de o perioadă care, probabil, era la fel de nasoală precum prezentul. Sau tot ce mi se întâmpla era doar o scurtă criză a vârstei de mijloc, poate nu foarte diferită de a lui Rachel, căci până şi crizele noastre de vârsta mijlocie trebuiau să fie limitate — a ei în căutarea unei nopţi de somn odihnitor şi a unui bărbat care nu se simţea ameninţat de existenţa ei, iar a mea din necesitatea de a-mi externaliza propria nefericire în slujba a ceva ce părea a fi întrajutorarea unui vechi prieten, dar era, în realitate, neglijarea familiei pentru care am optat în mod voluntar.

Lucrurile acestea nu aveau rezolvare, mi-am dat eu seama. Până şi crizele noastre trebuiau să fie minore şi politicoase. Ceea ce făcusem eu putea fi iertat; ceea ce făcuse Rachel era inacceptabil. Dar, până la urmă, lucrurile stăteau la fel pentru amândouă: lumea desconsidera o femeie din clipa în care ea înceta să mai fie disponibilă sexual pentru ea şi nu mai era nimic de făcut, în afară de a accepta acest lucru şi a merge mai departe.

Problema lui Toby, mă gândeam acum, în timp ce-mi fumam ţigara, era că el a sfârşit prin a fi cu Rachel pentru că tot ce-şi dorea era o persoană care nu era nebunatică. Aceasta era deviza misiunii lui. O spunea mereu. În tot acest timp, a fost alergic la fetele pe care le considera nebunatice. Chiar şi la mine. Chiar şi la mine! L-am văzut pe Toby, pe când avea puţin peste douăzeci de ani, cum respingea pe oricine părea altfel decât complet convenţională şi, în felul acesta, a sfârşit prin a fi cu

Rachel, pe care a considerat-o normală. În plus, da, dacă ascultai versiunea lui, ea era genul de fostă soție josnică (toate fostele soții sunt josnice, să știți), dar ea mai era, de asemenea, cineva care înnebunise. Poate că a fost ofensa legată de nașterea copiilor. Poate că a fost nedreptatea copleșitoare suferită de statutul, corpul și poziția unei femei în societate de îndată ce devine mamă. Toate aceste lucruri te pot înnebuni dacă ești o persoană deșteaptă. Dacă ești o femeie deșteaptă, nu poți să stai deoparte și să rămâi sănătoasă psihic odată ce înțelegi pe deplin, așa cum face o persoană deșteaptă, constrângerile impuse unei femei de această lume. Nu puteam suporta acest lucru. Îl înțelesesem mult prea clar, astfel că l-am evitat. Rachel l-a îndurat. A încercat. Dar și-a primit pedeapsa.

Însă nu mai conta. Nu era problema mea. Mi-am dat seama de asta în timp ce inhalam profund delicioasa nicotină, rezemată de clădirea în care locuia Seth. Nimic din toate acestea nu era problema mea. Familia mea era problema mea. Perturbările mele ar fi trebuit să aștepte, astfel încât familia mea să se poată simți în siguranță și iubită. Erau iubiți. Erau în siguranță cu mine. Ce făceam eu acolo? Rezemată de clădire, fumând și așteptându-l pe prietenul meu? Era timpul să merg acasă.

M-am gândit la Adam. La fața lui. La mâinile lui. La cum ar fi putut petrece ore în șir concentrându-se pe niște informații detaliate despre ceva stupid, cum ar fi un anumit tip de gazon sau un anumit tip de aeronavă. Adam era scenariul cel mai bun într-un sistem incredibil de corupt. Dintr-odată, am simțit căldură în zona feței. M-am simțit geloasă pe vara lui Adam. Am tânjit după fiecare minut alături de el. Nu era prea târziu, nu-i așa? Am ales acest lucru. Am stat sub o chuppah[18] și am cerut asta, am făcut-o! Eram iubită, exact așa cum a spus Toby că eram. Eram iubită. Puteam încă să aleg acest lucru. Crăpătura pe care o creasem fortăreței noastre putea fi reparată înainte să pătrundă prea multe lucruri prin ea.

Așadar, urma să mă întorc acasă și să mă reintegrez în viața mea. Mă întrebam, în general, cum putea o persoană să fie atât de nefericită, până la disperare, când era, în general, atât de fericită? Aveam să încep să o iau de la capăt. Aveam să stau lângă copiii mei în timp ce urmăreau niște spectacole idioate la televizor, adulmecându-le capetele și permițând hormonilor inerenți maternității să curgă prin mine. Urma să încerc să găsesc pacea unei vieți obișnuite. Sau poate, într-o zi, aveam să înțeleg că obișnuința era, de fapt, chiar extraordinară. Urma să încerc. Urma să mă gândesc exact de ce aveam nevoie pentru a mă face să fiu ceva mai mulțumită. Urma să încerc să descopăr mici bucurii, alături de celelalte femei din cartierul meu, care aveau patruzeci și ceva de ani și se simțeau, de asemenea, lipsite de relevanță. Urma să încerc

să fiu o soție bună pentru Adam, străduindu-mă să nu acord prea multă importanță momentelor celor mai rele ale mariajului: atunci când unul dintre cei doi are o dispoziție bună, iar celălalt nu o poate recunoaște sau nu se poate ridica la înălțimea momentului, astfel că îl lasă pe celălalt să atârne de singurătatea lui; atunci când unul se preface că nu înțelege cu adevărat ce spune celălalt, răspunzând într-un limbaj de lemn pe care nu-l merită.

Aveam, poate, să învăț să gătesc. Sau să urmez un curs de ornare a torturilor. Aveam să-mi permit să devin puțin mai neutră. Aveam să mă opresc din a mă lupta atât de mult. Ce ar fi putut fi atât de greșit dacă mă mai relaxam, în sfârșit? De ce mă agățam? Urma să merg la sala de sport din apropiere și să mă înscriu la cursul de dans, unde mergeau celelalte mame de la școală și se dansa pe melodiile pe care am mai făcut-o cândva, cu mulți ani în urmă, melodii care ne frânseseră inimile sau ne puseseră pe jar. Melodiile ne aminteau că am fost cândva tinere — cândva nu eram nevoite să achităm o taxă de douăzeci de dolari ca să dansăm — nu era necesar nici măcar să fim invitate pentru asta. Pe vremuri, știam cum să o facem, pur și simplu. Acum canalizam tot ceea ce ținea de sex, de speranță și tot ceea ce a rămas neterminat într-un cha-cha-cha sau într-o mișcare în formă de opt a șoldurilor, pentru care, cândva, nu trebuia să fim instruite să ne rotim. Profesorul punea o versiune mai ritmată a pieselor top 40 din liceu și facultate, iar noi începeam să râdem toate. Dar aceste cântece pavau o cale spre tinerețea noastră, astfel că, la sfârșit, în timp ce ne relaxam, când profesorul punea piese Eagle-Eye Cherry sau Sade, corpurile noastre se mișcau mai lent, rigid, greoi, iar noi vedeam exact ceea ce deveniseră ele: oameni care încercau să-și amintească ceva, dar nu reușeau pe deplin.

Iar Adam era acasă, așteptându-mă. Chiar și după toate astea, el mă aștepta. Mă urmărea cu atenție ca să vadă dacă schimbarea se menținea, iar eu priveam cum mă urmărea și un bolovan de vinovăție și tristețe mă copleșea pentru că-l făcusem să treacă prin atâtea — pentru că l-am făcut să treacă prin atâtea mereu. Mă analiza noaptea, în timp ce dormeam, și se ruga să nu mă mai afund în haos. Iar eu încercam să-i demonstrez acest lucru prin lucruri mărunte: disponibilitate sexuală excesivă, bunăvoință față de sora lui cea răutăcioasă, acceptarea unui serial științifico-fantastic pe care el voia să-l urmărească. Dar, în seara aceea, aveam să mă târăsc în acel pat întunecat alături de soțul meu, luând forma lui, ca și cum aș fi fost un nou strat de piele pentru el. Urma să-i șoptesc din spate:

— Îmi pare rău că am întârziat.

Iar el, indiferent dacă va fi treaz sau doar trezit, va șopti:

— Întotdeauna te întorci.

Aveam să-l iubesc atât de mult exact în acel moment, încât aveam să plâng ore în șir în timp ce el mă va mângâia, nedumerit, ca de obicei.

Nu-mi găseam locul nicăieri, la fel ca Rachel. Am încercat să mă lupt cu soarta. Am lucrat la o revistă pentru bărbați, încercând să fac o muncă de care aș fi putut fi mândră, doar ca să descopăr că o femeie la o revistă a bărbaților este la fel ca orice femeie în lume — nedorită, auxiliară, în cel mai bun caz, acolo doar pentru a umple momentele dure, atunci când bărbații nu voiau s-o facă. Nu aveam să fiu Archer Sylvan vreodată, dar puteam să scriu o carte a mea, care va avea ceva în interiorul ei de care Archer era incapabil, adică toate nuanțele poveștii, până și cele care dor atunci când le privim direct — până și cele care ne fac prea furioși pentru a ne dori să le ascultăm.

Am stins țigara înainte să o termin. Îmi făcea silă. Nu ar fi trebuit să mai fumez. Nu ar fi trebuit să mai fumez și să mă aflu acolo. Aceasta nu mai era bucuria mea. Am luat un taxi și i-am spus șoferului să mă ducă înapoi în New Jersey, locul în care trăiam.

În timp ce stătea cu mine pe podea, Toby mi-a ascultat planurile și a așteptat ca panica să crească iar în el, aceeași panică în urma căreia l-au cuprins valuri de transpirație în ultimele două săptămâni de fiecare dată când contempla viitorul. Dar, de data asta, nu se întâmplă așa. Oare se obișnuia cu situația lui? Oare se vindeca?

Dacă era așa? Dacă se putea gândi la Rachel într-un mod nou? Dacă ar fi putut găsi o modalitate în care să se îndepărteze de ideea că el trăia în contrast cu ea? Dacă ar fi cunoscut o persoană drăguță și s-ar fi căsătorit din nou? Dacă Rachel va fi, într-o zi, doar prima lui soție? Într-o zi, coșmarul acestui mariaj va lua sfârșit, iar vaporii tristeții lor se vor disipa. Poate că aceste lucruri se întâmplaseră deja.

După ce a plecat de la toaletă, Toby a fost distras în căutarea lui Seth, care stătea într-un colț ascuns al apartamentului, unde era eviscerat de Vanessa pentru faptul că a fumat iarbă la petrecerea lor de logodnă. El i-a privit, timp în care Vanessa încerca să păstreze aparențele prin zâmbetul ei înghețat, iar Seth era doar foarte confuz. Până când Toby a ajuns afară, eu eram deja plecată, astfel că a pornit și el spre casă prin

căldura nopții. Totuși, până să ajungă în Union Square, a început să plouă și a trebuit să ia metroul.

A plătit bona și, de îndată ce aceasta a plecat, el a rămas în camera de zi, unde l-a mângâiat pe Bubbles pentru un minut. Și-a scos hainele ude ca să facă un duș, astfel încât să nu miroasă a iarbă când se vor trezi copiii. Cum era posibil să înaintezi atât de mult în viață și să fii, totuși, atât de neliniștit? Cum era posibil să știi atât de multe și să fii totuși atât de uimit de toate? Oare acesta era sentimentul iluminării, înțelegerea faptului că viața este un cancer care evoluează atât de încet, încât poți dobândi numai un sentiment vag și intermitent al propriei morți? Faptul că moartea se petrece destul de lent încât să te poți obișnui cu ea? Sau poate aceasta nu era viața. Poate că aceasta era doar vârsta de mijloc.

Însă tot în acel moment, s-a gândit la faptul că lucrurile se întâmplau în mod progresiv și, din această cauză, schimbarea era greu de observat. Divorțul lui avea să se încheie. De fapt, avea să semneze actele de divorț în seara aceea. El s-a născut fără Rachel și a supraviețuit. S-a căsătorit cu Rachel și a supraviețuit. Iar acum, Rachel plecase — poate că a plecat pentru totdeauna. Dacă și-ar fi putut imagina acest lucru, faptul că ea s-a ridicat, într-un fel, către cer și va rămâne doar o fantomă pe care unii oameni o puteau vedea uneori, ar fi putut să continue. Ar fi putut să meargă mai departe. Nu toată lumea respectă regulile. Nu toată lumea este corectă. Nu a învățat deja aceste lucruri? Copiii lui vor înțelege într-o zi; copiii lui vor crește cu lecția aceasta, iar pierderile pe care le vor mai îndura în viețile lor după asta nu-i vor mai răni la fel de mult niciodată. Asta însemna ceva. El avea să fie un tată bun. Avea să-i protejeze pentru totdeauna. La asta se referea spanda, conștientiză el. Despre aceasta vorbea acea profesoară caraghioasă de yoga. Universul e bidirecțional. Vedeți? Nu știa nimic. A inspirat și a expirat. Era fericit și era trist. Era bun și era rău.

Valul de căldură din Manhattan a trecut, în cele din urmă. A plouat zdravăn pentru vreo zece minute bune. Toby plănuia să înceapă să caute un alt apartament în ziua următoare, unul în care toate lucrurile să funcționeze. Merita un apartament în care să funcționeze toate lucrurile. A privit pe fereastră. Și-a văzut reflexia în geam și, dincolo de imaginea sa, a putut vedea ferestrele luminate ale clădirii alăturate, o versiune transparentă a siluetei sale, umplută cu luminile din oraș, cu ferestrele și oamenii dinăuntrul acestora. În acele ferestre era totul — speranța, tristețea, pierderea, triumful, sexul, trădarea. Peste tot era suferință și peste tot era sex. Peste tot era iubire și peste tot era moarte. Ai fi putut muri de singurătate, dar, la fel de bine, ai fi putut muri de optimism; optimismul era exact la fel de distructiv, până la urmă.

Timpul va merge înainte, iar el își va păstra puțin optimism în universul său bloc. Va rămâne acolo pentru totdeauna. Privea cum oamenii se mișcau în interiorul corpului său fantasmagoric, simțind că îi putea cuprinde pe toți, că aceștia ar fi putut sta cu toții acolo, iar el ar putea să-i primească pe toți și să fie gazda lor. A rămas așa, cu acest gând, fără să știe pentru cât timp, până când a auzit o cheie în încuietoare, scârțâitul balamalelor și s-a întors, văzând-o pe Rachel în pragul ușii.

---

[17] March Madness — Campionatul Universitar Masculin de Baschet. (N.r.)

[18] Baldachin sub care stă un cuplu evreu în timpul ceremoniei de nuntă. (N.r.)

Contents

Partea I

Fleishman are necazuri

Partea a II-a

Doamne, ce idiot a fost!

Partea a III-a

Rachel Fleishman are necazuri

Landmarks

Cover

Table of Contents

Cover Page

Fleishman are necazuri

Partea I

Fleishman are necazuri

Partea a II-a

Doamne, ce idiot a fost!

Partea a III-a

Rachel Fleishman are necazuri